BRIAN MORRISON

„...un romancier incandescent."
Clive Cussler

SERIA ROMANELOR INDISCRETE

Numai un om căruia nu i-a mai rămas nimic de pierdut ar fi atît de tenace în răzbunarea sa.

RĂZBUNĂTORUL

• să mori din dragoste de viață •

atentate

comando

BRIA

N

RĂZBUNĂTOR

...

Grafică copertă: ADRIANA IONIŢĂ

Brian Morrison
A Cause For Dying

© 1992 by Brian Morrison
© 1994 by editura ELIS

Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română aparţin editurii ELIS.

ISBN-96694-5-X

BRIA

N

RĂZBUNĂTOR ...

• Să mori din dragoste de viaţă •

Traducere de Mariana Millio

EDITURA ELIS Bucureşti

PROLOG

Şuviţe şerpuitoare de zloată măturau strada, împinse de vântul tăios. Cu capetele plecate sub muşcătura lui, trecătorii păşeau grăbiţi, ocărând printre dinţi vremea urâtă. Un grup de suporteri ai fotbalului mergeau pe mijlocul drumului. Veneau braţ la braţ, cu fruntea sus, zbierând un cântec. Hanoracele le atârnau descheiate peste bluzele pe al căror piept era înscris numele clubului lor, iar părul tuns scurt li se zbârlea în smocuri dezordonate. Dintre toţi trecătorii, singurii care păreau a nu băga în seamă ploaia îngheţată erau o femeie de vreo treizeci de ani şi băieţelul pe care ea îl ţinea de mână.

Băiatul zburda pe lângă femeie, râzând şi pleoscăind voios cu cizmuliţele lui de cauciuc prin bălţile murdare. Îmbrăcămintea lor — costume de schi viu colorate — contrasta cu nuanţele noroioase de gri şi kaki ale hanoracelor şi fulgarinelor celor din jur. Femeia îşi cobora privirile spre băiat, râzând împreună cu el. Părul blond, devenit acum mai întunecat din cauza ploii, îi biciuia faţa, dar ea nici nu încerca să-l dea la o parte, întreaga atenţie fiindu-i îndreptată asupra fiului său. Trăgându-l zdravăn lângă ea, spre a evită grupul de bădărani, coti pe o străduţă lăturalnică. Izbucni în râs, când băiatul spuse ceva şi-i dădu în glumă o palmă uşoară pe obraz, îndemnându-l să intre, încă ţopăind, într-un magazin slab luminat.

La capătul străzii, stâlpii de felinar, cu revărsarea lor de pulbere aurie, se înălţau profilându-se pe cerul ca de ardezie. Luminile n-aveau să se stingă vreme de încă vreo două ore. Asta însemna destul timp pentru ca fanii să mai poată trage vreo duşcă-două. La colţ, trei suporteri stăteau încă în adăpostul intrării unei cârciumi, bând şi flecărind. În timp ce vorbeau, nu-şi dezlipeau ochii de la stradă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se ivească vreun necaz.;

Traficul de pe strada principală se scurgea încet prin bălţile adânci de lângă bordurile trotuarelor, iar apa murdară se întindea până pe carosabilul larg, sporind stratul lipicios de noroi de sub tălpile trecătorilor. Pe străzile secundare înguste, maşinile înaintau la pas, în timp ce cumpărătorii şi suporterii se luau la. Întrecere pentru găsirea unui cit de mic loc de parcare. La patruzeci de iarzi mai în josul străzii, aproape chiar vis-à-vis de mica barieră rotitoare, un Ford Escort roşu se opri, blocând traficul din urma lui. Un bărbat tânăr coborî repede de pe bancheta din spate şi alergă spre un Jaguar uzat, parcat la marginea străzii. Îl descuie cu cheile pe care le ţinea gata pregătite şi se strecură pe scaunul şoferului. Avu nevoie de şase manevre pentru a scoate din locul strâmt maşina aceea mare. Când se îndepărtă, Escort-ul se vârî în spaţiul îngust rămas liber. Trecură două sau trei minute până ce trei bărbaţi ieşiră din maşină şi porniră cu pas întins către colţul străzii.

O bruscă manifestare de interes păru să-i agite pe cei trei suporteri de la intrarea cârciumii. Unul dintre ei le spuse câteva vorbe şoptite tovarăşilor săi. Schimbară priviri, pe feţe citindu-li-se consternarea. Un bărbat se uită repede la ceasul de la mână şi clătină din cap, ca şi cum i-ar fi fost greu să creadă un anumit lucru; cel care vorbise se uita în susul şi-n josul străzii, în căutarea a ceva ce nu găsea.

Cei trei bărbaţi din Ford mai aveau douăzeci şi cinci de iarzi[1] până la colţ. În timp ce înaintau, păreau şi ei să scruteze

[1] *Iard:* unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu

strada, aruncând în jurul lor priviri nervoase şi grăbindu-se spre intersecţie. Cel mai în vârstă, şi care mergea puţin înaintea celorlalţi, aruncă în fugă o privire spre cei trei din pragul localului. Ochii lui îi întâlniră pe ai unuia din grup. Pe o durată extrem de scurtă, aproape imperceptibilă, îşi susţinură privirile, apoi membrii ambelor grupuri începură să-şi scotocească febril prin haine.

Băiatul ieşi în goană de pe treptele micuţei prăvălii. Femeia cea blondă venea în urma lui, râzând în timp ce se străduia să ţină sub un braţ o măsuţă antică, pe care un ambalaj de protecţie din polietilenă o făcea foarte greu de cărat. Totodată, cu cealaltă mână încerca să deschidă o umbrelă. O pală neaşteptată de vânt i-o întoarse pe dos.

— Tom! strigă din prag. Vino aici, s-o ajuţi pe mămica. Ţine puţin masa.

Puştiul se întoarse şi începu să alerge voios spre ea, dar alunecă pe caldarâmul ud şi căzu cât era de lung. Femeia scoase un ţipăt şi se repezi, îngenunchind lângă el. Continuând să ţină masa, îl ajută să se ridice în picioare. Cu buzele tremurânde, băiatul părea gata să plângă. Ea îi ridică bărbia şi-i vorbi, zâmbind. Buza copilului mai tremură câteva clipe, apoi micuţul izbucni în râs. Râdea şi ea împreună cu el, prea neatentă pentru a mai auzi unicul strigăt scurt de avertizare. Trosnetul unor împuşcături acoperi orice alt zgomot. Răpăitul nu dură mai mult de douăzeci de secunde. Când se termină, cei trei bărbaţi din Escort zăceau nemişcaţi pe caldarâm. Unul dintre cei din pragul localului alunecase într-o poziţie şezând, chircit lângă peretele placat cu faianţă verde închis. Îşi ţinea mâinile crispate pe abdomen. Tovarăşii lui strigau în microfoanele unor aparate walkie-talkie.

Femeia blondă zăcea întinsă între ei pe caldarâmul ud, Un pârâiaş din sângele ei ajunse la rigolă, colorând şuvoiul de apă de ploaie murdară ce se scurgea în canal. Băiatul se ghemui alături de ea. Vaietul lui sinistru se înălţă deasupra ţipetelor

---

0,9144 m. (n.t.)

îngrozite ale trecătorilor.

Capitolul l

Mike Scanlon cobori din camion, ochii-săi de un albastru deschis îngustându-se din cauza luminii orbitoare. Era complet dezbrăcat, cu excepţia unor pantofi de tenis cu şireturile dezlegate, pe care-i purta pentru a se feri de pietre şi scorpioni. Ridică prosopul pe care-l ţinea în mâna dreaptă şi-şi frecă de mântuială părul stufos şi cărunt de pe pieptul puternic. O fâşie de piele uşor în relief, lată de un deget, se întindea din faţă spre spate, până la şase inchi[2] mai jos de subsuoara dreaptă. Vreo şase senine mai mici se îngrămădeau în partea de sus a pieptului, între claviculă şi sfârc, pe jumătate ascunse de păr. Erau cicatrice vechi, uşor mai palide sub bronzul său. Aruncă prosopul în spatele lui, prin uşa deschisă a camionului. Nu era nevoie să se şteargă prea bine. Soarele Egiptului apusean va avea grijă de asta.

Cântând, aşa cum şi le amintea, primele două versuri ale unui cântec care fusese un succes cam prin anii '60, păşi alene pe solul pietros către un alt camion. Dincolo de acesta vedea, lăsate în jos, palele de elice ale unui elicopter parcat. Venise cu livrarea lor săptămânală de rutină. În timp ce el îşi făcuse duşul. Urcă treptele, în răcoarea aerului condiţionat din camion.

Un grup de bărbaţi purtând doar şorturi sau absolut nimic — aşa ca Mike — se înghesuiau în jurul unei mese, prefăcându-se că se ciorovăiesc în legătură cu o grămăjoară de scrisori şi pachete. Pilotul elicopterului, un bărbat înalt, suplu, bronzat puternic şi cu un păr blond spălăcit de soare, stătea la o oarecare distanţă de grup, privind spre el cu o

[2] *Inch:* unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu 2,54 cm. (n.t.)

curiozitate detaşată, ca un om care tocmai a aruncat bucăţi de carne într-un bazin cu rechini. Era gol-puşcă, dacă nu ţineai seama de un ciorap vechi, cenuşiu, care-i îmbrăca organele genitale.

— Hello, Hans! îl salută Mike cu un rânjet pe pilotul elicopterului, rostogolindu-şi ochii într-o pantomimă ce-i exprima groaza stârnită de grupul de la masă.

Nu se arătă mirat de îmbrăcămintea ultraredusă a lui Hans. Era obişnuitul lui echipament de lucru. Ceea ce apăra, constituia cam singurul lucru despre care piloţii păreau să creadă că ar avea cât de cât o valoare. Luă o bere — bineînțeles, pe cea a altcuiva — trase o sorbitură bună şi stătu la o parte, în aşteptare, în vreme ce unul din oameni desfăcea un pachet de mărimea unei perne.

Pachetul conţinea un teanc de ziare. Câţiva bărbaţi se repeziră să le înhaţe. Unul dintre ei, un pakistanez cu un zâmbet blajin, luă un mănunchi de Guardian.

— Ţine, Mike! Astea-s ziarele tale, zise aruncându-i-le. Şi aia-i berea mea. Ce-ar fi să ţi-o iei pe-a ta?

Mike rânji, dădu din cap, înapoie cutia de bere şi se duse la frigiderul cel mare. Luă o altă cutie şi se îndreptă cu ea spre scara camionului. În spatele lui, un bărbat deşirat şi ars de soare, cu un bumb într-o ureche şi cu un accent puternic ce-i trăda originea din Birmingham, deschidea la pagina a treia exemplare din Sun, întinzându-le pe masă. Alţi câţiva se zgâiau peste umerii fui, făcând remarci obscene.

— Şleahtă de animale desfrânate! le strigă Mike râzând, în timp ce-şi sorta ziarele în ordinea datei şi aşezându-se să le citească...

Ceilalţi încă se mai înghesuiau în jurul pozelor de fete, când un zgomot oribil, un soi de răcnet de groază smuls din adâncul pieptului, îi făcu să tacă brusc. Se întoarseră spre locul în care stătea Mike, pe scara camionului. Ziarul pe care-l citise căzuse pe pământ. Chipul îi era schimonosit, şi privea paginile împrăştiate pe jos cu ochi lipsiţi de expresie.

Aruncând celorlalţi o privire, pakistanezul se duse repede spre camion. Se lăsă pe vine lângă Mike şi-i puse o nună pe umăr. Îşi apropie faţa de cea a lui.

— Ce este, Mike? Ce dracu s-a-ntâmplat? Ce nu-i în ordine?

Mike îşi mişcă mâna prin aer, arătând în mod vag către ziare. Incapabil să vorbească, nu reuşi decât să scoată din gâtlej un zgomot neinteligibil. Celălalt trecu dincolo de el, se aplecă repede şi luă din praful de pe jos ziarul. Cea mai mare parte din prima pagină era ocupată de un reportaj referitor la o încercare a Armatei Republicane Irlandeze de a pune un automobil-capcană lângă un teren de fotbal. Îl privi pe Mike, încruntându-se.

— Nu pricep, Mike. Ce-i asta? îl întrebă cu multă blândeţe.

Pe faţa lui Mike se putea vedea efortul pe care-l făcea încercând să vorbească. Obrajii îi erau uzi de lacrimi. Lovi cu mâna un articolaş inserat pe prima pagină. Pakistanezul se uită la el mai atent.

— Oh, Doamnei exclamă întorcându-şi privirile spre chipul lui Mike. O cunoşteai?

Mike se uită la el cu ochii măriţi, ca şi cum întrebarea îl uluia.

— Este Allix.

Rosti cuvintele pe un ton categoric, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ele să. fie limpezi fără vreo explicaţie suplimentară.

— Allix, repetă Mike şi mai apăsat, clipind spre celălalt. Nu-nţelegi, Said? Allix. Este logodnica mea.

Umerii i se zguduiră când un nou val de lacrimi îi izvorî din ochi.

— Oh! Cristoase! Era logodnica mea! Trebuia să ne căsătorim peste două luni.

— Oh!

Pakistanezul se lăsă să cadă pe scara maşinii, alături de Mike. Îi înconjură umerii cu braţul, adăugind aproape şoptit:

— Oh! Doamne, Dumnezeule!

Mike îşi rezemase capul în mâini. Lacrimile îi curgeau printre degetele noduroase, căzând în praf.

— Ticăloşii! Nemernicii! Ticăloşi nenorociţi, criminali descreieraţi!

Said se uită în spate, spre ceilalţi oameni, care rămăseseră încremeniţi în jurul mesei, privind în tăcere. Îi făcu semn unuia dintre ei să aducă ceva de băut. Omul luă de pe frigider o sticlă de coniac, turnă vreo cinci degete din el într-un pahar şi veni în grabă spre ei. Pakistanezul aproape că i-l smulse din mână şi-l vârî sub nasul lui Mike.

— Uite. Bea asta. Te va ajuta.

Mike îşi mută privirea năucă de la pahar la faţa celuilalt bărbat, ca şi cum durerea l-ar fi împiedicat să recunoască fie paharul, fie omul. Într-un şuvoi neîntrerupt, lacrimile şiroiau pe chipul lui bătucit, ca de boxer.

— Tu nu-nţelegi, Said. Trebuia să ne căsătorim. Era gravidă. Urma să-l nască pe copilul meu!

— Încă un sfert de oră, Mike, şi vom ajunge.

În timp ce striga încercând să acopere zgomotul elicei, Hans se uită rapid spre scaunul de lângă el. Mike stătea acolo, privind cu ochi ficşi, prin parbriz, ceaţa maronie din faţa lor, care le spunea că se apropie de Cairo. Pe genunchi ţinea un sac de voiaj dintr-o pânză groasă. Îşi duse la buze o sticlă de coniac şi o răsturnă, apoi o depărta şi o studie cu o expresie de nedumerire. Încetul cu încetul, păru să înţeleagă că era goală. Pilotul încercă din nou:

— Ce-ai de gând să faci?

Ca trezit din somn, Mike privi în jur, se uită o clipă la Hans, apoi înălţă din umeri:

— Mai întâi, să ajung la un telefon. Să-i chem pe părinţii lui Allix. Să vorbesc cu Tom, dacă m-or lăsa.

Se cufundă iar în tăcerea lui.

Peste câteva minute, elicopterul se lăsă pe platforma de aterizare, printre o mulţime de clădiri din prefabricate ajunse în ruină, îngrămădite la marginea prăfuită a oraşului Cairo. Mike coborî cu paşi ţepeni pe asfaltul aerodromului. Nu era sigur dacă-i beat sau treaz. Avea o senzaţie ciudată, ireală, de parc-ar fi văzut lumea din spatele unui geam.

Hans ocoli botul aparatului şi veni spre prietenul său, aducându-i haina. I-o dădu. Cu mişcări automate, Mike o îmbrăcă şi-şi azvârli pe umăr sacul de voiaj.

— Eşti O.K.? Vrei să fac ceva pentru tine? Vrei să te duc cu maşina până la birou?

Mike îl privi şi scutură din cap.

— Sunt foarte bine. Îţi mulţumesc, Hans. N-are nici un rost să mă duc la birou. Dacă mă laşi la clădirea principală, pot telefona de-acolo.

Celălalt ridică din umeri zâmbind şi-şi rezemă o mână pe umărul lui.

— Sigur că da. Cum vrei tu. Aşteaptă-mă doar cât să-mi pun ceva pe mine.

Îşi scoase ciorapul şi îmbrăcă o pereche de pantaloni scurţi soioşi, pe care-i luă din spatele scaunelor. Cu o mână pe umerii lui Mike, porni spre un Land Rover murdar.

— Hai. Te duc acolo în cinci minute.

Ca orice loc public din Cairo, aeroportul era ticsit de lume. Croindu-şi drum cu coatele, Hans îl împinse pe Mike prin mulţime, către oficiul de telefoane. Amândoi înalţi, depăşeau cu un cap întreaga gloată. Îi făcu loc lui Mike până la tejghea.

— Ai numărul? (Mike părea rătăcit.) — Al părinţilor ei. Cei cărora vrei să le telefonezi.

Mike îşi scutură capul, ca un boxer care încearcă să se dezmeticească după o lovitură încasată. Privirea i se concentră.

— Ah, da. Bineînţeles.

Îşi duse mâna la un buzunar interior şi scoase carneţelul jegos care, în decursul celor cincisprezece ani din urmă, îi slujise drept portofel. Câteva cărţi de vizită vechi căzură pe pardoseală. Hans se aplecă să le adune şi le vârî în buzunarul lui Mike, în timp ce acesta răsfoia carnetul.

— Iată-l.

Mâzgăli un număr pe un formular pe care i-l oferise funcţionarul de la ghişeu. Funcţionarul mormăi ceva şi, fluturându-şi mâna într-un gest generos, îi invită spre un şir de scaune. Erau ocupate toate. Oamenii stăteau pe geamantane şi pe boccele. Unii zăceau lungiţi pe pardoseală, părând adormiţi. Mike şi Hans zăriră un colţ mai liber şi se strecurară cu greu printre două siluete câre moţăiau, cu capetele lăsate în piept; arătau de parcă s-ar fi aflat acolo de foarte multă vreme.

Pilotul îi adresă o strâmbătură amicală prietenului său, care izbuti să-i răspundă printr-un zâmbet slab.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă. Mike dădu din cap afirmativ.

Celălalt se uită în jur şi captă privirea unui bărbat cu o faţă grăsulie, îmbrăcat într-un costum dintr-o stofă uşoară, croit prost, şi purtând nişte ghete de baschet scâlciate, care se-nvârtea pe lângă uşă. Omul se apropie în grabă, zâmbind recunoscător de mai înainte. Hans îşi săltă un şold şi scoase nişte bancnote din buzunarul de la spate. Numără câteva şi i le întinse egipteanului.

— O sticlă de Remy Martin..

În timp ce vorbea, îşi ridicase o sprânceană întrebătoare către Mike. Acesta aprobă printr-o înclinare a capului.

Omul îşi îndoi genunchii într-un fel de reverenţă şi o luă la goană. Prin fereastra oficiului îl văzură strecurându-se prin mulţime către uşa de sosire a pasagerilor. Făcându-i un semn poliţistului care bara trecerea, se furişă dincolo şi dispăru din vedere, pierzându-se în zona vămii.

Se întoarse în mai puţin de zece minute. Când trecu prin barieră, mâna lui se atinse în fugă de cea a poliţistului. Acesta

zâmbi şi-şi vârî bacşişul în buzunar, fără măcar să-i arunce o privire. Hans îl răsplăti pe grăsan, desfăcu sticla şi, în tăcere, i-o oferi lui Mike.

Două treimi din sticlă se goliseră până să-i strige funcţionarul de la birou numele, arătându-i o cabină. Urmărit cu privirea de Hans, Mike intră în cabină, cu mersul acela voit sigur pe sine al omului conştient că a băut prea mult.

— Alo?

Glasul era uimitor de limpede. Vocea stridentă şi condescendentă, cu vocalele ei accentuate, ar fi putut proveni din încăperea alăturată.

— Doamna Lorimer?

— Aă, da. Aceasta este casa Lorimer. Cine-i la aparat, vă rog?

Chiar şi aşa tulburată cum îi era mintea, trebui să-şi reţină un râs dispreţuitor. „Casa Lorimer!" O amărâtă de clădire construită pentru a fi închiriată, în Kingston-upon-Thames! „Separată", totuşi, aşa cum nu scăpau niciodată prilejul să-ţi reamintească — despărţită de vecina sa identică printr-un spaţiu îndeajuns de mare pentru a lăsa să se strecoare o pisică.

— Doamnă Lorimer, sunt eu, Mike. Mike Scanlon. Urmă o pauză.

— Oh, da. Domnul Scanlon. Ăă... Mike.

Vocalele deveniseră tăioase ca nişte ace de gheaţă. Mike îşi înălţă o sprânceană. Între ei existase întotdeauna o antipatie reciprocă neexprimată, dar o stânjeneală suplimentară o făcea să-şi găsească mai greu cuvintele:

— Ăă... Ce mai faci? Nu aşteptă să afle, continuând în grabă: — Ţi-l dau pe soţul meu!

Şi-l lăsă să aştepte.

Peste bâzâitul circuitului, auzea zgomotul înăbuşit al unei conversaţii în surdină. Trecură câteva secunde, în timpul

cărora încercă să-şi stăpânească iritarea. Era o femeiuşcă proastă şi snoabă, fără prieteni, Care-şi închinase viaţa scopului de a descoperi noi motive pentru a se crede o persoană superioară, în această direcţie, soţul îi era un aliat plin de entuziasm. Toată viaţa lucrase într-o bancă. Din amabilitate, chiar înainte de ieşirea la pensie i se dăduse postul de director al uneia dintre cele mai prăpădite filiale ale băncii. Se gândiseră să-l ajute să capete o pensie ceva mai bună. De atunci, se purtase de parcă ar fi fost şeful băncii federale. Veni la telefon, folosind vocea pe care o adopta pentru a le refuza oamenilor cererile de împrumut.
— Michael?

— Da, domnule Lorimer. Vorbesc de pe aeroportul din Cairo. Tocmai am aflat vestea. Cum vă simţiţi? Cum suportă lucrurile doamna Lorimer?

— Este foarte greu, Michael, foarte greu. Îndurăm şi noi cum putem.

Mike scutură din cap şi schiţă o strâmbătură. Omul continua să se exprime de parcă i-ar fi refuzat lui Mike o ipotecă.

— Şi Tom? (Tom era singurul din cei trei care-l interesa cu'adevărat.) —< Ce face? Este O.K.? Vreau să spun... adică, este... cum să zic, la dracu! se simte bine?

I se părea că vorbeşte ca un prost. Cât de bine se putea simţi un băiat de şase ani care tocmai o văzuse pe mama lui murind împuşcată?

— Ce să spun, desigur, moartea mamei sale l-a afectat puternic pe Tom, Michael. Dar este un băieţel foarte curajos. Suportă. Doamna Lorimer a fost extraordinară.

Mike îşi înghiţi mânia. Ştia prea bine că pentru o asemenea situaţie nu există cuvinte potrivite, dar omul ăsta se exprima de parcă ar fi citit motto-uri de pe felicitări de Crăciun.

— Ascultaţi, domnule Lorimer, aşa cum vă spuneam, mă aflu în Cairo. Pe aeroport. Iau primul avion de întoarcere.

Când, ah!... când urmează să fie Allix, ăă...

Durerea îl copleşea, împiedicându-l să vorbească. Îşi şterse cu palma o lacrimă ce-i aluneca pe obraz.

— Domnule Lorimer, când are loc înmormântarea? Urmă o pauză. Se prelungi. Aproape că-l simţea pe celălalt

crispându-se. Mânia şi durerea se împleteau într-un mod dureros, care-i umpleau pieptul. Ştia ce avea să i se spună.

— Ăă... fiica noastră a fost înmormântată ieri, Michael. Ne-am gândit că era mai bine pentru Tom. Noi...

Văzându-l că iese din cabină împleticindu-se ca un orb, Hans sări în picioare şi se repezi spre Mike. Cu o mână îi prinse cu putere braţul, iar cu cealaltă, în care continua' să ţină sticla, îi înconjură umerii. În timp ce uşa cabinei se închidea, auzi din receptorul care atârna, bălăngănindu-se la capătul cordonului, un glas slab, ce încă mai vorbea.,

— Isuse Cristoase, Mike! Ce s-a mai întâmplat? Eşti alb ca varul.

Mike mergea cu paşi mari prin mulţime, aproape trăgându-l după el pe Hans. Acesta se desprinse pentru a-i arunca nişte bani funcţionarului care protesta, la ghişeul lui, şi se grăbi să-l ajungă din urmă. Trecu în faţa lui, silindu-l să se oprească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce dracu se petrece? La fel ca mulţi alţi olandezi care vorbesc o engleză

perfectă, uneori Hans nu-şi îmbina bine înjurăturile. Insistă:

— Spune-mi, te pot ajuta în vreun fel?

Mike se uită la el, nereuşind decât cu greu să-şi concentreze privirea. Când vorbi, glasul îi spună aspru:

— Părinţii ei. Scârbele alea două. N-au vrut să mă aştepte, nici măcar să ia legătura cu mine. S-au grăbit şi-au înmormântat-o.

Hans îl privea fără un cuvânt. Lăsă să-i scape aerul din piept într-un şuier prelung, aproape un fluierat. În cele din urmă ridică sticla:

— Vrei dintr-ăsta?

Mike dădu din cap şi sorbi o înghiţitură zdravănă.

— Ce te gândeşti să faci? Mike îşi scutură capul.

— Nu ştiu. Să plec de-aici, înapoi în Europa. Cu primul avion. Trebuie să reflectez.

— Oh, la dracu!

Glasul lui Mike era înfundat. Zăcea cu faţa îngropată-n pernă. Făcu un efort şi îşi întoarse capul. Razele soarelui se revărsau în cameră, silindu-l să clipească. Îşi închise din nou pleoapele. Era o căldură infernală. Cu un nou mormăit, se răsuci într-o parte şi azvârli aşternuturile. Era complet îmbrăcat, doar că-i lipsea un pantof. Îşi simţea gura uscată de parcă ar fi fost căptuşită cu scame. Se sili să se salte din pat şi se îndreptă cu paşi nesiguri spre o oglindă de deasupra mesei de toaletă. Propria-i înfăţişare îl sperie. Îmbrăcămintea îi era soioasă şi o barbă de patru zile îi acoperea gâtul şi maxilarele. Arăta de parcă ar fi dormit o săptămână în şir. Sau, poate, de parcă n-ar fi dormit deloc.

Începu să-şi scoată hainele, aruncându-le care-ncotro, şi se duse în camera de baie. Celălalt pantof zăcea în mijlocul podelei. Până a termina cu dezbrăcatul, de două ori îi veni să vomite. Dădu drumul cu debit maxim la dus, îl potrivi atât de fierbinte cât abia să-l suporte şi se lăsă să alunece în jos, pe lângă perete, până. ajunse să stea pe vine. Rămase aşa mai bine de un sfert de oră, încercând să-şi pună cât de cât ordine în gânduri. Nu prea izbuti. Mintea îi era goală din momentul în care-şi luase la revedere de la Hans şi urcase în avion. De atunci încoace nu mai ştia nimic, decât că durerea şi furia ce-l ardeau pe dinăuntru nici măcar nu începuseră să se domolească.

Se întoarse în dormitor şi trase perdeaua din faţa ferestrei.. I se părea că recunoaşte priveliştea. Se înapoie în cameră, se aşează pe pat şi ridică o cutie de chibrituri turtită de

pe pardoseală, unde trebuie s-o fi aruncat chiar el. O cercetă rapid şi-şi mormăi sieşi un fel de aprobare. Se afla în Atena, la hotelul Hilton. Se uită la ceasul montat în noptieră. Limbile arătau ora trei. Mai avea nevoie de răspunsul la o altă întrebare. Chemă la telefon recepţia.

— Ce zi este astăzi?.

— Poftim, domnule?

— Ce zi? Ce zi din săptămână?

— Joi, domnule.

— Afurisenia dracului!

— Poftim, domnule?

— Când am luat camera?

— În dimineaţa aceasta, domnule. (Urmă o pauză.) La patru şi jumătate..

Privirea lui Mike făcu înconjurul încăperii. Nu era nici urmă de sac de voiaj.

— Nu aveam nici un bagaj?

O altă pauză. Mike auzi o conversaţie înăbuşită.

— Nu, domnule.

— Şi m-aţi primit? în halul în care mă aflam?

— Colegul meu vă cunoştea, domnule Scanlon.

— Mulţumiţi-i din partea mea. A fost foarte înţelegător.

— Ne face plăcere, domnule Scanlon. Aveaţi cărţile dumneavoastră de credit. V-a pus să semnaţi o notă.

Politeţea profesională a omului îi smulse lui Mike un zâmbet. Îşi pipăi în mod automat buzunarul, să verifice că, într-adevăr, încă mai avea vechiul carneţel ce conţinea cărţile lui de credit.

— Trimiteţi un băiat să-mi aducă ceva ustensile de ras, pastă şi o periuţă de dinţi, dacă sunteţi amabil.

Ochii îi căzură pe hainele de pe pardoseală.

— Oh! şi o cămaşă. Măsura patruzeci şi doi.

O oră mai târziu, bărbierit şi curat, îmbrăcat cu costumul său încă umed în urma operaţiunilor de curăţire şi călcare la care fusese supus prin grija personalului hotelului, Mike ieşi pe

uşa principală a acestuia. Porni cu paşi repezi în direcţia centrului oraşului. Avea nevoie de mişcare pentru a-şi pune în ordine gândurile. În timp ce mergea, în minte i se alcătuiau de-a valma imagini ale lui Allix.

Era aproape un an de când o întâlnise. Aflat la Londra, între două contracte, se întâlnise întâmplător cu cineva pe care-l cunoscuse în adolescenţă la Birmingham. Mike tocmai cumpăra, în sectorul de vinuri al magazinului Sainbury's de pe Cromwell Road, un vin roşu bulgăresc. Celălalt îşi umpluse cu şampanie un întreg cărucior. Căpătase un nou accent, potrivit cu noile sale gusturi — o imitaţie personală şi stridentă a unei intonaţii caracteristice claselor superioare. Îl invitase pe Mike la o petrecere.

Apartamentul respectiv se afla într-una din piaţetele unde strada Earls Court devine cartierul Kensington. Vechea cunoştinţă făcuse avere lucrând ca un fel de reprezentant într-o bancă comercială, iar ceilalţi oaspeţi fie şi-o realizaseră deja, fie aşteptau să şi-o moştenească. Toţi vorbeau cu acelaşi accent şi la fel de tare. Nici nu le trecea prin minte că s-ar fi putut ca nu pe toţi cei care-i auzeau să-i intereseze ceea ce aveau ei de spus. Mike simţea că locul lui nu era acolo şi foarte curând începu să se plictisească. Costumul lui ponosit era nepotrivit printre hainele cu umeri laţi şi manşete răsfrânte. Nu că i-ar fi păsat de asta. Nici unul dintre bărbaţi nu se ostenise să-i adreseze vreun cuvânt — o singură privire îi lămurea că el nu le putea fi de nici un folos. Vreo două-trei femei încercaseră să intre în vorbă, din curiozitate, atrase — după câte se părea — de înfăţişarea lui de mascul bine clădit. De fiecare dată nu-i trebuiseră mai mult de câteva secunde până să i se facă silă.

Se afla acolo de mai puţin de o jumătate de oră şi-şi golise cea de a treia cupă de şampanie, pregătindu-se deja să plece, când intrase un nou grup de trei persoane — două femei şi un bărbat.

Un cârd de invitaţi se năpustise asupra lor, exprimându-şi

în cor o afecţiune prefăcută. Sub năvala de sărutări, una dintre femei, înaltă, zveltă şi cu un păr de culoarea mierii, rămăsese în urmă, în spatele grupului. Lăsase o serie de oameni să-şi depună sărutul pe obrajii ei fără a-şi pierde nota de discreţie ce părea s-o caracterizeze. În momentul în care încă o femeie se repezea s-o îmbrăţişeze, prinse privirea lui Mike. Aproape fără a-şi da seama de ceea ce făcea, el îşi luase un alt pahar şi se hotărâse să mai stea puţin.

Femeii îi trebuiseră poate cinci minute până să se elibereze şi să-şi croiască drum spre el. Îi întinse mâna:

— Allix de Salobert.

— Mike Scanlon.

Îşi strânseră mâinile. Mike zâmbea.

— Am înţeles bine numele? Aristocraţie franceză?

— Exact. De Salobert. Era numele de familie al soţului meu. O foarte mică aristocraţie. Zâmbise şi ea, adăugând: — Deşi părinţii lui s-ar răsuci în mormânt auzindu-mă vorbind aşa. Ai mei s-ar răsuci în fotoliile,,al lui" şi „al ei" tapiţate cu dralon. Pentru ei, Philippe era aproape un pretendent la tronul Franţei.

— Era?

Simţise o contracţie în gât, când ea se exprimase în felul acela.

— Întocmai. Era. A murit acum patru ani. În Franţa. Un accident de maşină. Un camion a traversat rapid drumul şi l-a izbit drept în faţă.

Mike schiţase o strâmbătură.

— Unul beat?

Ea scuturase capul, cu un zâmbet rapid şi amar.

— Nu, potrivit standardelor franceze. O sticlă de vin roşu la prânz. Nu ceea ce un şofer francez de camion ar numi o băutura. Aşa ceva ar consta din cel puţin trei sticle de Pernod, apoi vinul şi câteva coniacuri pentru digestie. Vinul îl consideră aliment.

Zâmbise din nou — un surâs mai cald — apoi strânsese

din umeri, continuând:

— Philippe a murit pe loc. Iar eu sunt în viaţă. Aruncase o privire rapidă prin încăpere:

— Cunoaşteţi pe careva din cei de-aici?

— Numai pe Patrick. Şi despre el pot spune că-l cunoşteam doar cu ani în urmă, pe vremea când era, simplu, Pat. Am pierdut ceva?

Se uitase la el ştrengăreşte şi scuturase din cap.

— Dumitale ţi-e foame?

El se întoarse spre bufetul din spatele lui. Răspunse:

— De mâncare. Nu de pătrăţele cu câte-o măslină pe ele.

— Mergem să mâncăm undeva?

Deja îşi lăsase jos paharul. O luase uşor de braţ şi o condusese spre uşă.

Parcurseseră cele câteva sute de iarzi până la un restaurant italienesc de pe Brompton Road. Când părăsiseră localul, oberchelnerul de-abia ţinându-se să nu caşte de somn în timp

ce închidea uşa în urma lor, amândoi ştiau că vieţile lor se schimbaseră în mod irevocabil.

La cei treizeci şi şapte de ani ai săi, Mike cunoscuse doar două femei cu care s-ar fi simţit în stare'să-şi împartă, viaţa. In ultimele trei ceasuri descoperise una fără de care nu mai putea trăi.

Se opriseră pe caldarâm, în faţa restaurantului. Se întorsese spre Allix. În tihna prelungită a conversaţiei lor, mi-i trecuse prin minte s-o întrebe unde locuia.

— Şi-acum... ce facem?

Ea zâmbise:

— Mergem acasă.

— Unde-i asta?

— În ceea ce mă priveşte, Battersea. Şi tu?,

— Fulham.

— Unde-ţi este maşina?

— N-am maşină. Am venit cu metroul. Mă gândisem să mă-napoiez cu un taxi.

Ea ridicase mâinile, prefăcându-se îngrozită:

— Oare sunt pe cale să mă îndrăgostesc de un fenomen al naturii?

Apoi, zâmbind, îşi lăsase mâinile în jos, luând o mână de-a lui:

— Haide, te duc eu cu maşina. A mea este în spate, în piaţetă.

Merseseră încet până la automobilul ei, un Fiat micuţ. Ea urcase vioaie pe scaunul şoferului şi-i deschisese uşa invitându-l să se-nghesuie pe cel de alături. Fusese nevoie doar de câteva minute pentru a ajunge la casa lui Mike şi a parca într-un loc liber, la câţiva iarzi de uşa lui. Allix se rezemase de spătarul scaunului şi se întorsese spre el, dar nu oprise motorul, răspunzând astfel la întrebarea pe care el şi-o tot punea de când terminaseră de mâncat. Se aplecase şi-l sărutase uşor pe gură.

— Îmi pare rău. Am pe cineva care are grijă de copil cât lipsesc.

El îi înapoiase sărutul, punându-i uşor pe umăr o mână, apoi rămăsese sprijinit de uşă, privind-o.

— Mâine eşti ocupată?

— Cu Tom. Eşti liber în cursul zilei? De ce să nu vii să faci cunoştinţă cu el?

Mike îşi exprimase acordul printr-o înclinare a capului şi întrebase:

— La ce oră luaţi micul-dejun?

Tom şi cu el se simpatizaseră încă din primele clipe. Era un băiat isteţ şi vioi, cu păr brun şi nişte ochi negri strălucitori, pe care Mike bănuia că-i moştenise de la tatăl său. De îndată ce terminaseră micul-dejun, îl monopolizase pe Mike. În vreme ce Allix trebăluia în bucătărie, făcând din timp în timp unele

comentarii prin uşa deschisă, Tom îl angajase pe Mike într-o serie febrilă de jocuri puzzle, de curse cu automodele şi de demonstraţii în cursul cărora Mike îşi exprimase o admiraţie teribilă faţă de colecţia de „comori" a lui Tom — câteva monede străine şi nişte pietre cu forme ciudate. Spre sfârşitul dimineţii, amândoi se duseseră în parcul Battersea, în timp ce Allix plecase la cumpărături, iar Tom îl numise pe Mike portar şi centrul său înaintaş. Când se înapoiaseră via apartament şi Allix le deschisese uşa, nu-şi putuse reţine surâsul la vederea lui Mike, care se uita cu jale în jos, spre pantalonii săi. Genunchii îi erau plini de noroi şi fire de iarbă.

Până la opt, când Tom fusese dus la culcare, el şi Mike deveniseră cei mai buni prieteni. Două ore mai târziu, cu cina rămasă neterminată pe masă, Allix şi Mike erau amanţi.

Timp de trei săptămâni fuseseră împreună în fiecare zi. În cursul dimineţilor, Allix lucra pentru un agent imobiliar din Kensington. O întâlnea zilnic la birou şi, fie se înapoiau la una din locuinţele lor pentru a face dragoste, fie că se duceau la o expoziţie sau vreun film, până la ora când trebuiau să-l ia pe Tom de la şcoală. Ceasurile ce le rămâneau până la vremea culcării copilului le petreceau împreună toţi trei. La capătul celor trei săptămâni, când se împlinise timpul ca Mike să plece din nou în Orientul Mijlociu, dintre toţi Tom fusese cel mai nemângâiat. În cursul acelor săptămâni ajunsese să-l îndrăgească pe Mike şi să aibă în el o asemenea încredere, de parcă ar fi fost propriul său tată.

Cele patru luni cât durase contractul fuseseră aproape de neîndurat. În răgazurile de trei zile cât i se îngăduia să părăsească deşertul, zburase de la Abu Dhabi la Londra pentru a petrece cu ei două zile şi o noapte, ca pe urmă să ia avionul înapoi, pentru un alt răstimp de singurătate insuportabilă, însă scurtele intervale trăite în taberele din pustiu oferiseră un avantaj: îi lăsaseră timp să se pătrundă de norocul lui.

Mike era singur la părinţi. Într-unele familii, asta ar fi însemnat să fie răsfăţat din prea multă dragoste. Într-a lui părea să nu fie decât un accident. Tatăl său fusese prea egoist şi preax adesea beat, mama — prea supusă şi prea epuizată pentru a mai putea oferi iubire. Fericirea şi bucuria ce-i umpleau fiecare clipă a vieţii de când o întâlnise pe Allix, plăcerea profundă cu care primea încrederea ce i-o arăta Tom erau, pur şi simplu, ceva ce până atunci nici nu cunoscuse. Era ca şi cum ea ar fi aprins în el un fel de flacără nebănuită, care scălda întreaga sa lume într-o lumină nouă.

Cu prilejul uneia dintre acele scurte vizite se hotărâseră să încerce să aibă un copil. Discutând problema, noaptea târziu, singura lor teamă fusese în legătură cu reacţia lui Tom, dar când, a doua zi, îi vorbiseră despre asta, el sărise în sus de

bucurie — un-frăţior sau o surioară £7 Mike în calitatea unui nou tată! îl încânta ideea aceasta tot atât de mult ca şi pe ei.

Cealaltă decizie importantă luată în noaptea aceea fusese ca, îndată ce Allix ar rămâne gravidă, Mike să-şi găsească un alt mod de a-şi câştiga viaţa, o slujbă care să nu-l mai ţină departe de casă.

Abia într-o sâmbătă, cu două săptămâni în urmă, vorbise cu Allix şi aflase că cel de-acum avea să fie ultimul său contract. Timp de două săptămâni de fericire euforică ştiuse că ea purtase în pântece copilul lui. Şi, la o săptămână după aceea, ea murise.

Gândul acesta îl izbi ca o nouă lovitură, smulgându-i din gâtlej un geamăt involuntar. Doi trecători se întoarseră spre el, şocaţi. Privirile lor îl readuseră brusc în prezent. Luminile cafenelelor se aprinseseră; se înserase, fără ca el să-şi fi dat seama, şi acum, pe străzi, oamenii erau mai numeroşi. Deveni conştient că mulţi dintre ei îi aruncau priviri ciudate, furişe. Se întrebă care era motivul, deşi nu-i păsa prea mult. Intră pe terasa cu geamuri a unei cafenele, luă loc pe primul scaun

liber şi comandă coniac. Chelnerul îl privi şi el cu o expresie ciudată. În mod mecanic, îşi trecu mâna peste faţă. Şi-o retrase udă de lacrimi.

<* Merse la-ntâmplare dintr-un bar într-altul, abia dându-şi seama de mulţimea ce devenea tot mai densă pe măsură ce Atena se trezea la sărbătorirea nocturnă a vieţii. Faptul că el bea nu însemna nici o sărbătorire. Deşi îşi turna'se pe gât un şuvoi continuu de coniacuri greceşti, nii se îmbătase. Gândurile îi rămâneau concentrate asupra situaţiei în faţa căreia se afla.

Nu avea nici o rudă apropiată. Mai existau câţiva veri prin zona Birmingham-ului, dar nici unul dintre ei nu însemna ceva pentru el. Nu-i mai văzuse de când o reprezentase pe mama lui, la o înmormântare, tn urmă cu şase sau şapte ani. Prietenii apropiaţi şi-i număra pe degetele de la o mână, dar toţi erau înconjuraţi de propriile lor familii. Nimeni, nicăieri,

nu avea nevoie de el. In afară-de Tom. În puţinele luni în care-l cunoscuse pe băiat ajunsese să-l considere ca pe propriul său fiu. Doar peste câteva săptămâni, el şi.Allix s-ar fi căsătorit. Tom ar fi fost fiul lui. Şi acum?

În mod legal, răspunderea pentru el le revenea părinţilor lui Allix. Gândul acesta îl făcu să scape un ţipăt de mânie. Imagini ale ceasurilor petrecute cu Tom îi trecură prin minte: partidele lor de fotbal; concentrarea băiatului, când se străduia să îmbine un puzzle; ţipetele lui de îneântare, când Mike îl purta pe umeri; o mie dp lucruri mărunte, nesemnificative. Simţi un nod în gât şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Sub influenţa mamei sale, băiatul fusese plin de veselie, dornic să se joace- şi să înveţe, politicos în mod firesc. Lăsat pe mâinile bunicilor lui, era,greu de prevăzut ce-ar mai rămâne din toate acestea. Erau o pereche plicticoasă de snobi meschini, cu vederi înguste şi ipocriţi, care n-o puteau cu nici un chip înlocui pe femeia inteligentă, deschisă, cu capul pe umeri, veselă şi fericită care era Allix. Înghiţi cu

greutate — care fusese Allix.

- ' îşi lăsă jos'paharul doar pe jumătate golit şi plecă în noaptea caldă, îndreptându-se cu paşi repezi spre hotelul lui.

Când ajunse, pe cer apăruse prima geană de lumină a zorilor. Hotărârea lui era luată:' avea să se înapoieze la Londra şi se va duce la părinţii lui Allix. Va discuta cu ei,încercând să găsească un aranjament care va ţine seama de intenţiile fiicei lor, un aranjament care-i va îngădui să rămână în preajma lui Tom, ca şi cum el şi Allix ar fi reuşit să se căsătorească.

Capitolul 2

Şoferul taxiului se lăsă pe spate şi vorbi peste umăr:

— Sitwell Gardens, şefu'. Aici este?

Mike stătea pe scaun cu trupul aplecat înainte, ţinându-se de minerul portierei.

— Da. Numărul douăzeci şi opt. În spatele Ford-ului albastru.

Era o stradă plăcută, înverzită, pe ale cărei laturi se înălţau vile din cărămidă aparentă. Grădini dichisite, cu iarba şi tufişurile tunse impecabil, despărţeau clădirile de trotuarele largi.

— Chiar aici. -

l The Ceddars (lb. engl.) = Cedrii (n.t.)

Taxiul mai rulă puţin şi se opri. Casa de pe partea.cealaltă era apărată de un zid scund" din cărămidă, dublat de nişte tufe de rhododendron. Poarta de fier forjat cu doi batanţi purta cuvintele The Ceddars l înscrise cu litere de aramă pe o plăcuţă tot din fier forjat. Număr nu exista. Poştaşul trebuia să-l deducă singur. Poarta se deschidea spre uri drum în pantă, betonat. Maşina firmei — un Cavalier — pe care tatăl lui Allix o păstrase după ieşirea sa la pensie stătea în garajul

deschis, încă udă după una dintre cele două şamponări săptămânale.

Mike coborî din taxi. O perdea de dantelă se îndepărtă cu

doi inchi. Faţa ce se iţise aparţinea, în mod neîndoios, doamnei Lorimer. Zâmbi în sinea lui. L-ar fi putut vedea foarte bine prin perdea, dar o curioasă înnăscută ca doamna Lorimer, avea nevoie de amănunte suplimentare.

Taxiul plecă mai departe, lăsându-l în mijlocul străzii pustii. Stătu în loc, în faţa casei. Nu se grăbea să înfrunte următoarea oră. Se împlinise aproape o lună de când se înapoiase la Londra şi aşteptase până acum, deşi telefonase zilnic, până ce ei îşi epuizaseră toate scuzele să nu-l primească. Schiţă o strâmbătură şi se îndreptă spre trotuar.

Se pregătea să sune pentru a treia oară, când auzi o mişcare dincolo de uşă. Aceasta se deschise cam de şase inchi, ca şi cum persoana din spatele ei se temea de un agresor. În deschizătură apăru chipul rumen, rotund, aproape frumos al domnului Lorimer. Coborâţi pe vârful nasului, purta ochelarii în formă de semilună, pe care-i considera potriviţi cu distinsa lui persoană.

— Oh, Michael, tu eşti.!

Îşi aduse aminte să zâmbească, deschise mai larg uşa, adăpostindu-se pe jumătate după ea, şi adăugă:

— Intră. Drăguţ din partea ta c-ai trecut pe-aici. Mike salută dând din cap şi adresându-i un zâmbet

prietenos. Omul se purta de parcă Mike ar fi venit să-şi reia în stăpânire maşina.

— Dacă nu te superi, vom folosi salonul din faţă, Mike. Arătă o uşă, în dreapta acestuia şi adăugă:

— Doamna Lorimer... ăă... Muriel... ăă... Îţi trimite simpatia ei. Speră să nu i-o iei în nume de rău dacă nu ni se alătură. Nu se simte tocmai bine.

Mike înălţă din umeri şi intră în salon. Era doar a doua oară'când venise aici, de când Allix venise acasă însoţită de

el şi tulburase tihna părinţilor ei, aducându-le la cunoştinţă că avea să se căsătorească. Nu se schimbase nimic. Încăperea îrifcă mai era plină de mobile al căror singur scop era de a fi

şterse de praf. Orice suprafaţă plană era încărcată cu fotografii înrămate. La loc de cinste, drept în mijlocul poliţei şemineului, deasupra vetrei electrice cu o realistă imitaţie de jar, se alia poza mare de la nunta lui Allix cu Philippe. Alături de ea, o serie de alte fotografii de nuntă reprezentau ambele perechi de părinţi. Pe pian erau înşiruite fotografii făcute în studio, ale lui Allix, Philippe şi Tom. Cea cu Phillippe îl arăta cu bărbia sprijinită în mână, scoţând în evidenţă inelul cu sigiliu, pe care se vedea coroana familiei.

Domnul, Lorimer deschise un dulăpior.

— Ce zici, Michael, nu-i prea devreme pentru un păhărel? Mike, rămas în contemplarea fotografiei lui Allix, se

Întoarse spre el.

l— Scotch, te rog. „

Nu fusese prea devreme pentru un păhărel încă din momentul în care văzuse ziarul acolo, în tabără.

Domnul Lorimer turnă băutura cu stângăcia oamenilor care nu beau decât foarte-rar. Îi oferi lui Mike paharul şi-şi turnă pentru el un Porto. Îşi ridică vinul cu o mişcare bruscă:

— Ei, bine, Michael, să bem pentru... ăă... pentru viitor, spuse nesigur, ca şi cum n-ar fi fost prea încrezător în legătură cu ce s-ar putea întâmpla în viitor.

Mike îşi clătină paharul, rotind lichidul din el. Apoi sorbi o înghiţitură de whiskey.

— Mmm... De fapt, domnule Lor../Reg, chiar despre viitor voiam să discut cu tine.

Domnul Lorimer îşi trecu greutatea trupului de pe un picior pe celălalt şi aruncă o privire în spatele lui Mike, spre uşă.

— Mda, aşa mi-a spus Muriel.

Şi, fluturându-şi mâna către canapea, adăugă: —: Să luăm loc, nu vrei?

Mike se aşeză, rezemându-se de perne. Aproape că-l văzu pe celălalt tresărind, când dralonul scârţâi. Domnul Lorimer se mulţumi să stea pe marginea unuia dintre fotoliile asortate cu canapeaua.

— Ei, dă-i drumul, îl îndemnă cu o încercare stângace de a manifesta bună-dispoziţie.

— Uite ce-i, Reg, e vorba mai mult despre Tom. Ştii că urma să mă căsătoresc cu Allix. Ştiu că atât Muriel cât şi tu aveaţi o oarecare reţinere în legătură cu asta, dar;..

— Oh, las-o"baltă, Mike! începu să protesteze domnul Lorimer.

Mike ridică o mână.

— N-are importanţă. Vă respect sentimentele. În orice caz, acum nu prea mai contează, nu-i aşa? Fapt este că aşa voia Allix. Şi, mai ales, aşa voia Tom. Nu ştiu dacă vă daţi seama ce simt eu pentru Tom, ce cred eu că simte el pentru mine.

Şe întrerupse, uitându-se la interlocutorul său, căutându-şi cuvintele de care avea nevoie. Faţa lătâreaţă a domnului Lorimer devenise stacojie.

— Îl iubesc pe băiatul ăsta, Reg. Ca şi cum ar fi propriul meu fiu.

Făcu o nouă pauză. Când îşi reluă vorba, glasul răguşit îi trăda emoţia.

— Ei, bine, ştii doar, încă vreo câteva săptămâni şi ar fi fost fiul meu.

Se opri iarăşi, pândind expresia celuilalt. Domnul Lorimer. studia cu mare atenţie fundul paharului său, cu obrajii încă încinşi. Luă repede o înghiţitură de Porto şi tuşi. Tot nu-l privea pe Mike în ochi.

— Vrei s-ajungi undeva, nu-i aşa? spuse pe un ton antipatic. Mai bine mi-ai spune la ce te gândeşti. Clarifică problema.

Mike se aplecă în faţă, pe marginea canapelei. Lorimer se uita la el agresiv, gata să-şi reverse mânia. Înainte de a vorbi, îşi şterse obrazul cu mâna.

— Ascultă, Reg, treaba este că... Am venit aici să vă cer să-l lăsaţi pe Tom să locuiască la mine. Vă cer să mi-l daţi în îngrijire mie.

Timp de trei secunde domni o tăcere de moarte. Apoi Reg Lorimer sări în picioare. Îşi trânti paharul pe pian, vărsând vinul pe suprafaţa lăcuită.

— În îngrijire? (Glasul lui era o şoaptă plină de neîncredere.) Ţie? Noi, Muriel şi cu mine suntem tutorii lui!

Cu o mână arătă spre fotografia lui Philippe, continuând tot mai enervat:

— Tatăl lui era un baron.l îţi dai seama de asta? Acum Tom este baron. Posedă un titlu nobiliar. Şi-ţi închipui că am încredinţa creşterea lui unui... unuia ca tine?

Mike continua să stea pe canapea. Privea chipul congestionat, vânăt, de deasupra lui.

— Sunt inginer, Reg, nu un vagabond.

Se ridică în picioare şi-şi puse paharul pe poliţa şemineului. Glasul îi era foarte blând când adăugă:

— Aşa voia fiica voastră, Reg. Vpia ca eu să-i fiu tată lui Tom.

— Ea voia? (Aproape că zbiera, mânat de propria-i violenţă.) Şi cât de mult timp te cunoscuse? Cinci minute! Băiatul abia dacă te cunoaşte! Noi abia dacă te cunoaştem. Şi te aştepţi ca noi să-ţi încredinţăm ţie viitorul lui, aşa, simplu?

Fierbând de furie se întrerupse, apoi adăugă:

— Din câte ştim noi, s-ăr putea foarte bine să fii... un criminal. Ai putea fi un schingiuitor de copii.

Se opri, clipind pe deasupra ochelarilor, mândru de propria-i îndrăzneală.

" -Pumnii lui Mike se încleştară. Nările i se lărgiră. Făcu un pas spre -celălalt. Reg Lorimer se retrase. Se izbi cu spatele genunchilor de marginea fotoliului, clătinându-se într-un mod caraghios în încercarea sa de a nu cădea. Mike rămase câteva clipe scrâşnind din dinţi şi uitându-se ţintă la faţa mare şi roşie a lui Lorimer. În cele din urmă, răsuflă cu putere pe nas, îşi descleştă pumnii şi-şi domoli încordarea braţelor şi a umerilor. Se întoarse spre fotografia lui Allix.

— Iartă-mă, spuse într-o şoaptă abia audibilă.

Fără a mai rosti vreun cuvânt, se depărta de tatăl lui Allix şi ieşi din cameră. Părăsi casa cu paşi mari, trântind uşa cu atâta putere încât avu uşoara satisfacţie de a auzi un geam zăngănind pe pământ, în urma lui. Coborî poteca imaculată fără a privi înapoi, nevăzând mişcarea perdelei de dantelă, când cele două chipuri de după ea se apropiară de fereastră, pândindu-l cum se îndepărtează.

Următoarele zile au fost foarte grele. Se scula târziu, umbla pe străzi până se deschideau localurile, bea până după-amiaza, mai mergea puţin, apoi bea iarăşi până se închideau. De vreo şase ori formase numărul de telefon al familiei Lorimer. De fiecare dată încinseseră în clipa în care-şi dăduseră seama că era el. O dată, simţise în inimă o împunsătură aproape insuportabilă, când auzise foarte clar, în fundal, glasul lui Tom, întrebând cine-i la telefon.

În cea de-a cincea după-amiază stătea pe o bancă în Sloane Square. Cu hainele sale mototolite şi prăfuite de cinci zile, numai tăcerea lui posomorită îl deosebea de grupul de beţivani gălăgioşi care, la o depărtare de câţiva iarzi, îşi treceau unul altuia o sticlă cu cidru. Cu ochii goi, privea'mulţimea care se răspândea din staţia de metrou şi umplea caldarâmul în faţa statuii lui W.H.Smith, cercetând posibilităţile de cumpărături oferite de King's Road. Întorcându-se cu spatele, privirea îi căzu pe intrarea magazinului Peter Jones. Stătea cu mâinile vârâte în buzunarele hainei, uitându-se fără interes la doamnele bine îmbrăcate care-i treceau pragul.

O femeie ieşi din magazin, vorbind peste umăr. În spatele ei, un băieţel venea spre ea în fugă. Cu ambele mânuţe luă o mână a ei şi-şi ridică ochii către ea râzând. Mike simţi că i se strânge inima. Băiatul era blond, mama — brună. Nu semănau deloc cu Allix şi Tom. Şi totuşi, în felul în care băiatul se repezise la mama lui, în râsul cu care-i răspunsese ea, era

ceva ce i-i amintea în mod dureros. Mike se ridică în picioare. Câteva secunde rămase urmărindu-i pe cei doi, în timp ce traversau strada şi dispăreau "către Cadogan Square, apoi se îndreptă brusc spre bordura trotuarului şi făcu semn unui taxi. Îi dădu şoferului adresa unei mici şcoli particulare, din Putney. Şcoala lui Tom.

Plăti taxiul, cerându-i să-l lase la o distanţă de câteva minute de mers pe jos până la şcoală. Mai era cel puţin un sfert de ceas până la încheierea orelor de clasă. Jumătate din acest timp îl folosi pentru a cumpăra un aparat de ras cu lame demontabile şi un tub cu spumă de ras şi pentru a se bărbieri rapid cu apă rece în toaleta bărbaţilor dintr-un bar cu gustări. Îşi trecu mâinile prin părul încâlcit, îşi tampona faţa cu batista spre a şterge sângele provenit dintr-o, sumedenie de mici tăieturi de pe urma bărbieritului şi ieşi grăbit în stradă. Peste şapte minute se apropia de poartă.

Îşi consultă din nou ceasul — era aproape timpul. Îşi simţea inima bătând cu putere la gândul de a-.l vedea pe băiat, în faţa lui, un grup de părinţi, în majoritate femei, aşteptau la poartă. Vreo douăsprezece automobile erau parcate la bordură, cu oameni la volan. Se mai uită o dată la batistă — sângerarea se potolise, lăsând doar urme roşii cât un vârf de ac. Şi-o îndesă în buzunar şi înainta, oprindu-se la un pas în spatele grupului de părinţi. O fetiţă de vreo şase anişori apăru ţâşnind pe uşă, şi străbătu în fugă scurta potecă, repezindu-se râzând în braţele mamei şale, care-o aştepta. Alţi copii veniră în urma ei, alergând sau ţopăind către poartă. Unii se duceau la la părinţii lor, alţii se îndreptau spre maşinile parcate lângă trotuar.

Tom a fost poate al zecelea care-a ieşit. Alerga râzând, împreună cu alt băiat. Graţia firească a mişcărilor lui aproape că-i opri respiraţia lui Mike. Mama celuilalt băiat îi vorbea lui Tom, făcându-l să zâmbească. Apoi, redevenind brusc serios, se întoarse şi începu să cerceteze cu privirea şirul de maşini. Urmărindu-i direcţia ochilor, Mike ajunse la Cavalier-ul familiei.

Pe chipul lui Tom se ivi un surâs. Începu să alerge ţopăind către maşină. Mike stătea nemişcat în grupul tot mai mic al părinţilor, privind în tăcere. Inima îi bătea mai să se sfarme. O femeie trecu pe lângă el, ţinându-şi de mână fetiţa. Continuă să meargă câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse. Stătea uitându-se ţintă la Mike, dar el n-o observa. Întreaga lui atenţie se concentra asupra lui Tom. Băiatul ajunsese la trei iarzi de maşină.

— Tom!

Mike făcu un pas înainte, croindu-şi drum printre puţinele mame rămase. Îşi ţinea mâinile în jos. Faţa îi lucea de transpiraţie.

Tom îşi încetă ţopăitul şi, dintr-o rotire, se întoarse să

privească înapoi. Mai multe alte capete făcură acelaşi lucru.

O fracţiune de secundă, Tom se opri, încruntându-se în

Încercarea de a vedea de unde vine vocea. Chipul i se lumină

şi băiatul începu să alerge înapoi, spre locul unde stătea

Mike. Acesta îl săltă de jos, ridicându-l mult deasupra capului.

Privea în sus, spre feţişoara frumoasă, în timp ce Tom izbucnea

În râs. Mike se roti cu el de două ori. Râsul lui Tom deveni

aproape un răcnet de bucurie. Râzând şi el, Mike îl lăsă jos,

uşurel. Rămase pe vine lângă el, cu faţa la acelaşi nivel cu

a copilului. v

— Bună, Tom. Cum te simţi? Băiatul râse.

— Foarte bine. A fost chiar plăcut azi la şcoală. Am învăţat despre dinozauri.

Chipul îi deveni brusc grav:

— Mike, tu plângi?

Mike clipi des şi-şi încorda buzele, încercând să zâmbească. Se silea să-şi recapete glasul, când cineva îl bătu cu

brutalitate pe umăr. Aşa cum stătea, se dezechilibra uşor şi căzu pe spate răsturnându-se, stângaci. Sprijinindu-se pe un şold şi într-o mână, se uită în sus, cu o sclipire bătăioasă în ochi. Doamna Lorimer îi şi întorcea spatele, târându-l de mână pe Tom.

— Hai,Tommy. Acum vii acasă cu mine. Tom se eliberă şi alergă lângă Mike.

— Mamă-mare, e Mike. Vreau să mă joc cu el.

Ea se întoarse şi-l înhaţă iar pe Tom, apucându-l de umăr. Apoi îi luă mâna într-a ei, ţinând-o bine.

— Nu. Mergem acasă.

Ochii ei aruncau flăcări veninoase spre Mike, care încerca să se ridice în picioare. JPe un ton categoric spuse:

<— Domnul Scanlon n-are treabă de vine pe-aici să plictisească lumea.

Mike făcu un pas spre ea.

— Doamnă Lorimer, voiam doar să-l văd pe Tom, atâta tot.

Cu buzele strânse, îl privi, constatând obrazul prost bărbierit şi cămaşa mototolită.

— Răsuflarea dumitale miroase a bere, îi spuse dintr-o dată, triumfătoare.

Apoi se îndreptă spre maşină, strângând ca într-un cleşte braţul lui Tom.

— Vino. Bunicul ne aşteaptă. Are ceva drăguţ pentru tine, adăugă, pe un ton în care se ghicea că-şi pierde răbdarea.

Ajunsese la maşină, când se întoarse să-l mai privească o dată.

— Voi avea grijă ca soţul meu să te urmărească prin lege! strigă peste cei douăzeci de iarzi care-i despărţeau.

Mike stătea tăcut în acelaşi loc, nepăsător la privirile pline de scârbă şi la dezaprobarea pe care ceilalţi părinţi şi-o

exprimau prin strângerea buzelor. Se uita cum ea îl împingea pe băiat în maşină. Tom se trăgea înapoi, răsucindu-se să-l vadă pe Mike. Feţişoara lui era schimonosită de plâns.

Bunica sa trânti uşa din spate şi trecu repede la scaunul şoferului, ţinându-şi capul ţeapăn pe umeri. Îşi împingea falca înainte, în efortul de a-şi stăpâni indignarea.

Mike nu se mişcă până ce Cavalier-ul aproape că dispăruse din vedere. Abia atunci ridică simplu o mână, ca un salut pentru Tom, în speranţa că el se uita înapoi. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, ignorând privirile mirate ale ultimilor părinţi râmaşi în faţa şcolii.

Mike dădu la o parte aşternuturile şi privi în jurul său. De-abia într-un târziu îşi dădu seama că telefonul fusese cel care-l trezise. Se trase spre marginea patului şi apucă telefonul de pe masă. Când îl luă, mâna lui lovi paharul pe fundul căruia încă mai era un deget de whiskey trezit, răsturnându-l pe pardoseală.

— Alo?

În timp ce vorbea, îşi masa rădăcina nasului.

— Mike?

— Da. Maggie!

Se săltă în şezut, dintr-o dată treaz. Adăugă nerăbdător:

— Speram c-o să te înapoiezi astăzi. Ce veşti mi-aduci?

— Mu prea bune. Am vorbit azi-dimineaţă cu avocatul Lorimer-ilor.

- - S'i?' -,

— Nici o speranţă. Îmi pare rău, Mike. Nu vor să te lase să te apropii de băiat.

El îşi muşcă buza.

— Ce-ar fi să încercăm la tribunal? Aş putea solicita încredinţarea copilului sau. măcar să am acces la el?

— Mda. Ai putea cere asta. Ca avocat, eu ţi-aş putea lua banii. Ca prietenă, ar trebui să-ţi spun să nici nu te osteneşti.

— Dar cu siguranţă trebuie să am unele drepturi. Allix şi cu mine am fi fost acum căsătoriţi.

Femeia de la celălalt capăt al firului tăcu câteva clipe.

— Ascultă, Mike, îmi pare rău. Aşa cum am spus, poţi

încerca. Dar cine spune că urma ca tu şi Allix să vă căsătoriţi? Există vreo dovadă în acest sens? Pentru Dumnezeu, asta mi-ai spus-o tu mie abia acum patru zile! Ce poţi aduce în faţa unui tribunal?"Ei jură că n-aj văzut-o pe Allix decât de vreo două ori. „Un prieten întâmplător!" — sunt chiar cuvintele pe care le folosesc ei.

Sub efectul vorbelor ei, Mike îşi scutură capul, ca-n urma unei lovituri.

— Dar cu Tom, cum ar fi? întrebă cu glas gâţuit. El ştie cum stăteau lucrurile. De-abia avea răbdare să mai aştepte. Cuvântul lui n-ar avea nici o greutate?

O auzi pleznindu-şi uşor dinţii cu limba.

— Posibil, Mike. Ne-ar permite să intrăm în joc. Dar ar fi foarte dur. Ei declară deja că ai încercat, beat fiind, să-l baţi pe Tom. Este adevărat?

Din.pieptul lui ieşi un geamăt mânios, un sunet chinuit.

— Oh, Doamne! nu, sigur că nu. Voiam doar să-l văd, asta-i tot. Nu mai puteam răbda. l <

— Dar erai beat?

El făcu o strâmbătură.

— Nu. Băusem câteva păhărele, ceva mai devreme. Eram destul de treaz.

— Se pare că dispun de o mulţime de oameni gata să jure că nu erai.

Se întrerupse iar, apoi continuă:

— Ascultă, Mike, îmi pare sincer rău. Dacă vrei, poţi să nu ţii seama de sfatul meu, dar nu cred că ai vreo şansă. In faţa

tribunalului, tu eşti un oarecine de pe stradă. Părinţii lui Allix sunt o pereche respectabilă, care poate îngriji bine băiatul.

— Sunt o pereche de căcaţi, Maggie.

— Asta-i o definiţie pe care tribunalul n-o va prea lua în considerare. Sunt nişte oameni respectabili, care, în mod vizibil, îndrăgesc băiatul.

Mike trase adânc aer în piept.

— Şi ce-ar fi dacă m-aş hotărî să merg înainte şi să lupt?

— Vor lupta şi ei. Până la Tribunalul Suprem, dacă va fi necesar. Lăsând la o parte orice altceva, te-ar costa o avere.

— Nu-mi pasă cât ar costa!

— Foarte bine. Dar gândeşte-te. Ar dura mult şi ar fi urât. Vor fi necesare rapoarte de bună purtare, audieri, înfăţişarea la înalta Curte, toată treaba infectă cu hotărârile judecătoreşti de amânare, procedurile Forului Tutelar. Gândeşte-te la efectul tuturor acestora asupra băiatului. De el îţi pasă!

Urmară câteva secunde de tăcere. Maggie vorbi din nou, cu multă blândeţe:

— Renunţă, Mike. Te rog. Spre binele băiatului.

Timp de aproape o oră după ce Maggie pusese jos receptorul, el rămase în aceeaşi poziţie, cu genunchii ridicaţi sub pătură, cu capul rezemat de peretele din spate. Telefonul sună de două ori, insistent. Îl ignoră. În cele din urmă se smulse din pat şi, în pielea goală, se duse în baie. Se aplecă deasupra chiuvetei şi-şi cercetă în oglindă faţa.

Barba ţepoasă, înspicată cu alb, crescuse de un centimetru. O zgârietură de pe obraz — probabil rezultatul izbiturii într-un zid, când fusese ameţit de băutură — prinsese coajă şi se desprindea. Îşi răsfrânse buzele. Lângă gingii, dinţii îi erau mărginiţi de un strat albieios.

Privirea i se îndreptă către grupul de cicatrice de pe umăr. Ridică mâna dreaptă şi le-atinse cu vârful degetului. Se aflau acolo de mai mulţi ani, rod al activităţii unor oameni de „pază", care lucrau pentru o societate de minerit, specializată în diamante. În cadrul primului său contract în Zair (era, totodată, şi prima sa ieşire în afara ţării), într-un week-end plecase cu Land-Rower-ul în junglă. Fusese trezit în toiul nopţii de către trei belgieni, oameni de pază de la o mină din apropiere. Căutau legături ale unei bande pe care-o bănuiau că scoate diamante din mină. Hotărâseră că Mike era una dintre acele legături. Cicatricele de pe umăr şi de la subsuoară

proveneau de la ţigările aprinse şi de la un cuţit cu lamă lată pe care le folosiseră pentru a-l sili să fie de acord cu ei. Dezamăgiţi, dăduseră foc Land-Rower-ului.

Mike mersese pe jos patruzeci de kilometri până la cea mai apropiată aşezare omenească. Petrecuse două zile într-un spital plin de purici, se întorsese în tabără spre a-şi încheia contractul, apoi pornise în căutarea indivizilor care-l chinuiseră. Dăduse peste ei într-un bar, într-o localitate prăpădită numită Bukavu, situată pe râul ce constituia frontiera cu Ruanda — unul dintre punctele strategice ale bandei de hoţi de diamante. Nici unul dintre cei trei nu mai fusese în stare să-şi reia slujba, iar Mike nu se mai înapoiase niciodată în Zair.

Se uită din nou la imaginea pe care i-o reflecta oglinda. Vedea iar durere şi mânie şi, pentru prima dată, vedea auto-compătimire. Fu un şoc care-l zgudui. Cu o claritate absolută, orbitoare, înţelegea ce anume făcuse. Îşi îndreptase împotriva părinţilor lui Allix mânia stârnită de pierderea suferită. Se supărase pe ei pentru că aveau o minte îngustă şi erau proşti, şi pentru reacţia lor faţă de o situaţie la crearea căreia ei nu contribuiseră cu nimic,.ân loc să se supere pe cei care se aflaseră la originea nenorocirii sale; pe indivizii răspunzători de moartea lui Allix.

Continuă să se uite câteva secunde în oglindă. În acele secunde, ideea care se născuse în momentul când pusese jos receptorul ajunsese la maturitate. Ştia cu toată certitudinea ce avea să facă mai departe. Exact ceea ce făcuse cu oamenii care năvăliseră în viaţa lui cu aproape douăzeci de ani în

La două săptămâni după ce luase această hotărâre, Mike închise uşa casei în urma lui şi încuie cu grijă cele trei lacăte. Puse cheile într-un plic gata timbrat şi cu adresa scrisă, îl lipi şi-l vârî într-un buzunar interior al costumului lui ieftin, dintr-un material cafeniu. Câteva secunde rămase la adăpostul

intrării, privind în josul şi în susul străzii. Deşi nu era nici şase şi jumătate, exista totuşi riscul ca vreun vecin să fie pe-afară, plimbându-şi câinele,. sau — şi mai probabil în această parte a Londrei — făcând jogging. Nu se afla în starea de spirit care să-i îngăduie să dea explicaţii în legătură cu îmbrăcămintea lui: costum ponosit, pantofi negri rupţi, o cămaşă grosolană încheiată până-n gât şi nici urmă de cravată.

Convins că nu era observat, porni către Fulham Broadway. În mâna stingă căra un geamantan ros de prea multă folosire şi de culoarea noroiului, ţinut închis cu ajutorul unei curele de piele uzate, iar în cealaltă ducea o sacoşă de plastic burduşită. Nici măcar sacoşa de plastic nu era nouă. Merse cu metroul până la Paddington. La ieşirea din staţie, porni cu paşi repezi spre nord, pe lângă prăvăliile precare cu firme pictate de mână, către vilele dărăpănate şi cu mulţi locatari din cartierul Kilburn. La un moment dat se abătu din drum, traversând strada pentru a arunca plicul într-o cutie poştală. Plicul conţinea trei lucruri: cheile, o scurtă scrisoare adresată unui vechi prieten, prin care-i cerea să aibă grijă de ele până se va înapoia Mike „de dincolo de mare", şi o copie sigilată a testamentului său. Acesta era un act simplu, scris pe un formular tip cumpărat anume pentru acest scop dintr-o papetărie. Printr-o procură încheiată pentru Tom, îi lăsa lui toată averea — bani lichizi şi acţiuni valorând laolaltă în jur de

şaizeci şi cinci de mii de lire, în afară de casă. Ca martori, apelase la doi străini găsiţi într-o bodegă. Serviciile lor îl costaseră două halbe de bere tare. Restul averii sale îl avea în buzunar: patru mii de lire în bancnote de cincizeci de lire şi paşaportul lui.

Coti pe Brondesbury Villas şi începu să se oprească în faţa „pensiunilor", privindu-le pe furiş, ca pentru a evalua după starea faţadelor preţul, pe care nici una nu-l afişa. Alese una cu zugrăveala îndeajuns, dar nici prea rău jupuită, şi apăsă butonul soneriei.'

Era pe punctul de a renunţa, vrând să plece, când uşa se deschise. Bărbatul ieşit în prag era nebărbierit, cu părul în dezordine şi cu un aspect bolnăvicios. Umerii i se rotunjeau într-o cocoaşă. Trupul îi era slab, cu excepţia unui burtoi de băutor de bere, care se umfla mult în josul flanelei de corp.

— Ce pofteşti?

— Caut o cameră.

Omul îl cântări din ochi, cu o expresie de neîncredere amestecată cu viclenie.

— Nu închiriem pentru o noapte, îl informă pe Mike pe un ton agresiv; apoi râgâi tare, fără ca expresia să i se schimbe în vreun fel.

Mike zâmbi, netresărind când duhoarea acră a sucurilor gastrice şi a alcoolului veniră spre el.

— Căutam ceva pentru puţin mai mult timp.

— Cât de mult? Mike înălţă din umeri.

— Câteva săptămâni. Poate câteva luni. Depinde dacă se găseşte de lucru prin preajmă.

— Eşti liber? Plata se face pe două săptămâni în avans.

— Sunt între două slujbe. Pot vedea camera?

Omul se întoarse, reintrând în casă şi făcându-i lui Mike un semn scurt cu capul, să-l urmeze. Mike intră şi închise uşa. Întreaga casă era îmbibată cu miros de carne. La capătul de sus al unei scări, omul deschise o uşă şi se retrase cu un pas, pentru a-l lăsa pe Mike să vadă interiorul. Încăperea trebuie

să fi avut cândva nişte proporţii.frumoase, însă de-a curmezişul ei fusese înălţat un perete despărţitor construit de mântuială, care pornea din plafon şi cobora la întâmplare, cam la o treime din lăţimea uneia dintre ferestrele-ghilotină. Spaţiul rezultat era mai mult înalt decât lat, astfel încât-, deşi nu era foarte mic, îţi crea senzaţia apăsătoare de a fi mai curând o cămăruţă, decât o cameră. Mike o privi cu atenţie. Mobilierul era ieftin ' şi urât, iar tapetul, neasortat, constituia mărturia unor vânzări de resturi şi cupoane dintr-un magazin

„DIY"l, însă nu era prea murdar.

— Cât?...

— Şaizeci şi cinci. Sprâncenele lui Mike se înălţară.

— Pe săptămână, adăugă omul pe un ton ursuz.

— O.K. Şi cum poţi face o baie? -

Fără a se obosi să vorbească, gazda îl conduse în lungul palierului şi deschise o altă uşă — camera de baie. Şi aceasta chiar că era murdară. O dungă unsuroasă indicând nivelul apei înconjura emailul pătat al căzii. Un boiler cu gaze vechi, alături de care atârna în mod ostentativ un termometru, promitea cu zgârcenie speranţa apei calde.

— Cele şaizeci de lire includ şi micul-dejun?

Omul se uită la el câteva clipe, părând pe punctul de-a începe să plângă, apoi îl conduse înapoi în cameră. Se duse la un dulăpior a cărui scândură de deasupra era placată cu un melacart ciobit şi-i răsturnă capacul prins în balamale. Dedesubt se afla un arzător slinos.

l DIY: prescurtare de la do-it-yoursclf (lb. engl.) = fă-ţi tu însuţi. Magazinele DIY vând articole cu-ajutorul cărora îţi poţi confecţiona sau realiza lucrurile de care ai nevoie, la un pre(mai modest, (n.ţ.)

— Îţi prepari singur. Te poţi aranja cum îţi convine ca ore. Se uită la Mike cu îngâmfare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie felicitat pentru nebănuitul lux al instalaţiilor sale.

— Vrei camera? întrebă cu un glas mai dinainte dezamăgit.

Mike dădu afirmativ din cap. Scoase din buzunar un sul de bancnote mototolite de câte zece şi cinci lire şi, cu meticulozitate, numără o sută treizeci.

Ochii omului întârziară pe banii rămaşi în fi şic încă o secundă după ce Mike terminase de numărat. Părea să calculeze cât va dura până ce banii lui Mike se vor termina şi va fi nevoit să se obosească din nou să schimbe cearşafurile. Mike îl lăsă să vadă că nu-i mai rămăseseră decât aproximativ şaizeci de lire, îi vârî în mâna lacomă plata pentru cele două

săptămâni şi închise uşa în urma lui.

De îndată ce fu singur, se apucă să studieze camera amănunţit. Începu cu mobilierul: chiuveta, un divan deşelat, acoperit cu o cuvertură roasă până la urzeală şi arsă de ţigări, o masă de lemn cu picioare sculptate, două scaune de bucătărie desperecheate, dulăpiorul ce conţinea arzătorul de gaze şi câteva vase de faianţă şi un dulap pentru haine, alcătuit dintr-un cadru de sârmă, acoperit cu o folie de PVC, care se închidea cu un fermoar. Nu exista nici un locşor unde să poţi ascunde ceva mai mare decât un tichet de tren.

Străduindu-se să nu facă zgomot, trase mobila în mijlocul camerei. Lăsându-se în genunchi, ridică de pe scândura duşumelei covorul ce mirosea a praf şi a mucegai. Avu nevoie de câteva minute până găsi ce căuta. Chiar lângă unul din pereţi, o bucată scurtă de scândura din pardoseală fusese înlocuită cu una nouă. Deschise geamantanul şi scoase din el un săculeţ din pânză groasă, apoi îngenunche din nou, răsturnând lângă el conţinutul săculeţului. Luă de-acolo o şurubelniţă şi, cu grijă, începu să salte scândura. O puse alături, îşi desfăcu centura şi desprinse-de pe ea portofelul din imitaţie de piele pe care, până atunci, îl păstrase cuibărit pe şale. Scoase din el patru bancnote de câte cincizeci de lire, închise portofelul şi-l puse în cavitate. Aşeză la loc scândura, asigurându-se că vârfurile cuielor nimereau în vechile lor găuri. Pe urmă o apăsă zdravăn cu podul palmei, înfigându-le bine.

Peste câteva'minute, după ce trăsese mobilele la fostul lor loc, rămase în picioare ciulind urechea. Din afara camerei nu se auzea nici un zgomot. Era important ca rezervele lui de război să se afle în siguranţă. Îrfcepând din dimineaţa aceasta, tăiase orice legătură cu existenţa sa de mai înainte. Nu păstrase nici o carte de credit, nici un carnet de cecuri, nimic care-ar fi putut spune unui căutător mai insistent povestea vieţii sale. Putea desigur să se ducă oricând la propria lui bancă pentru a scoate bani. Dar dacă cineva i-ar fura cele'

patru miare şi el s-ar mulţumi să le înlocuiască fără a-şi fi luat o slujbă, ar fi arătat ca un soi de muncitor constructor foarte ciudat. Îşi făcea socoteala că plătindu-şi chiria şi cheltuind pentru hrană şi băutură, banii îr fi trebuit să-i ajungă pejvtru cinci sau şase luni. Pentru această perioadă se angajase să facă economii băneşti.

Se uită la ceasul ieftin pe care-l cumpărase pentru a-l înlocui pe cel pierdut în Atena. Nouă şi jumătate. Faptul de a şti de câtă vreme se sculase îi răscolea foamea. Părăsi camera, încuind uşa şi încercând-clanţa înainte de a pleca. În timp ce străbătea palierul, uşa deschisă a camerei de baie îi atrase atenţia. Intră în încăpere, trase zăvorul şi desfăcu până la capăt ambele robinete. Boilerul horeai şi tuşi când apa începu să curgă în cadă gâlgâind tare; dar de aburi, nici urmă. Cel care-l folosise înainte avusese grijă să scoată maximum de profit din banii lui. Nu conta; nu se afla aici pentru a face baie. Îngenunche şi-şi scoase din buzunar un mic briceag, din cele folosite în armata elveţiană. Deşurubă la repezeală panoul de pe una din laturile băii. Se desprinse uşor, dând la iveală spaţiul plin cu pietriş de sub cadă. Mulţumit, montă la loc panoul, închise robinetele, trase apa la closet şi ieşi, ştergându-şi mâinile cu batista. Un bărbat cocârjat, îmbrăcat într-un halat, aştepta afară. Încercarea lui de a răspunde la salutul lui Mike dădu greş, pierzându-se într-un acces de tuse. Tuşea lui liniştită, care părea să-şi ceară scuze, îl urmări pe Mike în

josul scării. O mai auzise deseori, înainte, pe vremea când călătorea la etajul autobuzelor. Oamenii mureau de pe urma ei.

Cam trei sferturi de oră mai târziu, termina de mâncat cu o lingură slinoasă un mic-dejun consistent, pe Kilburn High Road. Părea a fi un bun început al zilei pentru un om care. intenţiona să se înroleze în Armata Republicană Irlandeză.

Ieşi din metrou la Colindale. Era o zonă a Londrei al cărei nume îl auzise, dar despre care, până-n urmă cu două zile, nu ştiuse unde se aflat Când părăsi staţia, înţelese pentru ce: vântul şuiera în lungul străzii neatrăgătoare, antrenând stropii înţepători ai unei ploi reci; autobuzele împroşcau cu răutate picioarele rarilor trecători. Încercarea lui de a cere informaţii pentru a se orienta avu ca singur rezultat o zvâcnire enervată cu capul din partea unui vânzător de ziare, care nici măcar nu se osteni să vorbească. Urmărind direcţia în care se mişcase capul, Mike traversă strada şi se îndreptă spre o clădire cu aspectul unui depozit de mărfuri de vis-a-vis. Peste câteva minute încheiase puţinele formalităţi şi i se eliberase un petic de hârtie prin care era numit cititor la Secţia Ziare a Bibliotecii Britanice.

Biblioteca Britanică păstra în arhivele ei fiecare ediţie a tuturor ziarelor publicate în Anglia, precum şi multe din cele publicate dincolo de Canalul Mânecii, mergând în trecut până în epoca dinainte de alcătuirea modernei Armate Republicane Irlandeze, la începutul secolului. Mike îşi găsi un scaun printre cercetătorii tăcuţi şi studioşi, îşi puse haina pe spătar ca pentru a-şi stabili dreptul asupra lui şi se duse la rafturile ce conţineau nişte repertoare groase. Câteva secunde rămase pe gânduri în faţa lor, apoi îl scoase pe cel al Times-ului din l970. Presupunea că cei vreo douăzeci de ani de istorie a mişcării republicane îi vor oferi suficiente informaţii.

Pe la jumătatea după-amiezei începu să înţeleagă amploarea sarcinii ce şi-o impusese. Repertoarele enumerau toate împrejurările în care ziarul făcuse referire la un anume subiect. Indicau data, pagina şi coloana şi precizau dacă articolul conţinea şi o fotografie. Paginile cu referiri la organizaţie erau nenumărate. O treime din carnetul cu cotor de sârmă spiralată pe care şi-l luase se umpluse deja cu detalii privind ediţiile pe care ar fi vrut să le vadă — data

publicării lor, numărul paginii şi al coloanelor. Îşi notă în mod special articolele indicate ca având fotografii, completă un prim formular de cerere a materialului de studiu şi-l depuse la birou. După douăzeci de minute apăru un funcţionar, împingând un cărucior încărcat cu nişte uriaşe voiume legate, pe care-l lăsă lângă scaunul lui Mike. Luându-l pe primul, Mike începu să caute articolele pe care şi le notase.

Trecuse de ora şase când se întoarse la hotel. Mirosurile de mâncare gătită şi zgomotele televizoarelor umpleau holul îngust. Uşă bârlogului proprietarNului, la capătul culoarului, se deschise fără zgomot şi mutra nebărbierită se ivi, cercetând cu o curiozitate făţişă sacoşa de plastic pe care Mike o ţinea sub haină, apărându-o de ploaie. Salutându-şi gazda printr-un semn din cap, Mike urcă în grabă scara, spre camera sa.

Era o seară liniştită în Valletta (Malta). Căldura le îngăduia bărbaţilor să umble în cămaşă, iar femeilor să poarte rochii

Se aşeză la masă pentru a studia fotografiile pe care le" adusese acasă, încercând să reţină informaţiile referitoare la personalităţi sau evenimente legate de I.R.A. La opt şi ceva, hotărî că-i ajungea pentru o zi. Depozită documentele în spaţiul de sub scândura din podea, făcu o baie — după ce, mai întâi, o curăţase de grosul jegului — şî plecă de-acasă. Cină la aceeaşi cafenea unde mâncase micul-dejun şi porni să îndeplinească a doua parte a sarcinii pe care şi-o stabilise: întinderea năvoadelor în cârciumi.

de bumbac şi jachete tricotate subţiri pe umeri. Pe terasele cafenelelor şi în cofetăriile cu îngheţată ce se bucurau de priveliştea Portului Mare, grupuri familiale sau de prieteni discutau cu însufleţire. La câteva mese, grupuri mai restrânse de oameni mai înalţi, mai în vârstă, cu chipuri mai colţuroase — expatriaţi englezi prelungându-şi pensiile — schimbau discret lăudăroşenii în legătură cu dimensiunile piscinelor sau cu distinsele cariere ale copiilor lor. La o masă din colţul uneia dintre cele mai puţin cunoscute cafenele

stătea un bărbat singur.

Cam de vreo cincizeci de ani şi subţiratic, avea un păr cărunt tuns scurt, care încă mai purta urma culorii roşietice din tinereţe. Era îmbrăcat cu o haină sport din tweed, ne bătătoare la ochi şi cu nişte pantaloni largi, cenuşii. Ochelarii săi aveau rame groase şi lentile colorate, aproape tot atât de întunecate ca ale unor ochelari de soare. Pe un scaun de lângă el se aflau un binoclu şi un carneţel. Lăsă pe masă nişte bani, îşi adună lucrurile şi plecă.

Chelnerul curăţă masa, clătinând mulţumit din cap când văzu ce mare era bacşişul. Se obişnuise cu generozitatea omului. Prima dată venise aproape cu trei luni în urmă. Ca şi astăzi, intrase în local la primele ore ale dimineţii, pentru a veni din nou la sfârşitul după-amiezei. De atunci, revenise la câte trei săptămâni, urmând de fiecare dată aceeaşi rutină. Cu prilejul ultimelor două vizite începuse să facă schiţe şi însemnări într-un carneţel. Schiţele erau groaznice, semănând mai curând cu nişte hărţi decât cu nişte tablouri. Era, probabil, încă un pensionar englez care, ca atâţia alţii, încerca să scape de climatul ţării sale. Era uimitor cât de mulţi dintre ei, după o întreagă viaţă de muncă sufocantă într-o bancă provincială, mergeau până-n pânzele albe şi decideau că erau Gauguin. Păreau să nu-şi dea seama niciodată că, atunci când părăsise Franţa, Gauguin avusese un talent ce se potrivea cu schimbarea vremurilor. Dar, cel puţin, acesta nu împărtăşea preferinţa obişnuită a englezilor de a dilua mici cantităţi de apă tonică în pahare mari de gin şi de a se văita de felul în care Anglia se, ducea de râpă: el nu bea niciodată decât ceai sau cafea şi numai rareori vorbea.

Când omul părăsi terasa cafenelei, chelnerului îi trecu prin minte că se putea ca el să aibă vreo legătură cu navele de croazieră. Asta ar explica pentru ce se află aici doar când una dintre ele era în port. Auzi glasuri de copii ce Urcau spre terasă şi privi în jos. Mult sub nivelul cafenelei, în mijlocul uriaşului port, feribotul aproape că sfârşise să-şi reverse

încărcătura de copii înapoi, pe vaporul de croazieră ancorat, care, prin mărimea lui, reducea la dimensiuni minuscule navele murdare de mărfuri, bărcile de pescuit vopsite în culori strălucitoare şi şalupele cu motor, ce se agitau în jurul lui.

Hohotele de râs ajungeau până sus. Chelnerul îşi reluă ştersul mesei, zâmbind acru în sinea lui. Avea şi el familia lui; cu toate acestea, era mulţumit că, de data asta, copiii de pe nava de croazieră nu aleseseră să invadeze tocmai cafeneaua lui. Grupurile astea de şcolari englezi păreau să se, comporte ca nişte animale. Cumpărau Cola şi beau Southern Comfort direct din sticlă, până când jumătate dintre ei ajungeau să vomite în toalete, în timp ce cealaltă jumătate îl insultau pe el. Văzuse astfel de lucruri în cursul scurtei sale de a lucra în Anglia. Copiii englezi păreau a fi educaţi în aşa fel încât să-i considere pe chelneri ca pe nişte fiinţe inferioare, care existau doar pentru a fi înjurate şi înşelate. Una peste alta, el îi prefera.pe indivizii mai rezervaţi şi mai în vârstă, ca acel gentleman, care tocmai plecase. Tăcuţi şi politicoşi, cei de tipul lui lăsau bacşişuri care dovedeau că apreciau serviciile pe care i le oferisei. Privi în direcţia în care plecase omul. La o depărtare de treizeci de iarzi se oprise, iar acum stătea rezemat de un parapet, privind cu binoclul său vaporul.

Capitolul 3

C^ând Mike se întoarse la hotel, trecuse de unsprezece. Era dezamăgit şi umflat de bere. Nu-şi dăduse seama cât de lungă putea fi o noapte de luni, petrecută în cârciumile din Kilburn. Încercase vreo şase localuri, dacă nu.mai multe. Toate se caracterizau prin aceeaşi atmosferă tristă, aceeaşi pardoseală jupuită şi aceeaşi clientelă puţină. Cei mai mulţi dintre muşteriii lor îşi mâncaseră banii în timpul week-end-ului, iar cei care încă îşi mai puteau permite o băutură stăteau izolaţi, aplecaţi, ca spre a se feri, peste paharele lor cu tărie. Aproape toţi erau bărbaţi. Singurul progres pe care-l înregistrase cu unii dintre ei, fusese acela de a-i convinge să

accepte să le facă cinste cu o băutură. Încercările lui de a discuta eşuaseră pe un recif de indiferenţă sau de incoerenţă morocănoasă.

Adormi în sunetul sforăitului ce se auzea de dincolo de peretele despărţitor subţire şi cu capul plin de amintirea lui Allix.

Căpătă în curând un fel de rutină. Zilnic îşi lua micul-dejun la aceeaşi cafenea, înainte de a se îndrepta spre Colindale. În

fiecare zi, dosarul lui cu fotocopii ale articolelor din ziare devenea mai gros. Zi de zi cunoştinţele lui despre I.R.A. se înmulţeau, pe măsură ce acumula mai multe date — evenimente, nume şi mai ales fotografii ale oricărei persoane care, în ultimii douăzeci de ani, însemnase ceva în cadrul organizaţiei. Intre ora şase şi opt, îşi petrecea fiecare seară aranjând materialul, revăzând ce mai dezgropase în ziua respectivă, fixându-şi în minte fapte şi chipuri. Fiecare noapte şi-o petrecea târându-se dintr-o circiumă deprimantă în alta. De mai bine de trei săptămâni, în fiecare noapte rezultatele fuseseră nule.

Se uită la ceas şi oftă. Era aproape opt. Îşi puse cu grijă în ordine teancurile de hârtie, înghesui dosarul în ascunzişul lui şi readuse masa la locul ei. Se dezbrăcă de cămaşa pe care o purtase în ultimele câteva zile. În timp ce îmbrăca una curată, se ciupi de pielea de pe pântece. De atâta bere îi apăruse o uşoară burtă. Se gândise deja c-ar fi fost bine să facă puţină mişcare, dar renunţase — o burtă de băutor de bere ar contribui la credibilitatea lui mai mult decât nişte muşchi abdominali tari ca oţelul.

Cercetase toate bodegile irlandeze din Kilburn şi din zonă Kentish Town-ului, aşa că-n zilele din urmă îşi lărgise aria de acţiune. Pentru a doua noapte la rând, ieşi din metrou la Hammersmith, îşi riscă viaţa prin traficul de pe Hammersmith Broadway şi porni pe jos spre zonele întunecoase de la nord-

de.King Street. ~

Cel de al treilea local pe care-l încerca, părea să fie destul de promiţător. Un afiş din vitrină, scris de mână, anunţa că programul muzical cuprindea în licăre seară de vineri cântece country, iar marţea melodii ale lui Kelly şi Curtis. Se preciza că aceştia erau nişte cântăreţi celebri în domeniul melodiilor country şi western.

Intră în bar. Până ce muzica nu-i izbi urechile, uitase că era marţi. '

Faimosul duo britanic de cântece country se producea pe o estradă joasă. Jumătate din el era o femeie de vârstă mijlocie cu un păr vopsit într-un roşii ţipător şi o rochie argintie, care cânta o baladă sfâşietoare despre o doamnă care păcătuise. Cânta mai bine decât arăta. Partenerul ei era un bărbat cu faţa cenuşie încadrată de nişte favoriţi lungi de şapte centimetri, care cânta la pian cu o singură mână, aplecându-se totodată să manevreze cu cealaltă butoanele unei tobe automate năbădăioase.

În local se aflau destui consumatori şi lui Mike îi fu greu să-şi găsească un loc la bar. Mulţi dintre băutori erau tipicii singuratici, oameni de pe şantierele de construcţii, care aşteptaseră probabil în faţa uşii până la ora deschiderii şi a programului de seară, spre a evita efortul de a se trezi din beţie după cină. Oameni trişti, care trăiau în camere deprimante ce slujeau atât de dormitor cât şi de cameră de zi şi pentru care berea avea rolul familiei. Pe măsură ce localul se umplea, soseau clienţi de un nou tip, mai nevârstnici şi mai fericiţi.

Un grup de oameni mai tineri îşi croi drum spre bar. Discutau cu însufleţire şi veselie şi Mike râse împreună cu ei la una din glumele lor. Ceva mai târziu, râdeau ei asculfând una de-a lui. Le făcu cinste cu băutură şi pe la ora zece deveniseră prieteni. La unsprezece plecară, promiţând să vină din nou vineri. Între timp îi spuseseră numele altor câteva cârciumi în care puteai asculta muzică şi unde aveai posibilitatea să

cunoşti fete. Mike se înapoie în camera lui într-o dispoziţie mai bună decât în ultimile trei săptămâni. În ciuda multelor băuturi pe care rolul său îl silea să le înghită, era complet treaz.

În vinerea următoare Mike venise la bar mai devreme, aşteptând apariţia grupului. Zilele precedente şi le petrecuse vizitând toate celelalte cârciumi ce-i fuseseră menţionate. Noaptea de miercuri îi adusese o mică baftă. Dăduse peste unul din grup şi-l invitase să i se alăture, împreună cu prietenii

de care era însoţit. Unul dintre bărbaţi făcuse o glumă nerăutăcioasă în legătură cu accentul englezesc al lui Mike. Mike aştepta, aproape că spera aşa ceva. Profitase de prilej, repezindu-l pe glumeţ cu o înverşunare care-i mirase pe toţi. Cu buzele strânse de furie, cu nările dilatate, îl insultase pe omul acela într-o explozie de cuvinte veninoase, declarând că nu putea să scape de accentul lui şi că era posilbil ca acesta să sune ca acela al unui englez, dar că, în mod sigur, el — fir-ar să fie! — nu simţea ca unul din ticăloşii aceia.

Spumegând de furie sub grava insultă, le întoarse spatele şi o porni spre uţă. Cunoştinţa din seara precedentă venise după el. Mike se lăsă convins să se întoarcă la-bar. Urmaseră câteva scuze morocănoase, se comandaseră câteva pahare şi se trecuse peste incident. Însă, în jumătatea de oră ce mai rămăsese din timpul pentru băutură, Mike fusese conştient de o nouă prudenţă, un soi de respect în felul în care i se adresau. În autobuzul cu care se întorcea spre locuinţa lui, îşi îngădui să zâmbească la gândul ăsta. Ştia că jucase bine scena aceea, lăsându-i să-i ghicească sentimentele fără a exagera. Cu puţin noroc, va începe să se răspândească vestea despre purtarea lui.

Când grupul îşi făcu apariţia, în seara de marţi, cântăreaţa de country music era în plină voce. Băuseră cu toţii o vreme, când unul dintre ei făcu o glumă, dar cu o aluzie la izbucnirea lui Mike. Mike profită imediat de ocazie, îndreptând discuţia

spre politică. Vederile lui erau ferme, simple şi exprimate cu glas tare.

l RUC: prescurtarea de la Royal Ulster Constabulary (lb. engl.) = Jandarmeria britanică din Irlanda de nord. (n.t.)

— Scârbele de englezi ar trebui acum să se care şi să-şi ia cu ei afurisitele lor cozi de topor, RUC-uIl şi tot restul.

— În guvernul britanic nu pare să fie nimeni care să- ti urmeze sugestia, Michael, spuse calm unul din grup.

— Ştiu asta. Ticăloşii îşi închipuie că pot învinge rezistenţa din noi. Nenorociţii cred că dacă împuşcă destui dintre oamenii noştri ne vom potoli, zicând că ne-ajunge. Ei, bine, dacă-şi imaginează că aşa vor merge lucrurile, ar face mai bine să se uite puţin prin istoria Irlandei!

Unul dintre bărbaţi izbucni în râs:

— Istoria Irlandei! îl maimuţări. După câte am auzit eu, tu însuţi eşti englez.

Mike se întoarse iute ca fulgerul cu faţa spre cel care vorbise. Se aplecă spre el, până ce nu-i mai despărţiră decât vreo câţiva centimetri. I se adresă, vorbind foarte calm:

— Ascultă, javră irlandeză proastă şi ticăloasă. S-ar putea ca eu. să mă fi născut acolo. Dar asta nu m-a făcut să fiu una din scârbele alea. Mama şi tatăl meu au venit aici din Donegal. Tata era, încă din copilărie, un republican înfoeat. Chiar mai înainte să te fi născut tu. Nemernicii de englezi l-au vârât în puşcărie pentru asta! Aşa c-ai face bine să-ţi înfigi ceva în capul tău tare de irlandez: oricine mă calcă pe bătătură o păţeşte!.Vrei să mai încerci odată?

În timp ce-l întreba, îşi încleşta pumnii. Omul cu vorba blândă interveni şi înconjură cu braţul umerii lui Mike, zâmbind prietenește.

— Ia-o uşurel, Michael. Doar glumea cu tine, zicând c-ai fi englez şi legându-se de felul cum vorbeşti. N-a spus-o cu răutate.

Mike scutură din cap şi oftă, încercând să se calmeze.

— Okay. Îmi pare rău. Numai că mă scoate din sărite,

atâta tot.

Îşi dădu pe gât restul de bere şi, pregătindu-se de plecare, adăugă:

— Ne mai vedem noi.

Într-un colţ al barului, un bărbat scund, cu pieptul ca un butoi, îmbrăcat cu un hanorac cenuşiu, stătea singur la o masă. Pe toată durata scenei nu-şi luase ochii de la Mike. Băuturile lui, o halbă cu bere şi un pahar cu whiskey, rămaseră neatinse

Pe la şapte şi jumătate seara, în vinerea următoare, Mike avea deja în faţă un pahar cu băutură. Stătea la bar uitându-se la muşterii care intrau pe uşă — printre aceştia, mai multe perechi şi câteva grupuri venite în familie şi alcătuite din două sau chiar trei generaţii. Aceştia eraU măi veseli şi mai bine îmbrăcaţi decât gloata ce alcătuia clientela bodegelor din Kilburn.

La ora opt începu muzica şi nu dură mult până ce cântăreaţa fu acompaniată de membrii auditoriului mai bun cunoscător al cântecelor.

Mike aproape că nu-l observă pe bărbatul îndesat, în hanoracul lui gri, care intră singur, îşi comandă o băutură şi-şi găsi loc la o masă din colţ. Doi tineri împreună cu prietenele lor încercară să ia loc pe scaunele rămase neocupate lângă el. Omul le vorbi încet, dezlipindu-şi ochii de pe Mike, doar pentru a le adresa un zâmbet de avertisment rece ca gheaţa. Unul din tineri sări la ceartă. Prietenul său îl luă de subsuoară şi-l trase la o parte, şoptindu-i ceva la ureche, în timp ce asculta, ochii eelui dintâi se măriră. Continuă să se holbeze la omul cu Jianoracul, dar se lăsă târât de-acolo, nemaiâncercând să protesteze.

Unul dintre noii prieteni ai lui Mike se apropie de bar. Acceptă băutura oferită de Mike şi începură să discute, aproape strigând pentru a acoperi muzica. În câteva minute şi

fără a părea că^ se silea anume, Mike întorsese iar conversaţia spre politică. În timp ce vorbea, omului cu hanoracul i se alăturaseră alţi doi, care se aşezară în stânga şi-n dreapta lui, în poziţii din care aveau vedere bună atât spre bar cât şi spre uşă. Toţi trei începură să discute eu glasuri coborâte şi grave, ăpropiindu-şi capetele peste masă.,

Mike ajunsese la cea de a patra bere când un grup de derbedei gălăgioşi, cu capetele rase — şase băieţi şi două fete — dădură buzna în bar. Purtau bluze cu steagul englezesc sub nişte hanoracuri deschise pe piept şi pantaloni cu croială militărească strânşi în bocanci înalţi legaţi până sus cu şireturi.

Când, în drumul lor către bar, trecură pe lângă Mike, din glasurile lor reieşea clar că erau deja băuţi. Unul dintre băieţi îi strigă fetei de la bar să-i servească. Accentul lui nu era irlandez. Era un „cockney"l aspru, nazal — glasul bădăranilor londonezi. Îşi luară paharele~cu băutură şi se aşezară la bar. Rânjeau dispreţuitor constatând eforturile altor clienţi pentru a ajunge la tejghea. Mike şi grupul lor se strânseră puţin spre a le face loc. Nou-sosiţii se aşezară mai comod, ocupând spaţiul eliberat de ei şi aruncând în jur zâmbete pline de dispreţ. Ceilalţi consumatori le evitau ochii, căutând cu grijă să nu-şi atragă necazuri. Unul dintre capetele rase îşi exprimă o părere insultătoare cu privire la cântăreaţă, tocmai în momentul în care unul de:ăi lor dădea pe gât un pahar plin de bere. Băutorul izbucni în râs şi un jet de bere îi ţâşni din gură, împroşcând corsajul rochiei unei fete care stătea la vreun metru mai încolo. Fata se trase la o parte scârbită, în timp ce tunşii scoteau răgete de încântare. Prietenul fetei, un tânăr cu înfăţişare fragilă, îmbrăcat cu o haină ieftină de tweed şi o cravată de lână, se întoarse, mânios, să înfrunte grupul bădăranilor care continuau să rânjească.

— Hei, nu puteţi fi mai atenţi? Uitaţi-vă ce-aţi făcut. Mânia îi înăsprise glasul,

Unul dintre ceilalţi aruncă fetei o privire pofticioasă.

— Vrei să te ling eu, dragă?

Rânji către grupul său, scoţându-şi limba şi lăsând-o să se bălăngăne afară din gură, într-un mod obscen.

l Cockney (lb. engl.): dialect londonez, caracteristic mai ales zonei Easi, End. (n.t.)

Faţa tânărului se înroşi de mânie. Furia îl făcu să devină curajos.

— Închide-ţi gura, ticălos incult. Nu-i vorbi în felul ăsta. Bărbatul ras în cap îl privi cu un zâmbet sarcastic, îşi

curăţă glasul cu un horcăit puternic şi, fără grabă, îl scuipă intenţionat drept în faţă. Tânărul se retrase, ştergindu-şi cu palma saliva scârboasă ce i se scurgea pe obraz. Rasul izbucni în râs văzând pe faţa băiatului cât de şocat şi de ruşinat era acesta.

— Acum cară-te de-aici, îi spuse dispreţuitor, întor-cându-se către prietenii lui, care rânjeau înveseliţi.

— Nu. Voi vă căraţi. Voi toţi, interveni Mike pe un ton foarte calm.

Tunsul îl privi pe Mike peste umăr, continuând să zâmbească sarcastic.

— Cu mine vorbeşti, mutră-nţepată?

Pumnul lui Mike se izbi de unul din pometii omului. Acesta se clătină şi căzu peste bar, cu spinarea către Mike. Mai înainte ca Mike să-l poată lovi din nou, ceilalţi începură să-i tragă lui pumni. De data asta, Mike nu juca un rol. Era prea mânios, chiar şi pentru a-şi aprecia şansele. Îl apucă de haină pe cel mai apropiat dintre raşii în cap, îl trase către el-şi-l smuci în sus, repezindu-şi capul spre faţa lui prostită de uimire. Apoi dădu drumul hainei, lăsându-l să cadă, cu amândouă mâinile la nasul zdrobit.

Un pumn îl nimeri pe Mike din plin peste gură. Scoase un urlet de durere şi de furie şi-şi ridică pumnul amenin-ţător asupra tânărului care-l lovise. Una dintre fete îi înhaţă braţul, împiedicându-l. Lovitura căzu fără putere. Îmbrânci fata, s-o dea la o parte. Înainte de a-şi recăpăta echilibrul, doi dintre

tineri şi fetele se năpustiră pe el, cu o ploaie de pumni şi lovituri de picior. Mike era un om masiv. Îşi eliberă un braţ şi-şi înfipse degetele strânse într-un pumn de oţel în abdomenul unuia dintre atacatori. Acesta se frânse în două în tăcere, cu faţa schimonosită de durere. Mike lovi încă o dată, îndreptându-şi pumnul în sus, spre maxilarul unei feţe rânjite, care apăruse la vreo zece inchi de a lui. Din nou, cineva i se agăţă de braţ, reducându-i forţa loviturii. Cu un răget de furie se

smulse din mâinile care-ncercau iarăşi să-l reţină şi făcu un pas înapoi, creându-şi puţin spaţiu. Îşi năpusti încă o dată pumnul, îl simţi cum trosneşte pe faţa unuia dintre bărbaţi, apoi ceva îl izbi în ceafă, silindu-l să se încovoaie. Genunchii începură să-i slăbească. Prin ceaţa durerii care-ncepea să-l învăluie auzea ţipete de femei.

Ceva în ţipetele acelea trezi în el un fel de alarmă ancestrală, îşi alungă durerea şi-şi ridică privirile. Omul ras în cap care-l scuipase pe tânăr îşi revenise şi se întorsese de la bar pentru a-l înfrunta pe Mike. Se apropia, cu o mână în faţă. Mike căzuse într-un genunchi, astfel încât mâna omului se afla la acelaşi nivel cu ochii lui. Şurubelniţa pe care o ţinea nu era despărţită de ei decât prin treizeci de centimetri. Mike zări sclipirea metalului strălucitor, acolo unde vârful fusese ascuţit, transformându-l într-o unealtă ucigătoare. Încercă să se îndepărteze de-a buşilea, făcând cu disperare apel la propriile-i reacţii, pregătindu-se să sară în afara razei de acţiune a armei. Era conştient de masa prietenilor omului, înghesuindu-se în jurul lui, încercând să-l ţină nemişcat. Privi în sus, spre faţa de deasupra lui. Era schimonosită în rânjetul fix al unui nebun.

Omul îşi trase arma înapoi, în dreptul şoldului. Mike îşi verifică echilibrul. În dreapta lui era blocat de bar. Se pregăti să se ridice, azvârlindu-se în stânga, în speranţa că arma îl va nimeri în picioare. În clipa aceea, un genunchi îi izbi umărul stâng, rămânându-i apăsat în ceafă. Văzu genunchii

agresorului îndoindu-se când îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul, în secunda următoare avea să-şi înfigă arma.

— Arunc-o, nemernicule.

Cuvintele fuseseră rostite foarte calm, aproape ca şi cum ar fi însemnat'o oboseală prea mare din partea vorbitorului. Cu toate acestea, glasul acoperi ţipetele femeilor, stabilind o tăcere adâncă în întreaga încăpere. Ochii tunsului se îndreptară rapid spre un punct din spatele lui Mike. Frica alungă expresia triumfătoare de pe faţa lui. Înţepeni, încă în poziţia de a lovi.

— Te voi ucide.

Glasul continua să fie calm, dar ameninţarea era uşor de recunoscut. Şurubelniţa zăngăni pe podea.

— Şi pe tine la fel.

Apăsarea genunchiului dispăru de pe gâtul lui Mike şi cel care i-o provocase se clătină spre faţă, prăvălindu-se greoi pe pardoseală, ca şi cum cineva i-ar fi dat un brânci din spate. Cu grijă, încă rezemat într-un genunchi lângă bar, Mike se întoarse. Cel care vorbise era unul dintre bărbaţii de la masa din colţ. Trenciul prost croit din piele de căprioară pe care-l purta îi atârna descheiat. Îşi ţinea mâinile vârâte în fantele buzunarelor, astfel încât, privit de la spate, ar fi părut că le are vârâte în buzunare. Numai din faţă, unde se aflau Mike şi raşii în cap, precum şi câţiva gură-cască muţi de uimire, putea fi văzut revolverul uriaş pe care-l ţinea.

Omul cu pistolul le şopti ceva celor doi tovarăşi ai lui care veniseră alături de el. Aceştia făcură un pas înainte. Cel cu hanoracul se apropie la câţiva centimetri de tânărul care fusese pe punctul de a deveni un ucigaş. Îşi încleşta un pumn mare şi noduros. Printr-o mişcare scurtă, economică, punându-şi în ea toată puterea, îl înfipse în abdomenul rasului. Tânărul scoase un zgomot — ceva cam între un sughiţ şi un hohot — şi se prăvăli cu capul înainte. În timpul căderii, cei doi bărbaţi îl apucară fiecare de câte un braţ şi, pe jumătate

mergând, pe jumătate târându-l, îl traseră dincolo de- bar şi-l scoaseră pe uşă, într-o cameră din spate. În- urma lor, uşa se închise fără zgomot.

Pistolarul se întoarse către ceilalţi tineri raşi în cap, care rămăseseră strânşi într-un grup posomorât, cu gurile căscate şi incapabili să reacţioneze.

— Ştergeţi-o, voi ăştia.

Timp de câteva clipe se păru că intenţionau să protesteze.

— Vreţi să vă duceţi după tovarăşul vostru?

Cu capul, pistolarul arătă în direcţia uşii din spatele barului. În momentul acela se auzi din acea încăpere începutul

unui ţipăt isteric, care se stinse repede, devenind un fel de gâlgâit înăbuşit. Omul cu revolverul îi adresă cântăreţei un semn rapid şi muzica reâncepu, femeia reluându-şi cântecul country. Înghiţind cu greu, cel care părea şeful grupului, un tânăr costeliv, cu o faţă urâtă, zgrunţuroasă şi tatuată pe ambii obraji, se întoarse şi, conducându-şi prietenii, ieşi poticnindu-se din circiumă.

Pistolarul le aruncă o'scurtă privire dispreţuitoare, apoi se uită la Mike şi zâmbi.

— Cum te simţi? Ticălosul ăla te-a pocnit zdravăn. Ia' să-ţi vedem capul.

Îndatoritor, Mike îşi aplecă creştetul. Omul îl pipăi cu degetele. Şi le retrase pline de sânge.

— N-o să păţeşti nimic. Nu pare să fie vreo fractură. Dădu din cap, privind podeaua. Era plină de cioburi de

sticlă, răspândite peste tot.

— Ai avut totuşi noroc. Ar fi putut, să te ucidă. Ce vrei să bei? O bere amară? Puţin whiskey?

Fără a-i aştepta răspunsul, se întoarse către barman:

— Pat, adu-ne, te rog, trei whiskey-uri duble şi o halbă din cea mai bună.

Îl conduse pe Mike la masa din colţ, în drum încheindu-şi trenciul. În timp ce luau loc, Mike văzu deschizându-se uşa din

spatele barului. Cei doi oameni apărură ţinându-l între ei pe tânărul cu capul ras. Acesta era cenUşiu la faţă, iar un picior îi atârna neputincios, în mod clar frânt. Chipul i se schimonosi când piciorul i se agăţă în marginea ridicată a covorului uzat. Dinţii i se înfipseră adânc în buza inferioară, dar, în ciuda văditei suferinţe, nu scoase nici un geamăt. O privire asupra feţei lui îl lămuri pe Mike că nu curajul îl sfătuise să nu facă nici un zgomot. Scurtul răstimp petrecut cu cei doi în camera din spate îi fusese suficient pentru ca lecţia pe care. o învăţase să nu poată fi uitată. Când oameni ca aceştia îţi spuneau-să faci ceva, dădeai ascultare ca şi cum propria-ţi viaţă depindea de asta. Şi chiar depindea.

Până când barmanul le aduse în grabă băuturile, cei doi bărbaţi, care-l escortaseră în stradă pe tunsul rănit, se şi întorseseră la masă. Ca"răspuns la o privire întrebătoare a omului în trenci, ei dădură din cap afirmativ.

— Într-un taxi. Va fi dat jos la sud de râul Clapham. I-am luat permisul de conducere auto. Am găsit adresa. Javra mică a făcut pe el.

— Bun. Să vi-l prezint...

Se întrerupse, întorcându-se spre Mike:

— Pe cine? Cum te cheamă?

— Mike. Mike Scanlon.

Omul cu trenciul îi strânse mâna.

— John. Acesta-i Terry, şi iată-l pe Liam. Îi strânseră mâna si cei doi.

— Te-ai descurcat bine. Ai avut totuşi noroc că nu te-au lovit mai rău. De fapt, a cam fost o prostie.

În timp ce vorbea, bărbatul care răspundea la numele de Terry zâmbea. Un zâmbet uşor ironic.

Mike se cutremură, apoi izbucni într-un râs amar. Îşi atinse cu mâna rana de la cap şi tresări.

— Chiar că da. Ticălosul mic m-ar fi omorât dacă nu eraţi voi, prieteni. Vă mulţumesc.

Aruncă o privire încărcată de sinceră mânie spre locul în care cei din grupul cu care fusese împreună încă mai stăteau la bar, discutând şi privindu-l, peste umăr.

— Credeam că nemernicii ăia o sară la bătaie, în loc să se uite cum eram înjunghiat.

Terry înălţă din umeri.

— Nu oricui îi place să se amestece într-o încăierare. Unii dintre ăştia, cu capetele rase, au reputaţia de a fi foarte răi.

— Da? Poate c-am fost plecat de-aici prea multă vreme. Nu ştiam destule pentru a mă speria. Doar că m-au făcut să niă-nfurii al dracului de tare. Pur şi simplu, urăsc gunoaiele de felul ăsta. Să vină aici şi să caute gâlceavă... Ce să zici/ gunoaie englezeşti, adăugă cu amărăciune.

Pistolarul, John, le aruncă celorlalţi b scurtă privire.'

— Da. Ei bine, avem o droaie dintr-ăştia pe-aici. Este ceva cu care cei mai mulţi dintre noi trebuie să învăţăm să ne obişnuim..

Arătă spre paharul lui Mike: — încă unul?

Stătuseră de vorbă toată seara, dar subiectele conversaţiei rămăseseră foarte generale. Politica nu părea să-i intereseze în mod special, deşi niciodată nu-l întrerupeau pe Mike când o aducea el în discuţie. Se mulţumeau să-l asculte, urmărindu-l cu aprobări politicoase, fără a se angaja ei înşişi, niciodată. Băuturile nu încetaseră să vină şi, de fiecare dată când încercase să facă el cinste, fusese silit, cu râsete binevoitoare, să stea la locul lui. Prin întrebările lor amabile, prieteneşti, îl încurajau să continue să le vorbească despre el însuşi. Încerca să le facă şi el cinste, dar, de fiecare dată, ei erau cei care-i ofereau halbe de bere şi pahare de whiskey. Ei nu beau decât whiskey. Anii petrecuţi de Mike în străinătate îl învăţaseră să reziste la multă băutură.-Cu toate acestea, pe la optulea sau la al nouălea rând simţea că-ncepe să ameţească. Se scuză şi se duse la toaletă.

Înăuntru nu se afla decât un singur bărbat. Stătea cu faţa

la peretele placat cu faianţă. Îşi rezema braţul ridicat pe perete, sprijinindu-şi capul pe el. Ochii îi erau închişi strâns, ca şi cum ar fi blestemat întreaga lume într-un şuvoi neîn-trerupt de înjurături murdare. Mike trecu pe lângă el, către cele două cabine. Zăvoarele amândurora erau rupte. Intră în cea mai puţin murdară, călcând cu grijă în mâzga de lichide indescriptibile, care acoperea pardoseala. Închise uşa în urma lui, se aplecă deasupra vasului şi-şi vârî în gât două degete. Oticni din greu, apoi încercă iarăşi. Diafragma îi zvâcni şi-l apucă tuşea. La cea de a treia încercare reuşi să vomite un şuvoi de băutură nedigerată. Îşi îndreptă trupul şi trase apa. Strânse saliva şi-şi clăti cu ea gura, pentru a alunga gustul rău. Se scutură de scârbă, îşi aranja haina pe umeri şi ieşi din cabină. Omul alunecase jos, pe podea, şi sforăia. O mână îi

atârna în canalul pisoarului. Mike trecu pe lângă el, fără a-i arurica vreo privire, şi împinse uşa ce dădea spre bar.

Îşi reluă locul la masă. Cei trei bărbaţi îi sărbătoriră întoarcerea, comandând încă un rând de băuturi. Aparent, continuau să fie prietenoşi. Totuşi, ceva în purtarea lor îl făcu să se bucure că luase precauţia de a nu se îmbăta. Intervenise o uşoară schimbare, ceva ciudat în felul în care se aşezară, ceva ce dădea impresia unei întâlniri de afaceri, ceea ce nu fusese cazul mai înainte. Era ca şi cum, în absenţa lui, ar fi discutat despre el, ajungând la un soi de concluzie.

John zâmbi, adresându-i-se pe un ton blând:

— Michael, de ce nu ne spui mai multe despre tine? Vorbeşte-ne de familia ta.

Sub accentul blând al omului se simţea duritatea oţelului. Invitaţia lui nu era o simplă sugestie.

Mike se simţi cuprins de emoţie. Ceea ce-i cereau era ceva ce el îşi repetase de mii de ori în singurătatea mizerabilei lui camere de hotel. Zilnic repetase în metrou, tocmai în vederea acestei întrebări. În nenumărate dimineţi se trezise repetând povestea, până când i se întipărise în minte cuvânt cu cuvânt.

În ceea ce simţea, se strecurase o oarecare crispare. Era prima dată în viaţa lui Mike când tatăl lui îi fusese de vreun folos.

Răspunse zâmbetului lui John cu un surâs în care-i cuprinse şi pe ceilalţi, transformându-şi-l apoi într-un râs ce exprima îndoiala, ca şi cum s-ar fi temut că-şi bat joc de el.

— Sigur că da, dacă aşa vreţi. Dar pentru ce vreţi voi să ştiţi ce-i cu familia mea?

John scutură din cap. Acum nu mai zâmbea.

— Las-o baltă, Michael. Să spunem, pur şi simplu, că ne interesează grozav de tare. De pildă, vorbeşte-ne despre părinţii tăi.

Mike îşi plimbă privirile de la unul la altul, dându-ie de înţeles că simţea schimbarea din purtarea lor. Apoi ridică. scurt din umeri.

— Okay, dacă vreţi cu adevărat să aflaţi. Tata era irlandez, din Sligo. S-a născut şi-a crescut în Tobbercurry. Cunoaşteţi localitatea?

Se uită întrebător la fiecare dintre ei. Numai John dădu din cap afirmativ.

— Eu însumi n-am fost acolo niciodată. Oricum, tata n-a părăsit oraşul decât pe la optsprezece ani, când a venit aici, în Anglia, căutând de lucru. Asta trebuie să fi fost cu puţin înainte de război. Şi-a sfirşit zilele în Birmingham'. Avea acolo nişte veri. -

Cel pe care-l chema Liam râse:

— Păi aşa avem toţi.

Mike râse şi el. Ceilalţi se încruntară.

— Ei, oricum, se pare că pe mama a întâlnit-o în Birmingham. Şi ea era tot din Sligo. O cunoscuse înainte de a părăsi Irlanda.

— Alţi copii, în afară de tine? îl întrebă John.

— Nici unul, răspunse cu un zâmbet înduioşat. Tata era un prea bun marxist pentru a fi şi un bun catolic.

Se întrerupse şi pe faţă îi apăru o fulgerare de mânie. Apoi

adăugă:

— Asta l-a ucis.

John ridică o sprinceană şi schimbă priviri cu tovarăşii săi.

— A fost ucis? Pentru că era marxist? în anii treizeci şi patruzeci, jumătate din englezii incluşi în clasele sociale superioare îşi ziceau marxişti.

— Mda! Aşa-şi ziceau ei. Tata era unul adevărat. Presupun că mai mult republican decât marxist. De-asta l-au omorât, nu pentru marxismul lui.

Încruntătura lui John se accentua.

— Stai o clipă, Michael. Cine l-a ucis pe tatăl tău?' Mike se aplecă spre el, lăsându-şi pe masă paharul cu bere.

i Secţia Specială (ân lb. engleză = Special Brâncii): departament al poliţiei engleze, care se ocupă cu securitatea politică, (n.t.)

— Scârbele de englezi. Poliţia. Sau, probabil, Secţia Specialăl. L-au vârât în puşcărie şi l-au dat gata cât era închis.

Terry şi John schimbară o privire dură. Cu glasul abia mai tare decât o şoaptă, Terry îl întrebă:

— Michel, când s-a întâmplat as.ta?

— În o mie nouă sute şaize'ş'cinci. Septembrie. Pe paisprezece septembrie.

— Cum ai spus că-l chema pe tatăl tău?

— Scanlon. Pat Scanlon. Toţi îi ziceau Patsy. -

— Pâtsy Scanlon, repetă John, de data asta zâmbind. Vasăzică eşti băiatul lui Patsy Scanlon! Ca să vezi, ca să vezi!

Se întoarse către Liam:-

— Chestia asta mai cere un rând de băutură. Vrei tu s-o aduci?

Păstrând pe faţă expresia unuia căruia nu-i vine să creadă că-i plictiseşte de moarte, Mike îi pândise ca un uliu, atent lă cea mai mică schimbare din ochii lor. Acum, în sinea lui, jubila. Cei cu care avea "de a face nu erau nişte tineri, nişte nou-veniţi în slujba cauzei lor. Nici unul dintre ei nu avea mai puţin de cincizeci de ani. Numele tatălui său atinsese o coardă în

sufletele lor. Tot ce le spusese nu era decât purul adevăr. Toate faptele puteau fi verificate. Ceea ce nu le spusese era povestea, aşa cum o trăiseră în realitate, el şi mama lui.

Tatăl lui venise la Birmingham în ultimii ani ai celui de-al treilea deceniu. Rămăsese acolo, devenind cu trecerea anilor tot mai irlandez, până murise în custodia poliţiei. La vremea când murise era, într-adevăr, un marxist şi un republican convins. Dar asta numai la cârciumă, în nopţile de vineri şi de sâmbătă. Acasă era un ignorant care-şi bătea nevasta şi care - avea o problemă cu băutura mândrindu-se cu asta şi făcându-l£ o viaţă amară soţiei şi fiului său. Dimineaţa, treaz, era posomorât şi taciturn! Seara, beat, era gălăgios şi rău.

Moartea lui fusese pe măsura felului în care trăise. Îl arestaseră într-o sâmbătă noaptea, după închiderea cârciumilor, nu atâta pentru diatribele anti^britanice, pe care le zbiera — poliţia era obişnuită cu asta. Îl vârâseră în puşcărie, aşa cum o făcuseră de atâtea ori înainte, pentru că-şi făcuse nevoile în mijlocul străzii. Era o treabă de rutină, ceva ce făcea parte din

noaptea de sâmbătă atât pentru ei cât şi pentru el? în dimineaţa următoare fusese găsit mort în celula lui, asfixiat. Poliţia a Susţinut că se înecase cu propria-i vărsătură. Mama lui Mike îl cunoştea pe poliţistul care-l găsise. Îi acorda toată crezarea. Nici nu era greu: de mai multe ori îşi salvase bărbatul de la o moarte asemănătoare, când zăcea în pat, alături de ea.

— Îmi reamintesc bine moartea tatălui tău, Michael. Ziarele au bătut multă monedă pe ea, nu-i aşa?

Poate că John sărbătorea rudenia lui Mike, dar încă îi pândea atent orice nuanţă a reacţiilor. Mike ridică din umeri:

— Unele dintre ele au încercat. Ticăloasa de poliţie a acoperit totul. Jurnalele n-au ajuns nicăieri. Ştiţi cum e cu oamenii legii: ţin unii cu alţii, de zici ce-i aia.

Luă o înghiţitură de bere şi, când lăsă paharul pe masă, îl

trânti, pentru a-şi arăta scârba.

Şi de data asta faptele îl sprijineau. Oricine putea verifica articolele din ziarele vechi. Era pe la sfârşitul anildr şaizeci. Grosvenor Square, mişcarea pentru pace, Vietnamul. Ziarele făceau vâlvă în legătură cu cazurile de drepturi ale omului şi un irlandez care moare în timp ce se află în custodia poliţiei era o pâine bună pentru ele. Reporterii şi avocaţi „oameni-de-bine" chinuiseră viaţa mamei lui mai bine de un an, încercând s-o convingă să intenteze acţiune împotriva poliţiei. Tot ce-şi dorea biata femeie era să fie lăsată singură, pentru a se bucura de nou-găsita ei pace. Era bucuroasă că nu-l mai vedea pe bătrânul ticălos.

Mike oftă, de parcă gândul la iubitul său tată ar fi fost pe punctul de a-i aduce lacrirni în ochi.

— Era un tip simpatic. Dar amar. Pur şi simplu, nu putea să uite ce-i făcuseră englezii Irlandei. Rareori trecea o zi în care să nu fi vrut să vorbească despre asta. Vă jur, mă lua pe genunchii lui şi-mi spunea toate astea când nu eram mai mare de atâtica. Mi-au trebuit ani de zile pân-am înţeles ce voiaja zică bătrânul ticălos.

Ceilalţi zâmbiră. Mike zâmbi şi el, înduioşat.

— Alţi copii îl aveau pe Peter Rabbitl. Poveştile cu care eram eu dus la culcare erau cu Black şi Tans2.

Liam se înapoie la masă cu noile băuturi, ţinute"stângaci între degetele sale răsfirate. Fiecare şi-o luă pe-a sa. John îşi ridică paharul:

— Să bem pentru familia ta!

Sorbiră du toţii. John se aplecă, apropiindu-se cu vreo cinci centimetri de Mike. Glasul lui coborî până ce nu mai fu decât o şoaptă:

— Nu te copleşeşte vreodată amărăciunea, pentru ce i-au făcut englezii tatălui-tău? Nu simţi niciodată c-ai vrea, cum să zic, să le-o plăteşti nemernicilor?

Mike simţi un fel de ameţeală. Tonul omului nu lăsa loc nici unei îndoieli. Erau vorbele pe care le pândise. Crezuse că

va trebui să le aştepte luni de zile. Îşi ridică paharul cu bere şi sorbi o înghiţitură lungă, pentru a avea timp să-şi cântărească răspunsul. Lăsându-l apoi jos şi rotindu-şi privirea în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-i aude nimeni, se trase mai aproape de John:

— Doresc chestia asta aşa de tare, încât mă sufocă. John rămase vreo două secunde cu ochii aţintiţi în cei ai

lui Mike. Pe urmă, ca şi cum ar fi luat o hotărâre cu privire la ceva, dădu din cap şi schimbă subiectul, punându-i lui Mike o întrebare anodină despre viaţa în Orientul Mijlociu.

l Petei Rabbit (lb. engl.) = Iepuraşul Peter: personaj din poveşti îndrăgite de copii, (n.t.)

2 Black and Tans (lb. engl.) = Negrii şi Cafeniii: armată recrutată în l92l, pentru a combate mişcarea patriotică irlandeză, denumită Sinii Fein '(= noi înşine), al cărei scop era o reânviere naţională a limbii irlandeze, precum şi obţinerea independenţei politice a insulei. Uniformele acestei armate era o combinaţie între cea a militarilor şi cea a jandarmilor, (n.t.)

Continuară să discute şi să bea zdravăn, până mult după miezul nopţii. Orchestra îşi strânse instrumentele şi plecă, iar muşteriii plecară odată cu ea, lăsând micul grup singur în bar. Cu toată băutura, Mike rămânea treaz, tratând fiecare întrebare întâmplătoare, piezişă, ca pe o grenadă nedezamorsată. Între-barea lui John îl descumpănise. Părea că încă mai atârnă în aer, deasupra capetelor lor.

În cele din urmă, John păru să ajungă la un fel de concluzie. Se ridică brusc în picioare, adresându-i-se lui Mike:

— Ce-ai zice să mâncăm ceva?

Pornind înaintea celorlalţi, ieşi în stradă şi-i conduse la un mic magazin, care servea peşte şi cartofi prăjiţi. O mână de adolescenţi gălăgioşi şi vreo trei-patru bărbaţi, singuri şi înfrânţi de viaţă, făceau coadă la tejghea. John nu vorbi până x nu ieşiră din prăvălie.

— Locuieşti pe-aproape? îl întrebă cu gura plină de peşte.

— Kilburn.

— Te duci acasă? Ai o maşină? Mikescutură din cap:

— Metroul.

John se uită la ceas.

— Ai încurcat-o. Niciodată nu merg până la ora asta.

— Atunci, o să iau un autobuz de noapte sau o să merg pe jos. Mi-ar face bine după toată băutura aia.

Omul râse:

— Nu fi caraghios! După lovitura pe care-ai încasat-o-n cap? Te duc eu.

În timp ce vorbea, coborî pe caldarâm şi chemă un taxi. Îi ceru lui Mike adresa, i-o repetă şoferului şi urcă în maşină, zorindu-l pe Mike să-l imite.

Ajunseseră aproape în Bronderbury, când John vorbi din nou:

— Ai vreun plan pentru seara de vinerea viitoare?

— Nu. Să ies să iau o bere, bănuiesc. De ce?

— E vorba de o petrecere, dacă-ţi place aşa ceva. Vor fi oameni cu care te vei simţi bine. Te vor plăcea.

Mike rânji:

— Sună de parc-ar fi chiar pe gustul meu. Unde anume? John mâzgăli o adresă pe un petec de hârtie şi i-l dădu.

Mike îi aruncă o scurtă privire şi-l vârî în buzunar.

— Grozav. Totdeauna sunt amator de petreceri. Vor fi şi femei?

John ridică din umeri.

—- Probabil. De obicei sunt câteva. u

Mike dădu aprobator din cap şi zâmbi. Schiţă gestul de a scoate nişte bani din buzunar.

— Haide. Lasă-mă să contribui la plata taxiului. John îi dădu mâna la o parte.

— Las-o baltă. E plăcerea mea, după ce-ai făcut tu în seara asta.

Mike protestă cu jumătate de gură şi, apoi, îşi puse banii la loc în buzunar.

— Okay, îţi mulţumesc. Noapte bună. Poate ne vedem vineri.

Deschise uşa maşinii.

— Noapte bună, Michael.

În semiântuneric, John îi întinse mâna. Mike i-o luă. John îi strânse mâna foarte scurt, dar foarte viguros, ca unul care încearcă să-ţi arate cât este de puternic.

— Precum zici. Poate te văd vineri.

Ajuns la uşa de intrare, Mike făcu o demonstraţie voită de cât de greu nimerea gaura cheii. Deschizând uşa, o împinse puţin prea tare, o trânti.ân urma lui şi urcă încet treptele spre camera lui. Până-şi încuie uşa, trecuse poate un minut şi jumătate de când coborâse din taxi. Se duse la fereastră şi privi pe furiş prin perdeaua subţire, având grijă să n-o mişte. Taxiul se afla jos, în stradă. Se retrase în cameră, se duse înapoi la uşă, aprinse lumina şi se opri să asculte. Zgomotul taxiului care demara ajunse limpede la urechile lui.

Capitolul 4

l^erdelele fură trase rapid într-o parte. Chipul unui bărbat privi afară, cercetând strada cu case dărăpănate, clădite în terase, într-o zonă a Windsor-ului, mult depărtate de traseele turiştilor.

Trotuarele erau pustii, încă adâncite în moţăiala dimineţii de duminică, şi ploua vârtos. În afară de zumzetul unui avion, deasupra, nimic nu tulbura tăcerea, cu excepţia camionului de transport, care se oprise la douăzeci şi cinci de metri în josul străzii.

Plasa groasă a perdelei reveni la loc. În spatele ei, omul rămase la pândă în deschiderea ferestrei, cu ochii aţintiţi pe camion. Din vehicul nu ieşi nimerii. Şoferul despături un ziar şi începu să citească.

Cel care-l supraveghea se întoarse să privească prin celălalt geam al ferestrei murdare, mişcându-şi buzele, în timp ce studia strada în direcţia opusă. La o oarecare depărtare

apăruse uh bărbat care-şi plimba câinele alsacian, îndreptându-se cu paşi leneşi spre casă. Un alt bărbat, făcând jogging într-un trening larg, dădu colţul, ajungându-l din urmă pe omul cu câinele. Cel din spatele perdelei se întoarse repede, să se uite

la camion. În clipa în care apăruse alergătorul, şoferul acesteia îşi împăturise ziarul şi-l pusese pe bord, cu titlul la vedere. Omul care-i pândea se trase repede din dreptul ferestrei, strigând:

— Sunt ticăloşii de la S.A.S.I!

Ceilalţi doi bărbaţi din cameră îşi lăsară cănile de cafea jos, pe covor, şi se repeziră spre armele care se aflau la îndemână, pe o măsuţă joasă. Ajunseseră abia în coridorul ce ducea spre spatele casei, când se auzi o izbitură în uşa din faţă. Zgomotul împuşcăturilor umplu casa.

Mike află despre raid douăzeci şi patru de ore mai târziu,

citindu-şi ziarul în metrou, în dimineaţa zilei de luni, pe când

se ducea spre Colindale. Un alt atelier de bombe artizanale

al Armatei Republicane Irlandeze. Doi oameni din I.R.A. ucişi.

Unul reuşise să scape, omorându-n poliţist. O fotografie-robot

a fugarului, probabil alcătuită după descrieri de-ale vecinilor,

Însoţea relatarea. Potrivit reportajului, poliţia era pe urmele

unui individ, care se credea că fusese implicat într-o serie de

jafuri înarmate, şi raidul avusese ca scop numai prinderea

lui. Reporterul reda într-un mod plictisitor declaraţia poliţiei,

dată în urma raidului. Se miraseră ei singuri de norocul lor când hoţul se dovedise a fi un activist Provo2, iar casa — o fabrică de bombe. ^

l S.A.S.: prescurtare de la Specia] Activity Squadron (engl.) = Divizia pentru activităţi Speciale; unitate de acţiune în cadrul serviciilor de securitate britanica, (n.t.)

2 Provo (pl. Provos): membru al Alipii Provizorii a I.R.A. (Provisional, Wing of I.R.A.), grupare anarhistă ce caută să provoace autorităţile, (n.t)

Această era povestea. Pentru Mike, cufundat zi şi noapte în treburile organizaţiei I.R.A., lucrurile sunau altfel. Cuvântul „poliţie", presupunea că-l poate înlocui liniştit prin „S.A.S.", iar în loc de „noroc", înţelegea muncă de spionaj laborioasă. Era cel de-al cincilea incident din ultimele douăsprezece luni, în care „poliţia" avusese astfel de „noroace".

Pentru publicul larg, povestea va părea plauzibilă, dar pentru cineva care o privea cu acelaşi interes ca el, ea conţinea ceva în plus. Serviciile de securitate obţineau informaţii cu un caracter foarte secret. Poveştile difuzate de ziare erau destinate să minimalizeze faptul, făcând să pară că succesele erau rezultatul întâmplării şi al poliţiei obişnuite.

Zâmbi. Utilizarea unor adevăruri selecţionate pentru a-ţi ascunde sursele de informare, era un şiretlic destul de vechi al serviciilor secrete de informaţii. Poate că unul dintre oamenii morţi chiar făcea jafuri. Era lucţu cunoscut de toată lumea faptul că o recentă măsură luată de guvernele europene cu privire la circulaţia banilor îngreuna, pentru I.R.A., transferarea fondurilor. Unităţile de serviciu activ erau nevoite să se autofinanţeze şi, aşa ceva nu realizau prin concursuri de whist. Dacă, eventual comandamentul I.R.A. ştia acest lucru, era posibil ca povestea ziarelof să fie adevărată. Ei n-o vor crede realmente, dar toate astea erau utile în războiul de confuzie reciprocă, război ce se desfăşura în paralel cu cel al atacurilor cu grenade şi cu împuşcături.

Omul din chioşcul de tichete îşi întoarse ziarul la pagina cu rezultatele fotbalului englezesc şi începu să verifice buletinul de pronosport. Asemeni multor bărbaţi maltezi, era nebun după fotbal, tot atât de expert în materie de performanţe ale echipelor din liga engleză ca* şi în ceea ce privea pe cea italiană. Dar nici nu văzuse vreodată un meci pe viu.

Câţiva oameni stăteau într-un grup răsfirat, aşteptând să fie conduşi la bordul vasului. Un tânăr maltez cu mişcări agile sări pe mal, prea mândru pentru a folosi pasarela şi "âncepu să-i dirijeze spre punte. Urcarea la bord a pasagerilor era pe

sfârşite, când pe ziarul vânzătorului de tichete căzu o umbră.

Ochii lui rămaseră aţintiţi pe hârtie încă trei secunde până să-şi

ridice privirile spre noul-venit, cu o expresie de jale. Acelea au

fost cele trei secunde în care a aflat că, cel puţin o săptămână

de atunci înainte, nu avea să fie bogat. Se uită la bărbatul din

faţa lui şi-şi înălţă o sprânceană.,

— Acesta-i turul portului?

Vânzătorul lăsă din nou în jos sprinceana şi confirmă printr-o mişcare a capului.

— Aţi venit tocmai la timp. Unul?

Bărbatul îşi potrivi pe nas ochelarii masivi, cu lentile întunecate, dădu din cap şi-i întinse banii.,Era ultimul pasager venit pe vas. Îşi alese un scaun mai departe de ceilalţi oameni împrăştiaţi pe punte. În cea mai mare parte,'aceştia erau turişti bucurându-se de excursii ieftine în afara sezonului, eventual omorându-şi timpul între diverse treceri în revistă ale posibilităţilor oferite de pensionare. Pe apă era răcoare. Cei mai mulţi dintre turişti se retrăgeau la adăpostul copertinei de plexiglas, care apăra partea din spate a vaporaşului. Bărbatul

rămăsese absolut singur. Din sacul de voiaj de plastic albastru, pe care-l ţinea pe genunchi, scoase o hartă. În timp ce vaporaşul străbătea imensul port, el luă un stilou şi începu să facă nişte însemnări pe hartă. Păru foarte interesat de pachebotul împodobit cu fanioane, ancorat în mijlocul portului şi un zâmbet de satisfacţie feroce îi flutură pe buze în timp ce marca pe harta jegoasă şi foarte ruptă poziţia exactă a vasului. Era incredibil. De când, cu mai multe luni în urmă, îşi începuse activitatea de recunoaştere, de fiecare dată era acelaşi loc, aceeaşi aşezare faţă de mal, aceeaşi rutină zilnică.

Scoase un binoclu şi-l focaliză pe nava vopsită în alb. Îl regla, până ce prinse în lentile numele vasului: Maribella. Un nume drăguţ, plin de promisiunea unui cer albastru şi calm, a unor mări liniştite. II mai privi atent câteva secunde, apoi lăsă în jos binoclul, continuând să zâmbească. De când concepuse planul, la câteva zile după ce compania petrolieră făcuse anunţul, pânda lui îi spusese că existau trei vase care făceau cursa cu regularitate. Le cercetase pe toate. Două erau vase moderne, solide, bine construite şi bine întreţinute. Cel de-al treilea, cel care naviga acum sub numele de Maribella, cel care chiar acum pldtea la o depărtare de yreo câteva sute de metri faţă de el, strălucitor de alb sub un strat proaspăt de vopsea, fusese construit cu mulţi ani în urmă. Îşi începuse cariera în cadrul unei societăţi norvegiene, care organiza croaziere. La capătul vieţii sale folositoare, norvegienii o vânduseră unui grec şi în anii următori trecuse de mai multe ori dintr-o mână într-alta, până când adevărata lui apartenenţă se pierduse într-o impenetrabilă junglă de firme fantomă, ce nu erau nimic mai mult decât nişte numere de oficii poştale în capitalele unor republici doar rareori vizitate. La vremea când fusese rebotezat şi superficial înfrumuseţat spre a fi utilizat pentru aceste croaziere, abia dacă era ceva mai mult decât o carcasă ruginită. Şi el fusese cel programat pentru excursia de reclamă şi relaţii cu publicul a companiei petroliere.

Omul puse deoparte binoclul şi harta şi se rezemă cu uri braţ de şezlongul de lângă el. Îşi încrucişa picioarele şi începu să fredoneze încetişor. De data aceasta, totul părea să concure în favoarea unui plan conceput în amănunţime.

Mike se apropie de casa cu cinci etaje cu precauţie, spre a nu atrage atenţia asupra sa, înaintând încet în lungul capătului opus al străzii şi citind numerele. De mai multe ori, oameni ţinând sticle sub braţ sticle traversaseră trotuarul prin faţa lui şi urcaseră treptele, intrând în case în care petrecerile erau în toi. O noapte de vineri în ţara dormitoarelor-cameră de zi.

Se opri în umbra unui gard viu crescut prea înalt şi stătu câteva clipe, studiind casa. Toate perdelele erau trase, dar mici întredeschideri luminoase îi spuneau că lămpile erau aprinse pe toate etajele. Numai subsolul şi catul superior păreau a fi cufundate în întuneric.

Trecu strada, urcă cele vreo şase trepte rupte şi apăsă soneria. Uşa fu deschisă imediat de către o femeie tânără. Se surprinse admirând-o cât era atrăgătoare, ba chiar graţioasă, într-o rochie de jerseu mulată pe corp. Puţin ruşinat, îşi dădu seama că se aşteptase la o ţipă lălâie, îmbrăcată cu jachetă tricotată. Femeia schiţă în glumă o mică reverenţă când luă sticla de scotch ieftin, pe care i-o întindea el, şi-l conduse spre încăperea în care se desfăşura petrecerea principală.

În timp ce mergea în urma ei, străbătând un coridor larg, Mike observă un bărbat care stătea ţeapăn pe un scaun de lemn, aşezat în afara razei vizuale a oricui s-ar fi găsit în dreptul uşii deschise. Pe o.măsuţă joasă de lângă el erau un pahar cu bere şi o pungă maronie boţită. Punga era desfăcută, iar mâna omului se odihnea leneş pe masă, la vreo cinci centimetri de ea. Zâmbetului voios al lui Mike, omul îi răspunse cu o înclinare din cap, aproape imperceptibilă. Nu părea să se bucure de petrecere. Era puţin probabil ca punga pe care-o ţinea aşa de la-ndemână să fi conţinut alune.

Lui Mike petrecerea îi plăcu de îndată ce intră în cameră. Impresia plăcută se datora alegerii muzicii, ciudatei lipse de tinereţe a oaspeţilor — chiar şi a celor tineri —, îmbrăcăminţii uşor demodate. Muzica nu era atât de tare încât să fie nevoiţi să strige unul în urechea celuilalt. Din când în când, câte un bărbat sau o femeie se ridica în picioare, cu un pahar în mână, şi cânta acompaniind muzica. Se uită pe rând la toate chipurile. Căuta pe cineva cunoscut, fie pe unul din recenţii lui tovarăşi de băutură, fie — dacă avea cu adevărat noroc — pe unul din seria de ucigaşi ale căror fotografii le avea în minte.

Într-un colţ îndepărtat, unul dintre cei din noaptea de vineri stătea în picioare, într-un grup cu alţi şase-şapte oaspeţi. Omul îl zări pe Mike. Pe faţă i se ivi un zâmbet larg şi-i făcu

semn cu mâna, să se alăture grupului său. Mike se uită îndărătul lui, nerăspunzându-i imediat. În definitiv, acela era unul dintre nemernicii care nu-l ajutaseră în încăierarea de-atunci. În cele din urmă îşi luă o bere şi porni spre ei. Trebuia să înceapă de undeva.

Omul îl prezentă pe Mike prietenilor săi. Se vedea că este puţin stânjenit, ca şi cum ar fi ştiut ce gândise Mike. Încercă să-şi ascundă încurcătura, relatând întâmplarea cu multă exagerare, scoţând în evidenţă rolul lui Mike. Mike respinse laudele, cu un zâmbet autocritic. Nu i-a folosit la nimic: o femeie drăguţă, brunetă, cam de- vârsta lui, decisese deja că el era un erou. Cu insistenţa unui om beat, îl obligă să se avânte cu ea într-un dans.

Mike devenea tot mai posomorit. Ultima dată când dansase, partenera lui fusese Allix; dansaseră singuri, în apartamentul ei, şi amintirile ameninţau să-l copleşească. Timp de douăzeci de minute, femeia refuză cu o încăpăţânare glumeaţă să-l lase să părăsească ringul de dans. Pe măsură ce melancolia lui sporea, femeia îşi înteţea lirtul, închipuindu-şi că nu făcuse destule avansuri. Îi încolăci gâtul cu braţele şi-şi

împreună degetele la ceafa lui. Propriul cap şi-l rezemă pe pieptul lui Mike. Se lipi cu toată greutatea de contururile dure ale trupului lui. Sânii şi pelvisul ei se înfigeau în el. Cu toată durerea ce-l copleşea, simţea că începe să se excite. In cele din urmă, incapabil să mai suporte solicitarea, se desprinse aproape cu mânie din braţele ei, pretextând că avea nevoie de băutură, încă mai încerca să se îndepărteze de ea, şi mai mânios pe el însuşi văzând expresia perplexă şi îndurerată din ochii ei, când îl zări strecurându-se în cameră pe Terry, bărbatul scurt şi îndesat de la cârciumă. Terry îşi luă loc într-o parte a uşii şi începu să cerceteze mulţimea invitaţilor, încruntându-se. Când îl descoperi pe Mike, încruntarea-i dispăru. Îi adresă un zâmbet scurt de recunoaştere, mai mult o zvâcnire a buzelor, şi, cu o mişcimperceptibilă a capului, îi făcu semn să vină la el.

Mike se întoarse iar spre femeie, bucuros că avea o scuză reală pentru a o părăsi. Cu blândeţe, îi trecu rnâinile împreunate peste capul său. Ii atinse cu două degete buzele, preântâmpinând începutul unei bosumflări, şi opri din start orice alt protest, promiţându-i să se întoarcă în curând. Îşi jucă ostentativ rolul, prefăcându-se că nu uită de băutura lui, şi-şi croi drum către uşă.

Terry îl aştepta în hol. Mike îl salută cu voioşie, luând o gură de bere în timp ce-i vorbea.

— Ţi-ai luat un pahar? Băutura-i acolo, înăuntru. Terry scutură din cap, fără să zâmbească.

— Nu, mulţumesc, Michael. Am pe cineva care vrea să te cunoască. Lasă asta! adăugă, arătând cu bărbia spre paharul lui Mike.

Aşteptă, fără a-şi ascunde nerăbdarea, în timp ce Mike dădea pe gât berea.

— Hai, vino pe-aici.

Mike îl urmă şi, în drum, le adresă o strâmbătură fetei şi bărbatului din spatele uşii. Îi întoarseră privirea cu nişte ochi

lipsiţi de expresie, ca şi cum s-ar fi uitat prin el. Se părea că faptul de a fi în tovărăşia lui Terry îl făcuse invizibil. Terry străbătu repede casa, pe lângă un grup de femei care, în bucătărie, ungeau cu unt felii de pâine, şi-ieşi pe uşa de serviciu. Pe furiş, femeile se uitară din spate la Mike, clipind mirate la vederea fâşiei de pe capul lui, acolo unde părul încă rămăsese lipit de rană. Când Mike trase uşa în urma lui, auzi slabe murmure de admiraţie, amestecate cu chicotelile fetelor.

În curte, Terry se întoarse spre el şi-i spuse:

— Ia seama cum calci. Sunt câteva trepte.

Coborâră o scară ce pătrundea întunericul de smoală din zona subsolului. În scurta revărsare de lumină, când Terry îl invită să intre printr-6 uşă de la capătul de jos al treptelor, Mike zări silueta cuiva, stând pe un scaun, tocmai în fundul încăperii, în cea mai întunecată umbră a acelei zone ascunse. Silueta era. Înfofolită într-o jachetă matlasată şi purta un fed de căciulită tricotată, care-i acoperea întreg capul şi gâtul, nelăsându-i vizibili decât ochii. Când, la deschiderea uşii, lumina căzu câteva clipe asupra ei, Mike zări luciul mat al revolverului, pe care omul şi-l ţinea pe coapsă.

Se aflau în bucătăria apartamentului de la subsol. O flacără de gaze şuiera chinuită în vatra cu pereţii placaţi cu teracotă galbenă. Mirosurile puternice de încăperi neaerisite şi de mâncare gătită de holtei îi amintiră lui Mike de hotelul său. Tapetul de pe pereţi era pătat de igrasie. Pe maşina de gătit se afla o tigaie; conţinea o bucăţică de untură ieftină, congelată. O sardea friptă zăcea în ea, privindu-i cu ochii ei morţi. Resturile sfărâmate ale unei surate se puteau vedea alături de ea, arătându-i cât de norocoasă fusese. Un portret de prost gust al Fecioarei Măria se uita în jos, de pe peretele de vis-a-vis. Ochii şi gura deschisă aveau o expresie de deznădejde. Aceeaşi cu a sardelei.

— Stai jos un minut, îi spuse Terry, arătând cu mâna spre un scaun. Mă duc să-l aduc.

Şi ieşi pe coridor.

Gura lui Mike era uscată ca iască. Era surescitat şi, totodată, înspăimântat. Pentru prjma dată era sigur că ajunsese aproape de inima organizaţiei, aproape de oamenii care-o distruseseră pe Allix, care-l distruseseră pe copilul lor, oamenii care distruseseră tot rostul pe care viaţa sa îl avusese un scurt timp şi care, dacă s-ar îndoi măcar o clipă de sinceritatea lui, i-ar chema pe bătăuşii care păzeau fiecare ieşire să-l distrugă şi pe el.

Terry se întoarse în cameră. Îl urma un alt bărbat, ce purta pantaloni de catifea cord cafenie, pătaţi de sânge, şi ciorapi gri. Torsul său era gol, cu excepţia unor bandaje groase, care-i înfăşurau braţul drept. Mike se ridică în picioare, ca o reacţie a uimirii pe care nu vedea de ce-ar trebui s-o ascundă. Chipul la care se uita nu putea fi confundat. Era cel care fusese sub ochii a zece milioane de cititorrde ziare în precedenta dimineaţă de luni, chipul omului care scăpase din atelierul de bpmbe artizanale: Dacă poliţia reconstituise figura pe baza descrierilor, atunci chiar că făcuse o treabă excelentă.

Terry arătă vag cu mâna către omul rănit. Ochii lui erau fixaţi pe faţa lui Mike, pândindu-i reacţiile. Văzându-i uimirea, zâmbi, ca şi cum tocmai îi reuşise o figură foarte dificilă.

— Michael, aş vrea să faci cunoştinţă cu Brendan. Rănitul dădu din cap şi zâmbi, deşi nu reuşi decât cu

greu. Nu făcu efortul de a-i strânge mâna.

—- Poate-l recunoşti? adăugă Terry.

Mike îşi mută încet privirile de la Brendan la acesta. Nu avea nevoie să se poarte ca şi cum ar fi impresionat. Omul era căutat, în toată ţara, de fiecare membru al poliţiei sau al serviciilor de securitate.

— Jumătate din ţară l-ar recunoaşte. Poza din ziare. Casa din Windsor. Dumneata ai fost cel care l-ai împuşcat pe poliţist.

Terry radia de bucurie.

— Exact! Eşti surprins? Mike ridică din umeri.

— Surprins? Păi da, cred şi eu că sunt.

Prin planşeul de deasupra lor răzbătea muzica. Făcu un gest spre tavan şi adăugă:

— Dar aici? Cu toată petrecerea asta? Cu toţi oamenii care intră şi ies?

Brendan şi Terry izbucniră amândoi într-un râs uşor dispreţuitor. Brendan se aşeză pe un scaun în faja lui Mike.

— Dar ce te aşteptai? Că ne vom îngropa într-un fel de vizuină din suburbii, unde toată strada-i pustie de dimineaţa până noaptea? Unde nimeni nu intră şi nu iese fără să stârnească şuşotelile vreunei proaste de vecine iscoditoare, dotată cu o memorie fotografică pentru tot ce constituie problemele altor oameni? Acolo sus — continuă arătând cu degetul spre plafon — se organizează petreceri în fiecare afurisită de noapte! Le-ar trebui o armată de babe pentru a ne da de urmă.

Se întrerupse, arătând cu mâna spre un scaun, şi continuă pe un ton mai coborât:

— Ia loc, te rog. Terry şi cu mine am vrea să discutăm ceva cu tine.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei. Glasul lui Brendan abia dacă se auzea mai tare decât o şoaptă:

— Mi s-a spus, Michael, că le porţi o pică serioasă englezilor. Este adevărat?

Avea o voce educată, doar cu o urmă de accent din Ulster. Mike confirmă dând din cap:

— Da, ai putea să te exprimi în felul ăsta. O pică.

— Poliţia lor ţi-a ucis tatăl?

— L-au ucis fără săj^ăţească nimic. Ticăloşii! Au acoperit atât de frumuşel totul, încât nici unul dintre nemernici n-a fost făcut vreodată răspunzător!

Îşi ridicase glasul, plin de un sarcasm mânios. Brendan schiţă cu mâna prin aer un gest liniştitor.

— Nu te mai necăji acuma cu asta. E timp destul, zise aşa de încet, încât Mike trebuia să facă efort să-i înţeleagă

cuvintele. Ascultă, Michael, Terry, aici de faţă, îmi spune că pari a fi un om bun. Poate puţin cam impulsiv, dar eşti bine intenţionat. Aşa este?

Ochii lui îi sfredeleau pe ai lui Mike. În ei era şi o uşoară bătaie de joc.

—-r Impulsiv? Dacă te referi la noaptea aia, atunci da. Nu pot sta de-o parte, uitându-mă cum cineva este jignit sau rănit. Niciodată n-am putut. Mai ales când e vorba de o ceată de scursori nenorocite de felul ăluia.

Brendan îşi strânse uşor buzele.

— Şi noi ne ocupăm cu rănirea oamenilor, Michael, replică apoi, continuând să se uite ţintă în ochii lui Mike.

— Asta-i altceva. E ca-n război. Oricum, când am de făcut o treabă, nu mai sunt deloc impulsiv. În cincisprezece ani de mânuire a explozivilor din exploatările petroliere m-am învăţat cu asta. Nimeni nu se joacă cu substanţe atât de periculoase.

Brendan şi Terry schimbară o privire.

— Exact. Terry mi-a pomenit câte ceva despre specialitatea ta. Poate vom discuta mai amănunţit în această problemă. Altă dată. Vrei să bei ceva?

Mike dădu din cap afirmativ.

— Whiskey îţi convine?

— Perfect.

Brendan se duse la dulapul de bucătărie şi scoase o sticlă. Şi-o vârî sub braţul bandajat şi, cu mâna liberă, luă din chiuvetă câteva pahare. Scutură resturile de lichid rămase-n ele, neobosindu-se să le mai spele, şi le aduse la masă. Turnă,trei pahare pline, din care două le împinse spre ei.

— Hai noroc.

Rosti cuvintele într-un mod lipsit de expresie, fără nici un fel de veselie sau ospitalitate. Ceva din purtarea omului părea să împrăştie în cameră o atmosferă de gheaţă.

— Terry, aici de faţă, şi John par să fi căpătat impresia că nu ţi-ar părea rău dacă ţi s-ar oferi o şansă să-ţi închei puţin socotelile cu englezii. Din ce le-ai spus, ei cred că s-ar putea

să fii doritor să faci ceva pentru a le-o plăti.

Mike îl privi lung pe Terry. Se gândise o mulţime la întrebarea lui John de vinerea precedentă. Fusese un test, o momeală care-i fusese întinsă. El ar fi putut respinge imediat ideea, şi probabil că, în acel caz, ei nu l-ar mai fi contactat niciodată. Nu făcuse asta. Şi venise la petrecere. Nici o persoană cu judecată n-ar fi venit aici dacă nu dorea să continue contactul. Pentru toţi era evident: dacă n-ar fi fost gata să spună „da", ar fi stat deoparte.

Mike se strâmbă ascârbă:

— Poate. Nemernicii sunt răspunzători pentru o groază de lucruri.

— Doar „poate"?

Brendan sfredelea cu privirea ochii lui Mike, aşteptân-du-i reacţia.

Mike scutură din cap.

— Eventual doar „poate". Depinde. M-am gândit mult la ce spunea John. N-aş fi aici în seara asta dacă nu m-aş fi frământat. Nu-s prost. Dar aş avea nevoie sa ştiu mai multe, înainte de-a mă angaja, aş vrea să ştiu ce mi-aţi cere voi să fac.

Brendan îşi ridică un deget, îndreptându-l peste umărul lui Mike.

— Nu crezi că te-ai şi angajat, intrând pe uşa aia?

— Nu.

Brendan se uită la Terry şi râse^

— Zice că nu. A intrat aici, trecând pe lângă un om cu un pistol care l-ar face fărâme, şi nu-şi dă seama că s-a angajat.

Apoi reveni spre Mike.

— Se spunea că eşti curajos. Acum pricep ce-nţelegeau prin asta. Las-o-baltă. Ascultă la ce-ţi spun. Dacă n-o să-ţi placă, ne dăm mâna şi eşti liber să pleci.

Brendan şi Terry schimbară o privire. Între ei păru să se transmită un mesaj. Brendan î$i apropie scaunul de masă şi se aplecă înainte, astfel încât nu mai mult de treizeci de

centimetri îi despărţeau faţa de cea a lui Mike.

— Uite ce-i, Mike, avem un fel de... ăă... de problemă. După cum vezi, zise ridicându-şi braţul rănit, sâmbătă trecută am avut ghinion. Pentru o vreme, am să fiu... puţin... ăă... indispus. De asemenea, ai văzut ziarele. Tu singur ai spus că jumătate din populaţia ţării îmi cunoaşte chipul. Aşa că, îţi dai seama, câtva timp îmi va fi greu să ies pe străzi.

Rânji şi se uită la Mike cu ochi sfredelitori. Mike nu ştia dacă din partea lui se aştepta la vreun zâmbet. Schiţă o strâm-bătură, care putea fi luată drept aşa ceva. Brendan continuă:

— Ei bine, şra ceva care se presupunea că am să fac eu,_ ceva în care urma să fiu amestecat de azi în câteva zile. Nu voi fi în stare sa-ndeplinesc sarcina aia. Ne gândisem c-ar trebui să renunţăm. Şi pe urmă, aşa cum îţi spuneam, Terry mi-a povestit despre tine, despre sentimentele tale faţă de englezi.

Făcu o pauză, cu ochii aţintiţi în cei ai lui Mike. Gura acestuia era total uscată. Brendan încheie:

— Ne întrebam dacă ţi-ar surâde prilejul de a te implica în treburile noastre.

Mike dădu din cap aprobator. Încercă să-şi umezească gura cu salivă.

— S-ar putea să-mi placă. Mai zi-mi.

Brendan se aplecă, mai aproape cu cinci centimetri. Mike îi putea vedea pulsaţia venelor de pe tâmplâ.

— Bun. Totuşi, înainte să mergem mai departe, e ceva care trebuie să-ţi fie foarte clar. Ştii cine suntem, nu-i aşa?

Mike ridică din umeri şi râse.

— Păi, dacă nu sunteţi cei din I.R.A., înseamnă că mă voi simţi ca un prost.

— Din Aripa Provizorie. -

— Da, bineânţeles.

— Aşa că pricepi în treburile cui vei fi implicat. Suntem

oameni serioşi. Nu admitem să se joace nimeni cu noi. Înţelegi ce-ţi spun? Dacă nu vrei să auzi mai multe, declară asta de pe-acum. O să ne zicem,,la revedere" şi, conform promisiunii pe care ţi-arrf făcut-o, poţi pleca de-aici. Nu te vom mai deranja niciodată.

Rostise ultimele cuvinte de parcă s-ar fi bucurat de gustul lor. Ochii lui nu-l părăseau pe Mike.

Mike se străduia din greu să-şi controleze reacţiile. Până acum, riscul pe care şi-l asumase fusese limitat — poate doar riscul de a fi bătut pentru că manifestase prea multă curiozitate; în cel mai rău caz, o rotulă fracturată. Un,,da" spus acuma ar schimba toată situaţia. A-i trăda pe oamenii aceştia după ce, o dată, ai fost de acord cu propunerea lor, n-ar avea decât un singur rezultat: un glonţ în ceafă. Se uită şi el în ochii lui Brendan. Când îi întâlni privirea de gheaţă, se sili să se concentreze nu asupra locului unde se afla sau asupra primejdiilor care-l aşteptau, ci asupra pierderii lui Allix, asupra uciderii copilului nenăscut, asupra modului în care propriul său viitor fusese distrus prin moartea lor.

— Zi-i mai departe.

Pe buzele lui Brendan apăru primul lui zâmbet adevărat. Se aplecă peste tăblia placată cu melacart murdar a mesei şi-i întinse mâna teafără.

— Eşti un om cumsecade, Michael. Mă bucur că te avem de partea noastră.

Nu avură nevoie decât de câteva minute pentru a-i descrie în linii mari lui Mike ce anume doreau de la el. Detaliile erau puţine. Îi spuseră numai că va merge ca însoţitorul altcuiva, să arunce o „simplă privire" asupra „persoanei", după cum se exprimau. Avea să fie luat de la locul de rendez-vous pe care i-l precizară. Începând din acel moment, toată obligaţia lui se va rezuma la a-l asculta pe cel ce conducea acţiunea şi la a face ce i se va spune. Nu vor fi fapte eroice, nici pistoale, nici vreo primejdie.

— Este doar o mică treabă de recunoaştere. Un fel de

foraj, de fapt, nu-i aşa? adăugă Brendan rânjind.

Mike făcu o grimasă ce-i exprima îndoiala.

— Aşa cum prezinţi lucrurile, da. Şi când urmează să se-ntâmple?

— Peste câteva zile. Ai numărul de telefon al bârlo-gului tău?

Îi notă numărul pe o hârtie, pe care Terry şi-o vârî în buzunar.

— Bun. O să-ţi telefonez. Vrei să te întorci la etaj? Păreai că te distrezi bine.

Mike scutură din cap.

— Îţi mulţumesc. Cred că pentru noaptea asta am avut parte de toată distracţia de care aveam nevoie.

— O.K. Vino. Hai să te scot afară.

Terry îl conduse până la uşă. Bătu în ea de două ori înainte să le fie deschisă. Mike urcă treptele, ieşind din zona neluminată. Când se-ntoarse să-i spună lui Terry noapte

bună, simţi prezenţa unei siluete mai întunecoase decât bezna înconjurătoare.

Terry stătea în prag, urmărindu-l pe Mike cum urcă scara. Văzându-l că priveşte înapoi, ridică mâna, ca un salut de despărţire, şi închise uşa. Reveni în bucătărie, la Brendan.

— Ei, bine?

Brendan înălţă din umeri.

— Vom vedea. După treaba asta.

— Îţi place cum arată?

Chipul lui Brendan rămase lipsit de expresie.

— Pare să fie un om cumsecade. Nu vorbeşte prea mult.

— Dar ţi-a făcut impresia că ne-am putea încrede în el? înainte de a răspunde, Brendan îl privi îndelung.

— N-avem de ales, fir-ar să fie. După ultimele câteva luni, abia dacă ne-au mai rămas, în Anglia, câţiva oameni operaţionali pe care să ne putem baza. Asta-i ceva mai mult decât o coincidenţă, Terry. În situaţia actuală, din punctul meu

de vedere mai curând m-aş încrede în el decât în idioţii ăia din Dublin.

Se ridică în picioare şi, coborându-şi vocea până la nivelul unei şoapte, adăugă:

— Crezi c-ar putea fi o infiltrare? Terry îşi desfăcu braţele.

— Eu întotdeauna cred asta. Din principiu. Dar dacă este, atunci şi-a luat un risc cumplit în cârciuma aia. Încă o secundă şi nemernicul cu şurubelniţa l-ar fi omorât.

— Doar dacă nu era şi ăla o coadă de topor. Terry scuturã din cap zâmbind sarcastic.

— Nici gând. Am fost cu el în camera din spate. Nu era decât un mic huligan beat şi pus pe harţă. Pentru asta poţi să mă crezi pe cuvânt.

Brendan se îndreptă spre uşă.

— Atunci, e-n ordine. Putem dormi liniştiţi în paturile noastre. Oricum, eu asta voi face. Zi-le, te rog, să dea muzica mai încet.

Capitolul 5

Ivlike se opri la chioşc. Cumpără Daily Mirror şi un pachet de Senior Service. Era primul pachet de ţigări pe care-l cumpăra în viaţa lui, dar ziarul era, poate, al treilea Daily Mirror. Când ieşi din staţia de metrou aruncă două monede de câte o liră în pălăria unui muzicant care cânta la acordeon. Şi asta tot o premieră.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule. Un Crăciun fericit!

Îi răspunse omului printr-o privire piezişă. Nici una dintre urările lui nu era probabil să i se aplice.

Apelul sosise la ora şapte în acea dimineaţă. Un glas pe care nu-l recunoscuse îi dăduse numele cârciumii. Era un local bine cunoscut de Mike, într-o zonă de locuinţe mizere, dincolo de Wigmore Street. Glasul precizase şi o oră, şi-l instruise să cumpere ţigările şi jurnalul. Interlocutorul insistase foarte mult, spunându-i ce anume ţigări şi jurnal, dar nu-i dăduse lui

Mike nici un indiciu cu privire la ce să se aştepte când va sosi la cârciumă; doar stricte instrucţiuni referitoare la obiectele pe care să le ţină în mână, cum să fie îmbrăcat şi

cum să se comporte. Cineva îl va putea recunoaşte pe el. Cineva, în anonimatul mulţimii, va şti că el era acolo într-o misiune pentru I.R.A. El nu-i va cunoaşte pe ei. Asta îi crea o senzaţie ciudată, de vulnerabilitate, care-i trimitea fiori neplăcuţi de-a lungul sirii spinării. De câteva ori îşi găsi motive să arunce priviri furişe şi să cerceteze ca din întâmplare strada. Pe nimeni nu părea să-l intereseze persoana lui, nici o siluetă nu se strecura grăbită, ascunzându-se în intrările caselor când îşi întorcea el capul.

Merse de-a lungul străzii Wigmore trecând de ultimele câteva blocuri şi intră în zona locuinţelor dărăpănate. Era douăsprezece şi douăzeci, cu zece minute mai devreme decât aşa cum i se spusese. Localul era deja plin. Refugiaţii din gloata de cumpărători de pe Oxford Street se înghesuiau la bar. Comandă un pahar de băutură şi un pachet de alune-Trecură câteva minute până ce reuşi să-şi găsească un loc în apropiere de uşă, aşa cum fusese instruit. Fu nevoit să-l smulgă de sub nasul unei doamne îmbrăcate într-o haină de vulpe argintie, foarte jignită că i se încălca dreptul de prioritate. Se strecură în spaţiul îngust de pe canapeaua cu tapiţerie roşie şi-şi puse berea pe o măsuţă de fier forjat, udă toată. Alături de pahar făcu loc pentru ziar şi se pregăti să aştepte, ignorând cu tot dinadinsul fulgerele din privirea doamnei cu blana de vulpe.

Pe la ora unu localul era tixit. Mike se uita spre uşă, cum nou-sosiţii, încărcaţi cu sacoşe şi pachete dar bine-dispuşi, îşi croiau drum prin mulţime. Mulţi dintre ei întindeau gâturile să vadă în jurul barului, căutându-şi în mod evident nişte prieteni. Tot îmbufnată, femeia cu blana de vulpe plecă. Nimeni nu mai zăbovea cu privirea asupra lui.

O tânără cam de douăzeci şi opt-douăzeci şi nouă de ani

intră în local cu pas vioi. Purta o haină matlasată bej car^i ascundea aproape cu totul silueta, îngăduind să se vadă doar că era zveltă. O căciulită de lână albastră, trasă bine în jurul feţei, nu lăsa vizibile din părul ei decât, la ceafă, câteva şuviţe

răzleţe de păr brun. Cu o mână ţinea cureaua unei voluminoase

genţi de piele purtată pe umăr. In cealaltă căra o sacoşă de

hârtie lucioasă provenind de la un magazin de mode. Tipa îşi

iuţi pasul.. * N

Un grup dejbărbaţi şi femei cu câţiva ani mai tineri decât ea intraseră în;zona localului cu câteva secunde înaintea ei. Păreau conduşi de un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, care povestea ceva cu voce tare despre un oarecare Dominic. Tovarăşirsăi, trei bărbaţi şi patru femei, râdeau aprobator de cele ce spunea el, arătându-se de acord că acel Dominic era o javră mică şi agresivă. Grupul se afla la o distanţă de câţiva paşi faţă de uşa cârciumii. Femeia ajunse în dreptul lor în clipa în care bărbatul cel înalt deschise uşa.

Intrară în local ca un singur grup. Bărbatul îşi croi drum spre bar cu o oarecare brutalitate, continuând, în mers, să-şi exprime părerea despre Dominic. Tipa în bej râdea împreună cu ceilalţi, înaintând pe urmele lor şi părând că nici ea nu-l apreciază prea mult pe Dominic. În tot acest timp îşi păstra mâna bine încleştată pe geanta de umăr, ca o provincială temătoare venită pentru o zi în marele oraş şi care auzise o mulţime de poveşti cu hoţi de buzunare. Se_ţinea aproape de grup, zâmbind întruna, împreună cu ei, la bancurile bărbatului înalt. Când el li se adresă cu glas puternic celorlalţi, cerându-le să dea comanda, ea-şi cumpără pe tăcute un pahar de vin alb. Plăti folosind monezi mărunte dintr-un buzunar al hainei sale. Braţul celălalt rămânea strâns zdravăn în jurul genţii.

Îşi luă paharul şi sorbi, îndepărtându-se de bar ca din întâmplare. Pe deasupra paharului, ochii ei cercetară feţele

din încăpere. Era o privire metodică, lentă, care-i lăsă timp să studieze fiecare chip fără a zăbovi asupra nimănui îndeajuns de mult pentru a stabili vreun contact cu ochii altcuiva. Când cineva părăsi localul, uşa se deschise. Femeia îşi îndreptă privirea spre uşă, ca-şi cum ar fi fost vag atrasă de mişcarea produsă acolo. Privirea ei trecu astfel peste faţa lui Mike. Se uită, fără a exprima vreun interes, la uşa ce se închidea şi se întoarse spre bar. Stătea cu spatele spre'âncăpere, sorbindu-şi vinul şi consultându-şi mereu ceasul, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva care întârzia. Cu o ultimă privire la ceas, îşi părăsi locul şi se strecură printre ceilalţi muşterii către uşă, încă ţinând în mână paharul cu vinul ce-i mai rămăsese.

Mike se uită la propriul lui ceas pentru a cincizecea oară. Se apropia de unu şi jumătate. Era nervos, încordat şi deprimat. Berea stătea neatinsă în faţa lui. Era sigur că legătura lui nu-şi va mai face apariţia. Din câte ştia despre ei, despre înclinarea lor spre jargonul milităresc şi ierarhiile de tip militar, se aşteptase şi la o punctualitate militărească. Pentru ei, a întârzia era un fel de amatorism. Era surprins că se simţea uşor dezamăgit. Neastâmpărul i se preschimbă în enervare când tipa cu haina bej se proţăpi în faţa mesei lui, blocând vederea spre cameră. Îşi ridică ochii spre ea, bombănind, şi enervarea îi fu înlocuită de prima tresărire de emoţie. Femeia şe oprise să desfăşoare o hartă a reţelei de metrou. O studie câteva clipe, apoi o îndoi din nou, cu interiorul în afară, şi o puse peste ziarul şi ţigările lui. Îndoiala şi dezamăgirea îl părăsiră. Bănuiala iniţială, aproape vagă, se transformă într-o certitudine care-l umplu de bucurie. Individa îşi termină de băut paharul şi, fără nici o privire spre Mike, îşi luă harta şi ieşi din bar. Fu nevoit să se străduiască să aştepte o jumătate de minut, aşa cum fusese instruit. Apoi se ridică şi se îndreptă spre uşă, murmurându-le peste umăr scuze celor pe care-i îmbrâncea să-şi facă loc.

Tipa cu haina bej deja nu se mai vedea. Alergă după ea până la capătul zonei de clădiri mizere. O zări intrând cu pas

hotărât pe Wigmore Street. Abia după cincizeci de iarzi parcurşi foarte rapid reuşi s-o ajungă din urmă.

— Nu-mi spuseseră că va fi o femeie..

Ea ridică din umeri şi-i aruncă o privire scurtă şi agresivă, fără a-şi încetini mersul.

— Aşadar, te miră! Să mă păzească cerul de irlandezi şovini!

Îşi scutură capul, cu buzele strânse într-un zâmbet ce-i trăda exasperarea. În ochi nu i se citea nici un amuzament, şi, deşi când vorbise se întorsese spre el, privirea nu şi-o opri nici o clipă asupra lui, ci şi-o rotea întruna în jur, atentă la mişcările maşinilor şi ale oamenilor. Mike îi recunoscu compprtamentul. Îl văzuse la poliţişti: obiceiul de a fi mereu în alertă, ca să observe amănuntul neobişnuit chiar atunci când acesta dura o fracţiune de secundă, persoana de pe stradă ce părea să nu aibă un scop anume, automobilul ce zăbovea aparent fără rost.

— Ţi se pare o diferenţă importantă? îl întrebă ea. Mike negă din cap şi râse.

— Nu.

— Foarte bine, fiindcă te afli aici să faci exact ce-ţi voi spune eu, chiar dacă-s femeie. O.K.?

Lăsă capul în jos în semn de încuviinţare.

— Perfect. Aşa mi s-a şi spus că trebuie să fac. Însoţitoarea lui verifică încă o dată strada, asigurându-se

că nimeni nu-i poate auzi.

—.Bine. Noi suntem un cuplu. Cumpărături de Crăciun, nu-i aşa? Poartă-te firesc, dar ţine minte că numai despre asta trebuie să discutăm. Despre nimic altceva. Ne-am înţeles? Bun, zise după o pauză. Numele meu e Jane. Al tău, pentru ziua de azi, este Tom.

Aprobă din cap, ceremonios. Poate că femeia întârziase din motive personale. De pildă — cine ştie? — fuseseră nevoiţi să supravegheze metroul, spre a se încredinţa că el era

singur.

— Hei, Jane, mă bucur că te-am cunoscut. Dar, fă ceva pentru mine, vrei?

Ea se încruntă.

— Ce anume?

— Nu-mi cumpăra ciorapi. Nu tot ciorapi şi anul ăsta.

Fără să vrea, femeia zâmbi.

— Adineauri ţi-am cerut să te porţi firesc, nu ca un caraghios. b;

— De unde ştii că nu aşa ar fi firesc?

— O.K. Acum închide gura şi urmează-mă, îi replică ea pe un ton destul de acru.

Peste câteva secunde ajunseră pe trotuarul înţesat de lume de pe Oxford Street şi ea se integră în fluxul de oameni. Merseră odată cu mulţimea, tăcuţi printre cumpărătorii gălăgioşi şi exuberanţi. După cincizeci de iarzi, ea îi prinse braţul şi-l târî într-un magazin. Se înghesui prin grămada de oameni până se pierdură printre stelajele cu îmbrăcăminte, şi atunci se întoarse brusc să pândească uşa.

Simţind cum îi bate inima, Mike se apropie de ea.

— Ce dracu se-ntâmplă? întrebă în şoaptă, urmărindu-i privirea.

Ea ridică din umeri, nedezlipindu-şi ochii de pe oamenii care intrau în magazin.

— Nimic. O simplă verificare de rutină. Fă şi tu ce fac eu. Uită-te atent la oameni. Caută pe cineva care intră grăbit şi apoi ezită. Uită-te să vezi dacă ceea ce-l interesează sunt mărfurile sau chipurile oamenilor.

— Pentru ce?

Dar deja făcea ce-i spusese, scrutându-i pe cei care treceau prin tripla uşă de sticlă.

— Asta pentru cazul că ne caută pe noi, mormăi ea, dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet sarcastic.

Simţi un fel de bulgăre de gheaţă în stomac.

— Crezi că ne caută?

Femeia îşi luă privirile de la uşă, în aparenţă satisfăcută, şi se întoarse spre Mike pentru a se asigura că nimeni nu stătea prea aproape. Se uită la el cu milă.

— Întotdeauna ne caută cineva. Ne aflăm De Oxford Street. Se apropie Crăciunul. Orice om din mulţime ar putea fi un

sticlete în haine civile. Bagă-ţi asta-n cap. Cu săptămâni în urmă au început să-i amestece în gloată pe toţi poliţiştii valizi. Aici am mai fost, ţii minte? schimbă ea vorba şi, pornind înainte, ieşi din magazin.

Mike încuviinţă printr-o mişcare a capului. Era adevărat. Mulţimea va fi înţesată de poliţişti care căutau un chip cunoscut aparţinând organizaţiei I.R.A. Probabil că Jane nu exagera. În decursul anilor, această porţiune din Oxford Street, cu magazinele ei universale atât de solicitate, fusese o ţintă curentă pentru bombele I.R.A., aproape întotdeauna în perioada dinaintea Crăciunului, când magazinele erau supraaglomerate. Fuseseră schilodiţi o mulţime de oameni nevinovaţi. Unii chiar muriseră.

Se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Da, îmi aduc aminte. Este o instituţie. Ceva în genul „Regina Mamă", sau „Finala Cupei".

In glasul lui apăruse o uşoară intonaţie amară. Femeia întoarse brusc capul, să se uite la el. Aproape că-i simţi ochii verzi-albăstrii arzându-i faţa când îl ţintui cu o privire pătrunzătoare, ciudată. După o scurtă şovăire, ca şi cum era. gata să vorbească, ea-şi întoarse din nou capul şi-i spuse:

— Haide, avem o treabă de făcut.

O urmă pe stradă, mânios pe sine că-şi lăsase în jos garda.

Încă de două ori îl sili să treacă prin aceeaşi rutină. Între ocolurile prin magazine, înaintau pe covorul de gunoaie de pe asfalt, oprindu-se în faţa vitrinelor pentru a discuta despre teoretice cadouri de Crăciun destinate unor rude imaginare.

Într-o intersecţie, un poliţist în uniformă dirija traficul de

automobile şi pietoni. Mike îşi simţea inima bătându-i nebuneşte cât timp aşteptară să le facă semn că pot traversa. Traficul se opri. Presiunea gloatei îi împinse înainte, către clădirea împodobită a magazinului Selfridge's. Pe trotuarul celălalt, un fotograf de stradă încerca să-şi atragă muşterii. Pe lângă el se învârtea un Moş Crăciun cu o înfăţişare cam rătăcită, îmbrăcat cu o tunică lungă până la jumătatea pulpelor şi încălţat cu nişte ghete maron rupte. Moş Crăciun-ul se alătura unor trecători şi, luându-i pe nepregătite, le cuprindea umerii cu braţul. Fotograful îi poza rapid, mai înainte de a se fi desprins de Moş Crăciun, şi în timp ce ei se zbăteau să se elibereze, le vâra în mână cartonaşe.

Jane se agăţă de braţul lui şi-i zâmbi, oprindu-l în loc, să se uite la fotograf. Mike rânji când o altă trecătoare panicată tresări speriată, descoperind faţa brăzdată a Moşului încercând să se furişeze, jovială, alături de a sa. Fotograful îi întinse un cartonaş femeii uluite. Apoi, cu instinctul comercial al unui profesionist, îşi îndreptă aparatul spre Jane şi Mike. Rânjetul lui Mike dispăru imediat. Ridică o mână în semn de protest şi se întoarse către Jane tocmai la timp pentru a vedea un bărbat destul de pipernicit desprinzându-se de celălalt braţ al ei. Bărbatul se îndepărtă traversând printre maşinile care porniseră din nou la schimbarea semaforului. În mod instinctiv, Mike. Încercă*să se întoarcă pentru a-l urmări. Apăsarea mâinii Janei pe braţul său îl împiedică.

— Vino. Intrăm aici, îi spuse, îşi scutură braţul, Să-l elibereze.

— Cine-a fost ăsta? Ce dracu urmărea?

— Las-o baltă, încercă să-l calmeze. Nu fă o scenă. Execută doar ce-ţi spun eu. Hai să ne vedem de treabă.

Mike îşi întinse gâtul, sperând să-l vadă pe slăbănog, dar fără succes. Pe lângă ei trecură două autobuze, unul în coada celuilalt. Până când cotiră în Oxford Street, eliberând câmpul vizual al lui Mike, omul dispăruse, înghiţit de mulţimea trecătorilor.

Jane îl luase pe Mike de mână şi-l târaân lungul trotuarului, către Selfridge's. O urmă în magazin, continuând, mânios, să-şi întindă gâtul în căutarea bărbatului. Când intrară, observă că şi fotograful se topise printre cumpărători. Moş Crăciun-ul mâncat de molii stătea fără rost în mijlocul gloatei, privind în jurul lui cu ochi lipsiţi de expresie.

Mike se întoarse furios spre Jane, apucând-o de umăr şi răsucind-o cu faţa spre el.

— Ascultă, vreau să ştiu ce naiba se-ntâmplă! Cine-a fost ăla?

Câţiva cumpărători întoarseră capul spre ei, miraţi. Glasul lui Mike era coborât şi controlat, dar o asprime a tonului le stârnise curiozitatea.

Jane le adresă un zâmbet dulce şi rapid şi-şi puse o mână împăciuitoare pe braţul lui Mike.

— Un vechi prieten al familiei mele, îi răspunse cu drăgălăşenie. Nu cred că tu-l cunoşti. '.

Când martorii incidentului îşi pierdură interesul, dezamăgiţi de tonul de conversaţie pe care-l adoptase ea, îi smuci cu putere braţul.

— Adu-ţi aminte că suntem aici cu un scop, îi zise scrâşnind, cu un glas abia mai tare decât o şoaptă, şi că eu sunt cea care conduc. Tu fă doar ce mama dracului îţi spun eu şi încetează să te tot fâţâi încolo şi-ncoace, încercând să ghiceşti ce am eu de gând. O.K.?

— O.K. Şi la urma urmei, care naiba-i scopul?

— Al tău este acela de a face ce ţi se spune. Vino. Jane îl conduse prin magazin, rătăcind de la un raion la

altul — Un cuplu ideal în căutarea cadoului ideal. Îşi consulta ceasul tot mai des. În mod mecanic, fără a şti de ce, Mike se uita la al său. Se apropia de două. Femeia îl duse la scara rulantă.

Raionul de jucării se afla la etajul al treilea. Un panou mare indica unde puteau găsi o sanie, iar prin difuzoare

răsuna un cor de copii, în întrecere cu gânguritul unor voci tinere. Locul era tixit de copii surescitaţi care-şi trăgeau părinţii spre vitrinele animate. Roboţii vorbeau cu glasuri metalice; deasupra capetelor, trenuleţele alergau de-a lungul unei reţele de şine aeriene. Mike tocmai se uita în sus la ele, când simţi că Jane îl împinge din nou. Începu să-l îndrepte spre lifturi, dintre care unul tocmai se deschisese, lăsând să se reverse un şuvoi

de copii emoţionaţi care târau după ei părinţi surâzători. O droaie de părinţi şi copii încărcaţi cu pachete se repeziră să se înghesuie în el. Jane rămase în urmă până când liftul fu aproape plin şi abia atunci intră şi ea, împreună cu Mike, îmbrâncindu-i destul de brutal pe cei câţiva care mai aşteptau. Se apropie de el, cu gura la trei centimetri de urechea lui.

— Aici ne despărţim. Ne întâlnim la circiumă. Du-te drept acolo. Avem patru minute.

Uşile liftului se închideau deja, când ea făcu un pas înapoi, îl izbi cu putere în piept şi, întorcându-se cu spatele, se îndepărtă. Uşor dezechilibraC o urmări cum dispare, în timp ce uşile se închiseră complet. Constată că femeia nu mai avea geanta pe umăr.

Câteva clipe, Mike se uită uluit la uşile închise. Cu o secundă mai înainte ca liftul să înceapă să urce, înţelegerea a ceea ce avea să urmeze îl izbi ca o lovitură de măciucă. Un spasm îi strânse stomacul şi-l făcu să sughiţă. Se strădui să-şi combată greaţa şi se repezi la panoul cu butoane, luptându-se să străbată printre pasagerii înghesuiţi, neluând în seamă protestele lor mânioase.

Liftul prindea viteză. Scoţând sunete incoerenţe, Mike îşi spori eforturile, îmbrâncindu-i cu brutalitate pe părinţi şi pe copii. Pierduse deja un etaj. Îşi înfipse degetul pe butonul de parter. În minte i se învârtejeau imagini de copii. Trebuia să iasă din cutia asta, să găsească un buton de alarmă de incendiu, să se întoarcă sus, la raionul de jucării, şi să-i

avertizeze — orice. În disperarea lui, gemea şi se văita cu vorbe neinteligibile, nepăsându-i de privirile speriate ale celorlalţi pasageri.

-Brusc, liftul se opri. Erau cufundaţi într-o beznă totală, neagră ca smoala. Câteva femei începuseră deja să ţipe când lampa pentru cazuri de accident se aprinse, scăldându-i într-o lumină albastră, ca de acvariu. Mike aşteptă o clipă, apoi împinse în uşi, sperând că s-ar putea deschide. Nu se întâmplă nimic. Se uită în sus, la panoul de deasupra capului său. Becul indicatorului de etaj se stinsese.

Oamenii continuau să împingă în peretele din spate al liftului, când Mike strigă cu o voce înecată de suspine:

— Nu! Nu o întrerupere de curent! Nu acum! Doamne, nu acum!

Cu un răcnet de furie nebună începu să se agate de uşi, încercând în zadar să-şi strecoare degetele printre ele şi să le deschidă. Bătu în uşi cu pumnii, aproape plângând de neputinţă. Un bărbat, cam tot atât de înalt cât Mike, îşi făcu loc printre pasagerii în stare de prostraţie. Cu blândeţe, îşi puse mâna pe braţul lui Mike.

— Potoleşte-te, amice, nu intra în panică. Este doar o întrerupere de curent, atâta tot. Ne vor scoate în curând. Probabil suferi de claustrofobie. Închide ochii, respiră adânc şi te vei simţi bine.

Se retrase când, Mike îi dădu mâna la o parte cu violenţă.

— Lasă-mă-ri pace. Este vorba de copii. Acolo sus! Sub privirile nedumerite ale omului, întinse mâna să

apuce panoul fixat pe plafon. Neavând nici o sculă, nu izbuti să facă nimic. Renunţă şi reveni la uşi, bătând în ele cu pumnii şi strigând într-o adevărată criză de frenezie. Aproape îşi ieşise din minţi de disperare. Probabil că cele patru minute menţionate de ea erau pe sfârşite. Încercă din nou să desfacă uşile, trăgând de oţel cu unghie. CeilalţI pasagerLstăteaU lipiţi de pereţi, uitându-se la el ca la un nebun. Copiii se agăţau de

picioarele părinţilor, plângând. Scâncetele lor se amestecau cu strigătele lui într-un zgomot discordant.

Curentul fusese întrerupt de mai bine de două minute şi el încă mai bătea în uşile de oţel când liftul se mişcă, de parcă aerul din puţul lui ar fi fost comprimat. În acelaşi timp, simţiră tot atât cât auziră o bufnitură îndepărtată, înăbuşită. Mike se lăsă să cadă pe planşeu, plângând amar. Stătea ghemuit lângă uşi, cu faţa îngropată în mâini. Ceilalţi pasageri îl priveau în tăcere, care înspăimântaţi, care zâmbind ironic. Rămăsese acolo câteva minute, până ce liftul porni din nou, începând

să coboare cu o mişcare ciudată, neregulată, care te făcea să ghiceşti că cineva înfăşură manual cablul. Peste încă o jumătate de minut, Mike se uită în sus, la faţa unui pompier. Acesta îi văzu expresia de pe chip şi, rânjind cu înţelegere către celelalte persoane din ascensor, îi spuse pe un ton liniştitor:

— E-n ordine, prietene. Acum eşti afară. S-a terminat. Haide.

Ceilalţi pasageri ieşiră din lift ferindu-şi copiii, cât mai departe de Mike. Alergând spre uşile de ieşire din magazin, întoarseră capul aruncându-i priviri curioase. Mike stătea nemişcat lângă intrarea în lift, uitându-se cu ochi neîncrezători la pompier. Îşi scutură capul, ruşinat şi neînţelegând voioşia omului.

— Ce-i cu copiii? întrebă cu glas răguşit. Pompierul îşi îndreptase deja atenţia către alt lift. Îl

privi nedumerit.

— Copiii? Care copii?

Ochii lui urmăriră direcţia în care arăta Mike, spre tavan.

— Oh! etajul al treilea! exclamă, izbucnind în râs. Îi scosesem de-ăcolo pe, toţi, înainte de explozia aceleia. Două persoane dintre angajaţii magazinului uşor rănite, altminteri — nici o problemă. Golisem tot etajul pe jumătate, după cea

dintâi. Ticăloşi nebuni!

Mike se încruntă.

— Cea dintffl. Au fost două bombe? Pompierul râse acru.

— Exact. Prima a fost în raionul pentru bărbaţi. O bombă incendiară în hainele de piele de oaie. Îţi poţi închipui aşa ceva? Probabil nişte ţicniţi cu Drepturile Animalelor. Niciodată n-aş fi crezut că vom avea motiv să le fiu recunoscător nemernicilor ălora, nu-i aşa?

Un strigăt al unui coleg atrase atenţia pompierului. Un alt lift ajunsese la parter.

— Sunteţi toţi teferi? E nevoie de vreo ambulanţă?

Mike scutură din cap.

— Ei, bine, există ambulanţe şi posturi de prim ajutor pe Oxford Street.

Omul făcu stânga-mprejur şi se duse în grabă să-şi ajute colegul, părăsindu-l pe Mike, care se uita prosteşte în urma lui. Rămase acolo câteva clipe, încercând să facă ordine în tumultul de gânduri şi emoţii care-l copleşeau. În cele din urmă se întoarse şi, cu paşi lenţi, ieşi în stradă.

Afară domnea haosul. Pompe de incendiu, ambulanţe şi maşini ale poliţiei stăteau parcate la toate colţurile de dincolo de Oxford Street şi încontinuu veneau altele, sirenele lor sfâşiind aerul. Poliţiştii şi pompierii discutau în grupuri. Tocmai când ieşea Mike, o targa era urcată într-o ambulanţă, care părăsi bordura trotuarului în scrâşnetul roţilor, cu lumina de alarmă aprinsă şi cu sirena în funcţiune. Diverşi gură-cască se-mbrânceau în baricadele făcute de poliţie. Cei din rândurile din faţă îl priviră într-o tăcere fascinată când se aşeză pe bordură, cu picioarele în rigolă, şi-şi vomită şi sufletul din el.

Mike se trezi cu o mahmureală îngrozitoare. Era aproape nouă dimineaţa. Coborî din pat cu precauţie, zvârli într-o ceaşcă două linguriţe cu vârf de Maxwell Housel şi o umplu cu apă fierbinte. O bău fără zahăr, apoi se duse la baie. Un duş

prelungit nu îmbunătăţi prea mult lucrurile. Reveni în cameră, se îmbrăcă şi ieşi să cumpere câte un exemplar din ziarele de duminică. Reântors în camera sa, îşi pregăti o cană mare de cafea şi se aşeză să le răsfoiască.

l Maxwell House: marcă americană de cafea solubilă, (n.t.)

Ziarele se bucuraseră de o zi plină de evenimente. Titluri de o şchioapă îţi săreau în ochi pe prima pagină, deasupra unor fotografii reprezentând o siluetă însângerată, zăcând pe

o targa. Le împinse la o parte şi începu să caute relatări ale faptelor. Primul lucru după care se uită fu numărul victimelor. Se dovedi că pompierul avusese dreptate: fuseseră rănite două persoane, ambele bărbaţi. Despre unul se spunea că se află în stare gravă. Citi asta cu mare atenţie, în mai multe ziare. Toate erau de acord asupra frazei: starea omului era „gravă". Izbucni într-un râs de uşurare, dar râsul era foarte apropiat de lacrimi. Nu avea să moară nimeni; când Urmau să moară, presa folosea în mod invariabil calificativul „critică". Oricât de serioase le-ar fi rănile, nu aveau să fie fatale.

— Îţi mulţumesc, Doamne, pentru asta!

Uşurarea îi era atât de mare, încât rosti cuvintele cu glas tare.

Citi de la un capăt la altul întreaga poveste în toate ziarele, cântărind în minte fiecare detaliu. Cu foarte puţin înainte de ora două, o bombă incendiară explodase printre stelajele cu haine din piele de oaie aflate în raionul de îmbrăcăminte pentru bărbaţi de la parter. Fusese o bombă mare, şi focul rezultat provocase daune importante. Un important spaţiu redacţional era acordat felicitărilor adresate magazinului pentru procedurile sale de evacuare. Aşa ceva era firesc — le crea cititorilor un sentiment plăcut, cum că ei înşişi fuseseră prudenţi şi că, într-o oarecare măsură, îi păcăliseră pe terorişti.

Fără îndoială, era adevărat că toţi acei ani în care magazinul constituise o ţintă favorită a organizaţiei I.R.A. şi a

oricărui grup de nebuni din ţară constituiseră un imbold pentru a pune la punct un plan eficient, asigurându-se totodată că personalul îl exersează în mod regulat. În momentul în care cea de-a doua bombă — bomba I.R.A. — explodase în sectorul „jucării", cele două caturi superioare fuseseră practic goale. Oamenii răniţi erau membri ai personalului, care suprave-gheaseră evacuarea etajului cu raioane pentru copii. Primele investigaţii păreau să indice că cea de-a doua bombă consta dintr-o cantitate relativ mică de exploziv împachetată laolaltă

cu o mulţime de cuie. Ziarele dădeau chiar fotografii ale tipului de cui utilizat: nişte ţinte scurte, galvanizate, lungi de vreo trei centimetri, foarte ascuţite şi cu capete mari, turtite.

Vederea lor îl făcu pur şi simplu să se cutremure. Dacă n-ar fi fost alerta datorată primei bombe, care explodase cu câteva minute mai înainte încurcând planul conceput de I.R.A., ţintele ar fi fost împroşcate în mulţimea compactă de părinţi şi copii. Imaginându-şi grozăvia ce-ar fi rezultat, se cutremură din nou, ca pentru a se elibera de acea vedenie. Îşi îmbrăcă haina şi plecă de-acasă.

/ Timp îndelungat, umblă pur şi simplu pe străzile pustii, incapabil să gândească în mod coerent, fără măcar să observe zloata măruntă care se lipea ca o rouă pe materialul grosolan al hainei sale şi-i umplea de gheaţă părul şi sprâncenele. Încetul cu încetul, mersul îl calmă şi mintea începu să-i ordoneze treptat gândurjle răvăşite.

La un moment dat, simţi un gol în stomac, amintindu-şi cum el însuşi fusese cât pe-aci să devină un ucigaş de copii, în clipa următoare îşi spunea că dacă bomba pusă de A.L.F.l n-ar fi întrerupt curentul, el ar fi acţionat alarma, chiar dacă asta ar fi însemnat sfârşitul sarcinii pe care şi-o asumase, încercă să-şi înlăture din minte ororile care ar fi putut avea loc şi se strădui să se concentreze asupra faptelor.

l A.L.F.: Prescurtare de la Animal Liberation Front (lb. engl.) = Frontul pentru Eliberarea Animalelor (n.t.)

Pe măsură ce le cântărea, îi deveni clar că episodul avusese rolul unei testări a lui. Nu o testare dacă era sau nu gata să pună o bombă — femeia nici măcar nu-i îngăduise să afle de existenţa ei decât după ce fusese instalată. Raţionamentul se putea vedea limpede. Dacă ar fi ştiut totul de mai înainte, el ar fi putut nu numai să împiedice efectul bombei, ci şi s-o dea pe ea pe mâna autorităţilor. Aşa cum fuseseră aranjate lucrurile, el ar fi avut posibilitatea să dea alarma, dar numai după ce femeia s-ar fi topit în mulţime. Realiză cu un şoc cât de norocos fusese. În nici unul din ziare nu se pomenea despre vreo bombă incendiară a prietenilor animalelor care ar fi cauzat întreruperea curentului, şi nu se vorbea despre faptul că lifturile fuseseră oprite. Din tot ce puteau şti fata şi organizaţia ei, el avusese suficient timp pentru a acţiona alarma şi totuşi n-o făcuse. Pentru ei, el îşi trecuse cu succes testul. Participase de bunăvoie la ceea ce-ar fi putut fi una dintre cele mai mârşave acţiuni ale lor. Dovedise că, de acum înainte, era demn de încredere.

Grozăvia situaţiei îl făcu să i se contracte stomacul, încercă să-şi spună că punerea bombei era plănuită cu sau fără el, că Brendan ar fi putut fi înlocuit de oricare din pistolarii anonimi care păzeau în tăcere uşile în spatele cărora îşi urzeau ei planurile ucigătoare. Degeaba.' Gândul care-i provoca greaţă refuza să se lase gonit: le dovedise că puteau. să-l creadă capabil să omoare copii.

Gândurile îi fură întrerupte de izbucnirea unor strigăte, îşi ridică privirile. Un meci de fotbal era în curs de desfăşurare, şi zgomotul provenea de la un grup de oameni ce se înghesuiau pe marginea terenului, apărându-se. de zloată sub umbrele. Fusese mult prea preocupat pentru a-şi fi dat măcar seama că intrase în Regent's Park. Se îndreptă spre sud, către Portland Place. Până ajunse la poarta care dădea în Park Square, reuşise să-şi alunge îndeajuns gândul chinuitor, încât să-şi

poată concentra mintea asupra posibilităţilor ce i se ofereau.

În esenţă, nu avea de ales decât între două soluţii. Cea dintâi era să lase totul baltă imediat, să părăsească Anglia şi să reânnoade firele vechii sale existenţe. Procedând astfel, ar fi putut da autorităţilor câteva frânturi de informaţii — adresa casei în care avusese loc petrecerea, descrieri ale lui John,

ale prietenilor săi şi ale fetei — care era posibil să nu-i fie de mare folos poliţiei. Existau toate şansele ca Brendan să nu se mai afle în acea casă. Ceilalţi erau cel mult oameni de nivel mediu, cercetaşi talentaţi, care făceau munca de jos pentru alţii, de care el nu ajunsese să se apropie. Structura ar rămâne intactă. Fiara ar fi rănită, dar foarte departe de a fi ucisă.

Cealaltă posibilitate de alegere consta în a merge înainte, terminând ceea ce începuse: să-şi facă un capital din noua încredere pe care cu siguranţă şi-o căpătaseră în el, să continue până ce va pătrunde în bezna din însuşi miezul organizaţiei lor, până când va câştiga războiul pe care-l declarase.

Traversă, intrând în Park Crescent, evitând traficul destul de redus. O femeie Cu un păr alb foarte frumos coafat coborî treptele uneia dintre elegantele vile, precedată de un prepelicar ţinut într-o lesă extensibilă. Doamna zâmbi, urându-i lui Mike bună-dimineaţa. El trecu orbeşte pe lângă ea, neobservând măcar că-i vorbise. Doamna aruncă în'urma lui o privire veninoasă, jignită de irosirea imboldului ei democratic.

Mike coti în Portland Place. Continuarea înşelăciunii sale ar putea însemna — cu siguranţă ar însemna — să i se! ceară să participe la alte atacuri cu bombe, cu probabilitatea morţii altor oameni nevinovaţi. Se luptă cu gândul acesta. Implicaţiile erau aproape copleşitoare; ar fi silit să joace rolul lui Dumnezeu, să stea deoparte şi, în urmărirea unui scop mai important, să asiste cum alţii mureau. Era o atitudine care contravenea concepţiei de viaţă după modelul căreia se

străduise să trăiască până atunci. Dar,dacă se înapoia la acea viaţă, dacă se întorcea undeva, în deşert, păstrându-şi curate propriile mâini, rezultatul ar fi măcar o singură moarte mai puţin? Ei, pur şi simplu, şi-ar continua fără el acţiunile ucigătoare.

Moartea tatălui său şi testul pe care-l trecuse îl puneau într-o situaţie deosebită. Forţelor de securitate le-ar fi trebuit, poate, ani de zile pentru a infiltra pe cineva în poziţia în care se afla el. Dacă cel puţin şi-ar putea alege momentul, dacă şi-ar putea ţine în şah. propria-i fire, avea o şansă destul de mare să pătrundă îndeajuns de adânc încât să identifice înaltul Comandament, mâna de oameni duri şi fanatizaţi de obiectivul lor pe care, în ultimă instanţă, îi considera vinovaţi de moartea lui Allix. Şi, dacă va putea face asta, dacă va avea o dată şansa de a se apropia de capul monstrului, atunci îl va distruge. Vor plăti pentru toate vieţile pe care le curmaseră. Şi, mai ales, vor plăti pentru că i-o luaseră pe Allix şi pentru că nu-i îngăduiseră copilului său nenăscut să trăiască. Fiara avea să fie distrusă.

Privi în jurul lui. Se afla pe Regent Street, aproape de Oxford Circus. Pilcuri de turişti în fulgarine viu colorate înfruntau ploaia. Chemă un taxi şi-i dădu adresa cârciumii de dincolo de King Street.

Când, în fine, reveni în camera lui, era târziu după-amiaza. Cele câteva beri pe care le băuse păreau să-i fi împrăştiat mahmureala. La cârciumă nu văzuse nici un chip cunoscut. Asta-l făcuse să simtă o uşurare, căci dispoziţia sufletească nu i se potrivea cu sporovăială veselă a unui prânz." Scopul lui fusese doar acela de a se lăsa văzut. Dorea să le dea de înţeles, în urma lipsei sale de la rendez-vous-ul fixat după atacul cu bombe, că era din nou gata de acţiune.

Încuie uşa, lăsând cheia în broască. Gaura cheii era îndeajuns de mare pentru a-i oferi proprietarului o vedere cuprinzătoare asupra zonei în care se afla masa.

Apucă scândura podelei şi scoase din ascunzătoare dosarul voluminos.

Stând la masă, aşternu în scris cea mai completă descriere pe care-o putu face cu privire la fată. Nu era prea tault; îmbrăcămintea largă îi ascunsese silueta ei, iar pălăria nu

lăsase să i se vadă părul şi fruntea. Până acum nu-şi dăduse seama cât de mult conta părul în descrierea înfăţişării unei femei: Doar ochii pătrunzători, albaştri-verzui, depărtaţi şi mari, ofereau cât de cât o definire a ei. După ce termină descrierea, încercă să-i schiţeze portretul. Nu era un artist, însă în cursul ultimelor câtorva săptămâni îşi dezvoltase o îndemânare care-l ajuta destul de bine. Mai întâi, desenă cât se pricepu mai exact forma generală a feţei; apoi, treptat, intră în detalii, concentrându-se pe rând asupra fiecărei trăsături, bazându-se pe amănunte pur fizice, cum ar fi distanţa dintre ochi, lungimea nasului. După o oră, obţinuse o asemănare satisfăcătoare.

Nu semăna cu nici una dintre fotografiile deja întipărite în memoria sa, şi totuşi se potrivea cu ele. Avea sub ochi încă una dintre femeile tinere, în aparenţă neînsemnate, şi care, în decursul anilor, se dovediseră a fi cei mai buni oameni de acţiune ai organizaţiei I.R.A. Se pomeni reflectând la atracţia ascunsă a cauzei republicane, atracţie ce-i îngăduia să meargă înainte, adunând în sprijinul său pe aceşti oameni tineri care ştiau prea bine că-şi asumau un mare risc de a fi împuşcaţi. Imediat împinse înapoi gândul, într-un colţ al minţii sale. Războiul lui nu era împotriva republicanismului. Lupta sa era îndreptată contra Provocatorilor şi a metodelor lor dătătoare de moarte. Din câte ştia el, Jane putea fi o fiică iubitoare şi îndatoritoare, o soră mai mare loială şi grijulie. Şi totuşi, era gata sa dea ascultare chemării Provocatorilor şi să ucidă copii.

Capitolul 6

I wlike ieşi din oficiul poştal. Era o zi mohorâtă, cenuşie. Un vânt aspru biciuia feţele trecătorilor şi, ceva mai devreme, chiar ninsese puţin. Mersul rapid şi expresia întunecată a lui Mike contrastau cu vânzoleala şi voioşia oamenilor din jurul său. Tocmai îi trimisese lui Tom un cadou de Crăciun. Era supărat pe el însuşi că darul constase doar în două bancnote de câte cincizeci de lire. Ar fi preferat să-i trimită băiatului ceva deosebit, ceva personal. Dar precauţia ce-l domina, teama de a fi observat, îl ţinuseră departe de magazinele de jucării. Acum, acţiunea de expediere prin poştă îi sporea sentimentul de singurătate. Printre copiii surescitaţi de aşteptare şi trecătorii încărcaţi de pachete, deznădejdea şi conştiinţa pierderii renăşteau, copleşindu-l.

Mergea cu paşi mari prin mulţimea densă, care.se învârtea în jurul faţadelor cu portrete-robot ale magazinelor de pe bulevarde. Ciudata şi implacabila forţă de atracţie a vitrinelor împodobite şi colindele transmise printr-o instalaţie de proastă calitate de difuzoarele Camerei de Comerţ îi sporiră starea de deprimare.

În plicul cu banii adăugase o scrisoare, în care spunea că-şi găsise o slujbă într-o echipă de explorare din Indonezia. Era o scrisoare lungă, douăsprezece pagini dacă nu mai mult, cu genul de detalii mărunte care ştia că-i plac lui Tom. Pomenise despre tot ce auzise vreodată de la colegii din domeniul afacerilor petroliere care-şi petrecuseră vremea acolo. În plus, inventase el însuşi multe altele. Totul era ceva pe gustul oricărui băiat: şerpi veninoşi, junglă de nepătruns, zboruri cu elicopterul, week-end-uri petrecute moţăind pe splendide recifuri de corali. Rechini. Modul de viaţă din epoca de piatră al triburilor din împrejurimi. Încheiase cu gluma că oficiul poştal indonezian încă mai păstra metodele epocii de piatră, ceea ce explica lipsa unor timbre exotice pentru colecţia lui

Tom şi ştampila de Londra — dăduse scrisoarea unui membru al echipei, s-o expedieze când va trece prin Londra, în cursul vacanţei sale.

Buzele îi schiţară un scurt zâmbet amar la gândul uşurării pe care-o vor simţi Lorimer-ii. Crezându-l la o depărtare de mii de mile, le va fi mai uşor să accepte cele o sută de lire. Se întrebă cum aveau să reacţioneze în legătură cu banii, sperând că-i vor da lui Tom libertatea de a-şi alege el însuşi ceva. Era probabil ca ei să-i folosească pentru a-i cumpăra băiatului câteva acţiuni ale unui trust, nedându-i acces la acei bani murdari până nu va fi destul de mare spre a putea înfrunta stigmatul provenienţei lor.

Se întoarse la metrou şi cumpără un tichet până la Colindale. În afara obişnuitelor sale cercetări exista şi o altă problemă care necesita o investigaţie urgentă. Fusese declanşată de un incident din seara precedentă. Trecuseră patru zile de la atacul cu bombe şi era a treia seară pe care Mike şi-o petrecea la cârciumă. Era ultima săptămână întreagă înainte de Crăciun şi localul fusese plin ochi în fiecare noapte. Printre sutele de chipuri, Mike nu zărise nici unul dintre cei care făceau parte din micul grup cunoscut de el. Cu toate acestea, din comportamentul barmanilor şi al celorlalţi băutori căpătase ferma convingere că ei toţi îl tratau cu un nou respect. Explicaţia putea fi doar că se răspândise vorba despre rolul lui în încăierarea iscată cu câteva zile în urmă. Dar era posibil şi să se fi zvonit că el făcea acum parte din armata Provocatorilor, că era un om care trebuia tratat cu toată consideraţia. Şi pe urmă, în noaptea trecută avusese loc incidentul căre-l îngrijora atât de profund.

Pentru prima dată după atacul cu bombe văzuse o faţă cunoscută. Posesorul ei era un individ masiv, zdravăn şi prostănac. De obicei se învârtea prin preajma grupului cu care făcuse cunoştinţă Mike, intervenind şi el cu câteva glume murdare. Era un om care-ar fi acceptat să bea cu un ucigaş de copii în masă, atâta vreme cât plătea celălalt. Dar nu voise

deloc să aibă de a face cu Mike. Simulând insistenţa beţivilor, Mike îl forţase practic să-l lase să-l cinstească el cu un pahar, dar nu obţinuse prea mult pentru banii lui. Cele câteva cuvinte spuse de individ în timp ce-şi aşteptau băuturile fuseseră rostite cu o grabă ciudată, spasmodică. Privea întruna în jurul lui. Se temea de ceva. Şi era ceva în legătură cu Mike. Omul îşi dăduse pe gât whiskey-ul dintr-o înghiţitură şi-şi trântise paharul pe tejgheaua barului. Cu o mişcare nervoasă a capului şi cu un rnârâit în loc de salut, se retrăsese, îi întorsese spatele şi ieşise din cârciumă aproape fugind.

Mike părăsise localul nu mult după aceea şi luase un taxi până acasă, spunându-i şoferului să oprească la două blocuri înainte de „hotelul" său. Se apropiase mergând pe jos, uitându-se atent, pândind orice amănunt neobişnuit: Nu se relaxase decât ajuns cu bine în camera lui şi după ce încuiase uşa. Ca o precauţie suplimentară, înţepenise sub clanţă un scaun.

Zăcuse treaz până târziu-ân noapte, revăzând în minte comportarea ciudată a omului. În mod normal, idiotul acela ar fi fds't chiar mai bucuros decât de obicei să i se ofere 0 băutură, la gândul că-i era plătită de un membru activ al Aripii Provizorii — i-ar fi măgulit propria-i mândrie. Dar se părea că auzise — sau credea că auzise — ceva prin care statutul lui Mike nu mai prezenta o prea mare certitudine de succes. Şi, odată ce asupra cuiva apărea un semn de întrebare, era preferabil, pentru orice eventualitate, să te retragi, astfel încât să nu stai prea aproape dacă se întâmpla să se lase cu împuşcături.

' Mike recapitula fiecare mişcare pe care-o făcuse, încă de la început. Nu vedea nici un motiv pentru ca ei să creadă că el dăduse greş la proba de iniţiere — doar dacă aveau cunoştinţă despre incidentul din lift. Dar chiar dacă ştiau, nu-l puteau învinovăţi pentru asta. Ar fi însemnat c-ar fi avut nevoie să-l testeze din nou, atâta tot.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi revenea îngrijorarea

în legătură cu singura nepotrivire izbitoare din povestea lui, amănuntul care încă nu stătea în picioare. Ore întregi zăcuse în pat frământând problema. Se făcuse aproape cinci când sărise brusc în capul oaselor. Din adâncurile memoriei sale se ivise o posibilă soluţie. Adormise mulţumit, decis să-şi petreacă ziua următoare corectând deficienţa.

Trenul se opri la Colindale. Entuziasmul din noaptea trecută pălise. Odată cu cenuşiul umed al zorilor, punctul slab al poveştii sale părea mai mare, şansele de a-l putea înlătura — mai puţin sigure. Ieşi grăbit din staţie, răspunse la salutul vânzătorului de ziare printr-o bruscă înclinare a capului şi traversă strada aglomerată spre Biblioteca de Ziare. Nici nu ştia dacă aveau ceea ce-i trebuia, sau măcar dacă acel ceva putea fi categorisit drept ziar.

Ceea ce căuta nu se afla în repertoarele principale. Îi luă destui timp până ajunse la ziarele în limba engleză din zona Golfului Persic. Erau maijnulte. În cea mai mare parte conţineau materiale telegrafiate reeditate sau articole prescurtate din presa britanică şi americană. Efectul general era acela de a le da un ciudat iz de ceva perimat, ca ediţia „europeană" a ziarului Herald Tribune — foarte la zi cu privire la viitorul preţului măruntaielor de porc şi cu o întârziere de două zile în ceea ce priveşte ştirile. Cunoştea cu destulă precizie data la care avusese loc evenimentul căutat. Se întâmplase

cândva, pe la sfârşitul primăverii, pe când îşi luase o mică vacanţă în Bahrain, unul dintre cele mai atrăgătoare locuri din zonă pentru petroliştii doritori să-şi petreacă o scurtă vacanţă. Găsi articolul în mai puţin de zece minute.

Ziarul GulfCourier era o gazetă de scandal subţirică şi conţinea, în principal, trei tipuri de relatări. Prima pagină cuprindea, în mod invariabil, ştiri „politice", cum ar fi textul redat cuvânt cu cuvânt al unui discurs ţinut de unul dintre şefii locali cu prilejul deschiderii unui nou complex petrochimic,

deja uzat moral. Restul era umplut cu o grămadă de materiale care scoteau în evidenţă „evenimentele" contrafăcute ale vieţii din Golf. Excepţie făcea pagina destinată „societăţii". În toţi anii petrecuţi în zona Golfului, Mike nu fusese niciodată în stare să se lămurească dacă acea pagină era gândită ca o parodie. În cea mai mare parte, consta din fotografii măgulitoare ale unor tineri membri masculini ai familiilor conducătoare participând la „sporturi" care necesitau foarte puţină îndemânare şi imense sume de bani.

Orice semăna cu o ştire reală asupra unui eveniment local era pentru ziarişti un irezistibil cadou nesperat. Editorul fusese atât de entuziasmat de articolul aflat acum în faţa lui Mike, încât îi închinase o pagină întreagă. Ba mai mult, îi alăturase o fotografie de patru pe şase.

Crăciunul fiind atât de apropiat, în bibliotecă nu erau decât foarte puţini cititori, şi nu-i fusese greu să găsească un scaun într-un colţ, unde să treacă neobservat. Scoase din plicul ei lama cu două tăişuri a unui aparat de ras de tip vechi, pe care-o adusese anume, şi decupa rapid pagina din dosarul în care o găsise. Era convins că lipsa foii nu avea să fie descoperită în următorii patruzeci de ani.

De-abia intrase Mike în holul pensiunii, când uşa de la capătul coridorului se deschise cu putere. Se trase lângă perete,

Apoi ieşi în stradă.. l

cu genunchii îndoiţi şi mâinile ridicate în dreptul feţei, gata să înfrunte primejdia. Din întuneric se ivi proprietarul. Îi aruncă lui Mike o privire piezişă şi-i întinse un colţ de ziar, rupt dintr-un TV-Times. Pe marginea lui era mâzgălit stângaci, cu un creion gros, un număr.

— Cică să chemi la numărul ăsta, spuse gazda uitându-se la ceas. La cinci. Zicea că-i important. Dacă nu poţi suna la cinci, trebuie să mai încerci la şase. Sau la şapte. Din oră-n oră, zicea.

Mike dădu din cap, studiind numărul.

— A lăsat vreun nume?

— Nu. A spus doar c-o să ştii dumneata.

Simţind mirosul misterului, omul se trase mai aproape.

— Cine-i ăl de te caută?

Mike se uită la el amuzat şi-i şopti confidenţial:

— Psihiatrul meu!

Îi întoarse spatele şi urcă scara, lăsându-l să privească nervos în urma lui, în încercarea de a ghici amploarea dereglării psihice a chiriaşului său.

La cinci fix se întâlniră din nou în hol. Proprietarul părea să aibă ceva urgent de meşterit, destul de aproape de telefon cât să poată auzi bine. Mike formă numărul. I se răspunse chiar mai înainte să audă soneria.

— Bună. Sunt Mike Scanlon.

— Da, bine, rosti glasul răguşit, pe care Mike nu-l recunoscu. Eşti aşteptat la o întâlnire. Sunt nişte oameni care vor să te cunoască. Mâine.

— Unde? La ce oră?

Îşi înălţă capul şi se pomeni uitându-se drept în ochii proprietarului. Îi susţinu privirea. Omul trase aer pe nas şi, în silă, îşi târşâi picioarele înapoi, spre bârlogul lui.

— Ia mâine metroul pe linia districtuală, la staţia Whitechapel. Primul tren spre Upminster după ora două. Al treilea vagon. Ai un ceas bun? Verifică-l cu semnalul orar al

BBC-ului. Intră în vagon prin uşa din mijloc. Nu te aşeza pe scaun. Vei fi contactat. Ai reţinut?

— Da. După cine-ar trebui să mă uit?

— Nu-ţi bate capul cu asta. Se vor uita ei după tine.

Şi omul închise telefonul.

Înainte de a repune cu un gest lent receptorul în furcă, Mike stătu locului câteva clipe, muşcându-şi buza. Proprietarul se apropia iarăşi. Îi adresă zâmbetul silit al unui om care se străduieşte să-şi controleze nebunia şi urcă treptele câte două odată.

Mike cerceta amănunţit oamenii ce se împrăştiau pe. peron. Nimeni nu părea să joace un rol, indiferent care-ar fi putut fi acela. Cei mai mulţi erau albi prost îmbrăcaţi, cu chipurile palide şi buzele strânse ale celor care, cine ştie cum, nu auziseră despre prosperitatea ce coborâse asupra naţiunii. Apăruseră nişte asiatici, un tânăr de culoare cu şuviţe de păr creţ înghesuite sub o căciulită de lână viu colorată şi trei adolescente gălăgioase, ale căror fuste scurte constituiau o slabă apărare împotriva asprimii vântului care şuiera de-a lungul peronului neacoperit. Dacă era adevărat ceea ce citise în ziarele de duminică despre tinerii exaltaţi care mergeau în cârduri prin East End, nu acelaşi lucru se putea spune că fac pe linia de metrou districtuală. În timp ce, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, asculta conversaţia, murdară a celor trei fete, stătea cu ochii la pândă. În apropiere un ceas bătu ora două. Mai aşteptă încă douăzeci de minute sub muşcătura vântului tăios, până ce în staţie frână scrâşnind un tren.

Urcă în vagon, rămânând în dreptul uşilor, şi-i studie cu o privire rapidă pe ceilalţi călători. Nimeni dintre puţinii pasageri nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Stătu în picioare lângă uşă. La fiecare oprire, încordarea îi sporea,

relaxându-se din nou când uşile se reânchideau, fără ca cineva să-l fi abordat. Singura persoană care să fi urcat sau coborât în apropierea lui era o femeie scundă şi îndesată, de vârstă mijlocie, cu o basma strâns legată în jurul capului, şi care ţinea zdravăn un cărucior încărcat cu cumpărături. Trenul ieşi din tunel pe traseul suprateran al staţiilor din East End. Uşile se deschiseră iar. Senzaţia bruscă de frig în spinare îl făcu pe Mike să-şi dea seama, abia acum, că transpirase atât de tare încât cămaşa îi era udă leoarcă.

Prin ferestre, scrută peronul. Nici o suflare omenească. Uşile zvâcniră şi începură să se închidă. Spaţiul dintre ele se

redusese la şaizeci de centimetri când femeia bondoacă scoase afară o mână. Uşile se trântiră peste cotul şi mâna ei făcută căuş, lăsând un interstiţiu lat de vreo treizeci de centimetri.

— Aici cobori, domnule Scanlon. Repede!

Se uită la ea mirat. Femeia întinse mâna cealaltă, îl apucă de haină şi-l trase către deschiderea uşilor. Revenindu-şi din uimire, se aplecă pe sub braţul ei, se strecură printre uşi şi ieşi pe peron. Simţi în spinare un ghiont puternic şi uşile se închiseră cu un pocnet. Sub efectul împingerii, îşi prinse pantoful într-o ridicătură a betonului, împiedicându-se şi poticnindu-se. Până să-şi fi recăpătat echilibrul, trenul deja pornise, iar el se afla singur pe peronul pustiu. Treaba fusese realizată cât se poate de bine. Femeia arăta ca o gospodină, dar avea simţul aprecierii timpului al unui adevărat profesionist. Dacă el ar fi adus cu sine pe cineva care să-i poată fila, acum şi-ar fi continuat călătoria spre următoarea staţie.

Se întoarse brusc, auzind un glas care-l chema pe nume. Un bărbat îmbrăcat cu nişte jeansri de catifea reiată şi cu o haină militară de rezervist se ivi din spatele unei clădiri scunde care găzduise când va nişte closete publice — până când vandalii şi drogaţii siliseră conducerea staţiei de metrou să le închidă.

Bărbatul parcurse cu paşi mari peronul, făcându-i un semn cu capul lui Mike, să-l urmeze. Îl conduse la un Ford

Escort, parcat atât de aproape de maşina din spatele lui încât, aşa cum veneau ei, din direcţia aceea, plăcuţa cu numărul de înmatriculare era ascunsă. Putea fi o simplă întâmplare. Urcară în maşină şi, fără a scoate o vorbă, merseră până acolo unde un şir de case dărăpănate îşi aşteptau rândul la demolare, într-un peisaj de fabrici abandonate. Unele dintre case aveau ferestrele blocate cu scânduri, la ferestrele goale ale altora încă mai fluturau

perdele zdrenţuite. Erau acoperite cu inscripţii şi desene făcute cu spray-uri, chiar şi la nivelul etajului întâi — singurul loc unde un vandal înarmat c-un spray şi dotat cu o oarecare corectitudine mai putea găsi spaţiul virgin cerut de arta sa.

Maşina se opri în faţa singurei case care mai avea câteva ferestre intacte. Cu un mormăit, şoferul îi dădu de-nţeles lui lui Mike să coboare şi-l escortă, traversând trotuarul prin crăpăturile căruia creşteau ierburi. Trecând printr-un gol unde cândva existase o poartă, se îndreptară spre uşa din faţă. Mai înainte de-a fi ajuns ei acolo, aceasta fu deschisă de un tânăr slab, cu păr de culoarea nisipului, în jur de douăzeci de ani, îmbrăcat în mod surprinzător cu un costum albastru ieftin, din al cărui buzunar de la piept răsăreau colţurile bine călcate ale unei batiste meticulos împăturite. Arăta ca un funcţionar gătit în vederea unui interviu de solicitare a unei noi slujbe. Excepţie făcea chipul lui: avea o faţă îngustă, plină de viaţă, cu ochi strălucitori şi vioi. Privirea lui trecu dincolo de Mike, plimbându-se în susul şi-n josul străzii pustii. Apoi tânărul dădu din cap satisfăcut şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Mike să treacă. În timp ce se strecura pe lângă el, Mike remarcă unghiile roase până-n carne, dar şi metalul zgâriat al pistolului pe care-l ţinea ascuns vederii oricui ar fi trecut pe stradă. Observă cu coada ochiului că şoferul s-a înapoiat la maşină şi s-a instalat în ea, ochii mişcându-i-se fără încetare de la strada din faţa lui la oglinda retrovizoare.

Pistolarul îl întoarse pe Mike spre perete şi, în tăcere şi cu brutalitate, îl percheziţiona. Mike încercă să glumească, vorbindu-i peste umăr. Faţa omului era doar la câţiva centimetri de-a sa, şi ochii lui nervoşi îi sfredeliră pupilele. Mike ridică din umeri — nu oricine are simţul umorului, îndreptându-şi trupul, omul îl îndemnă pe Mike să meargă în faţa lui, de-a lungul unui coridor. Acesta ducea spre o cameră destulde mică, al cărei aspect era înrăutăţit de perdelele zdrenţuite trase peste ferestre. În centrul pardoselei se afla o masă improvizată dintr-o uşă smulsă din balamale şi pusă pe

două lăzi răsturnate. O altă ladă era aşezată, pe unul din capetele ei înguste, alături de masă, pe partea dinspre Mike. De cealaltă parte, cu faţa spre el, şedeau trei bărbaţi. Unul dintre ei — un individ în jur de treizeci de ani, cu bronzul roşu-maroniu.permanent şi cu unghiile crăpate şi înnegrite pentru totdeauna ale unui muncitor care şi-a petrecut toată viaţa trudind pe şantiere — îi făcu semn tânărului înarmat să se retragă, apoi îi zâmbi lui Mike, invitându-l printr-un gest cu mâna să ia loc în faţa lor.

Mike salută înclinând capul şi se aşează cu grijă pe lada răsturnată.

— Drăguţ din partea ta c-ai venit, Mike.

Mike se întoarse puţin pentru a-l privi pe cel care vorbise.

Era un tânăr cam de douăzeci şi opt de ani. Avea o faţă îngustă, cu trăsături frumoase, şi o mustaţă blondă îngrijită. Cotierele de piele de pe mânecile hainei sale de tweed nu aveau alt rost decât să creeze un efect — haina era nouă. Vocea îi era cultivată şi rece. Atât ea cât şi politeţea lui afectată şi pedantă păreau să-l arate ca pe un om căruia i-ar plăcea să-şi aibă locul său în comitete, un om care, atunci când era cazul, ştia să recunoască dacă ceva nu-i în ordine.

— Numele meu este Eddie. El e Tom — adăugă arătând spre omul mai vârstnic — iar îsta-i Kevin.

Mike salută printr-o înclinare a capului şi le zâmbi fiecăruia pe rând, studiindu-i fără a se feri. Trebuia să facă eforturi serioase pentru a nu zăbovi cu privirea asupra,lui Kevin, Vârsta acestuia era de vreo patruzeci şi cinci de ani. Sub o haină de piele scumpă avea umerii laţi şi torsul puternic al unui gimnast. Sub mâneca hainei se zărea un ceas Rolex de aur. La cealaltă mână purta, în jurul încheieturii, o brăţară de aur masivă, în care era prinsă o plăcuţă lată, din cele pe care se gravează numele. Plăcuţa nu era gravată. Omul avea chipul dur, impenetrabil, al unui proprietar dintr-un cartier sărăcăcios, şi când Mike se uită la el se simţi străbătut de un fior de emoţie — o emoţie amestecată cu senzaţia de gheaţă

a adevăratei frici. Pe omul acesta îl cunoştea! Aceeaşi faţă îl privise de pe mai bine de douăzeci de fotografii din dosarul ascuns sub scândurile cu care-i era pardosită camera. Acesta era un soi de animal diferit de recruţii de nivel inferior cu care avusese de-a face până acum. Omul acesta era un ucigaş condamnat, evadat din închisoarea din Ulster. Era cineva foarte apropiat de vârful organizaţiei.

— Simpatic loc, spuse Mike cu amabilitate, îmbrăţişând într-un gest larg al mâinii fâşiile de tapet ce atârnau pe pereţi.

Eddie zâmbi cu buzele strânse, dându-i de înţeles lui Mike că nimeni nu avea chef de glume.

— Nu te preocupa de mobilier. Oricum nu folosim de două ori acelaşi loc. Am făcut cândva greşeala asta.

— Da, aşa am auzit, replică Mike.

De când primise apelul telefonic îşi calculase zâmbetul de acum. Era vital să nimerească tonul potrivit cu aceşti oameni, să le dea de înţeles că pe el nu-l intimidau reputaţiile lor, că era sigur pe sine. Nici încrezut — doar sigur de ceea ce putea să le ofere.

— Din câte am citit în ziare, în ultimele luni, au mai fost comise şi alte câteva greşeli, continuă el. '.

Apoi, coborându-şi vocea şi adoptând un ton sumbru, adăugă:

— Aşa cum par să meargă lucrurile în vremea din urmă, ticăloşii ăia de la S.A.S. chiar că sunt pe cale să vă termine cu totiil. Nu ştiu cum se faee, dar de câte ori deschid un ziar citesc despre încă o porcărie.

Le scrută chipurile în timp ce schimbau între ei priviri rapide. Numai cel vârstnic îi dădu un indiciu asupra reacţiilor sale. Buzele i se strânseră şi pielea din jurul ochilor i se încreţi într-o umbră de surâs. Feţele celorlalţi rămaseră impenetrabile.

Eddie vorbi din nou, cu un glas în care se simţea mânia reţinută:

— Nu te-am chemat aici să-ţi" cerem sfatul. Primim destule dintr-astea de pe continent.

Mike zâmbi în sinea lui. Aşadar aveau nervi, iar el tocmai lovise unul.

Apoi vorbi omul mai în vârstă, Tommy:

— Ascultă, Michael, de ce nu începi prin a ne povesti câte ceva despre tine?

Mike îşi repetă zâmbetul şi ridică din umeri.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Totul.

Cel care replicase fusese Kevin. Vocea îi era aspră, cu un fel de accent ironic permanent, pe care nu şi-l ascundea pe deplin.

— Începe cu începutul, îl îndemnă. De pildă, unde te-ai născut. Cine erau părinţii răi. De unde veneau? Spune-ne absolut tot ce-ţi trece prin cap.

Ochii lui Kevin se aţintiră într-ai săi. Câteva clipe, Mike îi susţinu privirea, apoi se uită nonşalant în altă parte, ca şi cum duritatea afectată a omului l-ar fi plictisit. Începu să le spună povestea lui. O repetase săptămâni de-a rândul şi fiecare amănunt, oricât de mic, era perfect clar în mintea lui. Ar fi putut recita fiecare eveniment, fiecare dată, fiecare nume, exact în locul potrivit. Dar nu aşa o pregătise acum. De data asta istorisi o poveste plină de sărituri de la un episod la altul, de ezitări, de corectări, căznindu-se să-şi amintească datele şi presărând-o cu bruşte'readuceri aminte ale unuia care nu s-a gândit în mod coerent la trecutul său până în clipa aceea.

Părinţii săi veniseră aici din Irlanda cu câţiva ani înainte de naşterea lui şi se stabiliseră în Birmingham. Când sănătatea i-o permitea, tatăl lui lucra în construcţii. Mama vedea de casă. Mike fusese singurul lor copil. La şaisprezece ani absolvise o şcoală condusă de călugări catolici şi-şi găsise de lucru la o societate de inginerie tehnologică, frecventând nişte cursuri serale pentru a obţine o diplomă de inginer în domeniul electricităţii. Nu le terminase niciodată. Aceea fusese perioada

în care fusese ucis tatăl său.

Menţionând acest lucru, glasul îi deveni mai tăios, şi Eddie schiţă cu mâna un gest prin care încerca să-l calmeze:

— Vom reveni la asta mai târziu. Acum continuă-ţi povestirea.

Mike îl fulgeră pe tânăr cu privirea, şovăi, ca şi cum se lupta să-şi stăpânească emoţia, apoi îşi reluă istorisirea.

Mama sa suferise de crize de astm care-o împiedicau să muncească. După moartea tatălui, fusese datoria lui s-o întreţină, şi un salariu de fabrică nu-ţi ajungea cine ştie cât,' aşa că încercase să încheie un contract de muncă în domeniul industriei petroliere. Era bine plătit, i se dădea posibilitatea de a pune ceva bani deoparte, şi Africa occidentală sau deşertul libian nu păreau chiar aşa de rele, dacă le comparai cu Lozells Road.

Până în punctul în care el părăsise Birmingham-ul, tot ce le srjunea în chip de fapt concret ar fi rezistat la orice investigaţie. Respecta cu stricteţe adevărul! în zone care se pretau mai greu la verificări, cum ar fi atitudinea lui faţă de tatăl său, îşi folosea mai mult imaginaţia. Procedă aşa cum făcuse în noaptea încăierării cu capetele tunse: fără efort, îl transformă pe tatăl său din beţivul certăreţ, limitat şi neruşinat din viaţa reală, în bunul Patsy Scanlon, un filozof republican cumsecade şi simpatic. Nu aveau cum să ştie care era adevărul. Mama lui Mike murise. Într-adevăr, nu era deloc momentul să le povestească despre fermecătorul obicei al tatălui său de a vomita în dormitor.

Din momentul în care el părăsise Birmingham-ul, povestea punea o problemă mai delicată. Adevărul era că

plecase să-şi găsească de lucru în industria petrolieră şi că se angajase la o firmă specializată în lucrări de seismicitate. Prima oară îl trimiseseră în Zair, apoi în Angola, şi pe urmă în Libia. Rămăsese la ei trei ani, după care intrase într-o societate petrolieră şi plecase în Arabia Saudită şi în zona

Golfului, îşi umpluse serile singuratice petrecute în tabere îndepărtate învăţând, urmând prin corespondenţă nişte cursuri de electronică, şi reuşise astfel să capete o diplomă. Departe de a fi un vagabond, aşa cum trebuia să-i facă pe ei să creadă, el fusese un muncitor silitor şi plin de resurse.

Şi aici apărea problema. Dacă le spunea adevărul în legătură cu viaţa sa profesională, nu s-ar fi potrivit absolut deloc cu ceea ce pretindea acum c-ar fi, şi le-ar fi relativ uşor să găsească oameni din cei cu care lucrase. În afară de faptul de a le dovedi că personalitatea adoptată era o invenţie, nici unul dintre oamenii aceia nu-l auzise vreodată pe Mike Scanlon scoţând măcar o vorbă de aprobare a.acţiunilor Provocatorilor. Şi nimeni din cei care-l auziseră vorbind despre tatăl lui nu l-ar fi recunoscut pe ştrengarul simpatic descris acum de Mike. Cu cât le-ar face mai dificil accesul la trecutul său, cu atât mai în siguranţă s-ar simţi.

Povestea pe care şi-o tot repetase nu era nici pe de-a-ntre-gul neadevărată. Pur şi simplu o potrivea puţin pe ici pe colo. In loc de a enumera treptele urcate într-o carieră respectabilă, istorisea cum vagabondase dintr-o ţară într-alta, muncind pe baza unor contracte scurte, ducându-se oriunde îl mânase posibilitatea de a căpăta o slujbă. Între contracte, pretindea că umblase-ncolo şi-ncoace, prin Africa şi Orientul Mijlociu, până ce-şi termina banii, fiind nevoit să se întoarcă iar la lucru. Susţinea că făcuse eforturi sporadice să-şi continue studiile de electronică cu ajutorul cursurilor prin corespondenţă, dar că niciodată nu le terminase. Era plauzibil, îndeajuns de aproape de adevăr pentru a-i permite să-şi susţină versiunea cu ajutorul unui bogat bagaj de anecdote, şi totul era greu de verificat.

Pe toată durata istorisirii feţele lor rămaseră imobile/ golite de expresie. O bună bucată de timp nici unul dintre ei nu făcu vreun comentariu. Numai când pomeni despre perioada IM care lucrase cu echipa de seismologi puseră

câteva întrebări, nilcresându-se mai ales de experienţa lui în materie de substanţe şi dispozitive explozive.

Când Mike ajunse la momentul bătăii din circiumă şi la convorbirea sa cu John şi cu prietenii săi, îşi îndreptă spinarea şi-i privi pe rând:

— Bănuiesc că restul îl ştiţi la fel de bine ca mine însumi. Eddie dădu din cap afirmativ.

— Hmm. Şi ce ne poţi spune despre limbile străine? Am auzit că te pricepi la arabă.

Mike râse, ridicând modest din umeri.

— Ei, aşa, puţin, ştiţi voi. »

Kevin scutură din cap. Nota ironică nu dispăruse din glasul lui.

— Nu, nu ştim. Am vrea să ştim. Un puţin mic sau un puţin mare? Vorbeşti sau nu arăbeşte?

Mike zâmbi, tot modest. Adevărul era că petrecuse un an la universitatea din Kuweit studiind araba, sponsorizat fiind de firma lui petrolieră. Asta era încă ceva despre care chiar că nu avea de gând să le pomenească. Ar fi fost în contradicţie cu propria-i imagine ca derbedeu de pe terenurile petrolifere, unul dintre muncitorii rătăcitori din respectiva industrie.

— Păi, nu ştiu. Destul de bine, cred. Am petrecut o bucată bună de timp învârtindu-mă pe-acolo. Singurul lucru pe care-l puteţi numi învăţătură serioasă a fost o dată, când am stat câteva luni într-o barcă, eu şi un prieten de-al meu egiptean. Ne pierdeam timpul hoinărind încoace şi-ncolo prin Golf. Egipteanul încerca să mă înveţe păsăreasca lui.

Râse înduioşat de amintire. Barca era reală, egipteanul era pură imaginaţie.

— Îţi plac? Vreau să spun, arabii.

Kevin îşi trase manşetele bluzei. Vorbea încruntându-se. Tonul şi expresia lui erau lămuritoare în privinţa poziţiei sale. Mike rânji:

— Dacă-mi placi Nu ştiu. Cred că întotdeauna m-am împăcat cu ei. Înţelegeţi, faptul că vorbeam puţin arăbeştc mi-

era de ajutor. Şi că-i tratam ca pe nişte oameni. Majoritatea celor care se ocupă de afaceri în domeniul petrolului par să-i trateze pe arabi ca pe nişte gunoaie, doar dacă nu se întâmplă să lucreze în vreun minister şi să le arate diplomele.

— Da, aşa-i — replică posomorit Kevin, aranjându-şi haina pe umeri —, şi poate că indivizii vârâţi în jocul cu petrolul nu greşesc prea tare.

Brusc, se aplecă mai mult spre Mike. Îşi ţinea antebraţele sprijinite pe masă şi umerii puternici i se încovoiau sub haină. Glasul îi răsuna tare şi dur:

— Ascultă*prietene, tu ştii câte ceva despre noi, altminteri n-ai fi aici. Ştii ce fel de oameni suntem. Ştii ce încercăm să realizăm. Şi probabil că ne cunoşti politica. Vreau să spun, ştii că suntem marxişti. Sau — adăugă, aruncându-i o privire dispreţuitoare bărbatului mai în vârstă — unii dintre noi suntem marxişti.

Se aplecă şi mai mult peste masă. Vocea îi coborî devenind un şuierat veninos.

— Dar cum stau lucrurile cu tine? Ce eşti tul Un marxist? Lucrând în industria petrolieră? Nu mă face să râd! adăugă cu un rânjet batjocoritor. Şi pe deasupra, un englez!

Rânjetul dispăru, fiind înlocuit printr-o expresie de adevărată ostilitate. Se lăsă din nou pe spate şi îndreptă un deget scurt şi gros către faţa lui Mike.

— Cred c-ar fi mai bine să ne mai spui câte ceva, nu eşti de aceeaşi părere?

Această bruscă izbucnire de ostilitate făţişă îl descumpăni momentan pe Mike. Privi rapid spre ceilalţi doi. Stăteau tăcuţi, netrădându-şi nici un gând, lăsându-l pe Kevin să conducă lucrurile după capul său. Mike se întoarse iar spre Kevin.

Ochii omului străluceau, plini de neîncredere şi venin. Mike îşi aţinti privirea în ei. Făcu o pauză de câteva clipe. Până la întrebarea batjocoritoare a lui Kevin simţise că.deţinea iniţiativa, dar acum aceasta îi era luată. Când reâncepu să

vorbească, glasul îi suna tot atât de coborât ca al lui Kevin.

— Ascultă, spuse, aproape scuipând cuvintele, hai să lămurim un lucru.

Aproape imperceptibil, glasul îi prindea forţă:

— Eu nu sunt marxist. Niciodată n-am fost. Sincer să fiu, nu ştiu nici cât un rahat despre marxism. Însă, din puţinul pe care-l ştiu, totul nu-i decât apă de ploaie. Trebuie să fiţi nebuni ca încă să-l mai luaţi în serios! Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar ruşii nu mai cred în toate prostiile-alea!

Acum, glasul îi devenise dispreţuitor:

— Ce vă-nchipuiţi? Că I.R.A., chinezii şi detaşamentele Armatei Roşii sunt singurele din lume care au priceput lucrurile corect? (Râse zgomotos şi încheie:) — Probabil că v-aţi ţicnit.'

Trăsăturile feţei lui Kevin se schimonosiră de furie. Începu să se ridice în picioare. Eddie întinse repede mâna şi-i înşfacă mâneca hainei de piele, trăgându-l înapoi,

— Stai jos, Kevin. Şi stăpâneşte-te. Nu ne aflăm aici ca să ne punem pe zbierat.

Încet, Kevin se aşeză pe scaun, încă mai răsuflând greu. Bărbatul mai tânăr se întoarse spre Mike.

— Şi tu. Potolcşte-ţi limba aia afurisită. Nu suntem la bar. Nu ţi-am cerut să vii aici ca să ne luăm la bătaie.

Mike se uită la el, scuturând din cap.

— La dracu! şi la ce-ar folosi? Ăsta-i un lucru în legătură cu voi care întotdeauna m-a scos din sărite. Vă creaţi probleme cu politica, în loc să vă vedeţi de treaba pe care-o aveţi de făcut. Ca o ceată de studenţi tâmpiţi. Şi, dacă-i vorba, aşa era şi tata. V-aţi fi înţeles bine cu el. Trăncănea despre toate prostiile astea până-n pânzele albe, când mai bine-ar fi fost să treacă la treabă şi să facă ceva. Şi, între timp, ce fac ticăloşii care-s de ailaltă parte? Vă-mpuşcă fără somaţie. Trimit

S.A.S.-ul în casele voastre, să vă ciuruiască de gloanţe în faţa familiilor voastre. Vă extermină. Pentru că ei nu uită niciodată dn& le este duşmanul. Cât despre faptul că sunt

englez — continuă întorcându-se spre Kevin, cu nările dilatate de furie — pot să vă reamintesc că unii dintre cei mai buni oameni pe care i-aţi avut s-au născut în Anglia. Eu sunt englez, nu-s marxist. Şi, dacă tot am ajuns la asta, nu-s nici dintr-ăia care, într-o sâmbătă seara, se ridică în picioare şi cântă Danny Boy. Tot ce vreau e să-i văd pe afurisiţii de britanici afară din Irlanda, şi cu asta basta!

Se aşeză iar pe ladă, privindu-i în faţă şi respirând greoi. Emoţia nu-i era simulată — nevoia de a-i convinge era îndeajuns de reală pentru a-l face să transpire. Nu ştia care era întregul scop al interviului, dar ştia cu certitudine ce s-ar întâmpla dac-ar da greş. Cei trei ar părăsi casa; el ar rămâne acolo — cu un glonţ în ceafă..

Tommy îi zâmbi lui Mike şi-i făcu cu ochiul, fără a fi văzut de ceilalţi.

— Dă-i pace, Kevin. Are dreptate să vorbească aşa. Unii dintre tovarăşii buni au fost britanici. Cu oamenii pe care i-au ucis în ultimele câteva luni, cu greu am aduna un detaşament militar activ. Ştii asta tot atât de bine ca şi mine. Dacă Mike e gata să ni se alăture, eu zic să-l luăm. Şi-a dovedit ataşamentul. Iar S.A.S.-ul nu-i ţine fotografia prinsă-n pioneze în sala popotei lor. Ceea ce nu poţi spune despre nici unul dintre voi! încheie cu un zâmbet posomorit.

Se uită pe rând la ceilalţi doi, aşteptându-le acordul. Mike îi privi şi el atent, urmele mâniei ştergându-i-se treptat de pe faţă.

Cât timp vorbise omul mai vârstnic, ochii lui Kevin nu se dezlipiseră de pe Mike. Acum zâmbi cu zgârcenie şi cam pieziş, încuviinţând vorbele lui Tommy. Apoi vorbi din nou:

— Ce vârstă ai, Mike? Treizeci şi şapte?

Mike simţi că i se usucă gura. Ghicea unde avea să ducă întrebarea. Punctul la care se temea cel mai tare să ajungă.

— Treizeci şi opt.

Kevin zâmbi, cu acelaşi zâmbet acru.

— Uită-te la noi, Mike...

Pronunţase numele cu o-acentuare uşor exagerată, ca şi cum s-ar fi putut să fie fals.

—... Tommy, aici de faţă, e trecut de cincizeci. Într-un fel sau altul, a fost activ în organizaţie vreme de peste treizeci de ani. Şi Eddie. Nu are decât douăzeci şi şapte. A fost alături de noi chiar mai'nainte să-şi fi terminat şcoala. A omorât oameni pentru noi încă dinainte de a-şi lua o slujbă. Eu însumi am intrat în organizaţie în ziua-n care-am împlinit optsprezece ani. Lămureşte-mă acum cu ceva care m-a tot frâmântat de când am auzit prima oară despre tine. Pentru ce dracu ţi-a. trebuit atât de mult timp?

Mike se sili să-şi înghită nodul din gât. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Cel mai în vârstă, Tommy, nu-şi mai păstra zâmbetul încurajator. Nu era tot.atât de ostil pe cât era Kevin, dar nu supravieţuise în organizaţie atâta amar de vreme, vânat zi de zi de forţele securităţii, fără a şti să asculte cum trebuie răspunsurile la acest gen de întrebări.

— V-am spus despre tata — ce i-au făcut. Ticăloşii... Kevin îl întrerupse cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii.

— Sigur că da. Ştim totul despre Patsy Scanlon. Mare republican. Şi încă şi mai mare beţiv. Ştim c-a murit în mâinile poliţiei britanice. Ştim că asta s-a petrecut cu douăzeci de ani în urmă. Întrebarea la care vreau să-mi răspunzi, prietene, este pentru ce ai venit la noi acum?De ce nu atunci? Ce-l împinge pe un om care, în cea mai mare parte a vieţii lui de adult, n-a fost niciodată în Anglia, ca să nu mai vorbim de Irlanda, să "devină brusc atât de preocupat de ceea ce facem noi?

— Ce legătură are faptul c-am fost plecat în străinătate cu toată treaba asta? Jumătate din fondurile şi armele voastre vă vin din America, nu-i aşa? în Boston sunt oameni care au primit sentinţe de câte douăzeci de ani pentru aşa ceva şi care abia dacă sunt în stare să găsească pe hartă Irlanda. Le ceri să dea explicaţii?

Kevin ridică un deget, cu un gest dojenitor.

— O-ntorci bine, spuse zâmbind crunt. Dar nu despre ei vorbim. Vorbim despre tine. Ei doar ne trimit materiale. Tu încerci să te vâri în organizaţie.

Mike se retrase de la masă şi se ridică în picioare. Kevin îşi duse mâna la piept. Degetele i se strecurară sub fermoarul bluzonuiui.

Mike făcu un pas înapoi, apropiindu-se de uşă.

— Încerc să mă vâr în organizaţie?

Acum era rândul lui să rânjească, şi continuă:

— Despre ce mama dracului vorbeşti? Eu nu încerc nimic. Aduceţi-vă aminte un lucru, adunătură de capete seci ce sunteţi, voi aţi fost cei care păreaţi că mă vreţi pe minei John şi-amicii lui au alergat după mine, nu eu după ei. Dacă aşa gândiţi, să vă ia naiba. Plec chiar acum.

Eddie stătea complet nemişcat. Mâna lui dreaptă nu se vedea, ascunsă sub masă. Clătină din cap.

— Nu, n-o să pleci. Îmi pare rău, Michael, dar este prea târziu pentru asta.

Părea că regretă sincer. Mike nu schiţă nici.o mişcare. Mâna lui Kevin se adânci şi mai mult sub haină. Mike văzu cum se formează o proeminenţă, când degetele i se încleştară pe ceva.

— Vino înapoi şi ia loc, îi spuse Eddie pe un ton calm şi raţional, arătând cu bărbia spre ladă.

Mike continua să stea în picioare, gâfâind şi privind în jos la ei. Treptat respiraţia i se linişti. Se întoarse la locul lui şi se aşează.

— Bravo, Michael, îţi mulţumesc.

Eddie îşi scoase mâna de sub masă. Încet, cam fără voie, Kevin îşi retrase mâna din bluzon, lăsând-o la vedere. Pe acelaşi ton măsurat şi calm, Eddie vorbi din nou:

— Acum, răspunde întrebării lui Kevin. Te rog. Toţi am vrea să auzim ce ai de spus. Cum se explică o conversiune

atât de rapidă?

Vreme de câteva minute Mike păstră tăcerea. Când în cele din urmă vorbi, glasul îi era reţinut, ca şi cum şi-ar fi scos din suflet ceva dureros.

— O.K., uite care-i treaba. După cum v-am zis, când a murit tata eu abia împlinisem nouăsprezece ani. Practic un copil. Mama nu avea bani şi nici energie ca să se lupte cu poliţia. Ăia ne-au spus că tata se înecase tuşind, că fusese un accident. Mama le-a acceptat explicaţia. Ce altceva ar fi putut face o femeie în situaţia ei?

— A fost destulă zarvă în legătură cu asta, la vremea respectivă, interveni Kevin sfredelindu-l cu privirea.

Mike izbucni în râs.

— Avocaţi? Sigur că da. Era pe la sfârşitul anilor 'şaizeci. Marşurile pentru drepturile omului. Bernadette Devlinl, democraţii antivietnamezi, Grosvenor Square. Se părea că jumătate din avocaţii ţării dădeau năvală să-şi ofere serviciile. Şi ştiţi ceva? Toţi nemernicii ăia nu urmăreau decât să-şi facă reclamă! Nici unul nu voia cu adevărat s-o ajute pe maică-mea. Tot ce voiau era ca noi să dăm în judecată poliţia. Nu asta dorea mama. Ea respecta poliţia, slavă Domnului. I-au spus că tata s-a înecat — i-a crezut.

— Tu i-ai crezut? îl întrebă Kevin.

Mike îşi îndreptă trupul şi-l privi drept în ochi.

l Devlin (McAliskey, Josephine Bernadette) (nasc. l947): naţionalistă

irlandeză, devenită membru al Parlamentului la vârsta de douăzeci şi

doi de ani. Implicarea ei directă în violenţe civile a dus la condamnarea

sa la închisoare pe cinci luni şi, mai târziu, la un atentat din care a

scăpat cu viaţă, (n.t.) _

— Tu singur ai spus-o: tatei îi plăcea să bea câte un păhărel. S-ar fi înecat cu propria-i vărsătură, în patul lui — şi

nu o dată — dacă mama nu s-ar fi aflat acolo, să-l salveze.

Nu aveam motive serioase să nu-i cred. Era un om simpatic, dar nu rezista la băutură. (Oftă şi scutură din cap cu regret, încheind:) — La vremea aceea totul părea plauzibil.

— Şi? insistă Kevin, încă nesatisfăcut.

— Şi am descoperit că greşisem. (Glasul lui Mike nu mai era decât o şoaptă când continuă): — Poliţiştii l-au sufocat. Şi şi-au acoperit fapta. Toţi. Poliţia, doctorii lor, toată şleahta.

Se întrerupse, vocea înecându-i-se de emoţie stăpânită. Eddie îl întrebă:.

— Ai spus că ai descoperit asta. Cum s-a întâmplat?

— Şi când? adăugă Kevin, pe un ton agresiv.

— Anul trecut. Am întâlnit pe cineva în Bahrain. Uite. În timp ce vorbea, îşi vârî mâna într-un buzunar interior

al hainei. Scoase din el un petic mototolit tăiat dintr-un ziar. Cu mare grijă îl despături pe masă, în. faţa lor. Hârtia se rupea în bucăţi pe la îndoituri, uzată de multele plieri şi desfăşurări. Articolul decupat era cel pe care Mike îl luase în ajun de la bibliotecă. Îşi petrecuse o oră în camera lui, îndoindu-l şi dezdoindu-l, manevrându-l în fel şi chip, murdărindu-l cu praf. Arăta de parcă l-ar fi purtat în buzunar luni de zile.

Cu degetul, le indică articolul şi rămase tăcut în timp ce ei îl citeau, cu capetele alăturate.

Reportajul se referea la ceva ce se petrecuse în Bahrain. Cadavrul unui englez, un om de pază al unui hotel, fusese recuperat din mare, pe plaja şeicului. Mike cunoştea foarte bine locul. Era una din puţinele plaje din Bahrain şi se afla pe un domeniu ce aparţinea şefului statului. Acesta le permitea străinilor s-o folosească. Opinia locală era că, în felul acesta, avea posibilitatea să le vadă în costum de baie pe soţiile expatriaţilor. Cadavrul fusese scos din mare de către mercenarii yemeniţi.din corpul de bodygarzi ai şeicului. O investigaţie efectuată de poliţia locală ajunsese la concluzia că omul se înecase probabil în timp ce era beat. Nu fusese

nevoie de vreun sticlete as în materie pentru a se stabili o astfel de concluzie: alături de hainele lui se găsise o sticlă de whiskey goală.

Eddie îşi ridică privirile de pe hârtia zdrenţuită.

— Şi ce legătură are asta cu ce ne interesează?

— Îl cunoşteam. Obişnuiam să beau împreună cu el ori de câte ori eram în vacanţă prin Bahraim. Se dusese acolo după ce ieşise la pensie... (Se întrerupse o fracţiune de secundă îşi continuă:) — Fusese poliţist în Birmingham.

Urmară câteva clipe de tăcere totală. Fu ruptă de Eddie.

— Era acolo?, Mike scutură din cap.

— Nu. Nu în noaptea aia. Dar lucra la aceeaşi puşcărie. Făcuseră treabă bună când muşamalizaseră afacerea. După cât se pare, au trecut luni de zile până-au început să circule zvonuri, chiar şi în respectivul post de poliţie. Şi, în cele din urmă, individul ăsta — spuse arătând cu mâna articolul — s-a dus într-o noapte să bea cu un vechi prieten din poliţie, tot unul care se pensionase, şi poliţistul ăla şi-a dat deodată drumul la gură.

Toţi trei îi urmăreau cu atenţie buzele, fără a scoate o vorbă, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Mike arătă din nou spre peticul de ziar.

— Într-o noapte, după ce trăsese zdravăn la măsea, mi-a spus întreaga poveste. Era chiar mândru de ea. Îşi închipuia că felul în care colegii lui muşamalizaseră totul, prostindu-i pe toţi, fusese cât se poate de inteligent. Solidaritate poliţienească! Se mândrea cum reuşiseră ei să-l ducă de nas pe un ticălos de doctor.

Se întrerupse. Acum respira iarăşi din greu, prefăcân-du-se că furia i se reaprindea pe măsură ce retrăia momentul. Continuă:

— Nemernicul ăla aproape că nici n-a examinat cadavrul. Practic i-a crezut pe cuvânt în toate privinţele.

— Aşadar, £e-ai făcut când ai descoperit toate acestea? răsună glasul lui Eddie, iimplând încăperea.

Mike se uită la el cu ochii mari, ca şi cum s-ar fi mirat dându-şi seama că nu este singur în cameră. Răspunse:

— M-am hotărât să mă răzbun.

Povestea lui Mike păru să-i convingă că puteau avea încredere în el, căci restul interviului dură mai puţin de o jumătate de oră. Întrebările lor erau scurte, răspunsurile şi mai scurte. El era sigur de sine. N-aveau decât să-i verifice povestea. Tăietura din ziar nu era falsificată. Mortul fusese un poliţist şi lucrase cu adevărat la secţia de poliţie în care murise tatăl lui Mike, şi tot aşa şi la hotelul din Bahrain. Adevărul era însă că Mike nu-l întâlnise niciodată. Asta avea să rămână un secret între el şi decedat.

Fapt este că Mike se aflase în Bahrain când se înecase omul, şi în foarte mica lume a expatriaţilor din Bahrain moartea lui stârnise mare vâlvă. Cu toate acestea, Mike nu i-ar fi acordat nici o atenţie dacă numele lui nu i-ar fi sunat cunoscut. Oricât de puţin îi pasase de tatăl lui, numele din epoca aceea atât de îndepărtată îi rămăsese de neşters în minte. Din simplă curiozitate începuse să manifeste un interes mai mare.

Uimite că aveau o adevărată „ştire" ivită chiar la ei acasă, radiodifuziunea şi televiziunea locală îi dăduseră o amploare exagerată. Un interviu cu soţia mortului, difuzat într-o noapte, la o oră târzie, confirmase bănuiala lui Mike. Femeia menţionase că soţul ei lucrase în Birmingham la aceeaşi secţie de poliţie în care murise tatăl lui Mike. Vârsta omului se potrivea. La vremea aceea fusese inspector-detectiv şţ făcuse multă muncă de teren tot strângând interogatorii.

Mike părăsise Bahrain-ul două zile mai târziu, înapoinJ du-se în deşert, unde incidentul îi ieşise complet din minte ' Până în momentul acela, chiar în noaptea trecută, când îf dezgropase din memorie, dându-şi seama că ar constitui sprijinul final necesar pentru povestea lui. Încă o dată se putea baza pe evenimente reale care ar rezista la o cercetări minuţioasă.

Mike se ridică în picioare şi ceilalţi trei îl imitară. Eddie zâmbea.

— Posezi un paşaport? îl întrebă.

Avea unul, dar acela le-ar spune o mulţime de lucruri pe care nu trebuiau să le cunoască.

— Am avut.unul. L-am pierdut la Atena. Ultima oară când m-am întors în Europa am sărbătorit puţin prilejul. Am fost nevoit să mă duc la consulatul de-acolo, ca să-mi elibereze un document de călătorie.

Eddie îi dădu un blocnotes şi un.stilou.

— Notează-ne datele tale, o să-ţi facem rost de unul. Mike se aplecă deasupra mesei, pregătindu-se să scrie,

dar se opri.

— N-ar fi mai bine să cer pur şi simplu să mi-l înlocuiască?

Eddie scutură din cap.

— Ai fost plecat din ţară prea multă vreme. Biroului de paşapoarte îi trebuie trei luni ca să rezolve cererea. Noi — încheie zâmbind, un zâmbet de sincer amuzament — noi îţi putem da un paşaport britanic original incomparabil mai repede.

Îl conduse pe Mike în lungul coridorului. În timp ce omul înarmat deschidea uşa şi scruta strada, Eddie îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un plic. l-l înmână lui Mike. Când acesta schiţă gestul de a-l deschide, Eddie îşi plesni limba de dinţii

de sus:

— Nţţ! Nu acum. Aruncă-i o privire mai târziu, după ce te întorci acasă. Când ai să ai puţin timp. (Zâmbi, întinzându-i ~) mână şi adăugă:) — Bine-ai venit la Provo*! Vom ţine 2gătura. Până nu capeţi veşti de la noi, păzeşte-te de încurcături i ţine-te departe de băutură.

— O să-ncerc.

l Provo: prescurtare de la cuvântul provocator, cu acelaşi sens în

limba română ca şi în cea engleză, (n.t.), ^_

— Nu încerca, Michael. Fă-o! Acum eşti angajat în erviciul activ. Acesta-i un ordin.

Capitolul 7

ll7like se trezi înainte de şapte din cauza zgomotului ploii ce răpăia în geamuri. După Anul Nou plouase aproape fără întrerupere timp de trei zile. Era plictisit şi nu-şi găsea locul. De la interviu, nu mai avusese nici o veste. Conformân-du-se ordinelor lui Eddie, de când părăsise casa dărăpănată nu se mai dusese pe la nici una din cârciumile al căror client devenise. O singură dată, în ajunul Anului Nou, ieşise în oraş, la un restaurant cu orchestră de jazz de la periferia sud-vestică a Londrei, departe de oricare din zonele în care exista riscul de-a fi recunoscut. Departe şi de valul de sentimentalism care avea să se reverse asupra Kilburn-ului şi a Hammersmith-ului odată cu apropierea miezului nopţii. Chiar şi acolo, rămăsese doar atât cât să bea două pahare şi să asculte şase sau şapte melodii. Când atmosfera sărbătorească şi grupurile de oameni care se ameţeau de alcool şi prefăcută bună-dispoziţie îl făcuseră să simtă foarte acut golul şi amărăciunea din suflet, nu mai putuse suporta. Se înapoiase în camera din „hotelul" său cu două sticle sub braţ. A douăsprezecea bătaie a ceasului îl găsise cufundat în somn de o jumătate de oră, cele două

sticle zăcând goale sub pat. Fusese nevoie de ele pentru a atenua imaginea lui Allix îndeajuns de mult timp încât să poată adormi. *

Se mai abătuse doar o dată de la plictisitoarea rutină de a aştepta: încercase să-l vadă pe Tom. Dorinţa de a-l vedea pe băiat devenise copleşitoare. Inchiriase o maşină, condusese până la Kingston-upon-Thames, şi parcase aproape de colţul parcului Sitwell Gardens, la şaizeci-şaptezeci de yarzi depărtare de casa Lorimer-ilor. În cele din urmă, după câteva

ore de aşteptare răbdătoare, îşi făcuse apariţia mama lui Allix, înfofolită într-o haină de blană ieftină şi împopoţonată cu o pălărie de. felul acelora despre care-şi închipuia ea c-ar deosebi-o de vecini. Tom alerga.cu paşi mărunţi alături de ea, ţinând-o de mână. Începuseră să meargă spre el.

I se puse un nod în gât la vederea băiatului, gătit cu hainele viu colorate pe care el şi Allix îl ajutaseră să şi le aleagă. Deodată, Tom dădu drumul mâinii bunicii sale şi sări departe de ea pentru a pleoscăi voios, cu ambele picioare, într-o baltă. Doamna Lorimer se trase înapoi când stropii îi udară picioarele. Îl certă aspru pe Tom, înşfăcându-i mâna şi smucindu-i cu putere braţul, în chip de pedeapsă. Apoi, " răsucindu-şi în afară călcâiul, cercetă iritată petele de pe gleznă şi se-ntoarse spre Tom cu faţa învineţită de furie; îi strânse mai tare mâna şi continuă să meargă, mărindu-şi şi mai mult pasul. Râsuî pieri de pe chipul copilului în timp ce-şi potrivea din nou mersul după al ei.

Mike stătuse o jumătate de oră afară din maşină când simţi pe piept o răceală ciudată. Se uită în jos, pe cămaşa lui. De pe bărbie i se prelingeau lacrimi. Pe cămaşă apăruse o pată umedă de mărimea unei farfurii. Cu o mână ineficientă îşi şterse faţa şi-şi ridică din nou privirile. Tom şi bunica lui încă se mai aflau la o depărtare de vreo patruzeci de metri, pe trotuarul celălalt. Nici unul din ei nu-l văzuse. Rămase cu un picior pe trotuar, mâna sprijinindu-.i-se de cadrul portierei.

Timp de aproape trei secunde nu fu în stare să-şi ia ochii de la Tom. În cele din urmă, îşi desprinse privirile de la băiat şi se uită în jos, la cămaşa lui udă. Brusc, făcu un zgomot care nu era altceva decât un plânset înăbuşit, şi se lăsă să cadă pe scaun. Mai ezită câteva clipe, mutându-şi iar privirea de la pată la Tom. Apoi băgă maşina în marşarier, patină dezordonat, revenind spre colţ, întoarse volanul şi demară în trombă, lăsând în urmă strada şi depărtându-se de e*.

Frecându-şi.ochii, se sili să coboare din pat şi-şi pregăti o cafea. Mirosul stătut al whiskey-ului pe jumătate băut care

rămăsese părăsit pe plita de aragaz îl făcu să strâmbe din nas. Îşi duse ceaşca la masă şi împinse alături servieta ieftină pe care-o găsise acolo unde o lăsase în seara trecută. Conţinea dosarele lui, care nu mai încăpeau în plicul iniţial. Îşi petrecuse timpul de recluziune forţată revăzând materialele, clasându-le, studiind chipurile. Folosind o carioca şi o bucată de plastic transparent, suprapusese pe fotografii toate soiurile de bărbi, ochelari şi pălării. Doar dacă nu fuseseră supuşi unor operaţii de chirurgie plastică, era sigur că ar recunoaşte de la prima vedere orice membru al grupării Provocatorilor a cărui fotografie apăruse în presă în ultimii zece ani.

Îndeosebi, îl recunoscu foarte bine pe unul dintre ei. Era cea de-a treia faţă care-i zâmbea, alături de el însuşi şi,de Jane, din fotografia proptită de borcanul cu marmeladă. Fotografia pe care o găsise în plicul primit de la Eddie. Probabil fusese făcută de fotograful de pe stradă, împreună cu falsul Moş Crăciun. Îi reprezenta pe Mike şi pe Jane braţ la braţ. Agăţat de celălalt braţ al Janei, în mod clar făcând parte din grupul lor, era o altă figură zâmbitoare. Bărbatul purta o eşarfă înnodată larg în jurul gâtului, astfel încât, dacă-şi trăgea bărbia înapoi, faţa i-ar fi fost pe jumătate ascunsă. Mike înţelese de ce. Faţa aparţinea unuia dintre cei mai renumiţi ucigaşi ai organizaţiei. Era figura pe care Mike o zărise în fugă, atunci când se depărtase de ei pe furiş, omul pentru care Jane îl împiedicase

pe Mike să-l urmărească, în spatele lor, vitrina animată a magazinului Selfridge's era de neconfundat.

Din clipa în care deschisese plicul, Mike înţelesese. Îi luaseră posibilitatea opţiunii de a se adresa autorităţilor. Fotogafiaâl stigmatiza ca participant de bunăvoie la un atentat atroce. Un ucigaş ce folosea bombe. Îl aveau la mână. La primul semn de înşelăciune, fotografia avea să fie trimisă la poliţie.

Jane şi celălalt bărbat din fotografie ar avea de partea lor

resursele organizaţiei: căi de evadare, case conspirative, reţeaua de simpatizanţi (englezi şi irlandezi) gata să le ofere adăpost luni de-a rândul — toate le-ar sta la dispoziţie. El ar fi singur, urmărit atât de Provocatori, cât şi de forţele de securitate britanice^ Modul în care-i tratau pe suspecţi era singurul lucru pe care cele două tabere îl aveau în comun. Îi împuşcau.

Un zgomot neaşteptat îl făcu să înţepenească. Era scârţâitul slab al unei uşi pe care cineva o închidea cu mare grijă. Grija era cea care-l alarma. În casa aceea nimeni nu închidea s vreodată uşile cu grijă. Rămase pe scaun nemişcat, cu capul înclinat, cu auzul încordat. Nu se mai auzi nici un zgomot. Ridicând din umeri, era pe punctul de a mai lua o înghiţitură de cafea când în uşă cineva bătu tare o singură dată.

Cât mai silenţios cu putinţă, puse ceaşca pe masă şi se ridică repede în picioare. În grabă, îşi roti privirea prin încă-pere. Ochii i se.opriră pe un cuţit de bucătărie ieftin, ce zăcea lângă chiuvetă. Îl luă într-o mână. În cealaltă luă o cârpă de vase. Se duse către uşă, căi când atent, încercând la fiecare pas scândura de sub talpă. În timp ce păşea, strânse cârpa, făcând-o ghem. Ajunse la uşă fără ca vreo scândura să-i fi trădat mişcările. Inspirând adânc, aşteptă, lipit de perete, ascultând intens. Se auzi o nouă bătaie în uşă, apoi clanţa se mişcă, părând că cineva o încearcă. Nu avea nici un rost — ştia bine — să-şi închipuie c-ar putea răsuci fără zgomot cheia. Persoana de afară ar auzi în mod sigur. Apăsându-şi trupul în zid, întinse mâna în care ţinea cârpa de vase şi descuie uşa, dând-o brusc de perete. Când se deschise larg, Mike azvârli cârpa, ţintind la nivelul ochilor vizitatorului. Era o şmecherie a încăierărilor de pe stradă, veche, dar infailibilă. Dacă aruncai ceva, orice, în ochii unui agresor, acesta clipea, dându-ţi un răgaz de o fracţiune de secundă. Se repezi în prag, ridicând cuţitul, cu mâna arcuită asupra intrusului.

În plin avânt încă, înţepeni cu „arma" în aer.

Jane se uita la el cu ochii măriţi. Cu o mână îşi dădea la o parte de pe faţă cârpa, iar cu cealaltă se sprijinea de canatul uşii. Părul îi era lipit de pielea capului, o* picătură de ploaie îi atârna pe bărbie, şi gâfâia. Când deschise gura să vorbească, un spasm de durere îi schimonosi faţa, nelăsând cuvintele să iasă.

— Isuse Cristoase!

Mike deschise mai larg uşa şi o trase în cameră, aproape făcând-o să-şi piardă echilibrul. Fata intră poticnindu-se. Când Mike, după ce încuiase uşa, se întoarse spre cameră, ea căzuse grămadă, cu capul şi cu trunchiul pe divanul jerpelit şi cu picioarele pe covorul uzat. Se uită la făptura epuizată.

— Cum naiba'ai intrat aici? N-am auzit soneria. Ţi:a deschis careva? Te-a văzut proprietarul?

Încă zăcând pe jos, ea întoarse capul într-o parte, pentru ca el să-i poată vedea faţa. Zâmbind slab, îşi strecură cu greu o mână în buzunarul strâmt de la spatele jeans-ilor şi scoase o carte de credit ruptă, pe care-o flutură cu un gest obosit.

— Nu-ţi fă probleme. Mi-am deschis singură. Cu asta. O uşă de tipul acesta e joacă de copii. De văzut nu m-a văzut nimeni.

Observă privirea nervoasă pe care el o-ndreptă spre uşă şi izbucni într-un râs slab, gâfâit, adăugând:

— Iar S.A.S.-ul nu-i de aşteptat să năvălească aici, pe urmele mele. Mă poţi ajuta cu asta?

În timp ce vorbea se uită la propriu-i picior. Urmărindu-i privirea, Mike văzu abia acurrî că, sub genunchiul stâng,

jeans-ii uzi leoarcă de ploaie erau uzi şi de ceva cu o culoare mai întunecată. Cu degete neîndemânatice desfăcu fermoarul pantalonilor. Când îi descheie în talie, un pistol automat zgâriat căzu de sub bluza ei pe divan. Rămase o-clipă cu ochii fixaţi asupra lui, apoi îl ridică şi-l puse uşurel pe podea. Trase în jos pantalonii şi i-i scoase.

— Cristoase! Te doare?

Fata îi aruncă o privire care-i spunea cât de prostească îi era întrebarea.

— Al dracului de tare, replică totuşi, pe un ton de conversaţie.

Mike îi ridică picioarele pe divan. În pulpa ei era o gaură adâncă de un deget. Sângele îi udase complet ciorapul şi se scursese în pantof. Pânza de cort subţire din care era făcut se îmbibase cu totul. Pete proaspete pe covorul ros până la urzeală marcau drumul ei de la uşă la canapea. Înăbuşindu-şi un strigăt, Mike luă repede cârpa de vase, turnă puţină apă rece într-un lighean de plastic, şi se repezi afară.din cameră, închizând uşa în urma lui.

Deşi munci cu furie, îi trebuiră câteva minute bune ca să spele petele ce duceau de la uşa de intrare a casei până la camera lui —minute în timpul cărora abia îndrăzni să respire de teamă că proprietarul s-ar putea ivi ca o creatură subacvatică, ieşită din întunecata ei vizuină. Îşi verifică rezultatul trudei. Urmele umede se vedeau ca nişte pete mai închise pe covor, ce duceau ca o dâră grăitoare spre uşa lui. Se gândi câteva clipe, apoi se aplecă şi continuă să şteargă cu cârpa udă restul palierului. Se opri să frece la fiecare a doua sau a treia treaptă până la următorul etaj. Lăsă o ultimă pată umedă în mijlocul palierului de deasupra şi reveni tiptil în propria-i cameră. Dacă existau pete şi pe trotuar, pentru ştergerea lor se baza pe ploaie. Rezultatul nu va potoli curiozitatea proprietarului, dar putea să i-o îndrepte în altă direcţie. Va trage probabil concluzia că vreun locatar venise acasă beat şi, în mod excepţional, ştersese el însuşi vărsătura, aşa că va fi încântat că, în sfârşit, standardul pensiunii sale se ridica.

Fata încă mai zăcea pe divan, exact aşa cuiri o lăsase. Deşi rana nu-i mai sângera, cearşaful de sub ea era iremediabil pătat. Mike căută un alt prosop de vase. Îngenunchind lângă ea, trase sub piciorul ei o pernă şi se apucă să spele rana. Până în clipa în care atinse carnea, fata

stătuse atât de liniştită, încât el crezuse că-şi pierduse cunoştinţa. Când începu să tamponeze cu şervetul împăturit, o respiraţie bruscă şi adâncă îi spuse că nu leşinase. La un moment dat înjură, foarte încet, dar foarte dur. Au fost singurele sunete pe care şi le îngădui. După aceea, rămase culcată, cu capul uşor ridicat, aşteptând fără o vorbă cât el o îngriji, doar muşcându-şi buza inferioară.

Trecură câteva minute până ce Mike reuşi să stăvilească noua sângerare provocată de intervenţia lui. Examina rana. Era curată — o gaură dreaptă, adâncindu-se în pantă dinspre spatele pulpei către faţă. Carnea vie, de un roşu aprins, de pe marginile rănii zvâcnea şi tremura.

— Ai avut noroc.

Ea privi în sus, spre el, pe sub pleoapele plecate.

— Oh, sigur că da. Este un adevărat noroc să fii împuşcat.

— Vorbesc serios, replică Mike arătând rana cu degetul. Arată de parc-ar fi fost făcută de un glonţ mare. Ce era?

Jane ridică uşor din umeri.

— Cum dracu aş putea şti? Nu m-am oprit să-i cer ticălosului care mi-a făcut asta să-mi arate revolverul lui. Un pistol oarecare. De ce? Eşti cumva şi un fel de expert în arme de foc?

El izbucni în râs şi-şi scutură capul.

— Nu. Niciodată-n viaţa mea n-am ţinut în mână vreun revolver, nici măcar o puşcă de vânătoare. E caraghios, totuşi, că mulţi indivizi din echipele cu care lucram se înnebuneau după revolvere. Părea să-i atragă ceva legat de soiul acela de murtcă. Te ameţeau când îţi vorbeau despre ele. De mirare, câte lucruri înveţi stând seara într-un camion.

Făcu o pauză şi arătă cu bărbia spre rană.

— Am spus că eşti norocoasă, pentru că glonţul n-a nimerit osul. După câte se pare, când un ticălos atât de mare ca ăsta loveşte un os, te dă gata, indiferent în ce parte î scheletului s-a-nfipt. Încă o jumătate de inch şi ai fi fost o

doamnă moartă.

— Nu fi prost. M-ar fi durut al naibii de tare. Mi-ar fi rupt piciorul. Dar nu m-ar fi omorât.

O privi nevenindu-i să creadă. În cele din urmă izbucni în râs şi-şi clătină capul.

— Drace! $i se presupune că eşti o Provocatoare cu experienţă. N-ai citit ziarele în. ultima vreme? Dacă ai.fi căzut, următorul ar fi fost în capul dumitale, nu în picior. Nemernicii ăia de la securitate nu iau prizonieri. i

O expresie de uimire fulgeră scurt în ochii ei, ca şi cum gândul acesta o izbea pentru prima oară.

Mike chicoti şi-i bătu uşurel braţul cu palma.

— Nu-ţi fă griji. N-o să mori acum. Stai cuminte până aduc ceva s-o ţinem curată.

Scotoci în dulapul de haine improvizat şi se înapoie cu o cămaşă spălată şi cu o batistă. Cu grijă, rupse cămaşa în fâşii şi pansa rana, folosind ca tampon batista. Apoi se ridică în picioare, adresându-i fetei un zâmbet sfângaci. Acum ea stătea culcată pe spate, uitându-se în sus spre el, cu ochii întredeschişi. Mike înălţă din umeri.

— Ei bine, îmi închipui că doare, dar va trebui să rabzi. Oricum, este tot ce pot face mai bine până se deschid magazinele, şi atunci voi ieşi să-ţi cumpăr un leucoplast sau altceva.

Se uită înspre fereastră şi schimbă vorba:

— Acum, ce-ar fi să-mi povesteşti cum dracu ai ajuns aici?

— Am venit cu maşina. El sări în sus:

— Cum?! Unde-i maşina? Unde-ai lăsat-o? Jane râse.

— Linişteşte-te. Destul de departe de-aici. Şi am parcat-o regulamentar, într-un parcaj de automobile, ca o fetiţă cuminte. Va sta acolo săptămâni întregi pân-o va observa cineva.

Se uităja ceas şi-l întrebă:

— Ai un radio? Aş vrea să ascult buletinul de ştiri de la

şapte şi jumătate.

Mike trase aparatul de radio din locul în care se afla, aproape ascuns printre hainele pătate de sânge ce zăceau pe pardoseală, şi apăsă comutatorul.

Tocmai se dădeau ştirile. Un nou succes al poliţiei în lupta antiteroristă. Ascultând relatarea, lui Mike îi fu clar că poliţia încă nu făcuse publică întreaga poveste. Ceea ce declaraseră până acum pentru mass-media era doar că fusese descoperit un atelier de bombe artizanale, de data asta în West London. În cursul raidului efectuat de cei numiţi „forţele de securitate"— ceea ce însemna cadre ale S.A.S.-ului în jeans-i şi haine de luptă — un terorist murise împuşcat. Un alt atacant cu bombe, despre care se credea c-ar fi o femeie, reuşise să scape. Se bănuia că este rănită. Un portret al ei, schiţat de un desenator, va fi dat publicităţii mai târziu, în aceeaşi zi.

Aruncând fetei o privire încruntată, Mike se duse repede la fereastră. Trase foarte puţin perdeaua subţire şi cercetă strada. Încă nu se luminase de ziuă. Trecătorii mergeau grăbiţi, cu capetele plecate din cauza ploii, sau se luptau cu umbrelele împotriva vântuâui tăios. Nu vedea nici urmă de cineva care-ar sta la pândă, dar asta nu însemna prea mult. Erau destule intrări întunecoase şi grădini pline de umbră pentru a ascunde o sută de observatori. Dar, cel puţin, nu zărea nici un gunoier care să măture cu o încetineală înşelătoare, nici un camion cu prelată parcat într-un loc de unde ar avea o vedere bună asupra casei. Se întoarse spre fată.

— De unde ştii că n-ai fost urmărită? Este evident că-ţi reperaseră locuinţa. Cum de nu-ţi supravegheau şi maşina? Dac-aS face meseria lor, eu aşa aş fi procedat. Tu nu?

Se uită la ea, aşteptându-i răspunsul. Fata scutură din cap, "cu o expresie de milă. Văzuse sclipirea de neîncredere din ochii lui.

— Da, aşa aş fi făcut şi eu. Numai că, maşina cu care am

venit nu era a noastră, ticălos isteţ ce eşti.

Şi văzându-i privirea nedumerită, adăugă:

— Am furat-o.

Râse când el continuă s-o privească fix.

— Ce se-ntâmplă? Eşti şocat? Nu crezi că-i o faptă frumoasă din partea unei fete? Crezi c-ar fi trebuit să am în preajmă un bărbat care să facă pentru mine soiul ăsta de lucruri? (Râse batjocoritor şi continuă:) — Pun pariu că nici nu înjuri de faţă cu femei, nu-i aşa? Pentru că în adâncul sufletului, în ciuda tuturor călătoriilor dumitale, ai rămas un băieţel catolic provenit dintr-o familie cumsecade, conservatoare, din clasa muncitoare. Şi capul încă ţi-e plin de toate prostiile pe care preoţii de la şcoală ţi le-ău îndesat în el, aşa-i că am dreptate?

Se strădui să se salte cât să se sprijine în coate, ridică o mână şi-şi îndreptă degetul spre el. Ochii i se îngustară, ajungând nişte fante subţiri.

— Ei bine, ascultă, iată ceva care te va lămuri, englez stăpânit de sentimentul culpabilităţii. Eu nu sunt o fată cu ochi înceţoşaţi dintr-un sătuc drăguţ de pe o carte poştală, din Killarney sau din altă parte, care-a intrat în organizaţie pentru a-ncerca să găsească un bărbat. Sunt pur şi simplu o fată ca toate celelalte din cartierele Sărace ale Belfast-ului, şi fac asta pentru că cred în cauza noastră. Prima maşină am furat-o când aveam unsprezece ani. Şi probabil că de-atunci încoace, câte una pe săptămână. Plimbările cu maşini furate erau cam singura distracţie a noastră, în afară de a zvârli cu pietre în soldaţi.

Tonul îi devenise strident. Mike ignoră sarcasmul din vocea ei, neobosindu-se să se lase provocat.

— Mai încet, o sfătui cu calm, vorbind el însuşi cu glasul foarte coborât. Şi ia explică-mi ceva. Ce naiba se petrece?...

— Ce vrei să spui?

Aplecându-se deasupra ei, răspunse cu mare blândeţe:

— Pricepi al naibii de bine ce vreau să spun. Vreau să ştiu

exact ce s-a întâmplat azi-dimineaţă.

Anevoie, ea se ridică în capul oaselor, împingându-şi la spate două perne subţiri.

— Ai auzit ştirile. Aveam casa de-acolo, din Brentford, încă de vreun an şi jumătate. O foloseam când şi când, în chip de casă conspirativă. Am început s-o folosim pentru depozitarea materialelor necesare bombelor abia în urmă cu două săptămâni. Dumnezeu ştie cum ne-au găsit. Când au dat peste noi, eu eram în bucătărie. Am ieşit prin curtea din spate. Şi aproape scăpasem. M-au nimerit tocmai când săream peste gard.

Mike îi zâmbi.

— Şi cu piciorul ăsta ai reuşit să furi o maşină înainte să vină după dumneata?

În cameră se lăsă tăcerea. Fata scutură din cap. Mâna îi atârna pe pardoseală. Pe neaşteptate, degetele i se încleştară pe revolver. Când Jane se întoarse brusc, aţintind arma spre el, Mike se trase înapoi. Ea râse în hohote.

— Linişteşte-te. Îl aveam p-ăsta, adu-ţi aminte. Am tras în nemernicul care m-a împuşcat. Nu prea se grăbea să sară peste gard în urmărirea mea. Până să organizeze un grup de încă vreo doi-trei, ca să disperseze riscul, eu plecasem. Mă pricep să intru într-un Cavalier şi s-o şterg în treizeci de secunde.

Lăsă revolverul jos şi, arătând spre bluza ei, întrebă:

— Te superi dac-o scot?

În timp ce vorbea, pipăia pânza ce-i acoperea pieptul. Era udă leoarcă. Fără a aştepta răspunsul lui, şi-o trase peste cap cu mişcări stângace. Dedesubt nu purta nimic. Mike nici măcar nu încercă să înţeleagă expresia ciudată de pe faţa ei.

În tăcere îi întinse un prosop. Cât se şterse ea, Mike scotoci în partea de jos a dulapului suspendat şi scoase o cămaşă curată. Era ultima. O azvârli pe pat.

— O.K., asta s-a întâmplat azi-dimineaţă. Dar nu-i tocmai.

ce voiam să ştiu. Vreau să spun, ce se-nfimplă în general?

Englezii ne fac fărâme. Asta-i a treia oară în cam tot atâtea

săptămâni. Singură ai zis — casa aia ne aparţinuse un an şi

jumătate şi n-am avut necazuri. Şi pe urmă, în clipa când

Începem s-o folosim ca fabrică de bombe, dă năvală S.A.S.-ul.

Cum dracu reuşesc? -

Auzindu-se vorbind, se bucura remarcând cât de uşor şi de firesc îi venea pe limbă pluralul „noi".

Fata lăsă capul în jos. Expresia ambiguă îi dispăruse de pe faţă. Deodată păru epuizată.

— Da, ştiu ce vrei să spui. E ca şi când ar avea un fel de linie dreaptă care-i duce la planurile noastre. Par să ştie aproape totul dinainte.

Îşi ridică privirile spre el, întf-o bruscă şi sinceră implorare.

— De-asta m-am hotărât să vin aici. La dumneata. Nici unul din vechile locuri nu mai părea să prezinte.siguranţă. Te superi?

Mike se uită în jos, în uimitorii ochi albaştri-verzui. Îi întorceau o privire sinceră. În timp ce-i studia expresia, nu observă decât o foarte slabă intenţie de scuză. Începutul unui surâs îi flutura pe buze. Promitea să devină un zâmbet larg de recunoştinţă, de îndată ce el ar rosti cuvântul de care nu se îndoia. Se pomeni admirând-o. Era o femeie frumoasă şi, în mod evident, era obişnuită să-şi folosească farmecul pentru a obţine ce-şi dorea. Îi putea ghici orice mişcare în încercarea de a-l manipula, şi totuşi era al naibii de aproape de a-şi atinge scopul.

Zâmbind şi el uşor, îşi desprinse ochii de ai ei. Fu ca şi cum ar fi stins o lumină. Îşi îngădui s-o privească toată, fără a se ascunde. Trupul ei era foarte palid, fără nici o urmă a unor bikini care să trădeze un bronz mai vechi. Ca şi cum

niciodată n-ar fi stat la soare. În ciuda palorii, corpul fetei respira sănătate,. Era dur şi zvelt ca al unui băiat. Deşi stătea culcată pe spate, sânii mici nu se aplatisau. Răcoarea bluzei ude îi întărise sfârcurile. Mike înghiţi un nod.

— Aşadar, aici crezi că este O.K.? (Zâmbi strâmb, adăugând:) — Crezi că eu sunt O.K.?

Ea râse prefăcut.

— Ei bine, Brendan a fost cel care m-a trimis la tine. El mi-a dat adresa. Doar o mână de oameni ştiu că exişti. N-ai fost cu noi mai mult de cinci minute. Dacă englezii sunt pe urmele dumitale, atunci realmente am încurcat-o. Ar însemna că ne-au dat de urmă tuturor. "

O privi drept în ochi.

— Nu la asta mă refeream, Jane. Nu te întrebam dacă bănuieşti că forţele securităţii sunt pe urmele mele. Voiam să ştiu: ai încredere în mine? în mine — tipul cel nou?

Îi întoarse privirea, nedumerită.

— Dacă am încredere în dumneata? Dumnezeule! Doar ţi-ai îndeplinit sarcina în magazin, nu-i aşa?

— Mi-am îndeplinit-o? De unde ştii că n-am dat alarma? Jane râse, liniştindu-se.

— De unde ştiu? Cu cine crezi că ai de-a face? în jocul ăsta suntem profesionişti. Avem observatori. Cealaltă bombă n-a fost decât un ghinion nenorocit, atâta tot. Dar noi am văzut cum au scos copiii de la etajul al treilea. Nici o panică. Toţi foarte calmi. Era o evacuare de rutină. Crede-mărdac-ar fi ştiut de bomba noastră ar fi fost mult mai grăbiţi. Aşa cum s-au petrecut lucrurile, măcar am nimerit doi oameni din personalul magazinului..

Îi zâmbi. O mână se îiitinse şi i-o atinse foarte uşor pe a lui.

— Nu-ţi fă probleme. Lucruri dintr-astea se-ntâmplă. Nu puteai şti că nenorociţii ăia cu drepturile, animale lor o să pună o bombă, nu-i aşa? Dumneata, eşti O.K. Toţi ştim că eşti „curat".

Cât vorbi ea, el se întoarse către maşina de gătit, astfel încât să nu i se vadă faţa. Nu fusese destul de sigur că-şi va putea ascunde sentimentul de triumf.

— Cafea?

— Te rog. Lapte, şi fără zahăr.

Mike îşi făcu de lucru la maşina de gătit. Ea confirmase ce dorea el cel mai mult să ştie^ cei din organizaţie habar n-aveau că el fusese prins în lift. În mod deliberat îi lăsaseră timp cât să dea alarma. Nu o făcuse, aşadar era un om „cum-secade", un om în care se puteau încrede. Căruia îi puteau încredinţa cea mai murdară treabă pe care şi-ar fi imaginat-o. Îi aruncă fetei o privire peste umăr.

— Vrei ceva de^băut? Am scotch.

— Ah, nu, mulţumesc. Nii la ora asta. Aş vrea totuşi să mănânc ceva. Probabil că scăparea prin fugă îţi ascute foamea.

— S-ar putea să fie din cauza pierderii de sânge. N-am nimic în casă. De obicei mănânc la o cafenea, după colţ. Am să mă duc să iau ceva pentru amândoi. Poftim.

Când se-ntoarse spre ea cu ceaşca de cafea, îi surprinse privirea inspectând rapid camera. I-o văzu zăbovind o fracţiune de secundă pe servietă şi pe colţul de covor răsfrânt. Îi dădu cafeaua, fără a lăsa să se vadă că-i remarcase privirea.

Îşi îmbrăcă un fulgarin pătat şi se îndreptă către uşă. Ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, îngenunche lângă scândura desprinsă şi începu s-o reaşeze cu grijă. Stătea cu spatele spre fată. Ascunzându-şi mişcarea, vârî punga cu bani într-un buzunar interior al fulgarinului. Apoi se ridică, trase cu piciorul covorul aranjându-l cât de cât, şi se întoarse spre ea zâmbind.

— Câtî vreme eşti aici, cred că pot lăsa radioul să meargă. Cu oamenii care locuiesc în casa asta, în mod normal nu las la vedere nici măcar o banană mâncată pe jumătate. Nu te superi dacă te încui înăuntru, nu-i aşa? Nu din cauza dumitale. O ţin mereu încuiată. Băgăciosul ăla de proprietar.

Tot vorbind, se îndreptă spre masă, pe care se afla servieta burduşită cu documente. O luă, fiind foarte atent la felul în care o ridica. Servieta cântărea probabil opt sau zece pfunzil, dar el o trase cu uşurinţă spre el, ca şi cum ar fi fost goală, îi trimise fetei o sărutare în glumă, aruncă o ultimă privire îr jurul camerei, şi închise uşa în urma lui.

Se înapoie după douăzeci de minute. La ora asta îi pensiune era multă mişcare. Aşteptă doar două minute pân cândpineva părăsi casa, apoi se strecură uşor prin uşa deschis şi urcă scara, păşind fără zgomot. În loc să meargă dire< spre camera sa, intră în baie şi se încuie acolo. Deschise toai robinetele şi se lăsă pe vine, lângă cadă. Avu nevoie de trt minute ca să demonteze panoul lateral.

Răsturnând pe pardoseală sacoşa de plastic cu alimentele cumpărate de la băcănie, mută documentele din servietă în sacoşă şi o înghesui sub cadă. Ezită câteva clipe înainte de a scoate din buzunar punga cu bani. Luă din ea câteva bancnote, aruncându-le pe jos, lângă sacoşă, fixă la loc panoul, vârî cumpărăturile în servietă, închise robinetele şi, fără zgomot, coborî din nou scara. Deschise uşa de intrare, o închise trântind-o neglijent, şi urcă spre camera lui.

Intră fredonând. Jane stătea culcată pe spate, respirând adânc şi într-un ritm lent. La auzul închiderii uşii, tresări şi se ridică brusc în capul oaselor. Mâna i se ivi de sub o cută a cearşafului ţinând revolverul. Mike înţepeni, cu degetele încă pe clanţă. Ea se uită la el câteva clipe, cu o expresie de groază, ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Treptat, pe măsură ce-şi venea în fire, ochii i se luminară. Zâmbi slab, lăsându-se să cadă pe saltea.

— Doamne! m-ai speriat.

Îşi trecu mâna peste faţă, apăsându-şi ochii cu vârful degetelor, şi adăugă:

2 Pfund (în lb. engl.: pound): unitate de măsură englezească pentru greutăţi, egală cu 435,6 g (n.t.)

— Dormeam atât de adânc, încât nu mai ştiam unde mă

aflu.

Îi răspunse la zâmbet, aruncând o privire critică prin cameră.

— Păi, ce să zic, ştiai că nu eşti la Claridge'sl. Am luat ceva cu care să aranjăm piciorul ăla.

Se întoarse cu spatele la ea, scotocind în servietă.

Fata era tare pricepută. Fiecare gest mărunt era calculat până la o totală perfecţiune. Era întocmai bolnava trezită din somnul adânc ce-ar urma în mod firesc după toate prin câte trecuse: împuşcarea, fuga deznădăjduită, pierderea de sânge. Comportarea ei corespundea cât se poate de bine cu starea ss jalnică — cu excepţia faptului că percheziţionase amănunţit camera. Din noaptea în care John îl adusese acasă cu taxiul, aflându-i adresa, Mike se silise să adopte obiceiul de a instala mici capcane, lucruri mărunte pe care nu le-ar observa nici cel mai profesionist căutător. Mai mult de zece dintre acele capcane fuseseră distruse. Ciorapul pe care-l lăsase pe jumătate vârât într-un pantof fusese deplasat, acoperind modelul ţesut care mai înainte era vizibil. Hainele care zăceau aruncate în jur erau şi ele uşor mişcate din loc. Fermoarul dulapului de haine era deschis cu un inch mai mult decât aşa cum îl fixase, iar o cută în colţul liber al covorului fusese netezită.

— Sper c-ai adus şi ceva mâncare, nu-i aşa? Se întoarse din nou spre ea.

— Sigur c-am adus. Dar mai întâi, piciorul, zise ridicând o sticlă cu un dezinfectant.

l Claridge. hotel de lux în Londra (n.t.)

Spălă rana cu dezinfectantul şi o pansa după toate regulile, cu vată şi leucoplast. Se ridică în picioare şi rămase în admiraţia operei sale. Sub cămaşa pe care i-o dăduse, picioarele fetei se vedeau goale până la jumătatea coapsei. Erau ca şi trupul ei, zvelte, palide şi musculoase. O amintire năvalnică făcu să-i zvâcnească tâmplele. Anatomia ei, asemănătoare cu cea a unui alergător, labele subţiri ale

picioarelor şi degetele lor drepte — totul părea să-i acţioneze un declanşator interior. Corpul femeii avea exact aspectul îngrijit, cu contururi limpezi, care constituise unul dintre lucrurile ce-i plăcuseră la Allix. În săptămânile de după moartea lui Allix, nici măcar o dată nu se gândise la o femeie. Acum, farmecul Janei părea să-ncerce să-l atragă, surprinzându-l într-un moment în care-şi pierduse echilibrul interior. Printr-un efort de voinţă conştient, combătu acest gând. Cu o bruscă asprime, întinse mâna şi, trâgând-o de braţ, o ajută destul de brutal să ajungă la masă.

Fierse nişte ouă şi mai făcu puţină cafea, în timp ce ea stătea cam incomod pe unul din scaunele tari, ungând unt pe pâine. Mike curăţă de coajă ouăle, le puse pe o farfurie şi le aduse pe masă, oferindu-i fetei capacul de plastic al unui borcan de muştar, care-i servea drept unic suport pentru ou.

— Îmi pare rău. Nu ştiam că voi primi musafiri. Mi-aş fi recuperat argintăria de la bancă.

Se aşeză şi el şi reluă vorba:

— Aşa, acum mai povesteşte-mi ce s-a-ntâmplat acolo. Tonul îi era anodin, ca pentru o conversaţie oarecare. Fata îl privi peste marginea cănii cu cafea.

— Ce-ar fi de spus mai mult? Noi eram în casă. Tocmai mă dusesem la bucătărie să prepar un ceai, când am auzit cum împingeau uşa din faţă.

— Împingeau! Vrei să spui că nu doar băteau în ea?

— Nu. Zgomotul nu acea deloc intensitate. Ca şi cum ar fi avut o cheie sau vreo sculă. Aproape că, pur şi simplu, au intrat în casă.

— Cine erau? Poliţia? S.A.S.-ul? Ridică din umeri, sugându:şi obrajii.

— Înţelege, doar ţi-am mai spus. N-am zăbovit pe-acolo verificându-le actele de identitate. Eram pe la jumătatea grădinii când ajunseseră ei în bucătărie. Aş fi trecut peste gard, dacă n-am fi avut atât de multe zăvoare la afurisita aia de uşă, adăugă ea cu jale. Tot ce ştiu este că m-am uitat

înapoi şi am văzut în prag o siluetă masivă şi neagră. Am reuşit să trag un glonţ spre el, dar nu aveam poziţie bună. Imediat după aceea am auzit pocnetele înfundate şi piciorul a-nceput să mă ardă cumplit.

— N-ai căzut?

— Nu ştiu. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este cum săream de pe zid pe trotuar. Fără să mai aştept, m-am ridicat şi am luat-o la fugă.

— Le-a trebuit atât de mult timp ca să sară peste gard, urmărindu-te?

— Nu ştiu cât a durat. Probabil nu mai mult de câteva secunde. Îi auzeam chemându-se şi fluierându-se unul pe altul. Am fost nemaipomenit de băftoasă că nu aveau şi câini.

Mike dădu din cap aprobator.

— Chiar c-ai fost. Şi, dacă-i vorba, ai fost al dracului de norocoasă şi că i-ai depăşit în fugă, sublinie,el arătând spre p'iciorul rănit.

Se uită la Mike cu o scurtă izbucnire de nerăbdare.

— Da, ce să zic, n-a fost doar un noroc. Noi nu ne alegem casele după cât de elegante le sunt camerele de baie! Pe aceea am ales-o pentru că se afla printre alte clădiri cu spaţii mari în jurul lor. Aminteşte-ţi, era întuneric beznă. Şi nu uita — adăugă zâmbindu-i maliţios — că eu sunt cu adevărat un as în materie de furturi de maşini. Mă îndoiesc că există vreo maşină pe care să nu pot s-o fur în mai puţin de două minute. Cartierul era o zonă drăguţă, locuită de oameni din clasa mijlocie. O muţime de Cavalier-uri stând în preajmă, pe alei. Treizeci de secunde mi-au fost prea de-ajuns.

Ochii lui erau aţintiţi asupra feţei Janei.

— Ei, bine, oricine ar fi fost, poliţie sau armată, e plăcut să ştii că oamenii pe care-i combatem sunt proşti.

Remarca lui păru să plutească în aer câteva clipe. În ochii fetei se strecură un licăr de stinghereală. f— Cum adică?

— Nu s-au ostenit să păzească uşa din spate. Ea pufni scurt, izbucnind într-un râs dispreţuitor.

— Nici n-aveau nevoie. Era şase dimineaţa. Trebuie să-şi fi închipuit că încă mai eram în pat.

Deveni brusc serioasă, ca* şi cum tocmai atunci îi trecuse prin minte un gând.

—l Asta explică pocnetele alea înfundate. Amortizoarele.

Oroarea îi înăsprise glasul. Întinse mâna şi şi-o încleşta pe braţul iui.

— Oh, Dumnezeule! Javrele murdare! Nu înţelegi ce plan îşi Tăcuseră? Avuseseră de gând să intre în casă, să ne cureţe cât încă mai eram în pat, şi să plece fără a-i fi trezit pe vecini.

Mânia alungase oroarea de pe chipul ei.

— Ucigaşi nemernici! adăugă ca o concluzie.

Mâna ei o cuprinsese pe-a lui şi, aşa cum stătea aplecată spre el, peste masă, Mike îi simţea pe faţă respiraţia. La gândul cât de aproape fusese de a fi executată, ochii feţei se umeziră. Degetele i se încleştară mai puternic.

Cu grosolănie, el îşi retrase mâna.

— Mda, poate, replică pe un ton aspru, rezemându-se de spătarul scaunului pentru a mări distanţa dintre ei. Asta le e politica actualmente. De când cu Gibraltarul. Nu mai vor complicaţii ca la Guilford şi Birmingham. Aşa că, în loc să ne bage în închisoare, ne împuşcă. Morţii nu se pot plânge c-ar fi fost o greşeală, nu-i aşa?

Pufni dispreţuitor şi adăugă:

— Oricum, important este c-ai scăpat. Mai vrei cafea? Continuară să mănânce şi mai băură câteva ceşti de cafea,

dezbătând nenorocirea care fusese cât pe-aci să se abată asupra lor. În cursul discuţiei, Mike făcu uşoare sondaje, încercând să obţină informaţii despre cariera ei în cadrul organizaţiei. Sondajele lui,erau delicate şi nebătătoare la ochi, genul de întrebări ce decurg în mod firesc dintr-o situaţie ca a lor. Răspunsurile ei erau nişte eludări tot atât de amabile, la fel de discrete. Erau lungi, spuse cu bună dispoziţie, spirituale şi lipsite până şi de cea mai mică urmă de informaţie care-ar fi putut să-i fie utilă unui duşman al mişcării republicane.

Spunea că este în stare să construiască bombe artizanale, să spargă lacăte, să pornească maşini fără a avea cheia lor de contact, să suporte durerea şi, mai presus de orice, să-şi ţină gura închisă. Pe scurt, el avea de-a face cu o profesionistă, una foarte primejdioasă, care, oricâtă încredere i-ar acorda, nu avea să-i spună nimic mai mult decât socotea ea că ar trebui el neapărat să ştie.

Îl uimi,Tăcând totuşi o excepţie.

Tocmai îi spusese pe nume, poate a zecea oară în acea dimineaţă, când, extrem de iritată, ea îşi scutură capul.

— Ascultă, vrei să-mi faci o plăcere? încetează să-mi tot spui Jane. Este unul din lucrurile acelea stupide, de capă şi spadă, asupra cărora insistă oamenii din Dublin. Pe mine personal mă înnebuneşte. Şi-i periculos. Oamenii sfârşesc întotdeauna prin a uita să răspundă atunci când ar trebui, sau prin a răspunde la propriul lor nume atunci când n-ar trebui. Am fost de multe ori martora unor astfel de întâmplări. Numele meu este Măry.

El schiţă în glumă o reverenţă.

— Al meu este realmente Mike. Spune-mi, Mary, ce ai de gând să faci după asta?

— Să mă duc în camera de 6aie. Mike zâmbi.

— Mă referam la o perspectivă puţin mai lungă.

— Când nevoia unei camere de baie este atât de mare cât este a mea acum, e imposibil, replică şi se ridică anevoie în picioare, sprijinindu-se de marginea mesei. Unde se află?

Fără a-i răspunde, Mike se duse la uşă şi ascultă atent câteva clipe înainte de-a o crăpa de câţiva centimetri şi de a scruta coridorul. Mulţumit de cele constatate, se întoarse repede spre ea şi-i luă braţul. O ajută să parcurgă palierul şi să intre pe uşa deschisă a băii.

— Nu folosi robinetele, îi şopti. Trebuie să pâridesc dacă-l aud pe proprietar. Când ai terminat, zgârie uşa. Dacă drumul e liber, o să ciocănesc.

Fata dădu din cap în semn c-a înţeles şi închise uşa în urma ei.

Mike stătu aproape de capul scării, părând că aşteaptă să poată folosi şi el camera de baie. Gândul la documentele înghesuite în spatele panoului subţire al căzii îl făcea să transpire. Acesta era adevăratul motiv pentru care-i spusese să riu deschidă robinetele. Fusese destul de grijulie cât să percheziţioneze camera. Dacă-i trecea prin minte să cerceteze şi baia, probabil o va omorâ. Stătu total nemişcat, ascultând zgomotele din clădire şi simţindu-se ca un maniac sexual. Răsuflă uşurat când o auzi trăgând apa la closet şi zgâriind, imediat după aceea, la uşă. Răspunse ciocănind, şi ea deschise uşa şi îşi rezemă un braţ de umerii lui. Se sprijini cu toată greutatea pe el. Transpira.

— Isuse şi Sfântă Fecioară! ce mi-ai făcut la picior? încercă să glumească. Doare ca dracu.

— Da, şi probabil va fi şi mai rău înainte să fie bine. —: Mersi.

Fata încerca să râdă printre dinţii strânşi, când auziră o uşă dschizându-se şi nişte paşi uşori răsunând pe coridorul din josul scării. *

— Drace! Proprietarul! şopti Mike.

O sili să meargă mai repede cei câţiva paşi până la uşă, împingând-o cu brutalitate înăuntru, avertizând-o abia auzit să nu facă nici un zgomot. Ea se împiedică şi fu cât pe-aci să cadă. Chiar în acea clipă, capul proprietarului se ivi la treapta de sus a scării. Pe faţa lui îngustă se citea o curiozitate pofticioasă şi obscenă. Cu un scurt salut din cap şi cu un zâmbet abia schiţat, Mike îi trânti uşa în nas. Câteva secunde stătu dincolo de uşă, lipit de ea. Privirea proprietarului putea să însemne că văzuse ceva, dar şi că doar spera să vadă. Zâmbetul lui plin de'ânţelesuri era acela pe care-l arborezi numai pentru orice eventualitate. Oricum ar fi fost, Mike se îngrijoră.

O treaptă scârţâi sub pasul proprietarului, care renunţă şi se îndepărtă. Mike răsuci cheia în broască şi se îndreptă spre Mary. Ea stătea ghemuită pe jos, ţinându-şi cu o mână pulpa rănită şi lăsând să-i scape printre dinţii strânşi un şir constant de înjurături. Rânjind, se aplecă şi o ridică în braţe, încă mai înjura când o puse cu blândeţe pe pat,

— Îmi pare rău, şopti el. Nu-l puteam lăsa pe şarpele ăla să te vadă. Dac-ar şti că am aici o femeie, s-ar instala definitiv pe palier, în faţă uşii. De fapt, putem considera de pe-acum că, oricum, chiar asta face. S-a terminat cu băile.

— Şi cum rezolv alte probleme?

Se gândi câteva clipe, apoi îşi luă iarăşi fulgarinul.

— Stai cuminte!

Plecă grăbit. Când ieşi din casă, chipul palid al proprietarului îl pândea din umbra bârlogului său, ca un peşte de apă adâncă, obişnuit să-şi petreacă viaţa departe de lumină.

Peste patruzeci de minute, Mike se strecură înapoi în cameră, cu câte un sac de hârtie voluminos sub fiecare braţ. De degete îi atârnau bălăngănindu-se nişte sacoşe de plastic ' încărcate, provenind de la un supermarket. Stând pe canapea şi zâmbind uşor, Mary îl urmări cu privirea cUm se lupta să pună toate lucrurile acelea pe masă. Mike luă una din sacoşele de plastic şi, imitând gesturile unui scamator, o rupse, dând la iveală un lighean de plastic dotat cu un capac pe măsură, îl puse pe jos şi scotoci în altă. sacoşă, până găsi un sul de saci pentru căptuşit găleţile de gunoi. Sfâşic unul şi căptuşi ligheanul, îl puse într-un colţ al pardoselei şi, alături, aşeză un pachet cu suluri de hârtie igienică. Din celelalte sacoşe despacheta o grămadă de articole de băcănie şi le stivui, ordonat, în spatele mesei.

Se întoarse spre Mary, arătând cu mâna ligheanul şi alimentele.

— Ce zici de astea? Pentru următoarele câteva zile, toate

nevoile noastre trupeşti sunt rezolvate. Ale dumitale,ân orice caz, adăugă cu voioşie. Nu mai trebuie să părăseşti camera absolut deloc.

Mary învălui ligheanul într-o privire plină de jale. Aceeaşi privire o îndreptă apoi asupra lui. -— Doar nu eşti serios?

Brusc, chiar deveni serios. Vorbi şoptit, abia audibil: „..' —'Foarte serios. Dă-mi voie, Mary, să lămuresc bine câteva lucruri. N-ar fi trebuit să vii aici. N-ar fi trebuit, dar eşti aici şi poţi rămâne. Dar ai face bine să ştii un lucru. Eu sunt amestecat în ceva important, care fierbe. Ceva foarte important. Nici eu însumi hu ştiu despre ce-i vorba. Dar ceea ce ştiu e că oamenii de dincolo de mare nu vor ca-ntreaga afacere să sară în aer.

Făcu prin cameră câţiva paşi, până ajunse chiar în faţa ei. Îşi coborî şi mai mult vocea, într-atâta încât n-ar fi putut fi auzită la o depărtare de şase picioarel, şi continuă:

— Ştiu bine că sunt nou venit, şi probabil că dumneata ai tot lucrat în organizaţia asta de multă vreme, dar dă-mi voie să-ţi spun cum văd eu lucrurile. După mintea mea, cele întâmplate în ultimul timp, toate încurcăturile care intervin brusc, inclusiv ce-ai păţit dumneata-azi-dimineaţă, totul nu poate avea decât o singură explicaţie. Englezii obţin nişte informaţii secrete ale dracului de bune — mult mai bune decât le-au avut vreodată. Corect?

Făcu o pauză suficient de lungă spre a-i îngădui să dea din cap afirmativ.

— O.K. Şi există numai două căi prin care le pot obţine. Una — au pus în funcţiune cine ştie ce soi de apărat electronic de ascultare. Poate c-au montat unele dintr-astea pe oamenii de la vârful organizaţiei, fără ca aceştia măcar să bănuiască.

— Să fie oare posibil? Să pui un microfon pe cineva, în aşa fel încât omul să nu ştie că-i acolo? întrebă ea, părând sceptică.

l Picior (ân lb. engl. = foot): unitate de măsură englezească pentru lungimi, egală cu 30,5 cm. (n.t.)

Mike rânji sarcastic.

— Ascultă, electronica a fost un hobby de-al meu în aceeaşi măsură ca şi slujba mea. Crede-mă, au reuşit să facă aparate atât de mici, încât pot fi cusute în chiloţii tăi şi tu să n-ai habar că sunt acolo.

— Poate-ar fi mai bine să nu mai port deloc chiloţi? El trecu peste uşoara notă de sarcasm din glasul ei.

— Nu glumesc, Mary. Chiar dacă cei de la MI 5l sunt conduşi deocamdată tot de prostul ăla incompetent, care ocupă postul până de curând, n-ar trebui totuşi să le subestimezi posibilităţile tehnice. Au progresat mult de când cu,,Spy-catcher"2-ul.

, — Aşadar, crezi cu adevărat că-n felul ăsta ne prind? Chiar crezi că au montat microfoane pe oameni?

— Mai bine am spera să fie aşa, replică scuturând din cap, cu un zâmbet amar. Fiindcă a doua posibilitate este că am avea un informator undeva, foarte aproape de vârf.

Se opri, spre a-i lăsa timp să digere această idee.

— Nu-ţi închipui.cumva c-aş fi eu? îl întrebă zâmbindu-i fără urmă de umor.

Mike ridică uşor din umeri.

— Eşti chiar aşa de aproape de vârf?

Îi dădu răgaz să se gândească o clipă şi continuă:

— Oricum, ăsta-i un risc pe care nu-l am de ales şi trebuie să mi-l asum, doar dacă nu te sugrum pe loc.

Glasul lui căpătase o intonaţie ce te-ngheţa şi, pe moment, ochii fetei se întunecară, ca şi cum ar fi fost umbriţi de o reală teamă. Teama aceea îi provocă o scurtă tresărire de satisfacţie, îi confirma că-şi juca bine rolul.

l MI: prescurtare de la Military Intelligence (lb. engl.) = Serviciul de Spionaj Militar. Instituţia este organizată în MI 5 (serviciul de securitate), MI 6 (departamentul spionaj) şi Infanteria călare, (n.t.)

2 Spycatcher (lb. engl.) = Aparatul de prins spioni, (n.t.)

— Ceea ce ştiu cu adevăratele că vreau să realizez ceva, nu să fiu înlăturat fără nici un folos, aşa cum s-a-nfâmplat în

ultima vreme cu câţiva dintre ceilalţi bieţi nenorociţi. Să mor în cursul unei acţiuni ar fi un lucru, dar să fiu împuşcat de S.A.S. mai înainte de a fi avut posibilitatea să servesc cauza, asta chiar că m-ar călca pe nervi.

Se lăsă pe vine în faţa ei şi expresia i se îmblânzi.

— Prin urmare, tot ce vreau este să-mi ofer cea mai bună şansă. Asta înseamnă să nu-i dau javrei de la parter nici un motiv de bănuială. Şi mai înseamnă că, pentru nimic în lume, dumneata să nu părăseşti camera până nu vei pleca definitiv. Ne-am înţeles? Nici un apel telefonic, nici o vizită de-a prietenului dumitale, nici o baie. Şi, dacă folosind ligheanul ăla în locul băii mă scuteşti pe mine de necazuri, asta vei face.- Pricepi ce-ţi zic?

Ea schiţă un mic salut.

— Ai devenit deja un profesionist, îl lăudă, încercând să strecoare în vorbe un umor sardonic.

Ziua trecu anevoie. Ascultară programele radio, discutară în şoaptă şi băură ceaşcă după ceaşcă din cafeaua proaspăt măcinată cumpărată de el. Mary dormi- mult, realmente epuizată în urma evenimentelor din zori şi a rănii sale, iar la zece seara se cufundă în somnul de noapte. Mike îşi încropi un aşternut pe covorul uzat, folosind un singur cearşaf subţire şi — în chip de acoperământ — fulgarinul său.

Se sculă înainte de şase, fiindu-i prea frig şi culcuşul prea lipsit de confort pentru a mai putea dormi. Se îmbrăcă, scoase cheia bâjbâind sub perna luată de pe divan pe care-şi odihnise capul peste noapte, ieşi din cameră şi încuie uşa în urma lui, având grijă să nu facă zgomot.

Când se înapoie peste un sfert de oră cu un braţ de reviste şi ziare, aroma cafelei se îmbina cu alte mirosuri din cuşca scării, devenind mai puternică pe măsură ce se apropia de

palierul său.intră în cameră. Mary trăsese un scaun din cele

de la masă şi stătea lângî maşina de gătit, turnând apă printr-un filtru de cafea. Mai întâi închise uşa şi apoi se duse spre ea, aplecându-se să ridice ligheanul. Fata i-l dădu, zâmbind jenată.

— Bine-ai venit. Mă tem că-i rândul dumitale să-i arunci conţinutul.

Când se întoarse el dg la baie, ea se târâse deja până la-masă, pe care ceştile cu cafea proaspătă stăteau lângă teancul de jurnale. Ţinea desfăşurat în faţa ei Daily Telegraph-\x\ şi terminase de citit prima pagină, acum parcurgând rapid editorialul, cu un uşor surâs pe buze.

Mike dădu drumul la radio — îndeajuns de tare pentru a acoperi o conversaţie cu glas scăzut — se aşează în faţa ei şi luă un ziar.

Ceasurile'petrecute împreună în ajun înlăturaseră mult din stângăcia purtării unuia faţă de celălalt. Citiră cu glas tare fragmente din relatările ziarelor cu privire la evenimentele din dimineaţa precedentă, venindu-le uşor să râdă amândoi de cât de evident era amestecul serviciilor de securitate în versiunile publicate.

' Era multă umplutură, dar prea puţine fapte. Povestea de bază era aceeaşi în toate ziarele — fără îndoială o prelucrare a materialului oferit de Ministerul de Interne. Versiunea în linii mari a evenimentului propriu-zis era înţesată cu paragrafe în care Ministerul de Interne se autofelicita pentru progresele sale în domeniul combaterii terorismului. Se bătea multă apă-n piuă despre necesitatea unei continue vigilenţe. Ceea ce sărea-n ochi era absenţa din toate relatările a oricărei informaţii sau a vreunui indiciu cu privire la ce anume condusese autorităţile la acel atelier de bombe. Erau incluse reproduceri ale portretului-robot schiţat de un desenator şi care reprezenta persoana — se credea c-ar fi o femeie — care reuşise să fugă. Pozele le stârniră de-a binelea râsul: semănau

mai mult cu Mike decât cu Mary.

Tot restul dimineţii citiră celelalte ştiri din jurnale şi reviste. După ce le terminaseră din scoarţă-n scoarţă, Mike luă Guardian-u\ şi începu să dezlege cuvinte încrucişate.

— Mai vrei cafea? îl întrebă Mary. Mike îşi ridică repede privirile.

— Lasă-mă pe mine s-o fac. Sunt sigur că piciorul te doare al dracului de rău.

Se pregăti să se ridice. Ea îi puse o mână pe umăr.

—- Doare. Dar aş prefera să-l mişc puţin, altminteri o să-nţepenească. Aşa că stai jos.

El reveni la cuvintele încrucişate, rămânând absorbit în timp ce Mary, în picioare lângă maşina de gătit, aştepta să fiarbă apa din ibricul dogit. Mike completă rapid vreo nouă-zece cuvinte, apoi se împotmoli. Nu nimerea nici unul din celelalte. Pur şi simplu, astăzi nu era în formă. Stătea ciocănindu-şi dinţii cu pixul mânjit de pastă. O ceaşcă plină cu cafea poposi pe masă, lângă el. Urmă o scurtă tăcere. O simţea cum se sprijină de spătarul scaunului său.

— Pus în scenă.

Se uită la ea întrebător.

— Mmm?

— „Pus în scenă" — şapte vertical. „Pus pe un cerb, de către un editor"l.

Se încruntă la ziarul din faţa lui şi încă mai scria cuvântul, cam în silă, când ea vorbi din nou:

— „Şerif"..

Îi aruncă iarăşi o privire ursuză.

— Nouăsprezece orizontal. El reciti indicaţia:

— „Funcţionar de stat, care strică educaţia tânărului Henry". Sigur, conveni scuturând din cap şi notând cuvântul.

l Joc de cuvinte intraductibil. Cuvântul englez din textul original — staged — poate proveni de la stag (= cerb mascul dintr-o specie mare) sau de la stage (= scenă), din expresia toput on stage = a pune în scenă, (n.t.)

Mary îi mai dădu trei răspunsuri, printre care completarea unui citat din Shakeşpeare — un vers din Cum vă place. Departe de a fi în stare să reproducă citate din piesă, Mike nici măcar n-o citise vreodată. Îşi petrecuse mult timp în locuri lipsite de distracţii, în care nu putea face altceva decât cuvinte încrucişate, şi ştia că se pricepea destul de bine la treaba asta, dar ea era net mai bună.

— Pentru o hoaţă de maşini care-şi petrece jumătate dţn timpjucându-se de-a tâlharii, ai un vocabular nemaipomenit.

Îşi ridică privirile mirat când o simţi că se depărtează de spătarul scaunului. Faţa i se înroşise de mânie.

— Dracu să te ia! Dar ce-ţi închipui c-aş fi? O bucată de dovleac? replică pe un ton sarcastic. O bucată de carne ignorantă, stând în admiraţie la picioarele salvatorului meu? Aşa ai prefera să se poarte o femeie?

Se întrerupse, fulgerându-l cu o privire mânioasă şi dispreţuitoare. Apoi continuă, cu vocea tot mai ridicată din cauza mâniei sporite:

— Cristoase! degeaba vorbeşti ca un englez, că tot irlandez ai rămas!

— Opreşte-te! Taci din gură! Pentru numele lui Dumnezeu!

Mike sări în picioare şi se întoarse spre ea. Îi înşfacă braţul şi o scuturâ cu putere, ridicând mâna cealaltă, gata s-o pălmuiască.

— Vorbeşte încet!

Cuvintele lui şuierau pline de răutate, în timp ce, cu bărbia, îi făcea semn spre peretele despărţitor. O suprayeghe până ce o auzi oftând adânc, potolindu-şi furia, şi abia pe urmă vorbi din nou:

— Îmi pare rău. Isuse! era doar o glumă, nu aveam intenţia să te insult.

Ea strânse din umeri şi oftă iar,

— Mda, sigur. Regret. Am reacţionat prea tare. Asta mi se trage din faptul c-am trăit printre toţi ticăloşii aceia şovini din Belfast. Te fac să devii sensibil. Hai să terminăm cu şaradele,

vrei? adăugă zâmbind. După ziua de ieri sunt moartă de oboseală. Poate că din cauza asta sunt atât de iritabilă.

Tot restul după-amiezei flecăriră şi râseră, având grijă să nu depăşească nivelul unei şoapte. Lăsară radioul să cânte întruna, atât de tare cât îşi închipuiau că vor suporta vecinii de cealaltă parte a peretelui despărţitor. Pe măsură ce se apropia seara, Mike se pomeni râzând din toată inima la auzul povestirilor ei despre viaţa din jalnicele străzi dosnice ale Belfast-ului. Mary se dovedi a avea spirit de observaţie pentru absurdităţile vieţii din oraşul dezbinat, împărtăşindu-şi egal comentariile usturătoare între poziţia nebunească a monarhiştilor şi extremismul prostesc al republicanilor.

După mai multe săptămâni de singurătate lipsită de plăceri, societatea unei femei — aproape a oricăreia — ar fi fost o schimbare binevenită. Dar cea de acum ridica o problemă mult prea complicată. La faţă — cu părul şaten scurt şi lucios şi cu ochii albaştri-verzui plini de viaţă — nu semăna absolut deloc cu Allix. Şi totuşi, asemănarea ei trupească, modul în care se mişca şi râdea, vioiciunea gesturilor îi reaminteau constant şi copleşitor ceea ce pierduse. În loc de a se lăsa captivat de plăcuta ei tovărăşie, îşi dădu seama că se luptă între două extreme emoţionale. Pe de o parte, amintirea nepieritoare a lui Allix îi alimenta ura faţă de tot ce reprezenta femeia aceasta. Pe de alta, îl apăsa singurătatea, era vulnerabil, şi o găsea în mod sincer atrăgătoare. Era o combinaţie foarte periculoasă. Pofta carnală care pândea la graniţele vigilenţei sale ca un animal închis în cuşcă şi cerând să fie eliberat sporea primejdia, distrăgându-l de la necesitatea de a fi atent la fiecare nuanţă,a exprimării şi la orice cuvânt.

În maniera ei nonşalantă şi plină de umor, presăra conversaţia cu capcane pentru el. Cât se poate de firesc, fără a părea cât de cât că-l sondează, îl făcu să vorbească despre începuturile vieţii lui. De fiecare dată când vorbea despre ea

însăşi, îl invita de fapt pe Mike să-i răspundă în mod asemănător. Era teribil de îndemânatică; de zeci de ori povesti ceva referitor la ea, de obicei în legătură cu multele slujbe pe care le avusese în Belfast. Apoi, prefăcându-se că-i o simplă politeţe, făcea o pauză, îăsând un spaţiu pe care să-l umple Mike. Dacă el ezita, nevrând să ofere nimic în schimb, relua întotdeauna vorba, astfel ca pauza să nu fie atât de lungă încât să devină stânjenitoare. Şi apoi, ceva mai târziu, încerca din nou.

Era plină de viaţă, amuzantă şi neînchipuit de perseverentă. Ceea ce făcea cu manierele acelea blânde, duioase, şi cu ochii ei strălucitori nu era altceva decât să-l interogheze în mod expert. De multe ori, când.ea revenea în aparenţă inocent asupra unor amănunte din trecut, el era îndreptăţit să fie recunoscător că o parte atât de mare din povestea lui era, în esenţă, reală. Dacă n-ar fi fost aşa, se îndoia dac-ar fi încheiat ziua fără ca ea să nu-l prindă cu vreo neconcordanţă, cu vreun detaliu necorelat, care ar fi fost de ajuns pentru a trezi suspiciunile acestei doamne atât de inteligente. Şi"asta ar fi fost fatal.

Se însera. În cursul după-amiezei lipsise de lângă ea doar câteva minute, când plecase să facă rost de monede pentru soba cu gaze. Cu toată îngrijorarea lui, în ciuda efortului de a-şi înăbuşi ura generată de statornica imagine a lui Allix, era nevoit să admită în sinea lui că, de fapt, Mary îi plăcea. Era convins că ar fi în stare s-o ucidă când ar sosi momentul, dar ştia şi că ar rămâne cu un uşor regret. Şi era tot atât de convins că ea avea de gând să încerce să-l seducă.

Pregăti cina. În viaţa pe care-o dusese până atunci, împrejurările ar fi impus o m'ijneare gătită cu măsuri de precauţie, o masă luminată de o luminare şi o poşircă de vin. Persoana al cărei rol trebuia să-l joace acum se hotărî să prăjească nişte ouă cu slănină. Vinul pe care-l scoase din dulăpiorul slinos încă mai avea pe sticlă preţul de supermarket. II lăsă acolo — cu eticheta bulgărească, răul era

deja făcut.

Când o ajută să vină la masă, ea se sprijini pe el cu toată greutatea, râzând şi ocărându-şi durerea. Cu ouăle şi slănina pierdură mai mult timp decât era normal, şi râseră mai cu poftă decât ar fi avut rost de eforturile depuse de Mike pentru a elibera cu un cuţit de bucătărie bont bucata de caşcaval neozeelandez înfăşurată într-o folie de polietilenă încăpăţânată:

În tot timpul mesei ea nu pierduse nici un prilej de a-i atinge degetele sau de a întinde mâna să-i prindă braţul, dându-şi capul pe spate şi râzând. Într-un colţ calm şi detaşat al minţii sale, lui Mike aproape că-i venea să râdă de cât de străvezii îi erau manevrele. O parte din sarcina pe care şi-o impusese Mary era să descopere cât mai multe lucruri despre el, şi era evident că decisese că, dacă ar/face dragoste împreună, i-ar fi mai uşor să se apropie şi să-i învingă orice urmă de apărare.

Ajunseseră la fundul celei de-a doua sticle de vin; în farfuriile lor zăceau câteva bucăţele de brânză. Mike spuse ceVa care-o făcu să râdă iarăşi. Degetele ei se aflau deja pe ale lui, şi-şi măriră apăsarea. Încetul cu încetul, se opri din râs. Îl privi drept în ochi, păstrând pe faţă doar urma unui surâs. Îşi petrecu degetele printre ale lui.

Mike se uită la zâmbetul ce-i lărgea doar unul din colţurile gurii. A refuza oferta ei n-ar fi fost în concordanţă cu personajul pe care-l întruchipa. Era un vagabond, un holtei, fără familie sau alte legături. Ochii ei se îndreptară spre degetele împreunate, revenind apoi la chipul lui.

Zâmbetul i se accentua, încă nesigur. În cel mai bun caz, refuzul lui ar ofensa-o; în cel mai rău, ar alimenta orice suspiciune, deocamdată incertă. Se decise să elibereze animalul din cuşcă. Fără a-i da drumul la mână, se ridică de la masă, o luă în braţe şi o purtă cei trei paşi până la pat.

La început, actul de a face dragoste cu ea avu o savoare ciudată. Nu c-ar fi fost necesar să simuleze dorinţa. Aceasta

era îndeajuns de reală, rezultatul înfrânării datorate săptămânilor de singurătate. Dar existau şi alte ingrediante, o sălbatică dar reprimată sete de răzbunare, care dădea acţiunilor sale o nuanţă de violenţă abia stăpânită, precum şi o uşoară stânjeneală — o scânteie, undeva, în el, ce nu se aprindea devenind flacără, şi care era cumva legată de izbucnirea ei nervoasă, cu prilejul cuvintelor încrucişate.

Şi în felul în care-i răspundea Mary, deşi prompt şi din toată inima, exista o mică reţinere, un entuziasm uşor forţat, ca şi cum s-ar fi achitat de un soi de obligaţie. Treptat, în timp ce el făcea să-i alunece de peMjmeri cămaşa, dezgolindu-i sânii fermi şi şoldurile înguste şi musculoase, în timp ce buzele lui mângâiau şi sondau cele mai intime părţi ale trupului ei zvelt, tot ce-i tulbura pe fiecare din ei-păru să dispară sub valul arzător al dorinţei. Îndoielile, suspiciunile, loialităţile — toate pieriră când trupurile şi minţile li se contopiră în frenezia îmbrăţişărilor. Era ca şi cum între ei ar fi intervenit o înţelegere tacită, fiecare ştiind că era obsedat de ceva — de ceva ce trebuia să fie exclus din actul lor de iubire.

În tot cursul zilei următoare, Mike nu plecă de acasă, decât o singură dată, pentru a cumpăra ziare. În restul timpului citi, mâncă şi făcu dragoste. Spre seară, mintea îi era'cuprinsă de o cumplită frământare. Trebuia s-o urască pe fata asta. Avea nevoie s-o urască. Şi totuşi, cu fiecare ceas care trecea, îi era tot mai greu să rămână conştient de adevărul crucial şi fundamental că femeia aceasta făcea parte dintre cei răspunzători de moartea lui Allix; că era un ucigaş pervers, în serviciul Provocatorilor şi gata să omoare cu bombe copii nevinovaţi.

— Trebuie să pleci de-aici.

Complet goală, ea stătea în picioare lângă maşina de gătit, cu spatele la el. Se întoarse cu o expresie de totală nedumerire.

— Cum?

— Trebuie să pleci.

Ea deschise gura să răspundă, dar el scutură din cap.

— Este prea periculos — tot ce facem aici. Însuşi faptul că te afli aici. Trebuie neapărat să pleci.

Fata se uită la ceas. Era opt seara.

— Acum?

În glasul ei nu era nici o împotrivire. Ca şi cum ar fi fost pe punctul de a exprima acelaşi gând.

— Mâine. Devreme, înainte ca scârba aia de proprietar să-nceapă să dea târcoale. Piciorul tău e mai bine acum. Poţi merge pe jos cât să iei un taxi. Ai ceva bani?

Ea dădu din cap afirmativ, muşcându-şi buza. Replică:

— S-ar putea să-ţi vină greu să crezi, dar nu banii mă îngrijorau.

Capitolul 8

Mike ieşi din hotel şi porni spre colţul străzii. Plecarea lui Mary îl lăsase deprimat şi descumpănit. Vreme de trei zile, el încercase să şe convingă că făcuse dragoste cu ea doar în cadrul rolului pe care-l juca. Îi era foarte greu să accepte asemenea idee. Mergea cu paşi repezi şi respira adânc, silindu-se să-şi limpezească gândurile. Din nou se îmbătase ca să adoarmă, dar fără succes. Gândul că o înşelase pe Allix încă dăinuia: dormea în creierul lui, încolăcit ca o viperă, care-n fiecare dimineaţă se trezea odată cu el şi începea să-şi arate colţii.

Vitrina vânzătorului de ziare pakistanez fusese spartă în după-amiaza sâmbetei trecute de către o şleahtă de derbedei beţi. Proprietarul se străduise să-şi uite paguba şi devenise mai prietenos decât oricând. Mike tresări imperceptibil la răspunsul entuziast cu care pakistanezul îi răspunse la salut, îi căzu cam greu la stomac, la şapte şi jumătate dimineaţa. Îi dădu omului.banii pe ziare şi cu un zâmbet care nu angaja la

nimic ieşi din magazin, în timp ce vânzătorul îi ura foarte convins să-i meargă bine toată ziua.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Mike, vânzătorul -de. ziare îşi-ândreptă din nou atenţia asupra bărbatului pe care, în ultimele zece minute, îl urmărise cu o privire atentă, în tot acest timp, individul frunzărise cu gesturi leneşe ilustratele de felicitare şi, de fiecare dată când intrase un client, îşi ridicase capul să-l studieze. Era semnul distinctiv al hoţilor care operează în magazine. Întotdeauna aceştia se uită la oameni — pe cumpărători îi interesează marfa, însul puse la loc felicitarea pe care-o ţinea în mână şi, fără o vorbă, ieşi din prăvălie.

Patronul se întinse peste tejghea, sfredelind cu o privire disperată spinarea individului şi dorihdu-şi să aibă puterea de pătrundere a razelor X.

Bărbatul lăsă uşa să se trântească în urma lui, aruncă o privire rapidă în susul şi-n josul străzii, şi aproape că alergă pentru a-l ajunge pe Mike.

— Ce zici de-o ceaşcă de cafea, Michael?

Mike se trase repede într-o parte şi se răsuci spre celălalt. Pumnii i se încleştaseră, coatele i se'strânseseră lângă trup. Necunoscutul izbucni în râs şi scutură din cap. Îşi desfăcu braţele, în semn că nu are nici o intenţie rea.

— Nu, hu. Nu-i nevoie de aşa ceva. Am o comunicare pentru tine, atâta tot.

Accentul îl arăta, fără posibilitate de tăgadă, ca fiind originar din Ulster.

Mike îl lăsă să-l conducă într-o cafenea de pe trotuarul de vis-â-vis şi-l studie în timp ce se îndrepta spre tejghea. Avea o figură pe care, în mod cert, n-o cunoştea: numai urechile, de o mărime neobişnuită, erau îndeajuns de bătătoare la ochi pentru a nu putea fi uitate. Omul era destul de tânăr, în jur de treizeci de ani, înalt şi slab, cu nişte mâini la fel de mari, ca urechile. Purta haine de lucru —jeans-i mânjiţi de vopsea şi

haina impermeabilă, cu o aplicaţie de piele-roasă pe umeri, care"constituie ţinuta standard a muncitorului de pe şantierele de construcţii. Se întoarse cu două băuturi de culoare cenuşie, despre care afirma c-ar fi fost cafea. Mike mătură cu mâna o masă, dând la o parte resturile câtorva mic-dejunuri, pentru a-i face loc tânărului să aşeze ceştile. Acesta se încruntă văzând mizeria de pe masă, o şterse cu propria-i mânecă şi scoase la vedere un plic cafeniu sigilat. II puse în faţa lui Mike.

— Agenţia de călătorii ţi l-a trimis, zise zâmbind cu înţeles.

Mike ridică o sprinceană şi luă plicul.

— Ce-i „asta"?

Individul aruncă o privire rapidă în jurul încăperii. Erau singuri, în afară de doi bărbaţi, la mese din capetele opuse ale camerei, care stăteau aplecaţi, fiecare deasupra farfuriei lui, înfulecând de zor cârnaţi şi ouă prăjite.-

— Uită-te singur, îl îndemnă tipul, părând încântat de propria-i persoană.

Mike sfişie plicul şi privi înăuntru. Conţinea un bilet de avion şi un paşaport. Scoase paşaportul.

Celălalt îi atrase atenţia să-l ţină ferit vederii, sub tăblia mesei.

— Bun, nu-i aşa? Studiază-l bine, îi spuse cu un zâmbet încrezut.

Mike răsfoi paşaportul. Părea perfect. Data eliberării era înscrisă ca fiind cu trei ani în urmă, iar înăuntru erau aplicate mai multe ştampile de viză, dintre care câteva pentru ţări din Orientul Mijlociu. Coperta era uşor uzată, marginile paginilor — murdare. Întregul paşaport purta urmele a trei ani de folosire intensă de către un om care călătorea mult. Arăta exact ca al lui, cel pe care, în cursul interviului din West Ham, pretinsese că-l pierduse la Atena. Clătină din cap admirativ. Biletul era pentru o persoană, cu destinaţia Dublin. Locul fusese reţinut chiar pentru acea dimineaţă, la unsprezece şi jumătate.

— Ia paşaportul cu tine.

— La Dublin? Nu cred că-mi trebuie.

Individul zâmbi cu viclenie.

— S-ar putea ca de-acolo să te duci în altă parte.

— Şi ce fac cu camera mea? Cu chiria?

— Va trebui s-o achiţi pentru luna asta şi pentru următoarea. Ai destui bani lichizi?

Mike dădu din cap afirmativ.

— Da. Şi cum procedez cu hainele şi toate lucrurile? Cât timp urmează să fiu plecat? Şi unde? Ce fel de haine ar trebui să iau cu mine?

— Nu-ţi bate capul cu toate astea. În maşină am pentru tine o valiză veche. Ustensile de toaletă, câteva lucruşoare. Nu vei avea nevoie de ele, dar nici nu se cade să călătoreşti chiar fără nici un bagaj. Călătorii cu mâinile goale sar în ochi ca un deget bandajat. Mai ales pe direcţia Dublin. Şi poţi fi sigur — adăugă tânărul făcânduri cu ochiul, ceea ce-i schimonosi întregul obraz — că jumătate din cei care se-nvârt în jurul punctelor de verificare a biletelor sunt d-ăia de la Secţia Specială, vânând pe oricine ar părea că se-ntoarce prea grăbit în bătrâna patrie. Ţi se va da tot ce-ţi trebuie când vei ajunge acolo. Haide! încheie ridicându-se în picioare. Vino. Să mergem.

Mike păru mirat.

— Să mergem? Vii şi tu?

— Numai până la aeroport. Te duc acolo cu maşina. E parcată după colţ. În drum, trecem pe la pensiunea ta, să reglezi treaba cu chiria.

- Pornise deja spre uşă. Mike ridică din umeri, îşi termină de băut cafeaua scârboasă şi se duse după el.

Când ajunseră la pensiune, individul opri motorul şi se întoarse spre Mike.

— Intru şi eu. Stai cât să-ţi plăteşti chiria şi plecăm repede. La ora asta traficul poate fi ceva degroază.

În timp ce vorbea, coborî din maşină şi porni după Mike în

lungul potecii, până-n holul de intrare.

— Dă-i dru.mu'. Mă găseşti aici.

Mike urcă treptele în goană. Fu nevoit să aştepte câteva minute până să se elibereze baia, apoi se încuie înăuntru, desfăcu şurubelniţa briceagului, demontă panoul căzii şi scoase punga. Se gândi o clipă câţi.bani să ia. In cele din urmă, îşi puse în buzunar trei sute de lire, mai scoase din teanc atât cât trebuia pentru chirie şi, după o secundă de ezitare, vârî restul înapoi, în ascunzătoare.

Cu şi mai multă grijă decât de obicei fixă la locul său panoul şi se ridică în picioare. Rămase aşa câteva-clipe, şovăind. Însemnările lui erau şi ele acolo, împreună cu banii.. Ar fi putut să le ia şi să-ncerce să le lase într-un seif pentru bagaje de mână, la aeroport, doar că nu credea că la aeroport ar mai exista aşa ceva. Prea mulţi oameni puseseră în ele bombe — oameni de felul celor din I.R.A. Alternativa era săje lase acolo unde se aflau. Socotind după murdăria din cavitate, bănuia că panoul nu fusese mişcat din loc în ultimii douăzeci de ani, şi erau puţine şansele ca proprietarul să devină la sfârşitul carierei sale un maniac al curăţeniei. Însemnările se aflau mai în siguranţă acolo decât dacă le-ar fi luat cu el în călătorie.

Coborî în salturi scara. Faţa bolnăvicioasă, de dihor, a proprietarului pensiunii pândea bănuitoare din umbră, cu ochii aţintiţi pe străinul care zăbovea în hol, lângă telefon. Mike intră în bârlogul lui îngust şi numără bancnote cât pentru chiria pe opt săptămâni. I lepuse în palmă.

— Trebuie să plec pentru un timp. Am găsit ceva de lucru, în nord.

Omul se uită la bani, de parcă se gândea c-ar putea fi falşi. Mike îi mai vârî în mână o bancnotă de zece lire.

— Ai grijă de lucrurile mele, te rog, îi spuse pe un ton confidenţial, menit să-i arate celuilalt că-n întreaga lume nu exista nimeni în care el ar putea avea mai multă încredere. Tot ce posed este acolo sus. Nu sunt sigur când mă-ntorc.

Poate peste câteva săptămâni. Poate peste câteva zile.

O inspiraţie ulterioară îl îndemnase să adauge ultimele cuvinte. Intenţia era de-a exprima destulă incertitudine pentru a-l descuraja pe proprietar să-nchirieze cu noaptea camera lui unor camionagii, pe perioada cât avea să fie plecat.

Când Mike reveni în holul de intrare, individul pe post de şofer se dezlipi de peretele de care se rezemase şi, pornind înaintea lui, ieşi din casă.

Traficul era deja foarte intens, promiţând să transforme drumul către Heathrow într-o călătorie lungă şi.plictisitoare. Ocolirile bruşte pe care şoferul le făcea deseori spre a vedea dacă sunt urmăriţi o lungeau şi mai mult. La un moment dat, maşina ţâşni pe o stradă, în direcţia opusă sensului unic, cu o viteză gata să provoace pasagerilor un atac de inimă. Mike se mira că încă mai era în viaţă. Pe toată durata drumului, omul de la volan abia dacă scoase două vorbe. La aeroport, insistă să parcheze maşina şi să stea împreună cu Mike la intrarea sălii de tranzit, respingându-i protestele acestuia, cum că-i era cunoscută procedura de urcare în avion. Când Mike porni spre poarta de plecări, individul îl luă de braţ şi-l trase brusc, scoţându-l din fluxul de călători.

— Fără apeluri telefonice, O.K.?

Zâmbetul pe care-l arborase în folosul celor din preajmă, era dezminţit de ameninţarea din glasul său. Mike îi dădu mâna la o parte.

— O.K. Ia-ţi laba de pe mine. Pe cine-aş putea să chem? Celălalt clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu-mi pasă. Doar că-ţi spun să nu dai nici un telefon. Este-un ordin.

Mike zâmbi ironic şi-i întoarse spatele. Tipul îi puse din nou mâna pe braţ. Acum nu mai zâmbea.

— Eşti supravegheat, ţine minte.

Mike intră în hol. Zborul fusese deja anunţat, şi el trecu direct prin poarta rezervată zborului său, fără să arunce-n jur

nici măcar o privire pentru a vedea dacă-l lua în seamă cineva, în locul acela aglomerat ar fi fost o încercare fără rost şi, oricum, situaţia ar fi fost aceeaşi.

La început, purtarea plină de neîncredere a individului, precauţia cât privea o eventuală încercare a lui de a telefona îl speriaseră, dar când, în fine, se văzu instalat în scaunul său, îngrijorarea îi pierise deja. Interdicţia folosirii telefonului făcea, desigur, parte din rutina aplicată oricărui nou-venit în organizaţie; probabil că serviciile de securitate ascultau mereu telefoanele. Dacă într-adevăr n-ar fi avut încredere în el, l-ar fi ucis în Kilburn şi ar fi economisit costul biletului de avion. Aşa cum decurseseră pentru ei lucrurile în ultima vreme, probabil că, nu mai aveau încredere în nimeni!

\

— Jamie Pike! Debbie Thomas!

Rostind cu glas tare numele, directorul zâmbea larg. Se stârni o agitaţie printre şcolarii adunaţi şi putu vedea forfota creată în jurul celor doi copii ale căror nume fuseseră strigate, când ceilalţi întindeau gâturile să-i vadă.

— Debbie! Jamie! Vă rog să veniţi aici, sus.

Cei doi copii îşicroiră drum prin îmbulzeala de elevi, -către podiumul de pe care directorul conducea adunarea de dimineaţă. Debbie avea o ţinută rezervată, păşind cu liniştita siguranţă de sine a unei fetiţe de paisprezece ani, conştientă de faptul că în curând avea să devină femeie. Băiatul, Jamie, deşi cu un an mai mare, mergea cu umbletul stângaci şi fanfaron al unui adolescent ce se pomeneşte dintr-o dată în centrul atenţiei. Urcară amândoi cele câteva trepte spre podium şi luară loc alături de director, Jamie fâţâindu-se şi rânjind către prietenii din sală, Debbie privind asistenţa calm, cu bărbia ridicată.

Directorul îşi coborî asupra lor privirile radioase. Şcoala se afla într-una din cele mai amărâte suburbii ale Liverpool-ului

şi, dacă la sfârşitul unei adunări avea de făcut vreun anunţ, de cele mai multe ori acesta consta în aducerea la cunoştinţă a unui nou act de vandalism, sau vestea unele schimbări de orar datorate lipsei de personal didactic. Rareori avea plăcerea de a împărtăşi şcolii veşti bune. Ridică scrisoarea pe care-o ţinea în mână, ca şi când s-ar fi aşteptat ca întreaga şcoală s-o poată citi de la o distanţă de treizeci de iarzi. Îndreptând asupra celor doi copii încă o privire de proprietar, începu să vorbească:

— Scrisoarea pe care o ţin în mână e de la... ăă... din partea Societăţii Petroliere „Chieftain". Eu... ăă... propun să v-o citesc.

Îşi drese glasul şi, aruncându-le copiilor o ultimă privire, începu:

— «Stimate domnule Walgrave,»

Se întrerupse tuşind cu modestie la rostirea propriului său nume.

— «&vem marea plăcere de a vă aduce Ca cunoştinţă că, în urma evaluării concursului nostru naţional de compuneri cu tema,/Energia şi mediul ambiant în anul 2000", lucrările a doi elevi din şcoala dumneavoastră au fost selectate din cele patru sute de compuneri originale şi meritorii prezentate la concurs* Ca atare, suntem încântaţi să vă informăm că (Debbk Ihomas şi Jamie 'Pik\e sunt invitaţi să ia parte, împreună cu ceilalţi câştigători din ţară ai concursului nostru, la croaziera instructiv-educativă organizată de noi la bordul motonavei Maribellâ, cu plecarea din Southampton, în ziua de 29 ianuarie. 'Vă rugăm să aveţi amabilitatea de a ne confirma că elevii dumneavoastră vor avea posibilitatea de a ocupa locurile oferite. Cu respect, al dumneavoastră 'Burt D.Ingram, vicepreşedinte pentru relaţii cu publicul.»

Clipă de clipă, zâmbetul directorului devenea tot mai larg.

— Cred că cei doi merită nişte aplauze. Ei, copii?

Chiar şi cele câteva miorlăituri ale unor băieţi care-şi

închipuiau că a fi dispreţuitor era o atitudine potrivită au fost anihilate. Aplauzele şi uralele celorlalţi şcolari fură puternice şi sincere. Cei doi copii erau realmente îndrăgiţi, ambii provenind din familii foarte sărace. Erau inteligenţi, modeşti şi ambiţioşi, şi aveau o mulţime de prieteni. Jamie le făcu semne cu mâna şi le zâmbi cu gura până la urechi colegilor săi entuziasmaţi. Debbie se îmbujora şi-şi privi cu atenţie pantofii. Directorul radia de fericire văzând reacţia auditoriului. Evenimentul constituia o mare încurajare morală, într-o şcoală unde asemenea întâmplări erau rare. Pentru doi copii din mediul lor, o croazieră de trei săptămâni pe Mediterana, la bordul unui transatlantic, chiar că era un adevărat vis. Dacă-i vorba, nu i-ar fi displăcut nici lui.

Ţinu un scurt discurs plin de tact, felicitându-i, dar având grijă să nu ia asupra lui meritele copiilor. Profesorul de limba engleză —- un om cu înfăţişarea chinuită, a cărui chelie timpurie îl îmbătrânea cu zece ani — fu solicitat să vină să-şi primească laudele. În mod vădit şi el strălucea de fericire. Directorul îi reţinu pe cei doi copii alături de el pe podium, în timp ce elevii se răspândeau care încotro, să-şi înceapă orele de curs. Un fotograf şi un reporter de la ziarul Liverpool Echo aşteptau în biroul lui. În cei trei ani petrecuţi de el la acea şcoală, nu-şi amintea să mai fi încheiat o adunare a şcolarilor cu o asemenea senzaţie de mulţumire sufletească.

BurtD. Ingram stătea în picioare lângă fereastra biroului său, privind spre Hyde Park. Era o terestră largă şi biroul însuşi era uimitor de spaţios, cu mult mai mare decât i-ar fi fost necesar, sau chiar decât oricare altul pe care-l avusese mai înainte. Se întoarse şi se aşeză pe una dintre cele trei canapele impunătoare, bueurându-se de confortul său. Ştia că-n dimineaţa aceasta scrisorile lui erau citite în două sute de şcoli. Zâmbi. Bineânţeles că totul era un rahat de mare clasă.

Cu, vreo două luni în urmă, „Chieftain Oii" avusese mari pierderi de pe urma unor accidente ce nu putuseră fi evitate.

Mai întâi, o instalaţie din Marea Nordului explodase din cauza unor manevre greşite şi răspândise petrol pe mare vreme de câteva săptămâni până să poată fi oprit. Păsările marine prinse în pânza de petrol muriseră şi ştirea fusese difuzată prin buletinul de îa ora nouă. Ca şi cum n-ar fi fost destul, la o săptămână de la explozie 0 navă-cisternă de-a lor se scufundase într-o coliziune în Canalul Mânecii, aruncându-şi încărcătura de ţiţei pe coastele Cornwall-ului. Autorităţile încercau să acuze de neglijenţă societatea lor.

Burt Ingram era un american chipeş şi inteligent, de cincizeci şi ceva de ani, care avansase în cadrul firmei cam atât cât putuse, preferind să rămână la Londra, decât să se înapoieze în Statele Unite. Fusese trecut într-un post superior, dar fără prea multe pretenţii, în cadrul departamentului „personal", şi vreme de doi ani îşi împărţise biroul cu un alt bărbat, cu care adesea se luase la trântă în joacă, aşteptându-şi cu mulţumire ieşirea la pensie.

La două zile după ciocnirea vasului din Canalul Mânecii, fusese mirat pomenindu-se silit să înfrunte o conferinţă de presă ostilă în calitate de vice-preşedinte pentru relaţiile cu publicul —- post creat în mare grabă cu acest prilej. Una dintre primele sarcini ale vice-preşedintelui fusese aceea de a încerca să repare imaginea deteriorată a companiei „Chieftain" — ceva care să placă publicului şi sji poată fi realizat rapid.

Concursul de compuneri fusese ideea lui. Mecanismul de relaţii cu publicul al firmei luase măsuri ca evenimentul să fie cunoscut: pe plan naţional, şi fiecare şcoală din ţară fusese invitată să participe. Cele mai bune compuneri urmau să fie publicate în ziarul naţional de duminică la care „Chieftain Oii" deţinea douăzeci şi cinci la sută din capital. Croaziera era gândită ca un apogeu al întregii acţiuni. Câteva sute dintre cei mai buni tineri ai ţării — băieţi şi fete — aveau să fie plimbaţi pe Mediterana cu un transatlantic de lux. La bord aveau să urmeze cursuri, să asiste la conferinţe referitoare la cultura şi

trecutul glorios al oraşelor pe care le vor vizita şi, în general, aveau să fie îndopaţi cu cultură, călăuziţi prin muzee şi târâţi prin faţa unor privelişti splendide.

Părerea lui personală era că se vor înapoia fără a-şi fi sporit prea mult cunoştinţele, în afară de cele* referitoare la marea diferenţă dintre preţurile băuturilor alcoolice în Anglia şi în ţările mediteraneene, dar asta nu era problema lui'. Preşedintelui îi plăcea ideea, iar suplimentul în culori al ziarului abia aştepta să apară cu un reportaj de trei săptămâni asupra călătoriei. Urma să prezinte crema tineretului britanic într-un grup strâns pe puntea de un alb strălucitor şi împodobită cu steaguri a motonavei Maribella. Patru sute de elevi, fără nici un „aurolac" printre ei, şi cărora „Chieftain Oii" le făcea cunoştinţă cu cele mai frumoase lucruri din viaţă. Zâmbi în sinea lui. Ziariştii de la suplimentul în culori ştiau cine le plătea salariile — vor uita să. arate încasările beţivilor şi pe înspăimântaţii proprietari de cafenele din fiecare port vizitat.

-La Dublin nu se face un control al paşapoartelor pentru zborurile din direcţia Londra. Un singur funcţionar, care putea foarte bine să fie un vameş, îi cerceta pe pasagerii proaspăt sosiţi fără a da semne de un interes deosebit. Dacă supravegheau şi cei din Secţia Specială irlandeză, atunci procedau discret, poate cu ajutorul monitoarelor ce prezentau imagini captate de camerele de luat vederi montate deasupra

capetelor pasagerilor. Când Mike ieşi în holul principal, nimeni nu păru să-i acorde vreo atenţie.

Ezită, privind în jurul lui, la marea de chipuri necunoscute. O femeie tânără se desprinse din mulţimea care aştepta şi se îndreptă spre el. Îl ciupi de obraz, râzând şi agitându-se ca şi cum ar fi fost un membru al familiei, întors după o lungă şedere în Anglia. Sporovăitul cu însufleţire, îl târî afară din

clădire către o maşină care-i aştepta, îl instala pe bancheta din spate şi urcă ea însăşi pe scaunul de lângă şofer — un bărbat foarte brun, cu nişte sprâncene îmbinate, groase de un deget, care-i tăiau fruntea ca o linie dreaptă. Lingă Mike şedea un alt bărbat. Acesta era mai în vârstă, corpolent, cu fălci masive şi cu nişte şuviţe de păr pieptănate neconvingător peste chelia ce i se lăţea pe creştet. Cămaşa îi era atât de întinsă deasupra centurii, încât îi sărise un nasture.

Ambii bărbaţi îl salutară pe Mike fără prea multe semne de prietenie, şi maşina ieşi din aeroport fără ca ei să mai scoată vreo vorba. Întreaga atenţie le era îndreptată asupra drumului. Şoferul se uita mereu în oglinda retrovizoare, iar grasul se tot sucea greoi în scaunul lui, ca să se uite prin geamul, din spate.

Imediat ce se depărtaseră de aeroport, fata i se adresă lui Mike:

— Uite. Pune-ţi-i.

Îi dădu o pereche de ochelari cu lentile întunecate şi rame groase, care ascundeau o bună parte din faţă. De îndată ce*şi-i puse, îl stăbătu un neliniştitor fior de gheaţă — ochelarii erau complet opaci.

Pe neaşteptate, maşina făcu o întoarcere bruscă, azvârlindu-l peste bărbatul gras, apoi se zgudui ca şi cum s-ar fi izbit de un obstacol. Căzu iar peste grăsan.

— Stai uşurel, îi zise acesta râzând. Mai bine te-ai ţine zdravăn câteva minute, doar cât se încredinţează Joe că nu suntem urmăriţi.

Mike bănui că tocmai făcuseră o întoarcere în loc pe şoseaua cu două sensuri, trecând peste fâşia centrală pe care creştea iarbă. Merseră în continuare, cotind de mai multe ori şi făcând manevre de depistare, pe o durată apreciată de Mike la aproximativ douăzeci de minute. Ultima parte a călătoriei fu mai lentă, cu frecvente cotiri, ca şi cum s-ar fi aflat pe străzi laterale. În fine opriră. Se auzi un scrâşnet de frâne care-l făcu

pe Mike să tresară, alunecară puţin înapoi şi, în cele din urmă, motorul se stinse.

Bărbatul mai vârstnic îl ajută pe Mike, ca pe un orb, să coboare din maşină §i să urce câteva trepte. În apropiere se auzea zgomotul unor copii la joacă. O uşă se închise în spatele lui. I se scoaseră ochelarii. Grăsanul stătea în faţa lui, rânjind. Se aflau în holul de intrare al unei case.

— Îmi pare rău de chestia asta. Sunt totuşi sigur că vei înţelege cum stau lucrurile.

Mike dădu din cap şi râse silit.

— Bineânţeles, ştiu care-i treaba. Păcat că nu toţi sunt la fel de înţelegători. Asta-i din cauză că problemele de securitate sunt în halul în care sunt.

Expresia omului deveni gravă.

— Ai dreptate, prietene. În ultimele luni a fost groaznic. N-am mai pomenit o asemenea perioadă, în care să fi pierdut atâţia oameni. Dintre care şi multe femei. Ne vor trebui ani de zile ca să-nlocuim pierderile suferite. Nişte afurisiţi de ani!

Mike aprobă cu o mişcare a capului, gândind:,,Şi încă n-aţi văzut nimic!".

— Nu-ţi fă griji, spuse cu glas tare. Se pare că acum lucrurile încep săse-aranjeze.

Burtosul clătină din cap cu îndoială şi-l conduse în sus pe scară. -Când trecură pe lângă un telefon din hol, Mike observă că avea cadranul blocat cu un lacăt şi numărul fusese şters. Poate că mai învăţau câte ceva.

Încăperea în care fu introdus avea un pat, o măsuţă joasă, un fotoliu uzat şi un televizor. Pe masă se aflau câteva cărţi şi, alături de ele, o tavă cu sandvişuri cu friptură de vită şi un cartuş cu şase cutii de ţigări Guiness. Perdeaua de la fereastră era trasă. Luă un sandviş şi muşcă din el.

TŢ— Fă-te comod. Baia e-n camera alăturată. Dacă vrei ceva, strigă, eu voi fi la parter. Tu vei locui aici, sus. O.K.?

Mike flutură mâna cu sandvişul şi zâmbi, arătând spre masă.

— O.K. V-aţi gândit la toate. Cum te cheamă?

— Sean.

— Bun. Şi cât timp urmează să stau închis aici, Sean?

— Habar n-am. Eu sunt doar paznic, nimeni nu-mi spune nimic.

Mike zâmbi uşor, remarcând înţepătura de ranchiună din glasul omului.

— S-ar părea că asta ne e soarta, amândurora, îi zise în chip de consolare şi împingându-l încet spre uşă. Dacă am nevoie de ceva, te chem. Şi primul lucru pe care-l doresc, după drumul ăsta — adăugă scuturându-şi cu două degete pânza cămăşii — este să fac o baie.

De îndată ce Sean coborî scara, Mike trase la o parte perdeaua. Fereastra dădea spre o curte pavată, dincolo de care se înălţa zidul orb al unui depozit sau al unei fabrici. Cercetă fereastra. Era fixată prin câteva cuie bătute în cercevea.

Fereastra camerei de baie era blocată în acelaşi fel. Dădu drumul la apă să umple cada şi străbătu palierul, încercând uşile celorlalte două dormitoare. Ambele erau încuiate. De jos nu se auzea nici un zgomot. Cu toate acestea, observă că uşa unei a treia camere, cea din faţa scării, era deschisă. Sean nu risca să nu-i audă chemarea. Şi nici nu-i va scăpa zgomotul vreunui pas pe treptele scării.

Mike făcu o baie rapidă şi reveni în camera lui să aştepte, fără a şti prea bine dacă era oaspete sau prizonier.

Capitolul 9

M ike se trezi din cauza luminii. Se dezmetici într-o clipă şi era gata să-şi zvârle picioarele afară din pat când văzu în prag faţa zâmbitoare a lui Sean. Mâna lui încă mai era pe comutator.

— Te-am speriat? îmi pare rău, îi spuse voios. Ţi-am adus o ceaşcă de ceai. Pleci de-aici peste câteva minute.

Mike se aplecă să-şi ia ceasul, pe care-l pusese pe jos,

lângă pat. În timp ce şi-l prindea la mână, se uită la el în mod automat — era şase şi-un sfert.

Luând ceaşca adusă de Sean, străbătu camera şi trase la o parte perdeaua. Nici nu se luminase de ziuă. În cameră era frig. Dârdâind, se întoarse spre Sean.

— E-n ordine. Am timp să fac repede o baie?

Sean îl privi ca şi cum ideea de a face o baie mai înainte de a avea prilejul să te murdăreşti i se părea oarecum suspectă.

— Dacă vrei... Dar grăbeşte-te, peste zece minute vor fi aici. Oamenii cu care te întâlneşti nu suportă lipsa de disciplină.

Mike îi adresă un, salut ironic.

— Sunt convins. În câteva minute cobor la tine, la parter.

' « Sean îşi mişcă un deget dintr-o parte într-alta şi plescăi din limbă.

— Nţţ. Doar îmbracă-te şi aşteaptă aici. Te vor chema când vor avea nevoie de tine.

Până când Mike termină de băut ceaiul, robinetele lăsaseră să picure cu zgârcenie cinci degete de apă în cada ruginită. Se spălă cum putu în balta călduţă, se bărbieri şi se îmbrăcă rapid. Tocmai când fu gata, auzi uşa de la stradă deschizându-se şi închizându-se încet, şi un murmur de conversaţie în casa scării. De la parter, Sean îi strigă numele cu glas cântat. Dând pe gât ultimul strop din ceaiul prea îndulcit, coborî în holul de intrare. Fata şi Joe, şoferul, aşteptau în pragul uşii. Ea îi întinse din nou lui Mike ochelarii, şi, după ce-i spuse ceva lui Sean, îl ajută să coboare treptele şi să urce în spatele maşinii.

Merseră cam o jumătate de oră. După frecventele cotiri bănui că zigzagau prin străzi lăturalnice, răsucindu-se şi revenind pe acelaşi drum pentru a scăpa de orice urmărire. Când nişte mâini îl ajutară să coboare din maşină, s-ar fi putut foarte bine afla la cinci uşi de precedenta locuinţă cât şi la o

distanţă de cinci milel de unde porniseră.

Mâinile ce-i ţineau coatele îl conduseră într-o casă. Aerul închis, felul cum răsunau paşii, îi spuseră că mergeau în lungul unui coridor îngust. Mirosul de slăninuţă prăjită îi stârni brusc un junghi de foame, care aproape că-l făcu să râdă cu glas tare — era absurd ca unui om care era condus cu ochii legaţi în faţa unui grup de ucigaşi organizaţi să-i fie foame.

l Milă = unitate de măsură englezească pentru lungimi. Mila terestră este egală cu l,609 km. Cea marină — cu l,853 km. (n.t.)

Apăsarea pe braţele sale îl făcu să se oprească. Două mâini îi apucară pe la spate bicepşii şi-l întoarseră spre stânga. Începură să coboare câteva trepte de lemn. Chiar şi purtând ochelarii opaci, Mike îşi putea imagina planul casei.

Era~ construcţia clasică, în terase, pe care-o cunoscuse în copilărie. De la uşa dinspre stradă merseseră de-a lungul unui coridor îngust, cotind o singură dată — când ocoliseră casa scării. Drept înainte era, desigur, uşa spre bucătărie, iar uşa prin care tocmai intraseră, la stânga, trebuie să se fi aflat sub scara principală, ducând spre pivniţă. Răceala aerului, când începură să coboare, îi confirmă presupunerea.

— Dezbracă-te.

Era un glas nou, bărbătesc, aspru şi grosolan, lipsit de orice prietenie.

— Mmm?

— Scoate-ţi hainele.

Glasul era nerăbdător. O mână începu să-i tragă de pe umeri haina.

— Hei!

Scuturându-se, cu o mişcare mânioasă, Mike se eliberă şi-şi ridică mâinile spre ochelari.

— Lasă-i acolo. Scoate-ţi hainele, aşa cum ţi s-a spus. Cuvintele fuseseră rostite de o altă voce, încă neauzită

de Mike. Era mai blândă şi mai educată decât cea dinţii; dar conţinea o intonaţie de răutate calmă pe care cealaltă n-o

avea.

Mike îşi luă mâna de la ochi. Împotriva voinţei sale, începu să se dezbrace. Pe măsură ce-şi scotea hainele, o mână îi lua fiecare articol de îmbrăcăminte. Rămase în chiloţi.

— Şi ăştia.

Resemnat, îi scoase şi-i întinse mâinii nevăzute. Se auzi un zgomot metalic, apoi o pauză punctată de nişte fâşâituri scurte şi intermitente. O bruscă senzaţie de răceală pe spate îl făcu să tresară, apoi răcoarea îşi pierdu intensitatea, pe măsură ce un obiect începu să se plimbe încet pe pielea lui. Îi acoperi fiecare părticică a trupului, de la părul de pe creştet până la degetele picioarelor. Protestă cu glas tare când un ajutor îi desfăcu fesele pentru a înlesni intrarea obiectului printre ele. Cel de-al doilea glas îi porunci tăios să tacă din gură.

Avea impresia că le făcea plăcere să-l supună acestei umiliri. Obiectul care-l cercetase îi părăsi pielea.

— E „curat".

- Vocea celui care mânuise sonda părea morocănoasă, ca şi cum posesorul ei ar fi fost dezamăgit.

— Îţi poţi scoate ochelarii, Michael.

Când şi-i luă de la ochi, expresia feţei îi era un amestec de uimire şi mânie — ultimul glas fusese al lui Mary. Rămase clipind în lumină, concentrându-şi privirea asupra scenei din faţa lui, şi imediat se bucură de prezenţa fetei. Îi oferea un pretext pentru mirarea şi tresărirea provocată de recunoaştere, pe care nici un autocontrol nu le-ar fi putut opri să i se citească în ochi.

De partea cealaltă a mesei, alături de Mary, stăteau trei bărbaţi. Îl recunoscu pe fiecare dintre ei ca făcând parte din înaltul Comandament al Provocatorilor. Fiecare era, aşa cum singur admitea, de mai multe ori ucigaş. Doi erau evadaţi din închisoare — unul din Ulster, celălalt din localitatea Walton, aflată pe teritoriul Angliei. Cel de-al treilea era pus sub urmărire în Republica Irlanda pentru uciderea a doi membri

din Gardă. Un detaşament al Provocatorilor, fugind să, se ascundă după uciderea a doi soldaţi, la periferia Portdown-ului, fusese prins într-o ambuscadă organizată în comun de poliţia britanică şi de cea irlandeză. Doi dintre membrii detaşamentului fuseseră capturaţi vii şi făcuţi să dispară înapoi, peste graniţă. Poliţia credea că pe cel de-al treilea îl avea în mână, până ce el scosese la iveală de sub haină o armă, despre care se spunea că ar fi o mitralieră Scorpion fabricată în Israel şi, împuşcând în stânga şi-n dreapta, reuşise să scape.

Întâmplarea aceea stârnise mare agitaţie. Era prima oară când acest tip de armă de foc, deosebit de agreat de teroriştii din Orientul Mijlociu, fusese văzut în Ulster. Autorităţile britanice erau extrem de îngrijorate de posibilitatea ca

Provocatorilor să li se fi trimis o cantitate mare din aceste arme atât de periculoase. Irlandezii erau mai necăjiţi din cauza celor doi soldaţi din Gardă, care fuseseră ucişi. Nu-i interesa ce anume armă fusese utilizată.

Mike se sili să-şi ţină ochii aţintiţi spre Mary, evitând să se uite la ceilalţi. Creierul îi zvâcnea, ura fierbea în el ca o lavă încinsă. Doar o distanţă de un iard îl despărţea de oamenii despre care credea că sunt însăşi inima organizaţiei'.

Ridică o mână şi o ameninţă în glumă cu degetul pe Mary.

— Ei, na-ţi-o! Ce mai surpriză! Ce caută o fată drăguţă ca tine într-un asemenea loc? o întrebă, cuprinzând camera într-un gest neglijent al mâinii.

Îşi auzea propriul glas ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva, rece şi sarcastic, fără nici o urmă din amestecul învolburat de ură şi exultare ce clocotea în el.

— Acum poţi să-ţi pui iar hainele, îi spuse Mary. Mike se grăbi să se-mbrace.

— Stai jos, îi porunci bărbatul din mijloc, ucigaşul celor doi soldaţi din Gardă, arătându-i un scaun din lemn.

Mike se aşeză, privind în jur cu o expresie de apreciere, încăperea îi confirma impresia ce şi-o făcuse cât timp avusese

ochii acoperiţi. Se aflau într-o pivniţă, o sală scundă şi fără ferestre. Pereţii erau tapetaţi cu fâşii de material izolant din fibră de sticlă, fixate grosolan pe zid cu ajutorul unor stinghii de lemn proptite în colţul dintre perete şi plafon. Era un aranjament provizoriu. Treptele de lemn pe care coborâseră rămăseseră în spatele lui. Lângă el stăteau pe scaune doi oameni, dintre care unul ţinea pe genunchi un dispozitiv asemănător cu detectoarele de metale din aeroporturi. Tovarăşul său era înarmat cu o puşcă automată.

În aer se simţea mirosul caracteristic al mucegaiului şi al pământului umed, dar cu toate acestea Mike îşi dădea seama că rostul izolaţiei nu era acela de a asigura căldura. Cei în faţa cărora se afla nu arătau ca nişte oameni cu o grijă excesivă

pentru confortul personal. Însă îi preocupa mult, şi pe bună dreptate, posibilitatea existenţei unor microfoane direcţionale. Montat pe un acoperiş, un astfel de microfon putea localiza cu cea mai mare precizie sursa unei împuşcături; îndreptat spre o clădire, ar fi captat o conversaţie printr-un perete de cărămidă gros de nouă inchi. Controlul corporal la care fusese supus ceva mai înainte avusese scopul de a-i găsi emiţătoare implantate sub piele. Întâmplările catastrofale din ultimele câteva săptămâni începuseră, în cele din urmă, să-i înveţe câte ceva pe ticăloşi.

Cei patru din faţa lui începură să-l bombardeze cu întrebări. Procedau ca o echipă cu experienţă, nedându-i nici o clipă de gândire. Deseori, unul din ei revenea asupra terenului deja explorat de altul, formulând o întrebare puţin diferită.

Mike era destul de zguduit, lucru pe care nici nu-l putea ascunde. Ceilalţi păreau să cunoască şi cele mai mici amănunte din tot ce spusese el încă de la început. Fiecare părere, fiecare observaţie sau comentariu care-i scăpaseră de pe buze în vreo circiumă, părea să fi ajuns până la ei — totul redat cuvânt cu cuvânt.

Nu era prea greu de răspuns-la întrebări. Uneori, când

unul din ei insista prea mult asupra unor probleme deja discutate, Mike îşi îngăduia izbucniri de enervare. Folosea aceste prilejuri pentru a încerca să-şi recapete o oarecare stăpânire de sine, exprimându-şi un dispreţ sarcastic faţă de lipsa lor de îndemânare.

Treptat, interogatoriul lor părăsi generalităţile referitoare la trecutul şi motivele lui, concentrându-se asupra cunoaşterii limbii arabe, asupra experienţei sale în relaţiile cu arabii şi a cunoştinţelor în materie de explozivi. După primele momente de descumpănire, la descoperirea că orice cuvânt spus de el fusese transmis până în casa aceasta, Mike începuse deja să-şi recapete sângele rece. Acum se afla-pe terenul pe care se simţea cel mai sigur. Nu era nevoie să inventeze nimic, chiar dacă-multe lucruri nu trebuiau să fie pomenite.

Vorbea cu un glas coborât, liniştit, fără urmă de falsă modestie. Bărbatul din extrema stingă, cel care evadase din Walton, scoase la vedere o foaie de hârtie pe care erau scrise câteva fraze. Era un om cu înfăţişarea blândă, cu obrajii căzuţi şi cu o coroană de păr cărunt şi ţepos, ce înconjura o chelie plină de pistrui. Semănând cu o pisică gata să sară asupra unui şoarece rănit, citi destul de anevoie prima frază.

Fără o clipă de ezitare, Mike îi răspunse printr-o traducere în care, pentru a spori efectul, accentua puternic sunetele guturale. Omul îşi ţuguie buzele, uitându-se la hârtia lui, şi trecu la fraza următoare. Şi de data asta Mike răspunse fără nici o pauză de gândire. Continuă în felul acesta cu încă două fraze şi răspunsuri. La fiecare dintre replicile lui Mike, cel care-l chestiona trăgea cu coada ochiului la hârtie, străduindu-se să compare năvala de sunete cu grosolana redare fonetică din faţa lui. După cel de-al patrulea răspuns al lui Mike, pufni pe nas şi aruncă hârtia pe masă, departe de el. Se uită pe rând la tovarăşii săi, apoi reveni cu privirea spre Mike. '

— Ca să-ţi spun adevărul, al dracului să fiu dacă pricep o iotă.

Mike zâmbi cu înţelegere şi strânse din umeri cu modestie.

Cel care-i ucisese pe soldaţii din Gardă se uită la chel pe sub pleoapele întredeschise. Clătină din cap şi se întoarse spre Mike.

— Uite ce-i, îi zise pe un ton de răbdare, din câte le-ai spus oamenilor noştri de dincolo de mare, se pare că ştii „puţină" arabă. Eu nu sunt lingvist, mai ales în ceea ce priveşte araba. Aşa că te-ntreb: o ştii puţin, sau chiar vorbeşti afurisita asta de limbă? Vreau să spun, o vorbeşti bine?

Mike dădu din cap afirmativ, împărtăşindu-i dispreţul faţă de eforturile chelului.

— O vorbesc bine.

— La perfecţie? Sau doar cât să-ţi comanzi o mâncare în ceea ce trece, la eâ, drept un restaurant?

— Cam între astea două. Pot exprima orice-aş vrea să spun. Şi, în privinţa restaurantelor, au câteva foarte bune.

Chelul se încruntă, ciocănind cu degetele în masă, şi izbucni:

— Cum naiba ştim dacă nu minte? De chestia asta depind al dracului de multe lucruri.

Tovarăşul lui îi aruncă o privire plină de milă.

— Pentru Dumnezeu, Dev, las-o baltă. O vorbeşte. Mai bine decât vorbeşti tu uneori engleza. Doar n-o să ne mintă în problema asta, nu-i aşa, Michael?

Ultimele cuvinte le rosti cu un fel de prietenie blândă sub care se simţea ameninţarea. Mike scutură din cap zâmbind:

— Nu.; ; Ochii li se întâlniră timp de o clipă.

— Bine. Aşa gândeam şi eu. Acum să trecem mai departe, în restul interviului, Mary aproape că nu vorbi. Stătea

acolo cu o umbră de zâmbet pe buze, privind în gol, peste umărul lui Mike. Acesta avea impresia că fata compara în minte fiecare amănunt din vorbele lui cu ceea ce-i spusese în timpul cât o găzduise, verificând dacă toate informaţiile despre el se potriveau cu ceea ce aflase ea. Puţin după ora unsprezece, ucigaşul soldaţilor din Gardă, care părea a fi şeful celorlalţi, ceru o pauză. Cei doi bărbaţi care stăteau în fundul

camerei îl escortară pe Mike, urcând scara până în bucătăria strimtă. Ajuns la uşa din capătul treptelor, se întoarse spre bucătărie, zări încă doi bărbaţi în apropierea uşii dinspre stradă. Amândoi erau înarmaţi cu puşti.

Fata care-l însoţise pe Mike până la acea casă stătea la o masă acoperită cu muşama, pe care se aflau o tavă cu ceşti de ceai şi un morman de sandvişuri cu şuncă. Îi servi pe cei trei şi duse restul în pivniţă. Mike îi observa atent pe tăcuţii paznici. Cel cu puşca automată îşi ţinea mâna pe armă chiar şi în timp ce mânca. Tovarăşul lui înşfacă un sandviş cu amândouă mâinile şi-şi înfipse dinţii în el. Când făcu această mişcare, prin stofa hainei sale se văzu conturul de neconfundat al unui revolver uriaş.

Mike băuse trei ceşti de ceai tare până reveni fata în bucătărie.

— Vor să te întorci jos, îi spuse ea, arătând cu bărbia spre uşă.

Cei doi paznici înarmaţi coborâră tăcuţi scara, în urma lui.

Grupul celor patru care-l interogaseră ocupa aceleaşi scaune. Chipurile le erau ca de piatră. Şeful se uită ţintă câteva clipe la faţa lui Mike, ca şi cum se aştepta să vadă scrisă pe ea vreo trădare.

— Am discutat în legătură cu ce ne-ai spus azi-dimineaţă, Michael.

Tonul era complet, lipsit de expresie. Mike simţi cum îi curg şiroaie de transpiraţie pe spinare. Auzi în spate foşnetul uşor al îmbrăcăminţii, celor doi paznici care se foiau de pe un picior pe celălalt. Se întreba dacă oamenii de la masă erau sau nu înarmaţi. Aproape sigur că erau. Întregul aranjament al casei era conceput pentru a face faţă unor necazuri. Îşi răsuci pe jumătate capul peste umăr, pentru a evalua poziţiile celor doi oameni din spatele lui. Îi lăsase stând puţin în urmă şi unul alături de celălalt, blocând accesul spre scară. Nu păreau inteligenţi, dar de duritatea lor nu te puteai îndoi. A-i lua unuia

din ei arma era o speranţă bună pentru un personaj de roman. Şansele lui de a scăpa prin fugă erau nule.

Şeful grupului se ridică încet în picioare, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul lui Mike. Se aplecă puţin în faţă, cu palmele sprijinite de masă, şi-i spuse:

— Bine-ai venit în conducerea generală a Aripii Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze.

Apoi îi întinse o mână.

Râsul lui Mike semăna cu un hohot de plâns. Cei patru îi zâmbeau. Se uită în jurul său. Paznicii înarmaţi rinjeau.

Dădu mâna cu cei patru şi, gândindu-se mai bine, strânse şi mâinile celor doi înarmaţi. Mary îi reţinu mâna doar cu o fracţiune de secundă mai îndelung decât ceilalţi. Şeful îi chemă pe toţi la ordine.

— Bun, acum gata. Stai jos, Michael. Şi le spuse paznicilor:

— Asta-i tot deocamdată, băieţi. Ne puteţi lăsa singuri. Aşteptă până auzi închizându-se uşa din capul scării, şi

abia atunci îşi trase scaunul mai aproape, adresându-i-se lui Mike:

— Îmi pare rău că te-am frecat aşa. După ce voi termina ce am de zis, vei înţelege pentru ce.

Mike schiţă cu mâinile un gest prin care-i dădea a înţelege că nu era nevoie să-şi ceară scuze. Fără a acorda atenţie gestului, celălalt continuă:

— Avem o treabă pe care vrem s-o faci pentru noi. E ceva mai neobişnuit, dar foarte important. Nu-ţi pot sublinia îndeajuns de mult cât de importantă. (Se uită pe rând la ceilalţi, ca pentru a le cere confirmarea.) — Ai citit ziarele, aşa că nu trebuie să-ţi mai spun cât ajutor am primit de la libieni în decursul anilor. Nu trece săptămâna fără ca vreunul din ziarele britanice şă nu vânture problema. De obicei, reportajele lor nu sunt decât gunoaie în ceea ce priveşte amănuntele faptice, dar fondul l-au prins destul de bine. Încă de prin anii 'şaizeci, libienii ne-au ajutat în permanenţă, într-un fel sau altul.

Buzele lui Mike se răsfrânseră într-un zâmbet..

— Mda. Este unul din secretele care n-au fost păstrate cum se cuvine.

Celălalt îi răspunse la zâmbet printr-o expresie acră.

— Da. Dar există şi ceva care a fost ţinut ascuns bine. Libienii ne fac o mulţime de necazuri. Nu-i o noutate, au devenit tot mai duri în tratarea afacerilor încă de-acum doi ani, dar în ultimele două săptămâni situaţia a ajuns de netolerat. Sunt extrem de dificili în privinţa livrărilor.

— Ce fel de livrări?

Omul îşi coborî şi mai mult glasul:

— În principal, Semtex.

Făcu o pauză, Jăsând ca acel cuvânt să pătrundă bine în mintea, interlocutorului-său, apoi continuă:

— Eşti familiarizat cu asta?

— Oricum, ştiu ce este. Cine nu ştie? Dar de mânuit, nu l-am mânuit niciodată.

— O vei face în curând, sper. Ascultă, nu trebuie să ţi-o spun eu: cea mai mare parte din substanţele noastre explozive le-am primit întotdeauna din Libia. În trecut era vorba de alte materiale, dar de câţiva ani primim Semtex. Nu c-am insista, neapărat, asupra lui. Ne-ar conveni orice exploziv cu plastic. Singura caracteristică specială a Semtex-ului e că nu are nici un miros. Şi, ca să fiu sincer, în momentul de faţă nu ne-ar păsa absolut deloc dacă ceea ce ne trimit ar puţi ca o balegă de porc. Dar se-ntâmplă că Semtex-ul este ceea ce au — sau aveau — libienii. Asta-i problema noastră. Nemernicii refuză să ne mai dea afurisitul de material.

— De ce dracu? Niciodată nu l-au dat în chip de cadou, nu-i aşa? îmi închipui că întotdeauna am plătit pentru el?

— În trecut aşa am făcut, uneori.

— Uneori?

— Ascultă, tocmai te-ai alăturat celor din Aripa Provizorie, nu unora din societatea de Asigurări a celor Prudenţi. Banii ne vin în salturi, nu în sume încasate regulat, săptămânal.

— Ca aceia proveniţi de la bănci? Şeful grupului îi aruncă o privire tăioasă.

— Lasă asta. Avem o mulţime de surse. Dar sunt neregulate. Totul este O.K. În privinţa plăţilor pentru chirii, călătorii şi întreţinerea oamenilor din serviciul activ. Problema o constituie sumele mari. De exemplu, expedierile de arme. Semtex-ul.

— Şi, în mod firesc, furnizorilor noştri le place să fie plătiţi.

Fulgere de mânie ţâşniră din ochii celuilalt.

— Plătim aşa cum putem. Nu asta a fost vreodată problema. Ne-au înţeles situaţia. Trebuia să profităm de. prilejuri când se iveau. Dacă puteam primi o livrare, o luam. Dacă exista o navă disponibilă pentru a întreprinde călătoria, expediau marfa, iar banii şi-i aşteptau. Aveam un cont deschis, dacă vrei. Niciodată nu ne-au zorit prea mult. (Ridică o mână oprind exclamaţia lui Mike.) — Să nu cumva să-ţi faci idei greşite. Aşa cum ţi-am spus, întotdeauna ne onorăm datoriile. Nu Le suntem datori nici măcar cu un dolar. Oricum, fapt este că în trecut erau bucuroşi să ne ajute. Nimeni nu pretindea să vadă mai întâi culoarea banilor noştri. Era o înţelegere foarte civilizată.

— Exact aşa cum spuneţi — foarte civilizată. Şi acum au întrerupt-o?

— Întocmai. Necazul e cu afurisitul ăla de Ghaddafi. Acel ultim atentat, în cursul căruia celălalt ticălos, Jamal, şi-a pus oamenii să-ncerce să doboare avionul-lui Ghaddafi, pare să-l fi turbat definitiv, l-a dezechilibrat şi mai mult. A luat-o complet razna, a devenit cu totul imprevizibil. Scuza pe care ne-o prezintă este că cehii nu le mai furnizează materiale, încă de când i-au gonit pe comunişti.

^— Păi, şi nu-i adevărat? Cehii au declarat asta ei înşişi.

— Sigur că aşa au declarat. Dar au spus şi că-n ultimii ani de regim comunist au trimis în Libia materiale cât să le ajungă cinci sute de ani. (Clătină din cap mânios.) — Problema este

Ghaddafi. Un ticălos nebun.

— S-ar putea ca motivul să fie doar că-l preocupă altceva, sau poate c-a auzit cam cum merg lucrurile aici şi, pur şi simplu, ne-a abandonat. Întâmplător, cehii continuă să fabrice chestia aia, nu-i aşa? N-ar fi raţional din partea noastră să încercăm să găsim alte canale?

Şeful grupului se uită la el cu 6 privire sfredelitoare.

— Abuzezi de norocul tău, prietene, îi spuse cu un fel de mârâit. Cât despre alte canale, ne ocupăm de asta. Există-n lume ţări — unele prin America Centrală şi încă alte câteva — care-ar accepta să ne ajute. Avem un om care face cercetări. Ai vreo experienţă cu sud-americanii?

Mike scutură din cap.

— Ei bine, noi avem. Dar ne va lua timp. Yancheii le fac o mulţime de greutăţi în legătură cu materialele astea. Nici unul din preşedinţii lor de tinichea nu vrea să facă o mişcare prin care i-ar da lui Bush prilejul de a-l sancţiona ca pe Noriega. Şi-au vârât cu toţii râtul prea adânc în troaca banilor proveniţi din droguri pentru a ne mai întinde nouă o mână de ajutor.

— Dar Libanul? Acolo trebuie să se găsească de vânzare tone de rahat dintr-ăsta.

Interlocutorul lui Mike schiţă un gest de nerăbdare.

— Lucrăm şi în direcţia asta. Ticăloşii ăia sunt mai răi decât libienii. Noi^avem nevoie de materialul acela acum. Aşa încât concentrează^ atenţia supra Libiei, aşa cum ţi-am cerut. Acolo ştim că se află material şi ştim că-i disponibil, numai să vrea să ni-l dea.

Mike izbucni în râs, neluând în seamă agresivitatea interlocutorului său.

— Şi pentru ce atâta grabă? De ce nu adunăm mai întâi banii? Eu, unul, nu cunosc America Latină, dar în mod cert îi cunosc pe arabi. Nimic nu-nţeleg mai bine decât o tranzacţie cu banii jos.

Celălalt se uită mai întâi în sus, spre scară, asigurându-se

că acolo nu era nimeni, pe urmă la tovarăşii săi ca spre a le

cere aprobarea pentru ceea ce avea să spună. Îşi coborî şi mai mult glasul. *.

— O să-ţi explic pentru ce. În ultima vreme am încasat o mulţime de lovituri grele. Englezii ne-au hărtănit rău. Ştii totul la fel de bine ca şi mine. De fapt, ai umplut Londra cu protestele tale în legătură cu asta.

Mike îşi înclină capul, într-o recunoaştere sarcastică, fără a scoate o vorbă.

Şeful grupului continuă:

— Ei bine, situaţia este chiar mai rea decât o ştii tu. Dincolo de mare au fost împuşcaţi vreo duzină de bărbaţi valoroşi... şi femei, adăugă în silă, simţind ochii lui Mary aţintiţi asupra lui. Oricum, în cele mai multe din unităţile noastre din Anglia. Nu era nevoie să fie împuşcaţi. Puteau să-i aresteze. Dar pe englezi nu-i interesează arestările. Şi-au schimbat tactica. Tot ce vor acuma este să amestece în toate astea S.A.S.-ul şi să ne nimicească.

Mânios, îndreptă un deget spre Mary.

— Ai văzut rana lui Mary? A fost la un fir de păr de-a fi împuşcată în spate. Bărbatul care se afla în casă, cu ea, a primit în trup unsprezece gloanţe. Gloanţe de revolver. L-au găsit zăcârtd acolo, măcelărit. Şi mai ştii ceva? în urmă cu câteva săptămâni, trei dintre oamenii noştri au fost găsiţi morţi în pat, chiar aici, în Dublin. Toţi erau împuşcaţi în cap. Ştii cine-a făcut-o? Nemernicii din R.U.C.l, E2 4A. Detaşamentul lor „special". Ei bine, în asta-s specializaţi! Să-mpuşte oamenii, când dorm în paturile lor!

Se întrerupse, neînchipuit de mânios şi îndurerat de această amintire.

Mike se folosi de acest răgaz.

l R.U.C: prescurtare de la Royal Ulster Constabulary (lb. engl.) = Jandarmeria Regală din Ulster (n.t.)

2 E: prescurtare de la Echelon (lb. engl., mii.) = eşalon

(n.t.)

— Aşadar, englezii ne împuşcă oamenii. Şi de ce ne obligă asta să ne grăbim atâta? Mi se pare c-ar fi momentul în care să ne potolim. Sî strângem provizii. Încearcă numai şi închipuie-ţi ce se-ntâmplă.

— Nu! Asta-i ceea ce speră ei, să ne pierdem curajul. Ei bine, nu aşa vom proceda! Ne-am săturat de stat deoparte,

Michael. Ne vom răzbuna pe ticăloşi. Dur. Guvernanţii englezi cred că ne-au pus pe fugă. Au manipulat tribunalele, ziarele — pe toţi — atât în Ulster, cât şi în ţară. Nici măcar nu trebuie să recunoască tot ce fac, darmite să răspundă pentru faptele lor. Singurul lucru care i-ar sili să-şi schimbe felul de a gândi este opinia publică britanică. Râsul lui Mike era sincer.

—; Oh, sigur că da. Guvernului britanic îi pasă tare mult de opinia publică!

Se opri din râs şi sarcasmul îi pieri din glas când adăugă:

— Încă nu mi-aţi spus pentru ce atâta grabă. De fapt, la ce vă gândiţi?

Omul privi din nou spre ceilalţi trei, apoi, cu un glas foarte coborât, răspunse:

— Nici unul din cei care ne aflăm în camera asta nu şti.

Atâta doar c-am fost informaţi că materialul va fi disponit

peste şase-şapte zile, începând de azi. Poate-ţi vor spus

când vei ajunge la Tripoli. Nu facem altceva decât să urmă?*-

indicaţiile primite. 'S

Mike crezuse că se controla perfect, că era pregătit pentru orice şoc. Cu toate acestea, nu reuşi să-şi reţină scânteierea de uimire din ochi. Ultimele cuvinte ale omului, rostite cu un*strop de amărăciune, îi biciuiră simţurile. Până în clipa aceea îşi închipuise că se afla în faţa forului suprem — consiliul de război al Aripii Provizorii. Potrivit cu tot ce citise, aceştia erau cei care stabileau politica de urmat, oamenii care alegeau ţintele ce trebuiau atinse, care decideau dacă să

împuşte un soldat în Hanovra sau să pună o bombă într-o cârciumă plină de oameni nevinovaţi, în Coventry. Prin acele puţine cuvinte, omul îi spusese că se înşelase. Cineva, undeva, le dădea lor instrucţiuni. Nişte instrucţiuni pe care — aşa cum îi dădea de înţeles tonul omului 4r ei nu cutezau să le nesocotească. Undeva exista un alt nivel de conducere, un for la care nu se făcuse niciodată vreo aluzie, în legătură cu care nu se vorbise în presă şi a cărui existenţă nici măcar nu era bănuită de înseşi serviciile de securitate. Replică pe un ton egal:

— Tripoli. Localitatea mea favorită! Am nevoie de o perioadă de odihnă după băutură! Şi ce se aşteaptă să fac eu acolo?

— Va trebui să obţii Semtex-ul, Michael. Te duci acolo. Vorbeşti cu ei. Omul nostru de-acolo te va ajuta cât îi va sta în putere, dar treaba este în sarcina ta. Va trebui să obţii materialul ăla. Va trebui să foloseşti toată araba ta, şi te vei asigura că-l vom căpăta. Avem doar câteva zile. Vreau să spun, tu ai doar câteva zile.

, Sublinierea îi dădu clar răspunsul la întrebarea pe care usese pe punctul s-o pună: ce s-ar întâmpla dac-ar da greş? Oamenii aceştia uciseseră cu propriile lor mâini. Organizaseră îiorârea poate a sute de oameni, mulţi dintre aceştia civili

- ivinovaţi'. Şi unii — se gândi cu o nouă şi orbitoare străful-erare de ură amarnică, pe care însă, trebui să şi-o ascundă

— Încă nenăscuţi. Niciodată nu ezitaseră să-şi ucidă propriii lor oameni, atunci când nu mai aveau nevoie de ei. In ochii lor, în războiul pe care-l considerau o luptă, asasinatul era simplă rutină. La firmele la care lucrase, se concepeau nişte programe stimulatoare: îţi îndeplineai sarcina şi câştigai o săptămână de vacanţă în Spania. Şi Provocatorii lucrau după o schemă asemănătoare: îţi făceai treaba şi te pomeneai cu genunchii sfărâmaţi de gloanţe.

Merseseră un sfert de oră după ce părăsiseră casa şi abia atunci fata îi scoase lui Mike ochelarii, şi pentru întâia dată

— Când plec?

— Mâine.

Îi zâmbi. Socotind după trafic, bănui că se aflau în centrul Dublin-ului. Maşina se opri în faţa unui magazin cn o faţadă de modă veche, din lemn. În vitrină, un manechin îmbrăcat cu nişte cizme etanşe lustruite şi costisitoare ameninţa să distrugă o raţă cu ajutorul unei puşti de vânătoare.

Intrară în magazin şi, după ce vorbise cu un vânzător care arăta de parcă patronii lui îl ţinuseră cel puţin zece ani în totală necunoştinţă despre dreptul de pensionare, fata îl conduse pe Mike spre o scară pe care urcară până la al treilea etaj. Într-un ungher pustiu, găsiră două dulapuri pline cu îmbrăcăminte adecvată climatului tropical. Sub ochii curtenitori ai unui alt veteran al comerţului cu confecţii bărbăteşti — tot serviabil şi cu glas blând —, Mike probă singurul lucru care părea să i se potrivească. Era un costum bej pentru safari, de tipul celor în care ani de-a rândul poţi găsi alte şi alte buzunare. Îl făcea să se simtă ca un reporter pentru ştirile de ora nouăl. Fata achită costul costumului.

La parter, îşi alese o pereche de ghete din piele de căprioară, care completau înfăţişarea de jurnalist. În drumul spre ieşire o uimi pe fată oprindu-se să cumpere două pulovere. Şi ea era una dintre cei care învaţă geografie de pe coperţile broşurilor agenţiilor turistice. Imaginea ei despre Africa de Nord era o serie neîntreruptă de zile însorite şi nopţi parfumate. Mike îi strică această imagine. Iernile din Libia erau oribile, yântoase şi umede, iar nopţile în deşert erau groaznic de reci..

l Ştirile de ora nouă; principalul buletin de ştiri transmise prin radio în Anglia, (n.t.)

La ora trei, fata îl ajută pe Mike — redevenit un orb care-şi ducea în mână sacoşa de hârtie cu lucrurile cumpărate de la magazinul de haine — să urce iarăşi treptele la capătul cărora

îi aştepta Sean, în pragul uşii. Îl lăsă pe Mike să urce scara şi-l pofti pe Sean să intre în camera din faţă.

Mike se afla la etaj de câteva minute când Sean apăru în prag cu o tavă pe care se aflau ceai şi o farfurie plină cu sandvişuri. Puse tava pe o masă şi clipi semnificativ către Mike.

— Va să zică, înapoi în Anglia, aşa-i? Mike păru mirat.

— Mmm?

Sean îi făcu iar cu ochiul şi-şi coborî glasul într-un mod teatral.

— Te expediază înapoi? Pentru treaba aia grozavă pe care urmează s-o realizezi?

Mike se încruntă şi se apropie de Sean. Se silea să vorbească pe tonul unei conversaţii obişnuite.

— Treabă grozavă? In Anglia? Eu? Izbucni în râs şi continuă:

— Astea-s noutăţi pentru mine. Ia spune, despre ce-i vorba?

— Nimic! rosti un glas tăios.

Era vocea fetei. Stătea în prag privindu-l fix pe Sean. Adresându-i-se acestuia, adăugă:

— Ţine-ţi jura, moară stricată ce eşti. Asta n-are nici o legătură cu el. Întoarce-te la parter şi stai acolo!

Sub veninul din vorbele ei, Sean păru să se chircească. Arătând de parc-ar fi fost pălmuit, se retrase de-a-ândăratelea spre uşă şi se strecură în jos pe scări. Fata îi adresă lui Mike un zâmbet scurt:

— Nu-ţi fă griji în legătură cu Sean, nu merită. Vorbeşte prea mult despre lucruri pe care nu le înţelege.

Se duse pân'ă-n pragul uşii. Se opri şi-i flutură o cheie prin faţa ochilor.

— Îmi pare rău. Instrucţiunile. Se pare c-ai devenit un personaj extrem de important. Mă voi întoarce aici mâine-dimineaţă, la şase şi jumătate. Să fii gata.

Mike rămase uitându-se la uşă, în timp ce cheia scrâşnea

în broască.

Capitolul IO

l înărul se întinse, schiţă o strâmbătură datorată lipsei de confort. Prost dispus, se întoarse pe partea stângă. Se înfăşură mai strâns cu pătura, trăgându-şi-o până peste cap şi încercând astfel să se apere de zgomotul de avion. Avusese noroc. Chiar în clipa în care, la câteva minute după decolarea din Boston, se stinseseră beculeţele de semnalizare ale centurii de siguranţă, fixate la scaunul său, sărise în picioare şi se rerjezise în compartimentul pentru turişti al Boeing-ului 747. Descoperise, la spate, trei scaune goale, unul lângă altul. Imediat îşi înhăţase rucsacul din plasa de bagaje de deasupra capetelor şi se dusese să le ocupe. Îşi consfinţise dreptul de proprietate asupra scaunelor aranjându-şi rucsacul în chip de pernă. Se întinsese pe toate trei, învelindu-s'e cu un pled al liniei aeriene şi se pregătise să adoarmă.

Se ridicase când, înainte de cină, venise stewardesa cu căruciorul cu băuturi. Luase două scotch-uri. iar la masă mai băuse un scotch şi patru beri. Băuturile reuşiseră să-i calmeze spasmul insistent din stomac, îndeajuns cât să poată adormi. De atunci, vreme de câteva ceasuri, abia dacă se mişcase.

Acum glasul comandantului aeronavei, răsunând prin difuzoare, îl silea să revină la realitate, deşi cu ochii încă tulburi. Îşi trase pătura de pe faţă şi zăcu aşa un timp, cu părul lung încâlcit şi încruntându-se din cauza efortului de a-şi limpezi mintea. Iritat, se întrebă care fusese de fapt conţinutul anunţului, încetul cu încetul, deveni conştient de zumzetul de conversaţie care umplea cabina. Se săltă într-un cot. Alţi călători se uitau în jur, unul la altul. Pe chipuri li se citea un început de panică. Oameni care-şi petrecuseră şase ore stând alături fără a-şi spune un cuvânt începură să-şi vorbească în şoaptă, cu glasuri în care se simţea teama. Difuzoarele mai pârâiră o dată când comandantul se pregăti să vorbească din

nou.

— Doresc doar să-mi repet mesajul, doamnelor şi domnilor. (Intonaţia avea un accent profund liniştitor.) Suntem nevoiţi să ne întrerupem zborul spre Roma. În momentul de faţă ne apropiem de aeroportul Heathrow din Londra, Anglia, unde vom face o oprire neprogramată. Îngăduiţi-mi să vă asigur că nu există absolut nici o problemă şi nu avem nici vreun necaz de ordin tehnic. Avionul se comportă admirabil. Ne vom opri doar pentru scurt timp la Londra şi apoi ne vom continua drumul spre Roma. Ne cerem scuze, doamnelor şi domnilor, pentru această neplăcere. Actualmente avem un uşor avans faţă de graficul de timp, aşa încât sperăm să reuşim să mai recuperăm din întârziere. Credem că încă vă vom putea duce la Roma la ora programată. Vă mulţumesc.

Bombănind, tânărul se ridică anevoie în capul oaselor şi aruncă la o parte pătura. Îşi fixă centura de siguranţă pe care şi-o dezlegase când se culcase şi-şi trecu degetele prin părul lipsit de luciu. Un rid rezultat din apăsarea feţei pe perna încropită din rucsac i se întindea, ca o cicahice, de la tâmplă până la maxilar, dând chipului său de adolescent răzgâiat^o temporară expresie de individ dur.

O stewardesă îi oferi micul-dejun. Aruncă o privire farfuriei cu omletă reâncălzită şi se hotărî să ia un suc de portocale şi o cafea. Femeia i le oferi cu surâsul larg de tip

Pan-American, care-i arăta întreaga dantură. În ciuda expresiei morocănoase, el era un tânăr chipeş, înalt şi musculos. Este drept că.părul îi era încâlcit, dar avea o culoare atrăgătoare, şaten deschis cu şuviţe mai blonde, provenite de pe urma unui îndelungat sejur petrecut pe plajă.

Abia îşi terminase cafeaua când simţi că presiunea îi pocneşte timpanele, şi fata veni să ofere încă un zâmbet şi să adune tăvile. Atât ea, cât şi colegele ei se mişcau cu un fel de calm accelerat, menit să fie liniştitor, dar care-i adusese pe câţiva pasageri în pragul isteriei.

Tânărul se uita atent la femeia în vârstă, care ocupa scaunul de lângă fereastră, în stânga lui. Din profil, aproape că-i putea citi pe buze rugăciunea pe care şi-o tot repeta în timp ce degetele îi numărau mărgelele unor mătănii. O ştia pe dinafară. Ca orice alt copil din Boston, o auzise de mii de ori de pe buzele propriei sale mame.

Câţiva pasageri ţipară când avionul izbi pista de aterizare, făcând un mic salt. Ajunseseră la sol. Boeing-ul îşi încetini înaintarea şi se opri. Tânărul îşi întinse gâtul să privească afară, pe lângă bătrâna doamnă, dar nu putu vedea decât, când şi când, câte-o lumină. Un gând păru să-i treacă brusc prin minte. Începu să bombăne în şoaptă şi încruntarea îi spori. Se ridică de la locul lui şi, traversând culoarul dintre scaune, se aplecă spre fereastră, străduindu-se să vadă în întuneric. Nu se zărea nici o lumină a vehiculelor de urgenţă, doar farurile albe ale unor automobile — cam o jumătate de duzină — reflectate pe betonul umed al pistei şi care mascau total orice se întâmpla în spatele lor. În aerul din avion surveni o schimbare, din care înţelese că, undeva în faţă, se deschisese o uşă.

Urmă un interval de aproximativ un minut până când un steward cu o mustaţă atât de groasă şi lucioasă încât semăna cu un mic animal ieşi din compartimentul de clasa întâi, precedând patru bărbaţi cu înfăţişare aspră, îmbrăcaţi în civil. Stewardul se trase în lături, iar cei patru trecură pe lângă el

şi porniră în lungul culoarului dintre scaune. Pe măsură ce. Înaintau, deschideau dulăpioarele pentru bagaje de deasupra capetelor, scoţând afară geamantanele. Se aplecau peste pasageri, ţinând bagajele deschise şi punând întrebări. Pasagerii îi priveau cu chipuri lip'site de expresie şi umflate de oboseală, înclinând sau scuturând din cap. Pe culoarul din dreapta mai apărură încă patru bărbaţi, care urmară aceeaşi procedură.

Cele două echipe se apropiau fără grabă de coada

avionului, răspunzând uneori printr-un zâmbet ambiguu câte unui pasager care dădea dovadă de un spirit mai inchizitor, dar fără a scoate vreun cuvânt, în afară de unele întrebări laconice. Tânărul îi privi câtva timp cum se apropiau, dar apoi înălţă din umeri, rezemându-se iar liniştit pe spătarul scaunului său. Îi adresă doamnei în vârstă un zâmbet prin care-i spunea că se bucură s-o vadă ajunsă cu bine la sol şi că era şi el tot atât de intrigat ca şi ea de cele ce se-ntâmplă.- Scoase din rucsac un ghid despre modul de-a obţine în Italia, diverse mărfuri şi servicii mai ieftine, împinse geamantanul sub scaunul din faţa lui, spre a-şi face loc, şi începu să citească. Tocmai era adâncit în studiul metodelor de a economisi bani la Florenţa, când unul dintre bărbaţii în civil se aplecă spre el şi-i atinse braţul.

— Vă salut, domnule. Sunteţi cumva domnul Cari Denham?

Tânărul îşi ridică privirea şi dădu din cap afirmativ.

— Adică... ăă... da. De ce?

Glasul îi era încordat. Faţa îşi pierduse îmbujorarea datorată timpului petrecut în aer liber. Pielea de la colţul unuia din ochi începu să-i zvâcnească.

— Şi acesta este bagajul dumneavoastră, domnule? Privirea omului se îndreptă spre rucsac.

Tânărul confirmă din nou printr-o înclinare a capului.

— Este tot ce aveţi, domnule?

Mărul lui Adam îi săltă în sus şi-n jos când confirmă iar:

— Exact. Doar câteva haine şi vreo două-trei cărţi. Cine întreabă?

In ultimele cuvinte încercase să strecoare un accent de mânie ofensată. Nu reuşi decât să semene cu un geamăt. Bărbatul îi ignoră întrebarea.

— Vă rog să veniţi cu noi, domnule Denham.

În timp ce se îndepărta, escortat de doi dintre oameni, ceilalţi continuară să verifice cui aparţinea până şi cel mai mic bagaj de mână.

Patru bărbaţi stăteau în încăperea fără ferestre, privind în jos, spre tânăr. Un altul, stând pe un scaun în faţa lui, azvârlea ultimul dintre teancurile subţiri de dolari pe grămada de lângă el. Grămada de bancnote era mare cam cât două cutii de pantofi. Fiecare dintre pachetele subţiri, legate cu o manşetă îngustă din material plastic, conţinea douăzeci de mii de dolari. Fuseseră găsite la fundul rucsacului care zăcea gol, pe pardoseală, alături de câteva haine mototolite.

Bărbatul de la masă le şopti ceva celorlalţi şi apoi se întoarse către tânăr, care stătuse palid şi tăcut tot timpul cât durase numărătoarea. Întinse o mână şi ridică vreo câteva pachete de bancnote, lăsându-le apoi, cu un gest neglijent, să cadă peste grămadă. Se rezemă pe spătarul scaunului şi, pe un ton blajin, vorbi:

Era şase şi jumătate dimineaţa când Mike auzi deschi-zâftdu-se uşa de intrare şi glasuri vorbind încet în hol. Sean

— Şi acum, pentru ce, domnule Denham, nu ne spui totul,

cu propriile dumitale cuvinte, ca să ne economiseşti o mulţime

de timp pierdut? Aici sunt aproape două milioane de dolari.

Cui îi aparţin?.

Îl strigă din josul scării. Mike fusese treaz încă de la patru şi jumătate, incapabil să doarmă. În cele două ore scurse de atunci încercase să citească puţin din cărţile găsite în cameră şi să se uite la televizor, fără a fi în stare să-şi concentreze atenţia. Pentru întâia dată în viaţa lui dăduse drumul la televizor pentru primul program de dimineaţă. Când auzi vocea lui Sean, ştia că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Închise aparatul şi coborî treptele, cărând sacul de voiaj cu puţina lui îmbrăcăminte.

Fata îl aştepta la picioarele scării.

— Eşti gata? Mike dădu din cap.

» — Bun. Hai să mergem. Avionul decolează la opt.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Mike o urmă, fluturându-şi mâna în chip de salut către Sean, care stătea în pragul camerei din faţă, uitându-se la el cu ochi inexpresivi. Fata îi dădu ochelarii negri, îl aşteptă până şi-i puse, şi-l conduse afară din casă.

Merseseră cu maşina trei-patru minute, destul cât să se îndepărteze bine de casă, când ea îi spuse:

—- Acum poţi să-i scoţi.

Îşi dădu la o parte ochelarii. Se aflau pe o şosea lată. Fata scotoci în geanta pe care şi-o vârâse între scaune şi-i întinse un bilet de avion şi un teanc de bancnote. Mike le frunzări — erau trei sute de dolari americani. Îşi ţuguie buzele. Din câte ţinea minte despre Libia, i-ar ajunge cât pentru a-şi -plăti două mese bune — doar că, acum, ar fi probabil două mese groaznice. Despături biletul de avion, apoi se întoarse cu o privire tăioasă spre fată.

— Credeam că urma să mă duc la Tripoli.

— Î-hâ. Chiar acolo te duci. El ridică biletul.

— Şi-atunci, ce dracu-i asta? Este un bilet Amsterdam-Kuweit.

— Bineânţeles. La ce te aşteptai? Un zbor direct până la Tripoli? Toţi oamenii Secţiei Speciale din Dublin şi probabil alţi câţiva din Londra ar fi renunţat la week-end ca să se repeadă la aeroport, pentru a avea o mică discuţie cu tine. Eşti un petrolist, nu-i aşa? Şi te duci în Kuweit cu scopul de a încheia un contract.

Se întoarse spre el, aruncându-i o privire rapidă, şi continuă:

— Îţi iei biletul spre Tripoli de la ghişeul de tranzit din Amsterdam. A-propos, păstrează cuponul de Kuweit. Vom obţine o rambursare.

Mike începuse deja să râdă când îşi dădu seama că ea nu glumise. Aripa Provizorie îşi avea contabilul ei, ca orice altă organizaţie.

— Dar cu banii cum rămâne? întrebă pe un ton sarcastic. Vreţi să vă semnez o chitanţă pentru ei?

Se uită la el fără nici o urmă de umor.

— Nu. Doar că-i vei preda când soseşti la Tripoli. Acolo nu vei avea nevoie să cheltuieşti bani. Astă"face parte din imaginea ta de petrolist.

Mike clătină <din cap.

— Isuse! Şi că veni vorba, mai este un amănunt în legătură cu care nu mi s-au dat explicaţii. Ce se-ntâmplă când ajung acolo? Ce urmează să fac?

— Nimic. Treci prin vamă ca oricare altul. Vei fi întâmpinat.

Maşina se oprise în faţa clădirii aeroportului. Fata adăugă:

— Să-ţi mai spun ceva. În Amsterdam vei avea câteva ore pe care le vei umple cumva. Nu le folosi pentru a telefona vreunui prieten. Ia-ţi biletul şi du-te să stai pe-un scaun în aşteptarea zborului tău.

— Ce-aţi face dacă nu m-aş conforma? îi aruncă un zâmbet scurt, foarte dulce.

— Eu n-aş face nimic. Totuşi, oamenii care te supraveghează ar putea să ajungă repede la nişte concluzii,greşite.

Se aplecă peste el şi deschise portiera de pe partea lui, adăugind:

— Îţi urez o călătorie plăcută.

— Mda. Dă un acatist pentru mine.

Maşina porni mai înainte ca portiera pe care-o trântise să se fi închis de tot.

Controlul pentru zborul de Amsterdam începuse deja. Mike se duse dezinvolt spre ghişeu. În stânga lui, cam la şase iarzi depărtare faţă de coadă, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o valiză ca pentru avion pusă pe

banchetă, lângă el, şi cu un ziar împăturit pe genunchi. Arăta întocmai ca un om de afaceri care-şi aşteaptă zborul. Numai ochii îl trădau — tot la câteva secunde şi-i ridica de pe ziar. În loc să privească plictisit în jur sau să se uite după femei, îşi fixa atenţia asupra chipurilor pasagerilor, când treceau prin punctul de control. Când Mike se aşează şi el la rând, omul se ridică în picioare, înghesui ziarul în valiză şi se îndepărtă. Schimbă un semn din cap aproape imperceptibil.cu o femeie de vreo cincizeci de ani, care purta o jachetă tricotată şi pantofi cu tocuri joase şi care venise chiar în momentul acela. Femeia ocupă locul rămas liber. Mike zâmbi în sinea lui: din partea Secţiei Speciale s-ar fi putut aştepta la mai multă imaginaţie, decât să-şi sincronizeze după ceas schimburile lor de câte un sfert de oră.

Controlul de securitate al bagajelor luase sfârşit. Până şi preotul care se afla cu câteva persoane în faţa lui Mike se alese cu conţinutul trusei de toaletă răsturnat pe bancă. Folosea un after-shave scump.

Mike porni spre poartă la primul anunţ al zborului cu destinaţia Tripoli al agenţiei KLM. Aşteptase în aeroportul din Schipol aproape cinci ceasuri total lipsite de evenimente. Citise Times-ul şi Guardian-\x\\ când ajunse să înceapă lectura

Independent-u\u'\, ştirile îi deveniseră-ângrozitor de familiare. Mâncase, citise cele mai multe din foiletoanele de pe ultima pagină a ziarelor, băuse cafea şi se dusese de trei ori la toaletă. Din când în când se ridicase şi se plimbase prin holul aeroportului, umblând la întâmplare printre magazinele cu scutire de vamă. Mărfurile pe care le vindeau constituiau pentru el încă de mult un subiect de mirare. Păreau să nu ofere nici o utilitate, în afară de satisfacerea nevoii de a te scăpa de plictiseală, uşurându-te de nişte bani.

Fu asaltat de una din amintirile bruşte şi imprevizibile în legătură cu Allix. Mărfurile îi aminteau cum râdeau adesea de prospectele care păreau să vină cu fiecare poştă. Cataloagele

subţiri de comandă prin poştă ce ofereau aparate electronice pentru omul care avea de toate (cu excepţia unui creier care să funcţioneze independent): aparatură digitală, tensiometre ce pot fi construite în casă, aparate de gimnastică pe care conducători de întreprinderi supraponderali erau reprezentaţi pierzând cu uşurinţă câteva kilograme. Până-n săptămâna următoare, când le puneau în dulapul de sub scară, unde aveau să rămână încă vreo douăzeci de ani. Şi urmarea era că-şi comandau un dispozitiv electronic pentru înnodarea cravatei, folosindu-şi cartea de credit aurie.

Umblând prin hol, se străduise să verifice dacă-l urmăreşte cineva, dar nici măcar o dată în cursul celor cinci ore nu surprinsese vreo persoană care să pară cât de cât că l-ar privi cu interes. Probabil că nici nu era nimeni. Pe de altă parte, în graba şi agitaţia continuă dintr-unul din cele mai active aeroporturi europene, o duzină de oameni la pândă ar fi trecut neobservaţi.

La douăzeci de iarzi de poarta pentfu plecări, se aşeză pe unul *din scaunele din plastic turnat dispuse în şir şi începu să privească atent.

Studia chipurile pasagerilor care se înghesuiau în jurul ghişeului. Alcătuiau amestecătura obişnuită pentru un zbor

către o ţară producătoare de petrol: muncitori petrolişti purtâhd haine oarecare, prost asortate; oameni de afaceri de pe continent, în costume bune sau în îmbrăcăminte sport foarte şic; corespondenţii lor englezi, în costume cafenii şi cu cravate care păreau să provină dintr-un lot special din Albania; arabi în haine occidentale, cu cravate de mătase şi inele de câte două uncii; familii de arabi —copii frumoşi, cu ochi negri şi piele fină şi mame late-n şolduri. Alte femei în afară de arăboaice nu erau deloc.

Ora plecării se apropiase foarte mult şi Mike tocmai se ridica în picioare, când vederea unei siluete care se îndrepta cu paşi mari spre ghişeu îl făcu să se oprească brusc. Se aşeză

din nou pe scaun şi, nemişcat, privi cu atenţie în timp ce nou-venitul prezenta biletul de urcare la bord. Stătea acolo, stăpânindu-şi emoţia, aşteptând să vadă profilul omului, care i-ar permite să fie sigur. În timp ce-l studia pe acel pasager, simţea cum sângele îi aleargă mai repede prin vine. In zecile de fotografii pe care le văzuse nasul era deformat rău. Acum, remodelat printr-o operaţie estetică, devenise drept, subţire şi lipsit de personalitate. Ochelarii lui cu rame de aur şi mustaţa tunsă scurt lipsiseră cu totul din fotografii; faţa îi era mai plină, mijlocul mai gros decât înainte. Toate acestea, combinate cu hainele byie croite şi cu servieta ce purta numele unui designer renumit, făceau ca personajul grosolafi din fotografiile vechi de zece ani să fie aproape imposibil de recunoscut. Şi totuşi, Mike era absolut sigur că el era.

În multe seri petrecute singur în camera sa, întipărindu-şi în minte felurite feţe, se uitase deseori la cea de acum. Întotdeauna apăruse în fotografii împreună cu altcineva — cineva care prezenta un interes mai mare. Fiindcă Jack Randall — omul care se afla la douăzeci de iarzi de Mike — nu fusese absolut deloc interesant. Pentru că Jack Randall murise.

Cândva profesor de istorie într-o şcoală din Belfast, Randall fusese cunoscut ani de-a rândul ca intendent al Aripii

Provizorii. Se pricepuse în mod strălucit să adune fonduri şi fusese cel mai bun organizator al livrărilor de armament pe care-l avuseseră; unul din cei trei oameni urmăriţi cu maximă înverşunare în Insulele Britanice, chiar până la moartea sa. Aceasta constituise un fapt istoric. Jack Randall murise în cursul unei misiuni încredinţate lui de I.R.A.

Doi bărbaţi îşi opriseră maşina în faţa unui cinematograf din Belfast, cu intenţia de a instala o bombă. Dispozitivul explodase prematur. Ocupanţii automobilului fuseseră de nerecunoscut. Câteva rămăşiţe ale unui permis de conducere şi inelul masiv cu pecete pe care se ştia că-l purtase fuseseră considerate de autorităţile britanice drept dovezi indiscutabile

că unul dintre morţi era Randall. La vremea repectivă fuseseră triumfători.

Ei, bine, se înşelaseră.

Mike se duse să se alăture cozii de la ghişeu. Jack Randall stătea la zece paşi în faţa lui, ţinând în mână o servietă modernă şi semănând ca două picături de apă cu un om de afaceri prosper. Inelul de pe degetul mic era o bentiţă modestă de aur cu o piatră mică. Iar coada la ca^e tocmai se ataşase era pentru zborul spre Libia — principalul furnizor de arme al organizaţiei I.R.A.

Capitolul ll

TTrecuseră câţiva ani de când Mike fusese ultima oară în Libia. Şi acum era tot cafenie. Avionul sfâşie pânza subţire de nori, lăsând să se vadă, sub ei, suburbiile nou-construite ale oraşului Tripoli. Vilele se înălţau pe micile parcele de pământ împrejmuite de ziduri ale grădinilor pârjolite. De sus, chiar şi plantele mai pline de sevă şi cu frunze groase păreau ofilite, până şi rarii eucalipţi păreau arşi de soare. Printre vile, blocuri de apartamente, ordonate şi cu puţine etaje, se înălţau pe un pământ de curând escavat — cicatrice mai adânci, brun-roşietice, în mijlocul cafeniului înconjurător. Chiar mai înainte de a ajunge acolo, regiunea inspira o cumplită lipsă de farmec, şi totuşi exista o caracteristică în favoarea ţării, care-l impresiona puternic pe Mike. Nicăieri în preajma oraşului Tripoli nu se vedea vreo urmă a orăşelelor cu cocioabe jegoase care încercuiesc cele mai multe dintre oraşele nord-africane, precum şi pe cele din orice altă parte a zonelor în curs de dezvoltare.

Se aflau doar la câteva sute de picioare deasupra pământului pârjolit. Mike simţi brusc un junghi de presimţiri rele

când văzu pistele şi clădirile a ceea ce recunoscu ca fiind

aeroportul din Tripoli alunecând pe lângă el, departe spre dreapta. Îşi reveni repede. Uitase că aeroportul civil fusese scos din funcţiune cu câţiva ani în urmă, când fusese bombardat de americani. Chiar-şi cu standardele leneşe ale modului de viaţă local, anii aceia ar fi fost de ajuns pentru a umple cele câteva cratere de bombe, dar guvernul luase decizia deliberată de a continua să folosească vechea bază de aviaţie a Forţelor Aeriene Americane de la Wheelus. Aceasta era situată mai departe de oraş. Dacă cineva ar mai fi atacat vreodată — şi ţara avea o înclinare spre a-şi crea duşmani — şansele unor distrugeri civile ar fi fost mai mici.

Se lăsară lin pe betonul pistei de aterizare. Urmă puţină agitaţie stârnită de curiozitatea pasagerilor, care zăriseră tancurile şi tunurile antiaeriene stând printre clădirile dărăpănate, ca un adaos firesc al peisajului. Mike îşi ridică bagajul şi intră în şirul de pasageri ce se pregăteau să coboare din avion. În cursul zborului nu-l văzuse pe Randall decât o singură dată, când se dusese spre coada avionului, la toaletă. Randall stătea pe scaun citind un ziar olandez şi fumând o ţigară subţire dintr-o cutiuţă plată din metal ce se afla în faţa lui, şi nu dăduse semne că l-ar recunoaşte.

Nu erau prevăzute mijloace de transport de. la avion până la clădire, şi pasagerii străbătură pe jos, într-un cârd dezordonat, cei două sute de iarzi care-i despărţeau de hangarul scund al vămii. Drumul le era străjuit de un cordon de tineri recruţi morocănoşi, ce ţineau în mâini puşti-mitralieră cu aspect ameninţător.

Dintre cele trei cabine provizorii destinate controlului paşapoartelor, numai una se bucura de prezenţa unui funcţionar. Trecu aproape o jumătate de oră până îi veni rândul lui Mike. Cabina era din lemn, cu o fereastră în faţă. O deschidere semicirculară decupată în partea de jos a geamului, la nivelul taliei, îl silea pe pasager să se aplece pentru a auzi întrebările ofiţerului care verifica paşapoartele.

În sinea lui, Mike zâmbi. Spre a asculta ce spune omul de

la serviciul „Imigrări" sau ca să-i răspundă la întrebări, călătorul era obligat să se aplece din mijloc, aproape să facă temenele. Aeroporturile din mai toate ţările lumii a treia adoptaseră acest sistem. Era o reacţie la trecutul lor colonial. Părea un avertisment dat cetăţenilor fostelor puteri coloniale, un „avant-gout" al umilirilor la care l-ar putea supune orice om în uniformă, de îndată ce trecea bariera. „Aşa că începeţi de pe acum să vă purtaţi cum se cuvine!"

Ofiţerul scrută paşaportul lui Mike de parcă ar fi fost o bancnotă falsă. După o pauză de aproximativ o jumătate de minut, schiţă cu capul o mişcare aproape imperceptibilă. Un bărbat în haine civile care stătea ascuns în pragul unei uşi din apropiere îi răspunse la semn şi se îndreptă spre Mike. Îl salută spunându-i pe hume şi-l conduse într-un birou cu ferestrele spoite cu var.

Randall se afla deja acolo. Un alt civil libian îl îmbrăţişa strâns. Bărbia libianului se sprijinea pe umărul lui, iar braţele îi înconjurau trunchiul. Îl bătea uşor pe spinare cu mişcări repetate ale mâinii. Randall se prefăcea că răspunde cu acelaşi entuziasm la aceste manifestări de prietenie. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Mike peste umărul arabului, dar nu-i zâmbi şi.nici nu păru să-i ureze bun-venit. Faţa îi era aproape lipsită de expresie, cu excepţia unei uşoare scârbe.

Libianul se dădu înapoi, radiind de fericire.

— Ah, dragă domnule Jack! Iată-te iar la noi. Sunt atât, de bucuros că te văd! Ai bagaje? (Randall confirmă printr-o înclinare a capului.) — Atunci., haidem să le luăm. Trebuie să fie deja pe-aici, adăugă, aruncând o privire după uşă.

Părând să-şi amintească brusc ceva, se întoarse către Mike.

— Şi dumneata eşti domnul Scanlon?

Mike îi zâmbi strâmb şi dădu din cap afirmativ.

— Ai şi dumneata bagaje?

Mike scutură din cap, ridicându-şi valiza.

— Î-hâ. Doar asta.

— Bun. Te rog să vii cu domnul Jack şi cu mine.

Îi conduse afară din birou tocmai în momentul în care o furgonetă fără prelată se opri într-un scrâşnet de frâne lângă nou-nouţa bandă transportoare pentru bagaje, care se încolăcea prin hol. Doi oameni săriră din vehicul şi, plini de entuziasm, începură să arunce pe ea bagajele. Instalaţia nu funcţiona. Pasagerii care reuşiseră să-l convingă pe omul de la imigrări să-i lase să intre acolo se repeziră în jurul grămezii tot mai mari de bagaje ca nişte hiene năpustite asupra unei antilope suferinde. Din când în când, unul dintre ei ţâşnea înainte, ferindu-se de bagajele care continuau să fie aruncate, şi înşfăca din maldăr o valiză.

Randall făcu un pas rapid spre mormanul de geamantane, cu faţa tot lipsită de expresie, şi se trase înapoi, scoţând din grămadă o valiză cenuşie marca Samsonite. Civilul se repezi imediat lângă el şi i-o smulse din mână, nepăsându-i de protestele lui. Îi conduse dincolo de tejghelele scunde la care ceilalţi pasageri aşteptau răbdători ca vameşii cu ochi sfredelitori să le dijmuiască bagajele. Nici unul dintre funcţionarii vămii nu le acordară celor trei bărbaţi vreo cât de scurtă privire.

Pe tot drumul până la maşină, libianul sporovăi într-un şuvoi neîntrerupt de vorbe, adresându-i-se mai ales lui Randall. În chip de replică, acesta îi răspunse cu două sau trei cuvinte monosilabice. Muţenia lui nu avea efect asupra neclintitei bune-dispoziţii a arabului. În clipa de tăcere în care Randall şi Mike se instalau pe bancheta din spate, libianul fiind ocupat cu încărcarea bagajelor, fostul profesor se întoarse spre Mike şi-i întinse mâna.

— Jack Randall, se prezentă, privindu-l ţintă-n ochi pe Mike când îşi rosti numele, spre a-i pândi reacţia.

— Mike Scanlon, replică acesta, strângând mâna ce i se oferise.

Făcu o scurtă pauză, apoi se încruntă şi se uită în spate. Libianul se îmbrăţişa strâns cu un bărbat saşiu al cărui păr

cărunt i se ridica pe cap în ţepi scurţi de nici uh centimetru. Probabil nu se văzuseră din ajun. Aveau să mai aibă nevoie de încă cinci minute până să-şi zică „hello". Mike repetă numele:

— Randall? N-a încasat-o în urmă cu câţiva ani un om cu numele ăsta? Nu era vorba de-o bombă?

Celălalt râse dispreţuitor.

— A fost o bombă, da. Au murit doi oameni. Ăsta era numele unuia din ei. Sărmanul, nu-i aşa?

Mike continua să se uite la el. Încet, ca şi cum abia acum înţelegea, expresia îi deveni admirativă. În cele din urmă îşi înclină capul, scuturându-l.

— Isuse! exclamă, în mod evident puternic impresionat. Chiar c-a fost o lucrare grozavă. N-a transpirat nici măcar o vorbuliţă.

Peste dispreţul din ochii fostului profesor se aşternu o răceală de gheaţă.

— Să lăsăm să rămână cum a fost. Clovnul de colo — continuă arătând cu degetul peste umăr — Hamid, crede că numele meu e Randolph. Hamid este omul nostru de legătură cu libienii, îi explică fără prea mult entuziasm. Este O.K., dar, ca regulă absolut strictă, nu discutăm afaceri de faţă cu el, decât dacă avem ceva anume ce vrem să transmitem guvernului lor. Am fost clar?

Mike dădu din cap, uitându-se la Hamid. Acesta râdea cu bătrânul cu înfăţişare dubioasă, ţinându-i o mână între ale sale.

— O.K., îl asigură în şoaptă pe Randall. Există vreun motiv special pentru care n-ar trebui s-avem încredere în el?

Celălalt îl privi lung, ca şi cum, brusc, ar fi bănuit că omul pe care i-l trimiseseră să lucreze cu el era un imbecil.

— Este libian, spuse, ca şi cum nici o persoană cu mintea întreagă n-ar mai fi avut nevoie de alte explicaţii.

Mike ar fi vrut să-i pună şi alte întrebări, dar mai înainte de a le pune fu întrerupt de Hamid, care se cocoţă pe scaunul

Soarele scăpata dincolo de zona portuară a Lisabonei, învăluind într-o lumină pastelată casele cu grădini colorate.

Stând sus, într-unui din balcoanele de fier forjat, un bărbat cărunt se uita în jos, la panorama portului. Atitudinea sa era de totală relaxare sub razele asfinţitului; călcâiele i se sprijineau de parapet, iar fotoliul din lemn negru sculptat era înclinat pe spate. Tăie o bucăţică din brânza de pe măsuţa scundă de lângă el şi o molfăi, savurând-o lent. Oftă, îşi turnă într-un pahar de cristal puţină apă minerală dintr-o sticlă aburită, sorbi din ea şi puse paharul înapoi pe masă. Întinzând mâna spre sacul de voiaj dintr-un material plastic albastru care se afla lângă fotoliu, luă din el un binoclu marinăresc, îşi scoase ochelarii cu rame groase şi lentile colorate şi-şi duse binoclul la ochi..

- Ceea ce văzu îl făcu să-şi ţină respiraţia. Părea superb, mai frumos decât şi-l amintea de ultima dată când îl văzuse, în portul Valetta. Razele soarelui se reflectau pe vopseaua albă, dând iluzia că transatlanticul avea o aureolă de flăcări, îşi deplasă binoclul, cuprinzând cu privirea toată lungimea punţii. De-abia se zărea câte un suflet omenesc. Se uită la ceas, apoi se întoarse, focalizând lentilele pe poarta de intrare în docuri. Un autobuz apăru în câmpul lui vizual şi trecu rapid prin poartă. Fu urmat de un altul, apoi de altul şi altul, până ce se adunară mai mult de douăsprezece, înşirate de-a lungul vaporului. Zâmbi când uşile autobuzelor se deschiseră şi copiii ieşiră, împrăştiindu-se plini de voioşie. Zâmbetul i se lărgi şi mai mult când ei se aşezară în rânduri ordonate lângă autobuze, fiecare grup fiind condus de un tânăr sau de o tânără. Aceştia purtau haine identice — uniforme imaculate alcătuite din blazere de un roşu închis, pantaloni sau fuste albe şi pantofi albi. Arătau oarecum ridicol, ceva între personalul marinăresc şi corul dintr-un spectacol muzical oribil. Nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs,-auzind miorlăiturile şi fluierăturile docherilor, care ajunseră până la el când copiii

— mulţi dintre ei fete în minijupe — începură să urce pasarela vaporului.

Încă pe doc, printre copiii din cel de-al treilea autobuz-, Jamie Pike şi Debbie Thomas discutau însufleţit cu cei din jurul lor, schimbând impresii din excursia din ziua aceea. În cele câteva zile de când începuse croaziera, în Southampton, progresaseră de la a fi simple cunoştinţe până la a se împrieteni de-a binelea. Debbie ţinea în mână un teanc de cărţi poştale. Jamie râdea uşor, uitându-se la ea: fata cumpărase timbre portugheze, şi prima şansă de a le expedia prin poştă avea să fie la Napoli.

Soarele coborî sub orizont, într-o ultimă revărsare, de culori ce se stingeau. Bărbatul cărunt continua să stea în aceeaşi poziţie, neluând în seamă muşcătura rece care se strecurase în aerul serii odată cu plecarea soarelui. Ţinându-şi binoclul la ochi, urmărea cum vaporul se trezeşte la viaţă pe măsură ce echipajul făcea pregătiri pentru părăsirea portului. Se întunecase aproape de tot când, în fine, lăsă binoclul jos şi-şi consultă din nou ceasul. Scoase un mormăit de satisfacţie abia auzit — vor ridica ancora la timp. Se ridică leneş în picioare, îşi mai umplu gura cu o bucată de brânză şi intră din nou în apartament.

O femeie trecută de vârsta mijlocie zăcea pe pardoseală uitându-se în sus, la el. Sclipirea ochilor îi exprima groaza şi dispreţul. O faţă de masă tivită cu dantelă era legată strâns în jurul capului ei, ca un căluş, trăgându-i buzele într-un fel de rictus. Era îmbrăcată cu o fustă neagră de lână fină de cea mai bună calitate şi cu o bluză neagră de mătase marmorată

— aproape o uniformă a văduvelor portugheze înstărite. Părul ei, cândva negru, acum înspicat cu fire argintii, era pieptănat pe spate şi strâns într-un coc; câteva şuviţe se desprinsesem în timpul scurtei şi violentei sale împotriviri. O vânătaie purpurie îi înconjura ochiul stâng, iar încheieturile mâinilor şi gleznele îi sângerau în locurile în care sârma cu înveliş de plastic care i le lega îi pătrunsese-n carne.

Fusta i'se ridicase în sus pe şolduri. Purta o lenjerie intimă de modă veche, o centură neagră şi ciorapi de culoare închisă. Era o femeie frumoasă, cu şolduri largi şi un piept amplu; pielea palidă a coapselor ei părea să strălucească în clarobscurul încăperii.

Bărbatul se opri, coborându-şi privirea spre ea. Teroarea din ochii femeii spori şi buzele i se mişcară pe căluş, încercarea de a ţipa nu avu ca rezultat decât un fel de gâlgâit slab. Brusc, ghicind cauza redeşteptării spaimei femeii, el îşi scutură capul. Se uită rapid ia ceas, răsucindu-şi încheietura miinii pentru a prinde puţina lumină ce mai intra prin uşa cu geam. Zâmbi cu răutate şi-şi înclină capul, într-un gest ironic de prefăcut respect.

— Obrigado. Vă mulţumesc pentru ospitalitate.

Îi întoarse spatele, îndrepfându-se spre- uşă.

Capul femeii recăzu pe dalele lustruite ale pardoselii; pleoapele i se închiseră strâns. Buzele i se mişcară când încercă să murmure o rugăciune de mulţumire.

Bărbatul străbătu holul întunecat şi supraâncărcat de^ mobile şi deschise uşa de intrare. Se uită repede în susul şi-n josul scării înguste, cu urechea ciulită să prindă zgomotul liftului. Neauzind nimic, ieşi din hol şi se îndreptă spre trepte, lăsând uşa apartamentului deschisă.

Ajuns în stradă, trecu pe lângă câteva blocuri, mergând fără grabă şi neobservat de oamenii ieşiţi să ia aer, până ce ajunse la un oficiu poştal cu o faţadă de modă veche, placată cu stuc. Urcă dezinvolt treptele, dar odată înăuntru iuţi pasul şi se repezi spre ghişeul telefoanelor internaţionale. Fu

Îndrumat spre o cabină numerotată. Scoţând din buzunar un stilou şi un carneţel subţire legat în piele, începu să formeze pe cadran codul internaţional al Olandei. Numărul care urmă corespundea unui apartament de la ultimul etaj al unui bloc din Enschede, în estul ţării. Era propria lui casă.

Ascultă, relaxat şi tăcut, în timp ce robotul telefonic de la

celălalt capăt al liniei trecu printr-o serie de apeluri, până ce se auzi o voce care-l făcu să se aplece şi mai aproape de aparat. Ascultă atent câteva secunde. Muşcându-şi buza, mâzgăli nişte cifre pe carneţel şi apăsă uşor degetul pe furcă. Muşchii feţei sale de obicei impasibilă tresăreau de nerăbdare când începu să formeze numărul din Hamburg pe care-l notase, în timp ce aştepta să se răspundă la celălalt capăt, îşi luă cu un gest nervos ochelarii masivi de pe nas şi-şi ciocăni coapsa cu ei, privind în gol prin ochiul de geam al uşii. Un glas se auzi deodată pe linie, făcându-l să tresară.

— Alo?

— Ah, tu eşti?

Se strădui să audă vocea deformată de circuitul prost. Şanţurile adânci de pe fruntea sa încruntată dispărură şi buzele i se desfăcură într-un rânjet, când recunoscu glasul cu puternic accent care-i răspunse: ' — Ţi-am primit mesajul. Ai găsit persoana?

Un minut mai târziu, se ciocni de un tânăr, gata să-l răstoarne pe treptele oficiului poştal, abia reuşind să-şi stăpânească emoţia. Tânărul încă mai striga insulte în urma lui, când el se şi aruncase pe bancheta unui taxi.

— La aeroport. Repede.

Capitolul l2

Hamid conducea maşina în stilul obişnuit al oamenilor crescuţi în deşert: repede şi prost, cu un soi de credinţă nestrămutată şi naivă, care ar fi fost înduioşătoare dacă ar fi fost mai puţin potenţial fatală. Situaţia nu era mai bună nici cu ceilalţi şoferi, care-i împărtăşeau atitudinea. Mercedes-urile prăfuite şi jeep'-urile Toyota treceau prin intersecţii în goană, fără nici o şovăire; camioanele şi autoturismele se catapultau neîncetat din curbe lipsite de vizibilitate, încre-zându-se în aceeaşi măsură în Dumnezeu şi-n claxoanele lor. De obicei reuşeau să nu se ciocnească. Uneori se ciocneau." Grămezile de metal ars care mărgineau şoseaua erau o mărturie a

acestui fapt. Pentru a spori emoţia, ori de câte ori vorbăria neîntreruptă a lui Hamid includea ceva ce necesita o subliniere, el se răsucea în scaun, cu faţa spre ei, rânjindu-le până ce se convingea că prinseseră poanta.

Mike şi Randall păstrau tăcerea, cu buzele strânse. Mike tot mai acorda cât de cât atenţie pălăvrăgelii lui Hamid. Randall, ca unul care mai suportase şi alteori modul de a conduce al acestuia, se întorsese să se uite morocănos pe

fereastră încă de când ieşiseră din parcajul maşinilor. Privea cu un chip împietrit vehiculele care treceau ca fulgerul la un inch de vopseaua maşinii lor. Era evident că prefera asta în locul solicitării nervoase provocate de ceea ce se întâmpla în faţă.

' Hamid reuşi să se strecoare nevătămat prin traficul de seară al oraşului şi ajunseră pe străzile mai largi şi mai puţin aglomerate ale suburbiei Georgian Populi. Bizara opulenţă a unor vile încă avu puterea de a-l şoca pe Mike. Cea mai mare parte a zonei fusese construită dinainte de revoluţia lui Ghaddafi, pe vremea domniei bătrânului şi delăsătorului rege Idris — un regim corupt şi dominat de străini, pe care vocile din afara Libiei, critice la adresa colonelului, păreau să-l fi uitat în mod oportun.

Hamid apăsă cu putere frâna, azvârlindu-i din scaurte, cu capul înainte. Se aflau în faţa uneia dintre vilele mai puţin pretenţioase. Era înconjurată de un zid construit din blocuri de zgură vopsite în roz şi în care se deschidea o poartă largă. Pe trotuarul îngust din faţa porţii, un soldat, într-o salopetă cu dungi tigrate şi cu tradiţionala cârpă pe cap, stătea răsturnat pe un scaun de bucătărie, din lemn. Îşi ţinea puşca neglijent, cu mâna pe ţeava şi cu patul între picioare. O ridica şi o lăsa să cadă înapoi pe pământ, ritmic, şi încerca să-şi omoare timpul strivind furnicile lungi de un centimetru, care forfoteau în jurul cizmelor lui. La auzul maşinii ce se oprise, îşi ridică

destul de vioi privirile, mâinile încleştându-i-se pe armă. Văzându-l pe Hamid dădu din cap, vizibil relaxat, şi-şi îndreptă din nou atenţia asupra furnicilor.

Hamid deschise poarta, împingând-o, şi-i pofti în curtea pavată. Mai înainte să fi închis complet poarta prin care intraseră, uşa vilei fu dată de perete. Un bărbat masiv, cu o faţă congestionată şi cu obrajii acoperiţi de o ţesătură de vinişoare plesnite, veni în fugă să-i întâmpine. Era înalt, aproape tot atât cât Mike, şi avea un torace mai dezvoltat, cu colaci groşi de grăsime în jurul umerilor şi mijlocului.

Pantalonii lui largi de bumbac făceau cute ca de armonică în partea de sus a coapselor şi în spatele genunchilor. Catarama centurii uzate, de culoare maron, se înfigea în triunghiul de piele lăsată la vedere sub cel mai de jos nasture al cămăşii. Fire creţe de păr roşcat încărunţit se lipeau, umede, de micul petic de piele dezgolită. Peste cămaşă purta un pulover gros cu o gaură în cot, mare cât o farfurie de desert. Înşfacă mâna lui Randall într-unui din pumnii lui. Cu cealaltă mână îi prinse antebraţul şi i-l scutură în semn de afecţiune. Randall, cu vreo doisprezece centimetri mai scund, zâmbi plictisit şi se dădu înapoi cu o jumătate de pas. Îşi retrase mâna din lăboiul celuilalt, arătând de parcă tare-ar fi vrut să şi-o şteargă pe haine. Făcu un compromis, întorcându-se spre Mike.

— Ţi-l prezint pe Mike Scanlon.

Şi uitându-se de la acesta la bărbatul cel masiv — conducând cumva privirea lui Mike — adăugă:

— Pat Kelly. Omul nostru permanent de aici. Ambasadorul nostru.

Un ascultător atent ar fi simţit în ultimele cuvinte un dispreţ făţiş. Pat rânji.către Mike, plin de mândrie.

— Corect.^ Sunt patru ani de când stau aici, în groapa asta de gunoi. Îi cunosc pe ticăloşii ăştia ca pă maică-mea.

În timp ce vorbea, schiţă un gest larg spre Hamid, pentru

a-i arăta mai bine soiul de ticălos la care se referea. Apoi înhăţând mâna lui Mike i-o scutură în sus şi-n jos, de parcă ar fi acţionat o pompă, şi adăugă:

— Încântat să te cunosc. Haidem în casă.

Se înghesuiră printr-un hol de intrare nemobilat, ajungând într-o cameră de zi îngheţată. Mike recunoscu mobila —-genul standard al expatriaţilor, cam de prin l964. Când o persoană purtând un şort se ridica în picioare într-o zi călduroasă de vară, tapiţeria din piele artificială se desprindea de pielea lui cu un zgomot ca de sfâşiere. Pardoseala era constituită din dale de mozaic de marmură, care păreau să soarbă căldura vetrei electrice instalate lângă perete, lăsând atmosfera absolut rece.

Mike deveni brusc conştient de tăcerea lui Hamid şi se uită în jur, în căutarea sa. Tânărul libian rămăsese în prag, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Privirea lui Mike păru să-i reamintească lui Randall de existenţa arabului, întoarse capul şi văzu ochii acestuia aţintiţi asupra lui. Ruga fierbinte din ochii libianului îi trezi memoria.

— Oh, Isuse, Hamid! exclamă, cu un râs prefăcut. Îmi pare rău. Pur şi simplu am uitat.

Puse pe masă servieta de designer şi acţiona combinaţia lacătelor. O deschise, vârî mâna înăuntru şi scoase un teanc de reviste lucioase. Erau dintre acelea pe care le cumperi cu mai multă uşurinţă în Olanda decât în Anglia. Toate, Cu excepţia a două dintre ele, aveau pe copertă fotografii ale unor femei aplecate în mod obscen, uitându-se peste umăr la aparatul de fotografiat, cu o expresie ispititoare. Pe coperţile celorlalte două erau fotografiile unor tineri musculoşi, în maiou şi cu fermoarul pantalonilor desfăcut. Aveau aceeaşi expresie ademenitoare ca şi femeile.

Hamid înşfacă revistele şi, cu degetul gros, le răsfoi lacom. Părea să-i placă ceea ce vedea. Buzele i se întinseră într-un zâmbet atotcunoscător şi fericit. Îl salută din cap pe Randall şi

merse cu spatele spre uşă.

— Noapte bună, dragii mei. Şi adăugă, în direcţia lui Randall: — îţi mulţumesc.

În prag se opri.

^- Domnule Mike,pentru antrenamentul dumitale lucrurile sunt aranjate. Am stabilit totul. (Aruncă o scurtă privire celorlalţi doi, să le vadă aprecierea.) — Am avut grijă de toate. Maşina pentru transport va veni să te ia mâine-dimineaţă. La şapte fix. Te rog să fii pregătit. O.K.?

Mirat, Mike se uită 4a ceilalţi, în căutarea unui indiciu lămuritor. Randall dădu din cap aprobator, apropiindu-.se de Hamid.

— Perfect, Hamid. E grozav. Mulţumim. Noapte bună.

Puse o mână pe braţul libianului şi-l împinse cu hotărâre în hol. Ceilalţi auziră uşa închizându-se. Peste puţin, Randall reveni în cameră. Gura îi era schimonosită, cu expresia unui om care tocmai a călcat pe ceva scârbos. Se întoarse spre Pat cu un rânjet acru.

— Ai ceva de băut?

Pat se repezi în bucătărie. Mike auzi zgomotul bucăţelelor de gheaţă lovind sticla unor pahare. Se întoarse spre Randall.

— Antrenament? Credeam c-am fost trimis aici ca negociator. La ce dracu trebuie să mă antrenez?

Randall îl privi cu răceală câteva clipe. Apoi răspunse scurt:

— La uciderea oamenilor.

Mike ignoră uşoara ironie din glasul lui.

— Mi s-a spus că treaba mea constă în a-i convinge pe oamenii ăştia să ne dea Semtex-ul. Era corect?

Randall ridică din umeri..

— Poate. Când vei avea nevoie să ştii mai exact, ţi se va spune. Între timp, vei urma un curs. Bucură-te de el. O mulţime de oameni s-ar repezi să-nhaţe un asemenea prilej.

Pat intră în cameră, ducând o tavă. Pe aceasta se aflau o carafă marecu un lichid auriu, pe care plutea o spumă subţire,

o alta ceva mai mică, maronie, un ulcior cu apă, pahare şi gheaţă.

Pat înălţă o sprinceană întrebătoare.

— Bere sau vodcă?

Mike alese „vodca". Pat turnă trei degete de lichid incolor din carafa maronie. Mike se uită cu îndoială la el, apoi umplu paharul până la buză, adăugind gheaţă şi apă. Cu puţin noroc, va reuşi să acopere gustul de antigel al băuturii fermentate, de fabricaţie locală. Randall preferă şi el tot „vodcă". Pat bău din ambele, dând gata două degete de spirt curat şi jumătate din carafa cu beru-, mai înainte ca Randall să fi sfârşd de „botezat" cu apă propria-i băutură.

— Pentru mine ai ceva? îl întrebă Pat pe Randall, cu un zâmbet larg şi obscen.

Randall mormăi vag o scuză şi se întoarse spre servieta sa. Scotoci înăuntru şi scoase la vedere un pachet înfăşurat într-un prosop de hotel. Pat îl desfăcu tot atât de grijuliu ca şi când ar fi conţinut nişte porţelanuri nepreţuite. Conţinea ceva chiar şi mai valoros — câteva borcane cu malţ pentru copii. Vizibil mulţumit, Pat reumplu paharele. Îşi putea permite să fie mai generos, acum, când reuşise şă-şi refacă stocul de malţ. Era unica marfă de import de care aveau nevoie fabricanţii de bere de contrabandă din Tripoli pentru a prepara o bere acceptabilă.

Rămaseră să bea până târziu în noapte. Mike ţinu pasul, cu ceilalţi doi, bând exact tot atâtea pahare, dar vorbind doar cât să nu fie exclus din conversaţie, preferind să-i studieze. Randall nu se trăda cu aproape nimic. Bea la fel de vârtos ca Pat, fără a-şi pierde măcar o dată manierele băţoase şi rezervate care-i rămăseseră înrădăcinate de pe vremea când fusese profesor. În spatele rigidităţii studiate exista însă şi altceva: un strop de preocupare permanentă, care-i crea lui Mike impresia că individul era îngrijorat de ceva, că aştepta nişte veşti.

Pat era cel care vorbea mai mult, şi nu era greu de înţeles pentru ce. Nenorocitul era îngrozitor de singuratic şi plictiseala îl făcea să-şi iasă din minţi. Povestea tenului său se dovedea a fi adevărată. Mike văzuse un astfel de ten mai curând la soţiile din taberele petroliere uitate de lume, decât la petroliştii care lucrau efectiv. Era tipul.de alcoolic căruia-i place să bea, dar care nu mai rezistă la băutură, îmbătându-se. de la primul pahar şi devenind rapid beat criţă.

Combinaţia dintre alcool şi un auditoriu descătuşa rapid şuvoiul de resentimente reţinute. Pe măsură ce băuturile îi alunecau pe gâtlej, deveni mai gălăgios şi mai plin de reproşuri amare. Îi subaprecia şi-i dispreţuia pe arabi în general, dar libienii erau o sămânţă a speciei deosebit de josnică.

— Adunătură împuţită de nemernici. Au ajuns de zece ori mai rău de când cu afurisita de lovitură de stat a pricăjitului de Jamal, când aproape că l-a dat gata pe' Ghaddafi. Păcat că n-a reuşit. Nebunul ticălos a luat-o razna complet.

Mike zâmbi, aruncându-i 0 privire lui Randall.

— Înţeleg de,ce te-a numit Jack ambasadorul nostru. S-a întâmplat în mod deosebit ceva rău?

Trăsăturile lui Pat se contractară. Ochii i se îngustară, căpătând viclenia beţivilor când încercă să discearnă dacă tonul lui Mike ascundea ceva. Îl bănuia de sarcasm, dar nu putu să-şi dea bine seama. Se hotărî să se arate furios.

— Dacă s-a-ntâmplat ceva rău? Pă dracu, sigur că s-a întâmplat. Javrele refuză să ne dea materialul nostru! Asta-i tot. Vor^să ne facă să credem că nu pot să-l mai obţină, ca înainte. Încearcă să ne spună că ticăloşii de cehi le-au tăiat aprovizionarea. Eu, unul, sunt covins că nu-i decât o minciună împuţită. Din câte-am auzit, cehii sunt tot atât de al naibii de înfometaţi de valută străină ca şi până acum. Ba, poate, chiar mai rău.

Trase o duşcă bună de vodcă pentru a-şi astâmpăra furia stârnită de cumplita jignire de care se simţea atins.

Mike zâmbi pieziş către Randall. Acesta se mulţumi să ridice uşor.din umeri.

— Nu chiar atât de înfometaţi, Pat, zise Mike. Ăsta-i necazul cu oamenii care de-abia au redescoperit democraţia, îşi iau răspunderile în serios.

Vorbise blând, păstrând în glas doar atâta ironie cât să-l lase pe Pat perplex.

Acesta se uită la el câteva clipe, cu ochi goliţi de orice expresie, apoi slobozi un hohot de râs dispreţuitor şi se decise să schimbe subiectul.

— Ascultă, noi ştim că ei şi-au pus de-o parte o mulţime de material dintr-ăsta. Şi ei ştiu că noi ştim. Aşa că următoarea scuză pe care ne-o oferă este că nu ne-am prea grăbi cu banii. Ba se laudă că au cel mai mare venit pe cap de'locuitor din întreaga lume, ba — în clipa următoare — sunt prea strâmtoraţi să ne îngăduie un credit de două săptămâni.

Mai luă o înghiţitură de vodcă. Acum nu se mai obosea să adauge gheaţă sau apă.

Mike profită de pauza făcută.

— Poate chiar sunt faliţi. Saudiţii îi trag în aceeaşi barcă în care se află ei înşişi. In ţară intră miliarde; alte miliarde ies. (Ridică o mână, când Pat începu să protesteze.) — Nu-mi spune mie, Pat. Ţi-ar plăcea şi ţie o problemă de felul ăsta. Ceea ce nu înseamnă că nu-i adevărat că ei pun pe primul plan propriile lor interese. Şi întorcându-se spre Randall, adăugă: — Nu putem totuşi să strângem fonduri şi să le oferim plata cu baniijjos, până la ultimul bănuţ? în felul acesta, măcar ar avea o scuză mai puţin.

Randall făcu o strâmbătură. Cu încheietura unui deget îşi lovi uşor mustaţa, îndepărtând un gunoi imaginar.

— Aşa intenţionăm, oricum, o plată.cu banii jos. Dolarii sunt aşteptaţi să sosească aici în orice clipă. De fapt, îi aşteptam chiar astăzi.

Se uită în mod automat la ceas, încredinţându-se că arată data corectă. Dădu iar un bobârnac mustăţii, ca şi cum dintr-o

dată l-ar fi enervat.

— În orice caz, ar trebui să fie aici mâine. Le-am telefonat de la aeroport azi-dimineaţă, oamenilor noştri din Statele Unite. E clar că mesagerul nostru a plecat din Boston noaptea trecută.

— Un mesager? Dar, pentru Dumnezeu, despre câţi bani discutăm aici?

— Două milioane, răspunse Randall cam fără voie, abia. şoptit, ca şi cum n-ar fi vrut să audă nici el însuşi.

Mike se aplecă înainte, nevenindu-i să creadă.

— Două milioane de dolari?

Randall dădu din cap afirmativ, cu buzele strânse într-un fel de strâmbătură.

—♦Dumnezeule! Şi lăsăm ca banii ăştia să fie plimbaţi în mână? Oamenii ucid şi pentru mai puţin de-atâta. Ce-l opreşte pe mesager s-o şteargă cu ei?

— Teama. Două feluri de teamă. În primul rând, noi folosim oameni care au pe cineva apropiat — un copil, un părinte; pe cineva a cărui viaţă valorează pentru ei mai mult decât banii. În al doilea rând, în cazul în care tentaţia e prea mare pentru'ei, li se dă bine de-nţeles că cineva îi urmăreşte. Sunt conduşi la avion de o echipă şi sunt întâmpinaţi de o alta. Aceştia fac parte cu*toţii din comunitatea irlandeză din Boston. Aşa că ei ştiu cu cine au de-a face.

— Şi totuşi, n-au încercat niciodată să fugă? Mi se pare că, dac-ai vrea cu adevărat, într-un aeroport ca Heathrow ţi-ai putea uşor pierde urmele.

Randall îl privi cu un zâmbet compătimitor.

— Poate. Unul a-ncercat odată. În New-York.

— Şi-a scăpat cu banii?

Zâmbetul lui Randall pieri.,

— Cea mai mare parte din el au pescuit-o în East River. Încă-i mai caută capul. Şi ne asigurăm că ceilalţi învaţă din exemplul lui. A fost singura dată când am avut probleme.

— Până acum?

Randall îl fulgeră cu o privire veninoasă.

— Tacă-ţi gura. Va sosi..

Mike strânse din umeri şi ridică mâna într-un gest împăciuitor.

— O.K., îmi pare rău! N-am vrut să te supăr. Dar, ia spune, n-avem bănci care să rezolve treburi de felul ăsta? Există destule care nu vor să cunoască prea multe amănunte. Întrebaţi-l pe generalul Noriega. Întrebaţi cartelurile de cocaină columbiene.

— Am avut bănci. Situaţia s-a schimbat. Anul trecut, toate conturile au sărit în aer. Absolut toate.

— Ca atelierele noastre de bombe artizanale?

Randall tresări, ca şi cum Mike l-ar fi pălmuit. Dădu din cap cu o expresie mânioasă.

— Exact. Decât că s-ar putea să fi "fost opera guvernului american. Fac multe eforturi în direcţia asta.

— Desigur. Şi treaba cu atelierele de explozivi artizanali e doar o coincidenţă şi rezultatul unei bune activităţi poliţieneşti. Gibraltarul n-a fost decât o întâmplare norocoasă, Windsor-ul — o mână de oameni de-ai S.A.S.-ului care, în ziua lor liberă, acţionau pe baza intuiţiei! Las-o baltă, Jack, priveşte lucrurile în faţă. Întreaga organizaţie este infiltrată până-n miezul ei. Şi aşa e de câţiva ani.

Randall îşi trase umerii înapoi, de parc-ar fi făcut un efort conştient să-şi îndepărteze din memorie veştile proaste». Se aplecă spre Mike, dintr-o dată agresiv. Glasul îi fu de gheaţă:

— Pentru-asta te afli aici.

Mike îi întoarse privirea, cercefându-l cu luare-aminte, căutând să vadă dincolo de siguranţa afectată, pândind urma îndoielii care, cu câteva secunde mai înainte, încercase să iasă la suprafaţă.

Brusc, Randall înălţă din umeri şi păru să se relaxeze din nou, rezemându-se pe spătarul scaunului.

— Oricum, utilizăm mesageri şi treaba merge bine. Folosim oameni foarte tineri, de obicei simpatizanţi. Copii de prin colegii, care vor să câştige ceva bani. Nici măcar nu-s sigur dacă unii dintre ei îşi dau seama cine sunt cei pentru care lucrează.

Mike izbucni în râs.

— Bineânţeles! îşi închipuie că plimbă bani de contrabandă în sprijinul cercetării cancerului! Indivizii aceia ameninţă întotdeauna că vor ucide copiii oricui i-ar trăda! Cine dracu ar putea să-şi închipuie că sunt cei pe care-i slujesc?

Ochii lui Randall devenjră iarăşi duri.

— Nu fă pe isteţul, amice. Ei ştiu bine că nu-i ceva cuşer. Doar că nu li se spune cui aparţin banii. Mulţi dintre ei cred că provin din droguri. În orice cazTăi face bine să ţii minte

un lucru. Tu eşti nou în treaba asta — eu nu. Trăim într-6 epocă a electronicii. F.B.I.-ul, francezii, MI-5l-^, toţi ceilalţi se vâră până şi-n computerele băncilor. Cunosc orice mişcare a banilor. Mesagerii, trecerea din mână în mână, este cea mai sigură soluţie din câte există. Nu-i perfectă, dar e tot ce-avem mai bun.

Mike zâmbi acru.

— Va să zică, iată-ne aici, încercând să eliberăm o ţară, şi nu suntem în stare să ne organizăm nici* cât nişte prăpădiţi de comercianţi de cocaină sud-americani.

Se întrerupse, zâmbindu-i uşor omului din faţa lui.

— Isuse, Jack, dacă vreodată o organizaţie a avut nevoie de câteva idei...

Ii

Era trei fără un sfert noaptea când omul din Lisabona-ieşi de pe autostradă şi începu să urmărească indicatoarele către centrul Hamburg-ului. În seara trecută avusese de două ori noroc, prinzând un avion de la Lisabona spre Paris şi apoi ultima legătură cu Frankfurt-ul. Acolo norocul i se sfârşise: în

aceeaşi noapte nu mai erau alte curse spre Hamburg. Închiriase un Mercedes mare şi parcursese patru sute şi ceva de kilometri doar în două ore şi jumătate.

Conducea cu uşurinţă maşina pe străzile pustii. Cunoştea bine oraşul — locuise acolo doi ani, mai de mult, când fusese nevoit să părăsească Irlanda. Înghesuind maşina într-un spaţiu de parcare, îşi puse ochelarii cu rame groase şi se îndreptă cu paşi mari spre cafenea, aruncând o privire îngrijorată la ceas. Aii spusese că va putea să aştepte până la trei. Trecuseră deja patru minute peste ora fixată.

Ajuns în prag, se opri brusc, întrebându-se o clipă dacă venise la cafeneaua la care trebuia. O ştiuse ca pe un local

(n.t.)

liniştit, demodat, în care vârstnici şi oameni îmbătrâniţi înainte de vreme veneau să bea cafea şi să joace şah. Acum, luminile erau un amestec de fulgere roşii şi albastre, şi nişte imitaţii de lămpi Tiffany'sl învăluiau într-o lumină discretă mesele ascunse adânc printre folii de polistiren. Intră în încăpere, simţindu-şe bătător la ochi de bătrân, cu părul lui cărunt în care se mai vedeau nişte şuviţe de culoarea nisipului. O chelneriţă, cu o fustă lungă de două palme şi ale cărei pulpe reflectau luminile colorate, încercă să-l conducă la o masă. Refuză zâmbind vag şi pătrunse în semiântuneric.

Aii stătea singur la o măsuţă în fundul încăperii, încercând să citească un ziar turc la lumina insuficientă a lămpii. Era tn bărbat în jur de treizeci de ani, cu înfăţişare plăcută şi ten atifelat, îmbrăcat în nişte pantaloni largi, o cămaşă sport;are-i pocnea peste pântecele voluminos şi un bluzon de doc, căptuşit cu blană. La vederea noului venit, aruncă la o parte;iarul şi sări în picioare. Scund şi brunet, gata să te întâmpine cu un zâmbet vioi, contrasta puternic cu morocănosul său vizitator.

— Mă bucur că te văd. Mă temeam că n-o să poţi veni. Sorbi cât mai rămăsese din cafea şi azvârli pe masă nişte

bani, adăugind:

— Trebuie să plecăm. Suntem în mare întârziere. Ieşiră din cafenea şi se duseră la maşină. Turcul se

strecură în Mercedes, adulmecând apreciativ mirosul de piele al tapiţeriei.

l Tiffany's: celebră manufactură americană de obiecte din sticlă şi porţelan, numită astfel după cei doi întemeietori ai săi — Charles Lewis Tiffany (l8l2—l902)-, bijutier newyorkez, şi fiul său, Louis Comfort Tiffany (l848—l933), designer renumit pe plan internaţional pentru creaţia sa denumită „Favrile" — o sticlă clorată, cu irizaţii — şi specializat în bijuterii, porţelanuri, bibelouri şi lămpi, (n.t.)

— Mmm! Poate când o s-o cumpăr pe-a mea, sămj-o iau acasă, o să am tot una cu piele.

— Mda. Sunt convins. Care-i drumul spre spital?

Conformându-se "indicaţiilor lui Aii, ajunseră în opt minute. Parcă maşina, corect şi legal, pe o stradă alăturată şi-l urmă pe turc, care dăduse colţul. Zidul spitalului se întindea pe toată lungimea cvartalului. La cincizeci de iarzi în faţa lor, trei trepte de beton urcau spre portalul întunecat al unei intrări laterale. Un Volkswagen de culoare deschisă şi construit special pentru camping era parcat în dreptul ei.

Aii se duse spre el, urmat de bărbatul din Lisabona. Când se apropiară, trei bărbaţi cdborâră din maşină şi le veniră în întâmpinare. Aii îi salută, dând mâna pe rând cu fiecare, şi le-vorbi în turcă, gesticulând către omul de lângă el. Zâmbiră toţi şi îşi înclinară capul în semn de salut. Celălalt le răspunse printr-o mişcare scurtă a capului. Aii mai spuse câteva cuvinte. Doi dintre bărbaţi se întoarseră şi intrară din nou în vehicul, unul urcând în spate, celălalt pe scaunul şoferului. Aii se întoarse cu vizitatorul cărunt şi cu cel de-al treilea turc înapoi, după colţ, spre intrarea puternic luminată destinată

personalului spitalului. Fără a privi nici la stânga nici la dreapta, Aii urcă vioi treptele şi intră, urmat de cei doi însoţitori ai săi. Un bărbat în uniformă, ce stătea la un birou lângă uşă, se uită la ei în tăcere, când trecură pe lângă el, fără a se osteni măcar să răspundă la salutul fugitiv al lui Aii.

Străbătând holul de la intrare, acesta îi conduse la un vestiar. Descuie un dulap înalt şi cenuşiu dinţr-un şir de altele asemenea lui — unul dintre cele câteva pe a căror uşă era lipit însemnul steagului turc — şi scoase din el trei seturi de salopete verzi de infirmier. Privind repede în jur, să vadă dacă nu-i observă careva, îmbrăcară fiecare câte una.

Aii le arătă drumul printr-un labirint de coridoare, până ajunseră la o uşă pe care nu scria nimic. Scoase din buzunar o cheie şi o deschise. Întră înăuntru şi, după câteva clipe, ieşi împingând un cărucior încărcat cu medicamente.

Porniră împreună de-a lungul coridoarelor. O singură dată se întâlniră cu cineva — un doctor tânăr, cu un mers aferat. Bărbatul mai vârstnic se încorda la apropierea lui, apoi se relaxa când doctorul trecu pe lângă ei, părând să nu observe că salopeta îi era mai scurtă cu trei degete la mâini şi la glezne.

Nu mai aveau mult până la un cot al coridorului. La câţiva iarzi de el, Aii le făcu semn să se oprească, ducându-şi un deget la buze. Transpira. Se uită nervos în jur, apoi întinse mâna şi apucă haina celui în vârstă, trăgându-l astfel încât să-şi apropie capetele.

— Chiar după colţ, şopti arătând cu degetul cotul coridorului. Paznicul stă în afara uşii. Cunoaşte rutina. Nu cred să ne aşteptăm la vreun necaz.

Omul dădu din cap. Vârî mâna în buzunar şi scoase un plic.

— Ai materialul?

Aii confirmă printr-o înclinare a capului. Transpiraţia îi picura de pe bărbie. Trase din interiorul salopetei sale un plic

cafeniu pliat şi i-l întinse celuilalt.

— Uite-l.

— Bun, zise căruntul, vârând propriul plic în mâna lui Aii. poţi face pentru Merel o plată cu banii jos.

Apoi trecu în spatele căruciorului şi întrebă:

— Mai e ceva aici? Aii dădu iar din cap.

— Astea, zise, ridicând colţul unui şervet. Dă-i-le. Dar, oricum, nu ea ne va face probleme. Niciodată nu ne-a făcut.

Vârstnicul arătă cu bărbia spre celălalt turc.

— Şi el? Este echipat?

l Mere. prescurtare de la denumirea" mărcii de automobil Mercury. (n.t.)

Turcul înţelegea engleza. Fără a aştepta ca Aii să răspundă pentru el, rânji şi ridică mâna stingă, ţinându-şi degetele uşor încovoiate. Le strânse, lăsându-i să vadă patru inchi de lemn lustruit ce-i ieşea de sub mânecă, sprijinindu-i-se în palmă.

Căruntul dădu aprobator din cap. Întinse mâna spre Aii şi-l bătu prieteneşte pe braţ.

— Ai făcut o treabă bună, îi zise, adăugând pentru celălalt: — Hai să mergem.

Cu turcul alături, împinse căruciorul până după colţ. La o depărtare de douăzeci şi cinci de iarzi în lungul coridorului, un poliţist în uniformă stătea pe un scaun lângă o uşă, ţinând pe genunchi o mitralieră scurtă. Părea să moţăie. La apro: pierea lor îşi ridică brusc bărbia. Îi privi câteva clipe lipsit de expresie, apoi rânji, puţin ruşinat. Cu o mişcare rapidă, turcul scoase din mânecă măciuca şi o trânti peste gura zâmbitoare a poliţistului. Se auzi ţăcănitul unui dinte, când căzu pe metalul mitralierei. Capul nenorocitului zvâcni spre spate. Turcul ridică bâta şi izbi cu putere fruntea santinelei. Lovitura fu însoţită de un zgomot asemănător cu cel al unui baston care se frânge. Poliţistul gemu şi se aplecă în faţă, gata să se prăbuşească. Turcul îl prinse de subsuori. Bărbatul cel vârştnic deschise uşa şi se trase la o parte, lăsându-l pe turc să-l

târască-n cameră pe poliţistul leşinat, apoi împinse căruciorul înăuntru şi închise uşa.

O fată cam de paisprezece ani stătea în pat, privind în gol, fără a da vreun semn c-ar fi conştientă de apropierea lor. Căruntul luă cele două pastile de sub şervet, se duse repede spre pat şi le îndesă în gura fetei. Ea continua să stea foarte liniştită. El umplu cu apă un pahar, i-l apropie de buze şi-l înclină până ce fata tuşi şi înghiţi.

Avea un păr negru ca tăciunele, cu o tendinţă de a se ondula, şi o faţă palidă şi îngustă. Asemănarea de familie era evidentă.

Turcul rămas lângă uşă scoase o exclamaţie de nerăbdare. Celălalt privi rapid în jur, dădu din cap şi împinse fata, culcând-o pe spate. Ea se supuse docilă, fără a-ncerca să se împotrivească, fără măcar vreun semn că şi-ar da seama de prezenţa lui. Bărbatul o înveli mai bine cu pledurile şi se

aplecă să deblocheze roţile patului. Mormăi spre turc să-i deschidă uşa şi, împingând patul, îl scoase pe coridor.

Aii aştepta în celălalt capăt. Îndată ce Se încredinţa că-l văzuseră, se îndepărtă, dispărând din raza lor vizuală. Ei Împinseră patul până la colţ. Din nou, Aii îi aştepta, şi din nou porniră după el. Continuară astfel vreme de două-trei minute, străbătând câteva coridoare, Aii arătându-le mereu

drumul în timp ce ei rămâneau prea departe în urma lui pentru ca vreun observator întâmplător să creadă c-ar fi Împreună. Cotiră după încă un colţ. Turcul aştepta lângă o uşă dublă, deasupra căreia o inscripţie luminoasă verde arăta

că era vorba de 0 ieşire de urgenţă. *

Veniră şi ei lângă Aii. Faţa lui netedă lucea de transpiraţie şi-şi rotea nervos privirile în jurul lui. Apropiindu-se şi mai mult, văzură că tremura. Apăsă pe bara care deschidea uşa şi aceasta se dădu de perete. Cel de-al doilea turc străbătu în

fugă holul îngust şi, când deschise uşa dublă exterioară care dădea spre stradă, simţiră un val de aer rece. Îi chemă în şoaptă. Cu o grabă stăpânită, căruntul ridică în braţe fata, cu pături cu tot, şi ieşi cu ea în stradă,

— Două minute, şopti răguşit Aii, în spatele lui. Trebuie să trag alarma peste două minute.

Lăsă uşa să se-nchidă singură şi se îndepărtă în goană, nepăsându-i de patul rămas acolo.

Pe strada pustie, turcul ajunsese deja la spatele Volkswagen-ului pentru camping. Bătu în portieră. Îi fu deschisă imediat. Omul cărunt se apropie. Cei doi turci îi luară din braţe fata care nu opunea nici o rezistenţă şi o trase înăuntru. Căruntul îşi dezbrăcă salopeta, o făcu ghemotoc şi o aruncă în maşină. Fără a rosti vreun cuvânt, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari.

În spatele lui, căruntul auzi turaţia motorului, puternică la pornire, apoi scăzând treptat, pe măsură ce Volkswagen-ul îşi vedea de drum.

Două ore şi jumătate mai târziu, se afla la ghişeul firmei Hertz de pe aeroportul din Frankfurt, înapoind Mercedes-ul.

Capitolul l3

%Jieep-ul gonea de-a lungul străzilor ce de-abia se trezeau, silind rarele vehicule ce alcătuiau traficul matinal să se dea la o parte din drumul său. Şoferul, un adolescent cu mânecile uniformei sale de paraşutist militar suflecate până peste bicepşii puternici, făcea ca modul de a conduce al lui Hamid să pară, prin comparaţie, tot atâta de şovăielnic ca al unei călugăriţe bătrâne. Când roţile scrâşniră oprindu-se în faţa santinelelor de la barăcile din Al-Azziziyah, Mike aştepta antrenamentul de terorist ca pe o şansă de relaxare.

Odată intraţi în complex, cei patru soldaţi din escortă, săriră jos din jeep şi se aşezară în formaţie în jurul lui. Porniră cu toţii în fugă spre elicopterul vopsit cu culori de camuflaj, ce stătea parcat în centrul piaţetei încadrate de barăci. Păreau să

acţioneze sub impresia că.dacă executau totul repede căpătau o alură mai milităroasă. Mike nu fusese niciodată soldat. Gâfâia în urma lor. Cei patru se întoarseră şi, dezamăgiţi, îşi potriviră pasul cu al lui.

În timp ce străbătea piaţeta, tânărul privi curios în jur. Acestea erau chiar barăcile în care dormise colonelul Ghaddafi în noaptea raidului american care, cu câţiva ani în urmă, fusese

cât pe-aci să-l ucidă. Potrivit zvonurilor din Orientul Mijlociu, raidul declanşase o modificare pe termen lung a firii sale aprige, făcându-l să devină mai retras în sine şi mai introspectiv decât înainte, dar şi măi imprevizibil.

În momentul în care se căţăra în elicopter, Mike, privind înapoi, zări un morman de materiale de construcţie, care zăceau aruncate la marginea terenului de paradă. Dincolo de ele se vedea acoperişul spart al unei clădiri. Din altă construcţie nu mai rămăsese decât un schelet de oţel. Se împlineau în curând zece ani de când avusese loc raidul. După câte se vedea, reparaţiile erau tratate cu obişnuita lipsă de grabă.

De pe scaunul său, Mike nu putea vedea terenul de sub ei. Doar strălucirea soarelui prin parbriz îi spunea că se îndreptau spre sud. Nu pierdea mult. Cunoştea regiunea pe dinafară: kilometri nesfârşiţi de peisaj arid şi pustiu. Câţiva oameni se străduiseră din toate puterile să transmită acestor vaste deserturi simţul lor de a face minuni. Nişte nătărăi filo-arabi, oameni ca St. John Philbyl, umpluseră cărţi întregi descriind cu entuziasm astfel de locuri întocmai — ceea ce făcea mai puţin surprinzător faptul că renumitul explorator 'sfârşise prin a-l avea ca fiu, pe Kim Philby. Pentru Mike, regiunea rămăsese cu încăpăţânare ne atrăgătoare, indiferent câţi scorpioni o considerau ca fiind căminul lor.

l Philby Harry, Saint John (l885—l'960): explorator englez specializat în lumea arabă. A îndeplinit misiuni diplomatice în

Arabia Saudită şi în Transiordaniă şi, în'final s-a convertit la islamism. În l940 a fost însă expulzat pentru criticile aduse regimului saudit. Fiul său, Kim Philby (Harold Adrian Russel) (l9l2—l988) a devenit agent sovietic infiltrat în Serviciul Britanic de Informaţii Secrete, (n.t.)

În primul sfert de oră al călătoriei încercă să discute cu soldaţii care stăteau răsturnaţi pe spate în faţa lui, urlând să acopere zgomotul motorului. Eforturile îi rămăseseră zadarnice, izbindu-se de totală lor indiferenţă. În cele din urmă închise ochii şi se rezemă de spătar, aşteptând sfârşitul zborului.

Zdruncinătura care le însoţi aterizarea îl făcu să tresară, în cursul călătoriei zgomotoase,, plictisitoare şi care nu-i ceruse nici un efort, gândul la Allix îi acaparase din nou mintea. Imaginile întipărite în memorie îl absorbiseră într-atâta, încât pierduse noţiunea timpului. Se uită la ceas şi fu surprins să constate că se aflau în aer de mai bine de trei ore.

Coborî din elicopter, clipind des din cauza luminii violente. Merseseră mult spre sud. Terenul de aterizare se afla într-o adâncitură, complet înconjurat de coline cenuşii. Un gard din sârmă ghimpată se întindea până departe, spre stânga şi spre dreapta, trecând peste marginea gropii. Privi în jurul său, aşteptându-se să vadă barăcile grosolane ale unei tabere militare de antrenament. Ceea ce văzu fu o construcţie lungă şi joasă, de două etaje, cu balcoane largi la etajele de sus. O copertină deasupra intrării şi pilcurile îngrijite de palmieri sădiţi în ronduri de iarbă de fiecare parte a acesteia îi dădeau clădirii înfăţişarea unui motel californian.

Nici măcar nu încercă să-şi ascundă uimirea. Populaţia ţării era de numai trei milioane şi ceva de oameni, şi doar cu o generaţie în urmă cei mai mulţi dintre ei fuseseră nomazi ai deşertului, beduini locuind în corturi. Şi acum nu numai că ei înşişi trăiau în vile cu aer condiţionat, dar îşi găzduiau teroriştii în curs de antrenare în locuri care arătau de parcă ar fi fost

conduse de Holiday Inns Corporation. Cu ceva trebuia să fii de acord, în privinţa actualului regim: aveau grijă ca fiecare să se bucure de binefacerile banilor proveniţi din petrol.

De la o oarecare.distanţă, dintr-un loc ascuns de o cută a terenului, auzi pe neaşteptate strigăte şi zgomote de împuşcături. Peste câteva secunde, un grup de oameni în uniformă de luptă, încărcaţi cu maldăre de arme, trecu pe lângă el alergând, menţinându-şi pasul chiar şi când intră în clădire.

Unul dintre tinerii soldaţi coborî din elicopter şi-l conduse înăuntru. Holul îi întări impresia că se află mai curând într-un hotel decât într-o academie pentru terorişti. În afară de portretul colonelului Ghaddafi, pereţii de un albastru pastelat erau împodobiţi cu fotografii înrămate ale acelui soi de oameni pe care oaspeţii i-ar fi considerat ca pe nişte eroi — distinşi jefuitori, eminenţi specialişti în atacul cu bombe. Escorta lui Mike îl supuse unui control de rutină, condus de o drăgălaşă femeie cu înfăţişare solemnă, îmbrăcată într-o uniformă asemănătoare cu cea a soldaţilor, şi care stătea atentă la un birou, înfrumuseţat — în mod absolut neaşteptat — cu nişte irfcrustaţii decorative din sidef. Vorbeau într-un dialect din deşert, şi Mike abandonă repede speranţa de a le urmări discuţia. După terminarea scurtei prqceduri, fata deschise un sertar şi le dădu o cheie. Soldatul îl conduse de-a lungul unui coridor, până într-o cameră.

Era spaţioasă, bine mobilată şi răcoroasă, datorită.zgomotosului aparat de aer condiţionat montat în perete. Camera avea două paturi alăturate. Dintr-unul din ele, nişte cearşafuri mototolite se revărsau pe pardoseală, lăsând să se vadă învelişul saltelei. Mike îşi întrebă escorta dacă avea timp pentru un duş. Singurul răspuns al omului fu un ridicat din umeri, apoi dădu drumul la televizor. Mike îl lăsă cDcoţat pe marginea patului, urmărind nişte binecunoscute personaje din desenele animate americane, care se chinuiau să vorbească în arabă.

În camera de baie îmbrăcată în faianţă albă, hainele zvârlite care-ăncotro, duhoarea dulceagă a apei de toaletă şi robinetul lăsat să curgă îi spuseră despre caracterul tovarăşului său de cameră mai multe lucruri decât ar fi dorit să ştie.

După ce Mike ieşi de sub duş şi se îmbrăcă, merse, sub îndrumarea escortei, într-un depozit, de cealaltă parte a holului de intrare, unde fu obligat să-şi schimbe hainele, punând o salopetă din material.de camuflaj şi nişte bocanci. Când termină, se făcuse ora prânzului.

Intră în sala de mese simţindu-se ca un actor, dar de îndată ce se uită prin încăpere, senzaţia aceea dispăru. Toţi cei de acolo purtau salopete identice, cu pete maron şi verzi, şi ghete înalte până la jumătatea gambei. Poate era un-efect al îmbrăcăminţii, dar toţi păreau să stea în atitudini uşor exagerate,ca nişte modele care-şi iau o pauză după o şedinţă de fotografiere pentru o revistă de modă. Mike simţi că-l ustură ochii din cauza fumului acru de ţigară ce umplea încăperea. Oamenii stăteau la coadă să- şi primească raţia de mâncare ce le era distribuită de câţiva bărbaţi sudanezi cu o constituţie statuară, purtând turbane şi ale căror maniere blânde, aproape curtenitoare, contrastau în mod ciudat cu atmosfera cu un uşor iz de vest Sălbatic care domnea în încăpere. Mâncarea era scârboasă: orez, sos şi bucăţi noduroase de carne de oaie, atât de tari şi pline de zgârciuri, încât îi aminteau lui Mike de imitaţiile._de oase pe care iubitorii de animale le dau câinilor lor în chip-de jucărie.

; Sala era arhiplină. Majoritatea meselor erau ocupate de bărbaţi mult mai tineri decât Mike, care-şi vârau mâncarea în gură cu degetele. Numărul femeilor prezente îl surprinse. Cele mai multe dintre ele nu stăteau laolaltă cu bărbaţii. Singurele excepţii se aflau la o masă mixtă de europeni. Două mese erau ocupate de oameni de culoare. Mike sporovăi într-o doară cu escorta lui, înţelegând doar pe jumătate vorbele rostite cu un accent ciudat la masa mixtă. Era ceva familiar şi

totuşi neinteligibil, poate un fel de flamandă, sau un dialect german. Ochii le licăriră şi se întoarseră spre el când unul dintre ei observă că-i fixa cu privirea. Le zâmbi, salutându-i printr-o înclinare a capului, şi reveni repede spre escorta sa. Chiar de la o distanţă de şapte iarzi le putea citi clar pe feţe fanatismul.

Deşi i se păruse că totul nu era decât un fel de teatru, această impresie fu îndepărtată în prima oră de după prânz. Un instructor laconic îl împinse până la limitele îndurării cu o serie de exerciţii care-l lăsară gâfâind şi fără vlagă. Încă mai respira cu greutate, când i se spuse să se alăture unui grup adunat într-un amfiteatru cu trepte săpate chiar în pământ. Lecţia de aici era intitulată „ânjunghierea oamenilor pentru începători".

Instructorul său, un culturist cubanez, îi puse pe rând, pe fiecare din ei, să-l atace cu un cuţit. Scăpă cu uşurinţă de toţi adversarii, fie trântindu-i la pământ, fie răsucindu-le încheie-, turile coatelor până ţipau de durere. După ce se recomandă în felul acesta, începu să le demonstreze modul corect în care poţi ucide pe cineva cu o lamă. Făcea asta cu îndemânarea şi competenţa unui ucigaş înnăscut, lovindu-i dureros pe elevi când înfigea cu putere în trupul lor pumnul încleştat care reprezenta cuţitul. Cei care-i cădeau victimă sufereau supăraţi, dar fără a se plânge, împleticindu-se în tabere înapoi spre locurile lor şi chircindu-se de durere.

Veni şi rândul lui Mike. Omul îi aruncă cuţitul subţire de comando, cu mânerul lui aspru, şi-i făcu semn să înainteze către el. Îi venea greu să creadă că ceea ce se întâmpla era realitate: semăna cu subiectele filmelor proaste pe care le văzuse de atâtea ori — distracţia pentru bugete sărăcăcioase cu care-şi petrecuse atâtea seri, uitându-se la videocasetele din taberele petroliere. Instructorul îl îmbia să se apropie şi-i rânjea, cu înfăţişarea lui dură, ştiind prea bine că nici unul dintre învăţăceii lui nu-i va lua în serios invitaţia, încercând să-l" ucidă.

Mike îi făcu pe plac şi, fără prea multă convingere, se repezi la el. Cu o uşurinţă plină de dispreţ, instructorul se feri de cuţit şi prinse braţul cu care Mike îl ţinea, strângându-l sub propria lui subsuoară. Îşi împreună degetele sub cotul lui Mike şi, cu o forţă care nu era absolut deloc necesară, se aplecă spre spate şi smuci în sus. Mike urlă de durere. Cubanezul îi dădu drumul şi râse scârbit, văzându-i trăsăturile schimonosite. Cu mâna zdravănă, Mike îşi frecă uşor cotul. Se uită la rânjetul de pe faţa instructorului, îşi scutură capul şi-şi repezi pumnul adânc în pântecul lui, deasupra curelei. Instructorul scoase un singur sunet, ca un grohăit; şi se lăsă moale la pământ.

După-amiaza se încheie cu o alergare îndelungată, împreună cu un grup de tineri recruţi, şi în urma căreia Mike rămase cu plămânii în flăcări şi cu.nişte băşici la piciorul stâng, cauzate de bocancul cu care nu era obişnuit: După o masă de seară ce semăna întristător de mult cu acelaşi pilaf

cu berbec fiert, fu dat pe mâna unui instructor bulgar specializat în explozivi — un individ mătăhălos cu chip dur, fără vârstă, încadrat de o claie de păr cărunt. Singur cu un european mai apropiat de propria lui vârstă decât majoritatea celorlalţi recruţi, omul îşi părăsi manierele bruşte de la început, adoptând un fel de camaraderie conspirativă. Sub instructajul său, Mike se puse pe treabă, încercând să construiască o bombă ceva mai deosebită. Scopul consta în a fabrica un dispozitiv cât mai ieftin cu putinţă, folosind o cantitate minimă de material plastic exploziv şi un maxim de piese care s-ar putea găsi într-un atelier de scule obişnuit. Îi amintea lui Mike de soiul acela de anunţuri care apar în ediţiile de sâmbătă ale ziarelor britanice: „Construiţi un dispozitiv de ucidere devastator în confortul propriei dumneavoastră locuinţe. Nu este necesară nici o îndemnare deosebită. Doar câteva cuie casnice obişnuite şi instrucţiunile noastre etapă-cu-etapă, uşor de urmărit", îşi ridică privirile de

la cablaj spre bulgar.

— Eşti aici de mult? Nu credeam că Bulgaria ne mai ajută.

Omul râse.

— Ha! Ha! Nici nu v-ajută. Cel puţin, nu oficial. Dar acum avem democraţie. Sunt voluntar! adăugă râzând din nou. Nu mă pot opri să fac asta, nu-i aşa? Nu şi acum. Trăim în noua epocă a întreprinderilor particularei

Îşi coborî glasul, incapabil să se dezbare de obişnuinţa unei întregi vieţi:

— Şi guvernul încă mai are nevoie de valută străină.

Ticăloşii îmi iau treizeci la sută din salariu.

Mike zâmbi.

— Aşadar, când ai venit?

— Acum două luni, răspunse posomorându-se. Parc-ar fi doi ani. Şi mai am în faţă alte şaisprezece.

Cu o bucată de sârmă în mână, Mike descrise un cerc larg, cuprinzând încăperea.

— Mie nu mi se pare chiar aşa de rău. Omul îl privi pe sub sprâncenele zbârlite.

— Cunoşti ţara asta? Mike ridică din umeri.

— Puţin. Nu şi-n ultima vreme.

— Ei, bine, atunci îţi poţi imagina. Acasă la mine locuiesc într-o cocioabă, în Stara Zagora, şi-ntotdeaUna am crezut că viaţa aia este plictisitoare. (Râse iar.) — îţi poţi închipui cum e s-ajungi să aştepţi un week-end în Tripoli?

Mikerânji, legând sârmele la un detonator, sub ochii atenţi ăi instructorului'.

— Nu-i uşor. De ce ai venit? Bulgarul scoase un mârâit teatral:

— Nevastă-mea şi cu mine dorim să avem propriul nostru apartament. '

— Întotdeauna am crezut că membrii armatei erau trataţi cum se cuvine.

Omul râse din nou, dar cu un strop de amărăciune.

— Da, aşa eram trataţi. Înainte de toate schimbările astea. Suntem şi acum... deocamdată. Dar aşa cum merg lucrurile, cine ştie ce-o să se mai întâmple? Cel puţin înainte — înainte de toate schimbările de la Moscova — ştiam cu toţii care-i treaba. Acum, uită-te la mine, zise îndreptţind un deget spre el însuşi. Sunt trecut de cincizeci de ani. Încă trei ani şi ies la pensie. Aş fi avut apartamentul meu, pensia mea, şi câţiva bani puşi de-o parte. În loc de asta, se vorbeşte despre confiscarea apartamentelor militarilor pentru a le da unor familii! Şi dacă le place ce-au făcut polonezii şi nemţii din Germania de Est, şi dacă vor realiza convertibilitatea levei, o să fie aşa cum spune nevastă-mea — economiile mele o să-mi ajungă doar cât pentru biletele de transport pe care va trebui să le cumpăr ca să mă duc să-mi caut o nouă slujbă!

Omul pufni în râs, nelăsând.firea lui bună să ia totul prea în serios, şi adăugă:

— Bine'nţeles, ea are dreptate. Da' eu sunt ăl înţepenit aici!

Mike râse împreună cu el. Arătă cu mâna în jurul camerei, spre aparatul de aer condiţionat, spre pardoseala de marmură.

— Cu siguranţă există şi locuri mai rele unde să-ţi petreci câteva lunil.

— Optsprezece! îţi poţi închipui măcar şi una?

Mike, simula o gândire adâncă. Izbucniră amândoi în râs. Îi dădu instructorului bomba pe care tocmai o construise.

— Şi cu femeile cum e? Trebuie să fie şi nişte compensaţii.

Bulgarul roti bomba în mâini, cercefându-i cu mare atenţie conexiunile.

— Foarte bine. Trebuie totuşi să lucrezi mai cu grijă. Aici e prea multă sârmă neizolată. S-ar putea atinge. Ai văzut femeile de-aici?

Mike dădu din cap.

— Numai azi, la cantină.

— Ei, bine, atunci ai constatat că majoritatea-s arăboaice. Ştii ce-nseamnă asta?

Mike înclină capul, afirmativ. Omul făcu totuşi o demonstraţie, mimând cum şi-ar lungi cu o mână penisul şi cum l-ar toca mărunt cu cealaltă.

— Nu, eu unul nici nu m-ating de ele. Dacă ai cât de puţină minte, vei face la fel. Toate au fraţi care ard de dorinţa de a apăra onoarea familiei.

Tăie câteva capete de sârmă libere şi-i înapoie bomba lui Mike.

— Refă-le p-astea, de acord?

— Dar cum e cu femeile europene? Cu ele nu trebuie să-ţi faci ^griji c-ar veni rudele să le apere.

In timp ce vorbea, Mike privi în sus, dar văzând expresia de pe faţa instructorului îşi ridică sprâncenele a mirare. Bulgarul se uita la el de parcă i-ar fi propus să sară într-un puţ de mină.

— Glumeşti?! Alea? Măcar unele dintre fetele arăboaice arată cum trebuie. Dar adunătura aia? Te rog! Nu ştiu cam

ce faceţi voi, englezii, dar în mod cert le atrage pe unele femei care arată ciudat. Cum se explică faptul că-s atât de slabe? întrebă cu mirarea sinceră a unui bulgar provincial, a unui bărbat obişnuit cu femei scunde şi durdulii, al căror centru de greutate era situat aproape de sol.

Întrebarea era bună. Gândurile lui Mike zburară spre Mary. Putea vedea cu ochii minţii trupul ei bine proporţionat, neted, cutele muşchilor care-i formau un şanţ pe spinare, când şi-o îndoia. Se pomeni închipuindu-şî faţa ei, încadrată de părul strălucitor şi ochii mari, depărtaţi. Brusc simţi un junghi tulburător, un sentiment neplăcut, de parcă s-ar fi surprins singur făcând ceva rău. Îşi scutură capul, alungind acea senzaţie. Mary era excepţia care întărea regula. Era adevărat că toate chipurile de femei pe care şi le amintea din săptă-mânile lui de investigaţie erau mai curând slabe şi cu un păr

neîngrijit. Se gândi la fetele cu păr lins, pe care le văzuse în sală de mese; unele dintre ele ar fi putut fi drăguţe. Era ca şi cum şi-ar fi impus un fel de obligaţie, aproape ca şi cum şi-ar fi ascuns drăgălăşenia ca o conformare la ideologia lor; de teamă că le-ar putea face nedemne de încredere.

—r Mai lasă să treacă încă vreo două luni, spuse cu voioşie, prezentând spre aprobare dispozitivul cu cablajul refăcut. Nici măcar n-o să observi.

Bulgarul examina bomba şi dădu din cap rânjind.

— Excelent. Chestia asta e-n stare să facă o grămadă de., stricăciuni. Dacă fetele o să fie toate în halul ăsta, atunci peste două luni cămilele vor trebui să se păzească..,

Mike se ridică în picioare.

— Măcar ele nu au fraţi.

La ora zece era în pat, deja adormit, cu pătura subţire trasă până la bărbie, pentru a se feri de răcoarea aerului condiţionat, şi cu braţul peste ureche, pentru a se apăra de respiraţia horcăitoare din patul alăturat.

Capitolul l4

"Jack Randall fu imediat complet treaz. În întunericul negru ca smoala, bâjbâi pe noptieră, în căutarea revolverului pe care, înainte de culcare, îl scosese din nişa construită anume la baza dulapului de haine din melamină albă. Picioarele îi coborâseră deja pe pardoseală, mâna îi ţinea ferm arma, când glasul care-l trezise se auzi din nou.

— Oh, fir-ar al dracului!

Pipăi în continuare până găsi comutatorul lămpii de lângă pat, îl găsi şi aprinse lumina. Clipind des din cauza strălucirii bruşte, îşi puse ochelarii pe nas şi-şi luă ceasul, înjură din nou. Era abia cinci şi douăzeci. Aruncă pe pat revol-verul, înşfacă de pe pardoseală un halat de casă din lână şi se grăbi să iasă pe coridor, strângând în jurul lui pijamaua de modă veche.

Bătu tare cu pumnul în uşa lui Pat. Aşteptă o secundă,

apoi, mormâind exasperat, o deschise, împingând-o cu putere, şi aprinse lumina. Irlandezul zăcea pe pat cu mâinile şi picioarele răşchirate, un picior plin de bătături ieşind de sub mormanul de cearşafuri vraişte. Dormea pe burtă, şi numai

părul aspru i se zărea deasupra păturilor. Respiraţia îi era zgomotoasă şi hârâită, aproape ca un sforăit. Cu o expresie de profund dezgust, Randall străbătu camera şi, dintr-o smucitură, trase la o parte aşternuturile- Zgâlţâi zdravăn umărul lui Pat. Respiraţia hârâită se întrerupse, apoi fu reluată, ca un motor de automobil care dă rateuri. Strâmbându-se, Randall luă între degetul mare şi arătător degetul mare de la piciorul lui Pat şi-l răsuci cu cruzime. Pat scoase un urlet şi se ridică în şezut, frecându-şi ochii. Se holbă prosteşte la Randall.

— Naiba să te ia, m-a durut. Ce se întâmplă?

— Hai, mişcă. El e-aici. Afară! Acum!

Pat căscă şi se întinse de-i pârâiră toate oasele.

— Fir-ar să fie, Jack. Cât e ceasul?

— Dă-l dracului de ceas. Scoală-te. Hai!

Randall îl smuci ridicâridu-l în picioare şi-l trase să iasă din cameră. Doi soldaţi libieni în salopete şi purtând glugile regimentelor de comando din deşert stăteau tolăniţi în coridor. Ignorându-i, Randall îl conduse pe Pat în hol. Încăperea era intens luminată de strălucirea puternică a lampadarului ce atârna din plafon. Bărbatul cărunt cu ochelari cu rame groase şi lentile colorate străbătea cu paşi mari pardoseala, încoace şi-ncolo. Se întoarse brusc cu faţa spre ei. Trăsăturile îi erau marcate de oboseală. Expresia îi trăda o furie oarbă. Cristale albe de sare i se zăreau prinse de sprâncene şi printre şuviţele gălbui ale părului. Costumul de un cenuşiu închis era pătat şi mototolit.

— Închide uşa!

Randall îi dădu ascultare imediat. Apoi reveni spre nou-sosit.

— Ce se-ntâmplă, Harry? Arăţi groaznic. Harry dădu din

cap.

— Aşa ai arăta şi tu. N-am dormit de două nopţi. Chiar acum o or.ă am adus nava în port.

În timp ce vorbea, se duse la uşă şi, cu o mişcare bruscă, o deschise. Se uită în hol, să se asigure că cei doi soldaţi nu trăgeau cu urechea. Pe urmă o închise uşurel, se întoarse iar spre cei doi şi-şi coborî vocea în aşa măsură, încât i se auzi ca un şuierat.

— Ne-a căzut pe cap un dezastru al dracului de mare. Mesagerul a fost prins.

Patrick încetă să-şi mai scarpine colacul dur de grăsime de pe pântece. Panica şi îndoiala îi schimonoseau trăsăturile feţei, căci se pomenea trezindu-se într-un coşmar tocmai când credea că iese dintr-altul. In cele din urmă, nevenindu-i să creadă cele auzite, izbucni într-un scurt hohot de râs.

— O porcărie! Isuse Cristoase,"âncă una! Şi dacă n-or să vrea să ne livreze materialul, pe mine o să mă-nvinuiţi. Şi totuşi, v-am spus: nu-s bani — nu-i marfă. (Vocea i se subţiase, ajungând un scâncet.) — Au subliniat asta cât se poate de limpede. Ce bătaie de joc! adăugă gemând. Ce adunătură de idioţi trebuie să-şi închipuie că suntem!

Brusc, se întoarse către Randall.

— E vina ta! Ne-ai promis că de data asta o să fie O.K. Ai verificat totul la Amesterdam. Ai zis că situaţia e sub control.

Randall făcu un pas spre Pat, cu fălcile încleştate.

— Şi chiar am verificat. Şi totul era într-adevăr O.K. Mesagerul a fost dus la aeroport. Se afla în avion. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu-mi cunosc meseria, căzătură idioată şi afurisită ce eşti!

— Tăceţi din gură!

La auzul cuvintelor lui Harry, Pat tresări şi se trase înapoi cu jumătate de pas. Randall îşi plecă şi el capul şi răsuflă adânc, încercând să se calmeze. Amândoi se întoarseră cu faţa spre omul cu ochelari. Acesta îi privi fix o secundă, cu ochii fulgerând de mânie şi dispreţ. I se adresă lui Randall:

— Unde-i ăla nou, pe care ni l-au trimis clovnii din Dublin? Ăla, despre care se zice că ar vorbi păsărească negrilor ăstora?

— Este dat la o parte. L-am expediat într-o tabără de antrenament, ca să nu aibă prilejul să facă vreo prostie. Lasă-l să-nveţe câteva elemente de bază.

— Ei bine, aduceţi-l înapoi aici. În dimineaţa asta.

Mike stătea culcat într-o tranşee, încercând să-şi îngroape faţa în solul stâncos. Gloanţe reale muşcau aşchii din marginea tranşeei, împroşcând cu fragmente ascuţite, care ajungeau până pe capul lui. Printre dinţi simţea scârţâindu-i fire de nisip. Brusc, împuşcăturile încetară. Prin ecoul lor care încă-i mai răsuna în urechi, auzi un glas strigându-i numele. Cu mare precauţie, se săltă atât cât era necesar pentru a se uita peste marginea şanţului. Un soldat stătea lângă un jeep şi-i făcea semne. Se ridică încet în picioare, scuturându-şi gunoaiele de pe piept, şi se îndreptă cu paşi obosiţi spre vehicul. Acesta se oprise chiar lângă buncărul din care se trăgea. Când ajunse la el, îl văzu pe instructorul pe care-l lovise în ajun stând lungit, cu picioarele larg desfăcute, în spatele unei mitraliere cubaneze. Când Mike trecu pe lângă el, individul îi adresă un rânjet răutăcios.

— Javră nenorocită, mârâi încet Mike, dorind să fi ştiut cum se spune asta în spaniolă.

Apoi i se adresă soldatului care-l aştepta:

— Sunt Mike Scanlon. M-ai chemat?

'MV

Elicopterul se îndrepta zumzăind către nord, pe drumul de întoarcere spre Tripoli. Mike rămăsese îmbrăcat în uniforma de luptă murdărită în cursul exerciţiului. Şoferul jeep-ului nu-i.lăsase timp să-şi strângă lucrurile. Se întreba pentru ce-l rechemau cu atâta grabă. Oricare-ar fi fost motivul, în următoarele două ore nu putea face nimic. Privi în jos, la

hainele sale, şi în minte-i mai răsăriră câteva întrebări.

Îmbrăcămintea de camuflaj şi ghetele îl făceau să se simtă ca un impostor, ca şi cum doar s-ar fi jucat de-a soldaţii. Ar fi fost curios să ştie dacă toţi aveau aceeaşi impresie, într-o ţară în care jumătate clin numărul bărbaţilor se îndeletnicea cu această treabă. Era de necrezut — ţara avea o populaţie cu puţin mai mare decât cea a Republicii Irlandeze, şi totuşi eră dotată cu echipamentul militar al unei supraputeri. Uzinele de armament libiene erau arhipline de toate dispozitivele aducătoare de moarte pe care"le putea produce cea mai modernă tehnologie, de la arme chimice până la sisteme de rachete. Pe de altă parte, în toată armata lor cu greu găseai pe cineva care să priceapă cum se folosesc. Atât de mulţi oameni aveau grade superioare, încât nu prea mai răniineau destui cărora să le dea ordine. Întreaga ţară semăna cu înspăimântătoarea jucărie a unui copil bogat, imitând tot ce aveau ţările reale: ambasade străine, ministere, armate cu seturi complete de ofiţeri; o marină militară, al cărei personal, în totalitate, nu ştia să înoate; servicii secrete de informaţii; agenţii de ştiri; o birocraţie gigantică. Era un fel de mutant al unui oraş de jucărie, devenit o ameninţare pentru societate. Mike nu putea să-şi alunge din minte bănuiala că întregul proces fusese, de fapt, ajutat de.idioatele reacţii de teamă ale politicienilor occidentali, dintre care mulţi abia dacă ar fi ştiut să situeze pe hartă ţara asta.

Trecu pe lângă santinelă şi intră în casă, aproape sperând că vor râde de echipamentul lui ridicol. Când auzi uşa deschizându-se, Randall doar că nu alergă pe coridor să-l întâmpine, dându-i la o parte pe tinerii lenevoşi din echipa de comando. O singură privire pe faţa lui Randall îl convinse pe Mike că, pentru o bună bucată de vreme, nimeni nu va râde. Randall îi prinse braţul cu o mână nerăbdătoare şi-l trase în holul de recepţie.

— Vino. Este-aici cineva care vrea să te cunoască.

Îl împinse pe Mike înaintea lui, în cameră. Bărbatul cu ochelari de soare stătea în picioare lângă şemineu, ţinând în mână o ceaşcă plină cu cafea. Îl salută pe Mike,ânclinând capul.

— Aşadar, în cele din urmă te-au adus aici. Numele meu e O'Keefe. Harry O'Keefe.

Lui Mike începu să-i vâjâie capul. Era complet descumpănit. Omul din capătul celălalt al încăperii era cu zece ani mai în vârstă decât în fotografiile atât de viu imprimate în memoria lui. Din roşu, părul îi devenise cărunt, iar rama groasă şi lentilele colorate ale ochelarilor îi ascundeau verdele Ochilor. Dar faptul nu avea nici o importanţă — nu puteai confunda faţa aceluia care fusese considerat drept omul din vârfuî ierarhiei, for (a din spatele Provocatorilor. De zeci de ani — chiar eu mult înainte să fi izbucnit, în anii 'şaizeci, actuala rundă de tulburări — fusese privit ca fiind omul dur al mişcării republicane. Mai demult, în anii 'cincizeci, îl întemniţaseră pentru un atac asupra unei secţii de poliţie, când, acţionând singur, ucisese trei poliţişti cu o grenadă artizanală. Asta se petrecea într-o perioadă de timp în care mişcarea republicană era virtual inactivă, când nu exista nici o structură, nimic care să-i dea imbold, decât propriul devotament faţă de cauză.

, în l973 fusese din nou întemniţat, după ce autorităţile anihilaseră o amplă acţiune de transfer de- arme prin care se aducea armament suplimentar din Nigeria. Apreciaseră că era prea periculos pentru a-l ţine în Ulster şi-l duseseră la închisoarea din Walton. În l976, evadase, omorând un paznic. De atunci, se crezuse că se lăsase la fund în Amsterdam, un oraş ale cărui străzi înghesuite şi a cărui lipsă de constrângeri oferiseră refugiu multor fugari. Existau motive serioase să se creadă că el era cel care concepuse atentatul cu bombe de ia Brighton, asupra guvernului conservator.

În orice caz, un lucru nu se putea pune la îndoială: era unora care întotdeauna dăduse dovadă de imaginaţie şi de o

inteligenţă ascuţită, mult deasupra celor-obişnuite. Asta până în urmă cu trei ani. De atunci nu se mai auzise nimic despre el. Dispăruse cu totul din arenă. Circulase un zvon că ar fi fost ucis, asasinat de o facţiune din cadrul Aripii Provizorii în cursul unei lupte pentru putere.

Acum stătea în faţa lui Mike, întinzând mâna, să i-o strângă pe-a lui. Încă unul, ca şi Randall, întors din lumea morţilor.

— Mike Scanlon. Încântaţ să te cunosc, Harry. Am auzit o mulţime de lucruri despre tine. De exemplu, c-ai fi murit.

O'Keefe dădu din cap.

— Am auzit şi eu asta, replică scurt, scoţând o dată pentru totdeauna din discuţie subiectul trecutului său.

Trăgându-şi nervos mustaţa, Randall interveni:

— Avem o problemă, Michael. Ne poţi ajuta s-o rezolvăm. Privirea lui Mike trecu repede de la Randall la O'Keefe.

În vocea celui dintâi depistase un accent de descurajare. Moralul părea să-i fi scăzut. Arăta din nou a profesor, apropiindu-se de sfârşitul unei cariere lungi dar nu foarte plină de succese, întrebându-se dacă pensia avea să fie mulţumitoare. Pat stătea pe marginea unui scaun, încă în pijama, masându-şi faţa cu palmele.

Mike i se adresă lui O'Keefe:

— Şi care naiba e problema? Ce se-ntâmplă?

Cu un gest al mâinii, de parc-ar fi gonit o muscă sâcâitoare, O'Keefe zădărnici încercarea lui Randall de a strecura un răspuns. Vorbi pe un ton blând, pronunţând cuvintele clar şi cu mare răceală:

— Banii au fost furaţi. Alţii nu vor mai putea ajunge aici la timp şi, fără ei, libienii nu se vor grăbi să ne dea materialul de care avem nevoie. Chiar dacă i-am avea, arabii ar refuza să se implice.

— Şi ce dacă? Pentru ce să nu aşteptăm până ce sosesc banii? De ce se zoresc în asemenea hal toţi cei amestecaţi în problema asta? Ne-am învârtit în loc vreme de trei sute de

ani. Ce mai contează o săptămână?

Din spatele lentilelor, ochii lui O'Keefe aruncară fulgere. Tonul lui Mike îl duruse. Era un om care se dezobişnuise să fie contrazis.

— Pentru că nu putem aştepta. Am ajuns la o limită. Ceea ce ne trebuie este.materialul, nu nişte sfaturi înţelepte din partea unor nenorociţi de felul tău, care nu-s buni- de nimica.

Dispreţul din vocea lui îl ustură pe Mike că un bici. Simţi cum i se contractă gâtul. Ura ce-i umplea sufletul ameninţa să iasă la suprafaţă. Făcu un pas în direcţia lui O'Keefe, încleştându-şi pumnii. În timp ce înainta, privirea îi căzu pe cei trei oameni aflaţi în cameră, în spatele lui. Haina lui O'Keefe se umfla pe şold, deformată de ceva care în mod sigur era un revolver. Foarte probabil şi Randall avea o armă. Doar Pat ar fi un adversar slab. Într-o încăierare în care ar fi nevoie de un joc rapid al picioarelor, el ar acţiona totuşi ca un maldăr de carne, care ţi-ar atârna de gât, împie-dicându-ţi mişcările.

Mike înghiţi cu greutate, îşi descleştă pumnii şi vorbi din nou:

— O.K. Prin urmare, ştim cu toţii că, dac-ar vrea, ei ne-ar da materialul. Toată zarva asta în legătură cu banii nu-i decât o perdea de fum. Toată problema este dacă ei vor să ni-l livreze. Aşadar, primul lucru care trebuie să-l intereseze pe oricare din noi este să lămurim cine anume ia această decizie.

Pe sub mâinile care încă-i acopereau faţa, Pat izbucni într-un hohot de râs behăit şi toţi se întoarseră spre el. Pielea de pe fălcile lui părea şi mai fleşcăită. Perii cărunţi, scurţi şi ţepoşi, îi acopereau obrajii şi bărbia, coborând până aproape de clavicule. Ochii congestionaţi priveau printre pleoapele întredeschise, ca cei ai animalelor care se tem de lumină.

— Cine decide?!repetă cu un rânjet dispreţuitor.

Se uită, viclean, de la Mike la O'Keefe, şi râse din nou. Mike îşi roti privirea prin cameră. Ceştile de cafea erau goale. Asta explica vorbirea păstoasă a lui Pat — se dusese în

bucătărie să prepare cafeaua, scăpând astfel de supravegherea lui O'Keefe şi a lui Randall, şi îşi luase prima porţie de vodcă a zilei.

Pat se întoarse agresiv spre Mike:

— Cine-ţi închipui că decide? Colonelul! Paznicul revoluţiei! Custodele încrederii poporului!

— El personal? Vrei să spui că-i la curent cu ce facem noi? Răspunsul lui Pat fu brutal. Asta era şansa lui — a lui,

omul care cunoştea pulsul local — de a-i vorbi de sus lui Mike:

— Ticălosul decide în absolut orice problemă. Conduce afurisita de ţară ca şi cum ar fi propria lui moşie. Nimic nu se petrece aici fără ştirea lui.

Privi spre ceilalţi plin de speranţe, aşteptând să fie felicitat pentru cât de bine cunoştea nuanţele politice ale naţiunii.

— Şi-atunci pentru ce dracu ne pierdem vremea cu viermi neînsemnaţi ca Hamid? de ce nu ne adresăm direct la vârf?

— Sigur că da! Mergi de-a dreptul. Dă-i de înţeles că arzi de nerăbdare să-l vezi. O să lase baltă conducerea ţării şi-o să te invite mintenaş. Probabil c-o să-ţi trimită o maşină guvernamentală.

Se ridică în picioare, clătinându-se, şi se îndreptă spre Mike, apropiindu-şi faţa la zece inchi de a lui, şi continuă:

— Nu crezi c-am încercat? Se presupune că javra aia mică de Hamid ar trebui să aranjeze lucrurile de felul ăsta. Legătura dintre noi şi oamenii din guvern e treaba lui. Tot ce-am reuşit noi să vedem în ultima vreme a fost propria lui persoană sau vreun alt funcţionăraş scârbos. Aduci pentru el câteva cărţi porcoase şi nu ştie ce să-ţi mai facă, linguşindu-te şi pupându-te ca pe o zână. Dar în clipa când vrei să facă ceva pentru tine, nu mai auzi decât „Vom urma filiera oficială", „Voi transmite, cererea dumneavoastră superiorilor mei"! De o duzină de ori am cerut o întâlnire cu Ghaddafi. Tot ce-am obţinut a fost să aflăm că domnul Colonel se află la Tunis, dezbătând felul în care afurisiţii de arabi voi- pune în curând

stăpânire pe întreaga lume. Sau că este/ocupat, trei zile, cu o prăpădită de delegaţie din Albania sau din altă parte. Sau că a plecat în deşert, să mediteze, mama ei de meditaţie!

Ultimele cuvinte le rostise cu o intonaţie de mânie în care se simţea şi mirarea, ceea ce-l făcu pe Mike să creadă că nu el inventase chestia cu meditaţia.

Pat luă ceaşca de cafea de pe măsuţa joasă şi sorbi lichidul ce mai rămăsese pe fundul ei. Apoi adăugă, ca o concluzie:

— Ah, dă-i dracului! Puse ceaşca jos şi continuă: — Ştii care-i părerea mea? Sunt nişte perverşi. Toată şleahta. Merg încolo şi-ncoace strângând mâini. Falşi ca nişte bancnote de trei lire.

Mike îşi ţuguie buzele, într-o strâmbătură de real dezgust.

—- Asta-i ce le-ai spus lor, ambasadorulc? îl întrebă pe un ton foarte blând.

Apoi se întoarse să vadă reacţia celorlalţi doi.

O'Keefe îşi înfipse privirea dură înţr-a lui şi-i făcu semn cu bărbia către uşă.

— Vino afară un minut.

— Mmm?

— Afară. Facem o plimbare. Vreau să-ţi vorbesc. Mike simţi un fior de teamă pe şira spinării. Se uită la

Pat şi la Randall. Păreau la fel de surprinşi ca şi el însuşi — orice-ar fi fost în mintea lui O'Keefe, nu era ceva ce discutase cu ei mai înainte.

— Dumneata eşti boss-ul, replica şi porni spre uşă.

Pe stradă nu se vedeau decât câteva maşini, iar oameni — deloc. În această parte a oraşului Tripoli nimeni nu se ducea nicăieri. O'Keefe nu vorbi până nu se depărtaseră destul de mult de vilă. Deodată se opri şi se întoarse brusc spre Mike.

— Eşti un om curajos, Mike?

Întrebarea era uluitoare. Mike îl privi câteva secunde înainte să răspundă. În cele din urmă, ridică din umeri şi zise:

— Nu ştiu. Presupun că depinde de scopul pentru care-ar trebui să fiu. De ce?

O'Keefe nu răspunse imediat. În schimb, privi dincolo de Mike, aproape părând să fi uitat de prezenţa lui. Rămase nemişcat câteva secunde, aparent adânc it în gânduri.

Mike folosi răstimpul acesta pentru a-l studia. Iată aici Un om împotriva căruia îşi concentra toată Ura de care era în stare, şi totuşi insul îl impresiona. Radia o putere de voinţă îndreptată spre un unic ţel care te înspăimânta. Vreme de zeci de ani se aflase în fruntea unei lupte pe care, acum, nu era cu nimic mai aproape s-o câştige decât atunci când o începuse; şi cu toate acestea, după practic o viaţă de eforturi inutile, devotamentul pentru cauză nu se diminuase. În O'Keefe exista o duritate care-i făcea pe tineri, pe atacanţii cu bombe şi pe pistolarii întâlniţi de Mike în decursul ultimelor săptămâni să pară aproape copilăroşi. Aceleaşi calităţi puse în slujba altui ţel l-ar fi putut transforma într-un sfânt.

Brusc, O'Keefe îşi scoase ochelarii cu lentile colorate şi se întoarse, îndrepţi ndu-şi ochii spre cei ai lui Mike. Sub privirea ochilor lui verzi, acesta se simţi paralizat.

— Ascultă! Se pare că erai gata să ne spui, tuturor, ce adunătură de amatori, suntem, aşa-i? Ei, bine! îţi dau o şansă să-ţi pui în practică ideile tale măreţe, să ne arăţi cât de profesionist eşti. O să te-ntâlneşti cu Colonelul. Şi-l vei convinge şă ne dea ceea ce vrem.

Mike se uită la el. Ochii le erau la acelaşi nivel.

— Da, sigur. (Vorbea degajat, cu o urmă de sarcasm. Sub aparenţa calmă, simţea cum sângeâe îi aleargă mai repede prin vine.) — Noi n-ăvem banii. El s-a săturat până peste cap de noi. Îi are pe pakistanezi, care-l ameninţă că nu-l vor mai ajuta pentru programul lui de rachete; yancheii şi englezii îi fac tot felul de greutăţi dacă nu încetează să ne sprijine. Şi vă gândiţi ca eu, fără să am a-i oferi nimic altceva decât farmecul meu personal neasemuit, să mă duc să mă-ntâlnesc cu el şi să-Lconving să:şi schimbe decizia?! (Scutură din cap.) —

Regret. Eu, Harry, sunt un tehnician petrolist, nu un magician.

— Nu va fi vorba de nici o magie. Deocamdată, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să asculţi ce-ţi voi spune. Al doilea — să nu sufli nimănui o vorbă depre asta. Nimănui. Asta-i include şi pe cei doi idioţi pe care i-am lăsat acolo. Mă-nţelegi?

Mike dădu din cap afirmativ. Întotdeauna încerca să-l înţeleagă pe un om sub a cărui haină se afla un revolver.

— Bun. Atunci, haidem să facem puţină mişcare. Dădură ocol blocului, O'Keefe vorbind în tot acest timp

cu glas coborât. Mike asculta în totală tăcere. Ajunseseră la cel de al doilea tur când O'Keefe termină ce avea de spus. Îşi aţinti ochii asupra lui Mike.

— Ce părere ai?.

Mike îi întoarse privirea. Ceea ce tocmai auzise îl surprinsese mai puţin decât şi-ar fi dorit O'Keefe. În parte, ceea ce i se spusese nu făcea decât să confirme ceva ce Mike auzise pentru prima oară cu ani în urmă — una din acele poveşti fără nici un suport real, care înfloresc în atmosfera de bordel a comunităţilor expatriate, atunci când gândirea plină de speranţă se transformă în bârfe, acestea devenind apoi fapte de netăgăduit. Întâmplător, una din aceste poveşti tocmai se dovedise a fi adevărată.

Ochii lui O'Keefe sclipeau, în aşteptarea răspunsului lui Mike.

— Chiar dacă accept să încerc, este probabil ca el să mă ucidă.

— Refuză, Michael, şi eu te voi Ucide cu siguranţă.

Îşi dezgoli dinţii în cel dintâi surâs pe care Mike îl văzuse pe chipul lui şi continuă:

— Ai mers prea departe-, prietene. Eşti vârât prea adânc în treaba asta, ştii prea multe. Ţi-ai pierdut încă de acum câteva săptămâni dreptul de a spune nu.

Tot zânibind, înconjură cu braţul umerii lui Mike, într-o parodie a camaraderiei care-ţi îngheţa sângele în vine.

Cealaltă mână o ţinea în buzunarul hainei. Conchise: 4— Dar eşti liber să alegi, Michael. Cu totul liber.

Capitolul l5

oră mai târziu, imaginea zâmbetului lui O'Keefe încă dăinuia în mintea lui Mike. Era zâmbetul unui om într-atât de stăpânit de o idee,încât se rupsese de realitate. Doar cu o uşoară diferenţă în structura sa, ar fi fost un om de afaceri prosper. Avea duritatea, francheţea şi modul direct de abordare a unei probleme care i-ar fi asigurat succesul. Dac-ar fi condus o întreprindere, ar fi fost în stare să concedieze toată mâna de lucru şi să închidă o fabrică fără nici 0 urmă de remuşcare. Ca terorist, putea ucide cu aceeaşi angajare lipsită de patimă, neascultând decât de propria-i logică nebunească.

Sosirea lui Hâmid pentru vizita sa zilnică de rutină îl smulse pe Mike din analiza psihologiei lui O'Keefe.

— Sabbagh al khair.

Pe moment, libianul înţepeni. De la venirea lui, până acum Mike nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu că ştia câţ de cât arăbeşte. Încetul cu încetul, faţa lui durdulie se încreţi într-un surâs neîncrezător.

— Sabbagh al-nur, zise ca o încercare, răspunzând la salutul lui Mike cu tradiţionala frază. Tala Arabi? Vorbeşti limba noastră?

Mike înclină capul, întorcându-i zâmbetul. Continuă în arabă, ignorând traducerea în engleză a lui Hamid:

— Vrei puţin ceai?

Se duse în bucătărie să prepare ceaiul de mentă îndulcit, fără de care lumea bună din Africa de Nord şi-ar închide uşile. Pat se afla acolo, trebăluind la ţevăria de cupru a aparatului artizanal în care distila vodca. Se uită pe sub sprâncene la Mike, cu o expresie în care se citea antipatie, suspiciune şi agresivitate. Lăsând pe masă tubul pe care-l ţinea, se îndreptă

către uşă.

— Mai bine mă duc acolo, bombăni cu o limbă împleticită. Trebuie să fii mereu cu ochii pe javrele astea viclene.

Mike i se propti în faţă şi-l opri, punându-i o mână-n piept.

— Nu, Pat. stai aici. N-o să facă nimic rău. Mânios, Pat încercă să-i dea la o parte braţul.

— Nu-ncerca să-mi spui tu mie ce să fac. (Ridică vocea, tot mai furios.) — Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă O'Keefe crede că soarele răsare din fundul tău. Puţin mă interesează şi dacă-şi închipuie că eşti expert în afurisiţii de arabi. Le cunosc eu pe leprele astea. Pentru ce altceva m-am înţepenit atâţia ani aici, în groapa asta de gunoi? Lasă-l singur pe unul din ei fie şi numai un minut, şi-şi vâră nasul peste tot. Dă-mi voie să. trec, sau al dracului să fiu dacă nu-ţi trag una.

Mike scutură din cap, rămânând neclintit, şi continuând să-i blocheze drumul.

— Hai, încearcă.

Pumnii lui Pat se încleştau într-un acces de beligerantă, caracteristic oamenilor beţi, când O'Keefe intră în bucătărie. Se uită când la Mike, când la Pat, înţelegând cum stăteau lucrurile. O expresie de dezgust i se întipări pe faţă. Îşi înfipse mâna în pieptul lui Pat şi-l împinse înapoi, până când fundul lui atinse masa de bucătărie. Spinarea beţivului se arcui când O'Keefe îşi continuă apăsarea, aplecându-şi faţa atât de mult de cea a lui Pat, încât îi putea vedea fiecare umflătură în locul unde se bifurcau venele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, nu mă sili să-ţi mai repet. Până când îţi voi spune eu că nu mai e cazul, ascultă-l întru totul pe Mike. Mă-nţelegi? El are de făcut o treabă. Dacă ne-o dai peste cap, te-ai ras. Ai priceput?

Patrick dădu din cap, bombănind înfundat. Pricepea. În vocabularul subânţeles-al lui O'Keefe,,,răs" însemna mort. Scoase un geamăt de protest când Harry înhaţă alambicul. Ignorându-l, O'Keefe trânti aparatul de pardoseală şi-i sfărâmă cu călcâiul rămăşiţele. Apoi le părăsi, ducându-se la un dulap

pe care-l deschise cu brutalitate. Din pieptul lui Pat se auzi un zgomot ca un suspin când O'Keefe luă cea dintâi dintre sticlele ce se aflau acolo, îi scoase dopul şi-o goli în chiuvetă. Mike ieşi din bucătărie pe fundalul sonor al protestelor plângăreţe ale lui Pat şi al gâlgâitului lichidului ce se scurgea.

Stătu mult de vorbă cu Hamid. Punea întrebări scurte, care provocau răspunsuri lungi din partea volubilului libian, acesta fiind fericit să vorbească şi o zi întreagă despre familia lui. Nu trecuseră decât câteva minute şi pe canapea se aflau expuse fotografiile mototolite a patru copii frumoşi, cu ochi negri. Erau trei fetiţe şi Un băieţel. Toţi cu trupuri subţirele şi cu picioare lungi, cu priviri jucăuşe şi cu surâsuri frumoase şi grave. Probabil că şi soţia lui Hamid avusese cândva aceeaşi drăgălăşenie şi zvelteţe ca şi copiii. Acum, tot ce-i mai rămăsese era zâmbetul frumos ce răzbătea peste mai multe rânduri de guşi şi ochii negri înfipţi între cute de cărnuri moi. Aşa cum stătea, tolănită pe două treimi ale unei canapele, sub faldurile unui caftan, de sub acesta i se zăreau jumătate din pulpele umflate.

Mike îi studie fotografia cu un interes exagerat. O lăudă în cuvinte extravagante, în timp ce Hamid îl privea zâmbind încântat şi plin de mândrie.

Nu dură mult până când conversaţia se axă pe simpatia lui Hamid faţă de tot ce era englezesc. În timpul şederii sale în Anglia, toţi se purtaseră foarte amabilcu el. Petrecuse o vară la Norwich, învăţând limba.

— Pentru mine a fost o epocă minunată. Mi-a plăcut extraordinar de mult. Mai ales cârciumile şi discotecile voastre. Am apreciat foarte mult disco-urile. (Rânji libidinos.) — Erau multe fete drăguţe pe-acolo.

Mike arătă cil bărbia spre fotografii, şi-l întrebă cu viclenie:

— Nu erai însurat?

Hamid rânji din nou, făcându-i cu ochiul ca de la bărbat la bărbat şi desfăcându-şi larg braţele.

— Da, fără-ndoială, eram căsătorit aici. Dar fetele voastre,

englezoaicele voastre!... Erau atât de drăguţe, atât de....ei, bine... t

Ridică din umeri, redus deocamdată la tăcere de noianul amintirilor. Apoi continuă:

— Nu seamănă cu fetele de la noi, din Libia. Am avut în Anglia multe fete, ştii, multe de tot, încheie cu un gest grăitor.

Mike nu se putu abţine să nu pună o întrebare răutăcioasă:

— Şi aici? Cum e cu fetele libiene?

Ochii lui Hamid se măriră, exprimându-i uimirea şi indignarea.

— Aici fetele nu pot face aşa ceva! Ar însemna să fie sharmutas, prostituate! Nimeni nu le-ar adresa o vorbă unor astfel de femei!

Mike zâmbi şi abandonă subiectul. În decursul anilor, descoperise multe lucruri pe care a le discuta cu oameni aparţinând altor culturi ar fi însemnat un război pierdut de mai înainte. Unui din aceste lucruri consta în a dezbate cu un arab problema dreptului unei femei la libertatea de alegere în relaţiile sexuale. Îi trebui mult timp pentru a abate atenţia lui Hamid de la luxul din estul Angliei spre tema care-l interesa pe el.

Era evident că lui Hamid nu i se părea deloc nepotrivit să laude modul de viaţă englezesc a lui Mike — un om care se afla acolo ca oaspete al unor ofiţeri superiori din Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze. Mike încercă să depărteze conversaţia din jurul acestui subiect. Libianul îi confirma toate bănuielile. Cunoştinţele sale despre lupta dusă de Armata Republicană Irlandeză pentru o Irlandă independentă şi unită erau cam sumare.. Din câte înţelegea Mike, Hamid părea să creadă că Irlanda era pe undeva prin Anglia. Jar noţiunile sale despre I.R.A. erau că aceasta ar fi un fel de sectă englezească, un fel de partid minoritar. Încercarea ei de a da jos guvernul britanic era genul de treabă pe care orice partid minoritar nord-african ar considera-o ca pe-un

firesc frecuş politic.

Concepţia lui era mai puţin surprinzătoare decât părea la prima vedere. Hamid nu era altceva decât un slujitor civil de rang inferior. O parte din sarcina sa era de a ţine potoliţi câţiva irlandezi, pe răstimpul câtorva ore pe săptămână. Pentru asta nu era nevoie să fie expert în geografia şi-n politica lor, după cum nici ei nu simţeau nevoia de-a se converti la credinţa islamică înainte de-a veni să ceară arme. Chiar şi aşa, incapacitatea lui de a înţelege situaţia îşi avea dezavantajele ei când era vorba de a le înfăţişa superiorilor săi problemele celor din Aripa Provizorie.

Vreme de încă o jumătate de oră Mike nu vorbi decât monosilabic, lăsându-l pe Hamid să dea frâu liber volubilităţii lui fireşti. Când libianul deja întârziat la o altă întâlnire, se ridică să plece, deveniseră prieteni de suflet.

Mike duse la bucătărie paharele golite de ceai. Pat începuse să se trezească din beţie, aflându-se acum într-o stare şi mai neplăcută decât atunci când era beat criţă. Cu râsul zeflemitor al unui copil, întrebă:

— Şi ce-a-nsemnat toată chestia asta? N-a vrut să te-nso-
ţească-n camera ta? Nu eşti genul lui? '.

— Tacă-ti gura, Pat! porunci O'Keefe pe un ton de
gheaţă.,

Stătea cu spinarea ţeapănă pe un scaun de bucătărie placat cu melacart. Cu un chip împietrit i se adresă apoi lui Mike:

— Ei? Cum a mers? Mike rânji.

— Se află într-un şoc cultural. Şederea lui în, Anglia l-a lăsat cu sentimente calde faţă de britanici — iar pe noi ne bagă-n aceeaşi găleată cu ei! Va reveni diseară. Urmează să ieşim să luăm masa împreună, în oraş.

— În oraş! împreună cu el?! se miră Pat. Isuse, ăsta chiar că-i un miracol. De obicei el nu vine aici decât pentru a-şi primi cărţile alea murdare şi ca să capete ceva de băut.

Se întrerupse şi-şi mângâie bărbia cu degetele, adăugând:

— Mai bine m-aş duce să mă bărbieresc, să fiu prezentabil.

Mike se uită la el ca şi când ar fi fost un copil prostuţ. —- Nu, Pat, nu şi tu. Doar Hamid şi cu mine. Tu nu eşti invitat. Nimeni altul nu este.

Pat fornăi pe nas, dispreţuitor.

— Care va să zică, vrea să fie singur cu tine?

Mike scutură din cap, replicând pe un ton obosit şi enervat:

— Nu, Pat. Eu vreau să fiu singur cu el. Urmează să fie umilit. Cu cât mai puţini oameni vor vedea asta, cu atât va fi mai bine.

— Dar... -

— Gura, Pat, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni O'Keefe izbind cu pumnul în masă.

Pat se încovoie şi-şi strânse buzele. O'Keefe se ridică în picioare, îl luă de braţ pe Mike şi-l conduse în holul de recepţie. Li se alătură şi Randall, care se ţinuse deoparte tot timpul cât discutase Mike cu Hamid. O'Keefe îl pofti pe Mike să ia loc pe canapea şi se aşeză lângă el.

— Uite ce-i, Michael, potrivit informaţiilor de la Dublin tu eşti un om aşa cum trebuie. Dur şi inteligent. Un om pe care ne putem baza. (Glasul îi era foarte blând. Ochii priveau ţintă într-ai lui Mike.) — Ei, bine, poate că chiar aşa şi eşti. Pari a fi aşa. Dar, pricepi, Jack şi cu mine facem parte din mişcare de multă vreme. Am văzut o mulţime de oameni alătUrându-ni-se şi mulţi alţii părăsindu-ne. O grămadă dintre oamenii aceia „aşa cum trebuie" sunt acum morţi. Pe unii — adevăraţi tovarăşi — i-au ucis britanicii. Ne-au omorât oamenii în Gibraltar. Ni i-au omorât în cursul focurilor de armă de lângă terenul de fotbal. Şi la Windsor. S-au dus la Dublin şi-au împuşcat oameni în timp ce dormeau. Ţi s-au spus toate astea?

Fără o vorbă, Mike înclină capul afirmativ. O'Keefe

continuă: *

— Ei, bine, aceia erau oamenii mei, Mike. oameni care lucrau pentru mine. Mă simt răspunzător pentru ei şi intenţionez să mă asigur ca fiecare din vieţile lor să fie răzbunată.

În sinea sa Mike fierbea de furie. Urmărea mişcările mărului lui Adam în susul şi-n josul gâtului lui O'Keefe, în timp ce acesta vorbea calm. Avea poftă să-l ia în mâinile şale şi să i-l smulgă, să-i smulgă viaţa din trup. Să-l lase mort la picioarele sale pe nebunul acesta, pe maniacul acesta cu sânge rece, raţional, inteligent şi dispreţuitor. Tot aşa cum oamenii lui o lăsaseră pe Allix.

Şi ce-ar fi dac-ar face-o?

Un singur strigăt i-ar aduce pe oamenii din detaşamentul de comando aflaţi pe coridor. L-ar înconjura în câteva secunde. Chiar dac-ar reuşi să-l distragă pe O'Keefe, Randall ar supravieţui, şi planurile lor mârşave, oricare-ar fi fost ele, tot vor fi duse la îndeplinire.

Auzi glasul lui O'Keefe, care continua să vorbească pe un ton blând şi insistent:

— Pe unii dintre ei i-am ucis eu însumi. Pentru că ne-au abandonat, Michael. Nu admitem să fim abandonaţi.

Se referea la propriile lui crime în felul în care numai adevăraţii psihopaţi o fac — ca la nişte măsuri necesare şi logice a căror utilitate ar fi înţeleasă de orice om raţional. Îşi urmă dizertaţia:

— Amicul Pat, de exemplu, e terminat. În ultimele câteva luni ne-a cauzat o sumedenie de necazuri. Este vina noastră, ar fi trebuit să prevedem ce avea să se întâmple. (Ridică din umeri.) — Asta-i o problemă de care ne vom ocupa mai târziu. Deocamdată, ne bazăm pe tine să îndrepţi lucrurile. Avem nevoie de plasticul ăla/E absolut obligatoriu să-l obţinem*. Aşa că fă tot ce-i necesar pentru a ni-l procura. Dacă asta înseamnă să te- culci cu Hamid, atunci nu te da în lături.

Urmează să pleci singur cu-el. Nu vom şti ce se întâmplă, decât din ceea ce ne vei spune. Prin urmare, să-ţi fie clar: dacă există cea mai mică suspiciune, cea mai mică bănuială de joc dublu, eşti mort! Ai priceput? Nu arăt a om care să mintă în legătură cu asemenea lucruri, nu-i aşa?

- Mike îi zâmbi, nedezlipindu-şi privirea din ochii lui O'Keefe — omul despre care acum ştia că se afla în spatele distrugerii a tot ce iubise el; omul care luase dreptul la viaţă al copilului său nenăscut. Când vorbi, glasul îi era foarte calm şi lipsit de patimă.

— Harry, îmi pari a fi un om căruia i-ar plăcea să fie bine înţeles. Aşa că nu-ţi fă griji în legătură cu persoana mea, adăugă cu un zâmbet larg. Te poţi baza pe mine.

— Bun. Asta voi şi face. Acum nu ne putem permite nici o greşeală, Michael. Absolut nici una.

Îi zâmbi şi el, apoi se îndreptă spre bucătărie.

— Pat, zise, n-ai vrea să ne prepari, tuturor, câte o ceaşcă de ceai?

Capitolul l6

Dincolo de podul de cale ferată, luminile gării St. Thomas din Exeter erau aproape estompate de zloata care se trudea să se transforme în ninsoare, acoperind trotuarele pustii. La ora şase dimineaţa, ele constituiau singura dovadă de viaţă în peisajul pustiu al oraşului. Fiecare a doua casă de pe stradă era un hotel cu semi-pensiune. Afară, denumirile de pe firmele lor evocau ospitalitatea rurală, cu iz familial, a unei epoci de mult trecute. În spatele uşilor de intrare, covoare uzate păstrau mirosurile a zeci de ani de bucătăreală improvizată.

Într-unui din aceste hoteluri, un bărbat coborî ultimul rând de trepte ale scării, păşind anevoie sub povara sacului de voiaj pe care-l căra. Modul tăcut în care se mişca semăna cu o furişare. Proprietarul era deja la pândă. Când auzi scârţâitul unei trepte, ieşi grăbit din bucătărie în holul îngust de intrare.

Liniştindu-se că nu era decât clientul care, anticipând o plecare dis-de-dimineaţă, îşi achitase în seara precedentă nota de plată, încercă să facă o glumă în legătură cu.vremea de-afară. Clientul mormăi un răspuns morocănos, fără măcar a privi în jur, şi deschise uşa. Proprietarul tresări când o

rafală de aer umed şi rece invada holul. Se repezi la uşă, să se încredinţeze că era bine închisă în urma oaspetelui plecat.

— Ticălos de irlandez nenorocit! şopti către uşă.

Rămase locului o clipă, încercând să revadă în minte camera pe care-o folosise omul. În cele din urmă, ajungând la concluzia că încăperea nu conţinea nimic ce acesta ar fi putut fura, bombăni altă insultă şi se înapoie cu paşi mărunţi în bucătăria sa.

Afară, omul străbătu scurta potecă până la poartă. Mergea cu un umblet poticnit şi încovoiat, ca şi cum sacul de voiaj pe care-l căra ar fi conţinut ceva greu. Nu avea fulgarin. Îşi strânse umerii şi-şi trase mai bine peste piept reverele hainei. Cu o strâmbătură scârbită şi mormăind printre dinţi o înjurătură, porni spre podul de cale ferată.

În timp ce mergea, alte două uşi se deschiseră, la distanţe* destul de mari în lungul străzii. Prin fiecare ieşi câte un bărbat, ambii cărând câte un geamantan. După felul în care mergeau, se vedea limpede că şi bagajele lor erau grele. Amândoi cotiră şi începură să-l urmărească pe cel cu sacuLde voiaj.

Păstrând o distanţă între ei, cei trei bărbaţi trecură pe sub pod, apoi prin traficul ce se scurgea pe River Exe şi care, la ora asta, nu consta decât din câteva maşini ocazionale, şi se îndreptară în grabă spre centrul oraşului.

După câteva minute de mers ajunseră în cartierul comercial cejitral. Intrară în zona rezervată pietonilor, trecând, fără a le arunca o privire, prin faţa vitrinelor cu afişe anunţând vânzări cu licitaţie. Păşiră pragul puternic luminat al maga-

zinului Sainsbury's, în care echipe de muncitori se ocupau deja intens de curăţenie, şi urcară treptele largi care duceau spre terasa destinată parcării de automobile. Bărbatul care mergea înaintea celorlalţi doi împinse uşa şi se opri în ungherul semiântunecos de lângă cabina de tichete, aşteptându-i şi- pe ei să-l ajungă din urmă.

Statură aproape un minut, toţi trei cu ochii şi urechile la pândă. Câteva maşini, risipite prin parcaj, luceau slab în

lumină. Nu se vedea nici ţipenie de om. Aplecându-se împotriva vântului care mătura rafale de zloată peste terasa descoperită, se îndreptară cu paşi repezi către un Ford Granada care era parcat, singuratic, în cel mai îndepărtat colţ. Primul bărbat descuie portbagajul şi toţi trei îşi vârâră bagajele înăuntru. Sub greutatea lor, arcurile maşinii se lăsară. În vreme ce ceilalţi doi cercetau cu priviri nervoase parcajul, primul bărbat se aplecă deasupra portbagajului ş*i se apucă de treabă. Ceea ce avea de făcut dură cjnci minute. Le spuse scurt ceva celor doi şi, îndreptându-şi spinarea, trânti capacul. Apoi se înghesuiră toţi trei în maşină, bucuroşi să se adăpostească de urgia de-afară.

Rămaseră în semiântuneric, fumând ţigări şi discutând în şoaptă.

În timp ce vorbeau nu scăpau din vedere zona înconjurătoare şi nici ceasul fosforescent din bord. Era.şapte fără un sfert. Cel care părea a fi şeful îşi privi în mod automat, ca spre o confirmare, ceasul de la încheietura mâinii, trase un ul-tim fum din ţigară, aruncă pe fereastră chiştocul, suflă în urma lui un nor cenuşiu şi porni motorul. Cotiră şi coborâră rampa. Depăşiră ultimul etaj şi se angajară în curba strânsă ce ducea spre stradă.

Şoferul apăsă până-n podea pedala de frână, înjurând. Un autoturism Marina, uzat, stătea înţepenit în drumul lor. Îl văzură zguduindu-se când' şoferul lui — o femeie cu o claie de păr blond deschis — încercă să-l pornească din nou. Şoferul

maşinii Granada acţiona claxonul şi-l ţinu aşa în continuare, Femeia din faţă scoase pe fereastră o mână, făcându-i semn să se potolească, doar ea era cea care avea probleme. Şoferul mai claxona de două ori scurt, înjură şi se răsuci în scaun, băgând maşina în marşarier cu un scrâşnet de ambreiaj. Ocărî încă o dată, mai cu sete. O altă maşină, apărând de după curbă, reuşi să se oprească la nu mai mult de câţiva inchi în spatele lor.

— Mama ei de încurcătură afurisită!

Şoferul se pregăti să coboare din maşină, vârându-şi o mână sub haină/Ceilalţi doi îl imitară. Săriră jos din maşină, scoţându-şi din buzunar revolverele.

Femeia care conducea autoturismul Marina ieşise deja din el. Părul blond zăcea grămadă pe betonul rampei. „Femeia" era un bărbat îmbrăcat într-o salopetă neagsă şi cu capul acoperit cu o glugă ce nu lăsa să i se vadă decât ochii. Strigă ceva şi, simultan, deschise focul. Unul dintre pasagerii Granadei se prăvăli pe spate. Un altul slobozi câteva împuş-caturi spre cei patru bărbaţi cu cagule, care săriseră din maşina oprită-n spate. Il nimeri pe unul dintre ei înainte de a fi doborât el însuşi. Şoferul se repezi, încovoindu-şi trupul, către ţăruşii înfipţi pe creasta parapetului rampei. Sări cei vreo patru metri până jos, se clătină, îşi recapătă echilibrul şi o luă la fugă. Continua să ţiriă-n mână revolverul.

În spatele lui, pe rampă, bărbaţii cu cagulă se strânseseră în jurul celor doi care zăceau lângă Granada, încă mişcând. Unul dintre cei mascaţi — după câte se părea, cu oarecare autoritate asupra celorlalţi — trecu în faţa lor. Le. vorbi scurt şi tăios, iar ei se dădură repede înapoi. El se aplecă asupra răniţilor şi, cu grijă, îi împuşcă pe fiecare în cap. Cei doi rămaseră nemişcaţi.

Cu un nivel mai jos decât platforma pe care se aflau ej, şoferul îşi încetase goana. Ajunsese în faţa unui zid de beton, în care nu se afla decât un oblon rulant din oţel, închis cu

lacăt. Încolţit, aruncă o privire în jurul săur Pe trei laturi, pereţii erau prea înalţi pentru a-i putea escalada. Se întoarse-n loc şi reâncepu să alerge către intrarea acelei fundături. Străbătuse aproape o treime din cei şaptezeci de iarzi, când un om apăru în capătul din faţa lui. Vorbea într-un radioemiţător, pe care-l ţinea în mână. Fugarul se opri, cuprins de panică, şi se uită peste umăr, în urma sa. Doi dintre bărbaţii în salopete negre, coborâseră şi ei peste grilajul de ţăruşi şi veneau liniştit spre el, câte unul pe fiecare latură a pasajului îngust. Privi iarăşi spre omul cu radioul, ridicându-şi pistolul şi păţind că intenţionează să-şi reia fuga. Tocmai în clipa aceea, apăru

0 maşină care se opri chiar între ei. Patru siluete, îmbrăcate şi ele în salopete negre, coborâră rapid din ea, ocupându-şi poziţii strategice pe toată lăţimea intrării dinspre stradă, şi fiecare se ghemui, gata de tragere. Patru pistpale se îndreptau către el.

Omul se răsuci iar în loc. Cei doi urmăritori nu mai înaintau. Se aruncaseră la pământ şi se rezemau în coate, cu picioarele desfăcute. Şi revolverele lor erau aţintite spre pieptul lui. Cu mişcările nervoase şi cu respiraţia întretăiată a unui animal încolţit, se întoarse din nou cu faţa spre celelalte pateu arme. Un glas îi strigă să se predea. Pentru o clipă, mâna

l se încleşta pe revolver, ca şi cum ar fi fost gata să pornească o ultimă serie de împuşcături disperate. Apoi, înălţând din umeri, aruncă pe jos revolverul. Acesta zăngăni pe asfaltul umed şi ricoşa departe de eL îşi ridică mâinile, zâmbind strâmb. Aproape imediat, surâsul îi îngheţă. În următoarea fracţiune de secundă înţelese pentru ce oamenii din spatele lui se trântiseră la pământ. Ceilalţi patru traseră simultan.

În tăcerea ce se lăsă în urma împuşcăturilor se auzi, brusc şi foarte aproape, urletul sirenelor. Câteva maşini ale poliţiei se apropiară de scena incidentului. Autoturismul' Marina

coborî rampa şi se opri lângă una dintre ele. Şoferul, care-şi scosese cagula, coborî geamul portierei. Zâmbind, i se adresă unui poliţist care rămăsese pe bancheta din spate:

— Sunt toţi ai dumitale, domnule inspector-şef. Aţi face bine să vă grăbiţi. Armele lor sunt încă acolo. N-am vrea ea nişte colecţionari de amintiri să le ia cu ei acasă.

Izbucniră amândoi în râs.

Kevin îşi trase manşeta hainei de piele şi se uită din nou la enormul său Rolex. Ocărî printre dinţi. Întârziase deja cu

Câteva secunde mai târziu, cadavrele fuseseră acoperite. Peste încă un minut, când începuseră să se adune primii gură-cască, nu mai era nimic de văzut, în afară de poliţişti şi de maşini ale poliţiei.

mai mult de douăzeci de minute peste ora întâlnirii. Exasperat, aruncă nişte bani prin ferestruica din peretele despărţitor şi coborî grăbit din taxi. Trânti portiera îndeajuns de tare pentru a-şi atrage din partea şoferului o înjurătură laconică şi porni în lungul străzii Fulham, înaintând mult mai repede decât traficul blocat.

Când ajunse să apese — de trei ori scurt şi o dată lung — pe butonul ăl treilea de jos al unui şir de sonerii, spinarea îi era udă de transpiraţie. Uşa fu deschisă de Tommy, cel mai în vârstă dintre bărbaţii care-l interogaseră pe Mike în casa din West Ham. Faţa lui lătăreaţă şi cumsecade de boxer exprima îngrijorare. Fără un cuvânt, îl conduse pe Kevin la etaj, într-o încăpere strimtă, ce îndeplinea dublul rol de dormitor şi cameră de zi. Cel de-al treilea bărbat care luase parte la interogatoriu, Eddie, se afla deja acolo. Stătea într-un fotoliu vechi, tapiţat cu brocart, rozându-şi unghia degetului mare. Kevin începu să vorbească aproape înainte de a se fi închis uşa. Era prea mânios ca să ia loc pe ceva.

— Se alege prafu' de toată organizaţia asta afurisită! Erau practic ultimii dintre băieţii cât de cât instruiţi care ne mai rămăseseră. Şi s-au dus de-a.dreptul la ei. Nemernicii ăia de

soldaţi cunoşteau fiecare detaliu. Pur şi simplu stăteau acolo, aşteptându-i! Aşteptând să-i execute pe bieţii nenorociţi. Cristoase, nici măcar n-a fost o execuţie! I-au lichidat ca pe nişte gunoaie!

— Stai jos, Kevin. Şi vorbeşte mai încet, îi spuse Eddie, părând obosit. Toate astea ne sunt cunoscute. Au ajuns să nu mai constituie nici o noutate pentru noi. Singura problemă, acum, este de a şti cum au aflat blestemaţii de la S.A.Ş. — cine le-a spus.

Kevin bombăni furios:

— Păi, oricum, e sigur că nu-i nici unul dintre noi trei. Nu ştiam nici măcar unde urma să se petreacă. Era de presupus că nimeni din cei de-aici nu ştia, cu excepţia băieţilor înşişi.

Şi toţi au fost împuşcaţi în cap, aşa că mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar fi fost în slujba armatei. Tommy îl privi ironic.

— Bine gândit, Kevin. Prin urmare, cine crezi,că le-a spus? Unul din gaşca de la Dublin?

Kevin înălţă din umeri.

— S-ar putea. L-au trimis aici pe băiat, să conducă toată afacerea. O grămadă de oameni din cei de-acolo trebuie să fi ştiut destule despre acţiunea asta pentru a-i pune pe englezi pe urmele lui. Ar fi putut să-l înhaţe chiar şi înainte de a sosi la faţa locului.

Ochii lui Tommy se îngustară.

— Vorbeşti serios? Crezi într-adevăr că cineva de-acolo trădează?

Kevirt scutură din cap.

— Nu neapărat. Dar ştiţi amândoi la fel de bine ca şi mine că gurile-s mai slobode pe la ei. Idioţii nu încetează să-şi închipuie,că sunt mereu înconjuraţi de prieteni. Sunt convinşi că, dacă şi-au infiltrat propriii lor oameni în Gardă şi-n Secţia Specială, fiind astfel la curent cu interceptările telefonice, se află în deplină siguranţă. Nu par să le intre-n scăfârlie că

britanicii sunt cei care le interceptează lor convorbirile. Cu toate schimbările petrecute în Europa de Est, de fiecare dată când ticăloşii îşi aduc înapoi de la Moscova câţiva oameni de la serviciile secrete de informaţii, rămaşi pe dinafară, îi expediază pe nemernici la Dublin. Guvernul de la Dublin nici nu vrea să ştie de ei. Ambasada engleză de la Dublin are în personalul său mai mulţi şoferi decât firele de păr de pe capul meu.

Eddie se întrerupse din suptul unghiei. '.

— Las-o baltă, Kevin. Trebuie să ne descurcăm mai-bine. Ştim cu toţii că se petrece ceva. Ceea ce ne lipseşte sunt câteva idei noi despre ce anume este acel ceva.

Kevin se întoarse spre el iritat.

— O.K.! Poftim una: Scanlon! Tommy izbucni într-un râs neîncrezător.

— Michael Scanlon? Tipul cel nou?

— Exact. Bătrânul şi bunul Mike Scanlon. Simpatizant al republicanilor încă din ultimele şase săptămâni. Se afla la Dublin cu câteva zile în urmă. Ar fi putut prinde vreo informaţie.

Eddie râse dispreţuitor.

— Haida-de, Kevin. Ştim că omul ăsta nu-ţi place, dar acum zău dacă nu-i cauţi nod în papură. N-a fost împreună cu noi chiar tot timpul. Problema este veche de un an, dacă nu şi mai mult. '. ' '

— Nu spun că n-ar fi posibil ca vinovatul să-fie altcineva. Dar faptul că ei au deja un informator printre noi nu înseamnă că, dacă li s-ar oferi prilejul, n-ar încerca să mai vâre şi alţii. Ar fi foarte raţional.

Eddie clătină din cap, încruntându-se.

— Hmm. Ai dreptate într-o oarecare măsură. Dar omul se află la Tripoli, aşa că nu prea-l putem acuza. Oricum, nu deocamdată.

Kevin îndreptă un deget ameninţător spre Eddie.

— Oh, ba da, putem. Cel puţin, putem să mai inspectăm încă o dată locuinţa lui din Brondesbury.

Era cinci şi jumătate, curând după ce se înserase, când Fordul Cortina dădu colţul de după Brondesbury Villas, la o depărtare de o sută de iar/.i de pensiunea lui Mike. Cei trei bărbaţi coborâră din maşină. Kevin purta tot haina lui de piele. Îşi completase îmbrăcămintea printr-o căciulită de lână trasă în jos peste frunte şi un fular mare, înfăşurat în jurul gâtuiui. Eddie şi Tommy aveau fulgarine şi pălării.

Kevin apăsă.soneria, în timp ce aşteptau, îşi ridică mai sus fularul, acoperindu-şi jumătatea de jos a feţei. Ceilalţi scoaseră din buzunare nişte ochelari de soare, dar şi-i puseră abia când auziră că cineva trage zăvorul. Uşa se deschise. Kevin înainta, împingându-l în hali pe proprietarul hotelului. Cu un ghiont în pântecele voluminos al acestuia îl răsturnă pe spate, înainte ca omul să-şi dea seama ce se petrece şi să scoată vreun sunet.

Tommy îi vârî sub nas un revolver şi-l sili să se retragă scâncind în vizuina lui urât mirositoare.

— Mike Scanlon. Locuieşte aici. Care-i este camera? Proprietarul răspunse bâlbâindu-se:

— Etajul întâi. Pe stânga, la capătul scării. Camera de pe dreapta.

— Ai o cheie? întrebă Kevin, întinzând mâna.

— Nu. Chiriaşilor nu le place aşa ceva.

Tommy îşi înfipse revolverul în umărul omului. Îl zgâlţâi atât de tare, încât capul îi zvâcni. Nenorocitul se smiorcăi:

— Pe cinstea mea, n-o am. Vă rog, nu mă loviţi. Kevin şi Eddie porniseră deja pe scară, urcând câte două

trepte o dată. Când ajunseră în dreptul camerei, Kevin scoase din centura sa un levier scurt, îl înfipse în uşorul uşii şi-l smuci. Broasca cedă imediat, căzând împreună cu o bucată

din lemn.

La o altă uşă se ivi Un cap. Zgomotul sfârnise curiozitatea cuiva.

— Intră dracului înapoi în cameră! strigă Kevin amenin-ţându-l pe curios cu levierul.

Omul, dimpotrivă, ieşi pe palier. Era în maiou şi-n chiloţi, un individ înalt, mătăhălos, cu trupul palid şi cu faţa şi braţele bronzate, ale unuia care munceşte în aer liber. Se îndreptă spre ei, cu pântecele înainte şi cu umerii încovoiaţi, ca un luptător.

Eddie îşi scoase repede mâna din buzunarul fulgarinului. Ţinti cu revolverul stomacul omului.

— Nu fi prost, îi spuse pe un ton sfătos.

Câteva clipe se păru că matahala ar putea continua să înainteze. Apoi, se pătrunse încet-încet de realitatea revolverului, se opri, şovăi o secundă, după care reintră în camera sa.

Pur şi simplu desfăcură bucată cu bucată locuinţa lui Mike. Kevin lucra cu un soi de frenezie rece, devenind tot mai furios pe măsură ce nu reuşea să descopere nimic în sprijinul teoriei sale. Zvârâi la o parte masa şi smulse covorul de sub ea. Cu un mormăit triumfător se lăsă în genunchi. Bucata de scândura se desprinse uşor. O aruncă mai încolo şi-şi vârî mâna în cavitate, rânjind spre Eddie. Mâna reveni goală. Înjură mânios şi sări în picioare.

Peste trei minute îşi încheiaseră percheziţia şi porneau spre scară. Faţa lui Kevin era vânătă de furie. Zgomotul apei trase la un closet îi făcu să tresară. Un bătrân deschise uşa băii, cu capul aplecat, încă bâjbâind să-şi încheie nasturii de la pantaloni. Trecu pe lângă ei, spre camera lui. mormăind ceva pentru el însuşi, fără a-i băga în seamă.

Cu un răcnet care totuşi, nu izbuti să pătrundă în lumea intimă a bătrânului, Kevin se năpusti în camera de baie, lăsându-l pe Eddie să păzească scara. Desfăcu capacul

rezervorului closetului şi-î aruncă în baie. Zgomotul sfărâmării lui îl făcu pe bătrân să clipească. Clătină din cap ca un boxer ameţit de-o lovitură şi închise-.n urma lui uşa camerei sale.

Kevin îngenunche şi-şi folosi levierul pentru a smulge panoul căzii.

' Peste câteva secunde, ieşi din cameră cu trăsăturile deformate de un rânjet oribil şi ţinând în mână servieta uzată. Aproape ţopăind de cât de încântat era de propria-i persoană, îl zori pe Eddie să coboare scara.

Capitolul l7

I ike umbla cu paşi mari în lungul şi-n latul pardoselei de marmură. Hamid ar fi trebuit să vină la şapte, şi se făcuse deja opt şi un sfert. Pat şedea la masa goală, făcând pasienţe cu nişte cărţi de joc jerpelite. Trişa. Un păhăruţ de vodcă pe care-l salvase din criza de superioritate morală a lui Randall se afla lângă cotul său. Se uită în sus spre Mike şi întrebă zeflemitor:

— Ţi-a întârziat poponarul?

Le adresă un rânjet şi celorlalţi, asteptându-le aprobarea, îl ignorară, aşa că adăugă:

— La fel de ticălos ca întotdeauna. Adunătură blstemată de nepricopsiţi!

Mike îi zâmbi posomorât şi-i întoarse spatele. Rânjea în sinea lui, desoperind amuzat că aproape era de acord cu Pat în privinţa anumitor lucruri. Cu toată simpatia lui faţă de cultura islamică, Mike nu reuşise niciodată să se obişnuiască şi să înţeleagă concepţia despre punctualitate a Orientului Mijlociu. Ştia că impresia îi era împărtăşită de o mulţime de

occidentali care avuseseră de a face cu lumea arabă. Acestora nu le păsa prea mult dacă erau sărutaţi, se obişnuiau cu luatul de mână, pe stradă, de către-cunoştinţe de afaceri. Nu se mai mirau când o întâlnire de negocieri era întreruptă

din timp în timp pentru ca partenerii lor de afaceri să aibă răgazul de-a cădea în patru labe spre a se ruga. Dar nici unul nu. suporta să fie lăsat să aştepte.

În ciuda capacităţii sale de a înţelege psihologia locală, niciodată nu pricepuse pe deplin cum era posibil ca cineva să-ţi telefoneze de la o distanţă de zece kilometri, în capătul celălalt al oraşului, asigurându-te că avea să fie punctual la întâlnirea pe care ţi-ai fixat-o cu. el la ora şapte, pentru ca pe urmă să-şi facă apariţia cu o întârziere de două ore. Ca şi Pat, uneori nu se putea împiedica să creadă că singurul calificativ adecvat era acela de „adunătură blestemată".

Se făcuse aproape nouă când, în cele din urmă, apăru Hamid. Faţa îi era numai zâmbet în timp ce-şi prezenta salutul călduros, dar nu şi vreo scuză. A întârzia constituia o noţiune atât de complet străină lui, încât nu avea de ce-şi cere scuze, n-ar fi ştiut care le-ar fi fost rostul. Se afla acolo — asta era un fapt indiscutabil; nu avea nici trecut, nici viitor.

Mike porni spre uşă, călăuzindu-l pe Hamid în faţa lui.

O'Keefe lăsă jos cartea pe care-o citea — o publicaţie pornografică ieftină, una dintre cele trei cărţi de pe rafturile altminteri goale. Cartea căzu pe masă, desfăcută la unul dintre cele mai murdare pasaje. O lăsă acolo şi-l urmă pe Mike în coridor.

— Sper să dea rezultate, Michael.-

Obrazul lui Mike se schirnonosi într-un zâmbet neizbutit.

— Mda, şi eu la fel, Harry. Ce-mi rămâne să fac dacă nu izbutesc? Şterg putina?

O'Keefe zâmbi şi el — un surâs plin de încredere şi voioşie.

— Ai putea încerca. Distracţie plăcută., — Mda. O să fie grozav.

Până ajunseră în centrul oraşului, abia dacă întâlniră vreo maşină. Era uşor să rezişti tentaţiilor nocturne oferite de Tripoli, şi doar când şi când ţâşnea ameninţător din beznă câte-un automobil. Hamid era un şofer îngrozitor, dar cel puţin

îşi aprinsese farurile.

De când sosise, era prima dată când Mike ieşea realmente în oraş, seara. Impresia îi fu chiar şi mai jalnică decât înainte. Stâlpi de felinar moderni, din beton, erau înfipţi la distanţe de treizeci de iarzi. Fuseseră montaţi în zilele încrederii neţărmurite în adâncimile rezervelor de petrol. Acum — nu ştia dacă din cauza neglijenţei sau dintr-o intenţie anume — doar unul din trei sau patru felinare ardea. Blocurile de apartamente şi birouri nou construite păreau dărăpănate în lumina sărăcăcioasă.

Merseră pe lângă zidurile de gresie roşie ale oraşului vechi şi cotiră pe bulevardul larg, mărginit de-palmieri, care ducea spre port — spre Sciarra Adrian Pelt. Cu douăzeci de ani în urmă, la aceeaşi oră a serii, un trafic intens străbătea această superbă arteră, iar trotuarele erau înţesate de pietoni ieşiţi să ia aer după căldura după-amiezei. Femeile şi copiii se înghesuiau pe băncile frumos împodobite, răspândite printre palmieri, în timp ce bărbaţii se adunau în grupuri, discutând şi râzând până noaptea târziu. In seara asta nu erau decât o duzină de autoturisme, un singur autobuz Mercedes, şi absolut nici un pieton. Hamid îşi apăsă piciorul pe acceleraţie, înăbuşindu-şi un chicotit de plăcere, şi şerpui cu maşina de-a lungul străzii pustii.

Frână în faţa unei impunătoare clădiri în stil maur. Tencuiala se desprindea de. pe arcadele exterioare în bucăţi de mărimea unor lespezi. Privită de afară, construcţia semăna cu palatul părăsit al unui prinţ al deşertului. Sârme rupte ieşeau din zidărie, deasupra arcadei principale, stând mărturie că acolo fusese cândva o firmă cu neon. O scândura pictată grosolan, de mână, o înlocuise, fiind prinsă în nişte bucle inegale de sârmă subţire. Dâre de vopsea uscată se prelingeau de la inscripţie până la marginea de jos a scândurii. Literele înzorzonate — bine distanţate în partea dreaptă, de unde începuse să scrie pictorul de firme, dar înghesuindu-se, tot mai mici, pe măsură ce el se pomenise, pe neaşteptate, că

nu-i ajunge spaţiul — arătau că era vorba despre un hotel: Grand Hotel.

Hamid îl conduse de-a lungul unei curţi pavate, presărate cu palmieri înalţi. De o parte şi de alta, nişte bazine, în care fântânile arteziene încetaseră de mult să mai funcţioneze, erau pline de resturi vegetale uscate.-

Holul de recepţie era înalt, spaţios şi rece. În spatele unui birou stăteau trei bărbaţi care urnjăreau programul unui televizor portabil. Hamid îl salută pe fiecare din ei cu un complicat ritual de îmbrăţişări şi strângeri de mână, şi abia pe urmă îşi continuă drumul spre restaurant. Încăperea era luminată strălucitor de nişte candelabre uriaşe, iar mesele se aflau la distanţe foarte mari una de alta. Doar două din cincisprezece erau ocupate de indivizi europeni bogaţi. Hamid se sfătui într-un mod conspirativ cu un şef de sală îmbrăcat cu o incredibilă haină de seară şi cu pantaloni în dungi, care le făcu plecăciuni şi-i conduse la una din cele mai depărtate mese. Înhaţă în mod ostentativ bacşişul oferit de Hamid. Mike alese îndelung din bogata listă de meniuri. Când îi dădu comanda ober-ului care aştepta zâmbind prosteşte, "omul scutură din cap, i se aplecă peste umăr, şi cu vârful creionului îi indică un fel de mâncare.

— Vă recomand miel, domnule. E foarte bun.

Mike simţi accentul crud al adevărului. Nu ţinu seamă de el şi replică:

— Îţi mulţumesc, dar prefer peştele-spadă. Chelnerul clătină din cap. Buzele i se ţuguiaseră, ca un

prim semn al disperării.

— Mielul este realmente foarte bun, domnule. Bucătarul îl recomandă călduros.

Mike izbi cu degetul în meniu.

— Ce aveţi din toate astea? '-,

Ştia. Se străduia să nu zâmbească — şi aşa, omul se simţea îndeajuns de prost.

— Miel, domnule, răspunse şeful de sală chinuit la culme.

— Grozav. Asta să-mi serviţi, replică Mike, mulţumindu-i cu uri zâmbet.

Chelnerul se întoarse imediat spre Hamid, luându-şi înfăţişarea atentă a unuia care se pregăteşte să asiste la dificila sarcină de a alege din cuprinzătoarea lor listă de tentaţii.

Hamid comandă şi el tot miel.

Un sudanez înalt, ce îndeplinea rolul de chelner specializat în „vinuri", se apropie cu paşi lenţi şi le luă comanda de suc de mere. Dură câteva minute până când se înapoie, purtând în braţe, ca pe un bebeluş, un şervet de in. Gâtul înfăşurat în staniol al unei sticle răsărea din cutele cârpei. Mike se rezemă de spătarul scaunului — la urma Urmei, putea să se bucure de spectacol. Chelnerul scoase dopul sticlei şi, cu gesturi exagerat de pompoase, turnă câteva picături în paharul lui Hamid. Acesta îl ridică şi-l cercetă privindu-l în zare, ignorând mâzga slinoasă de pe marginea lui. Roti lichidul clătinând paharul, îl examina atent, şi sorbi din el cu o expresie de mare cunoscător. Îl plimbă un timp prin gură, sugându-şi obrajii, ca şi cum s-ar fi luptat cu o boală a gingiilor, după care înghiţi băutura, dând toate semnele unui puternic dezgust.' Lăsă să se scurgă câteva clipe de suspans, în timpul cărora îngădui delicioaselor componente ale gustului căruia i se datorează faima sucului de mere să i se întipărească în memorie, şi abia pe urmă îi făcu chelnerului un semn abia perceptibil.

Omul se înclină aproape la unghi drept şi, cu o mişcare graţioasă a mâinii, le umplu paharele. Ei le ridicară şi ciocniră ceremonios. Mike luă o înghiţitură de suc. Dulceaţa lui i se încleia pe dinţi.

Cât mâncară, Hamid monopoliza conversaţia. Pentru cazul în care Mike nu i-ar fi priceput punctul de vedere expus cu câteva ceasuri în urmă, îi povesti din nou aventurile sale cu tinerele englezoaice. În decursul zilei, ele deveniseră mult mai picante. Hamid nu intenţiona să jignească pe nimeni, însă dacă el ar fi fost englez, n-ar fi vrut ca femeile lui să fie ca

fetele acelea; dar, cine ştie, poate că englezii nu erau la fel de buni la pat ca libienii. Oare Mike credea că aşa stăteau lucrurile?

Mike zâmbi, rămânând tăcut. Profjabil că, în urmă cu cincisprezece ani, încă s-ar fi obosit să explice.

— Hamid, vrem să ne întâlnim cu Colonelul.

Hamid îi răspunse printr-un zâmbet lipsit de expresie. În închipuirea sa, se afla tot la discoteca din Norwich, frecându-şi şoldurile de o fată.

— Vrem să-l vedem. Imediat. Este de o importanţă vitală. Hamid îi adresă un zâmbet vag. Clătină din cap aprobator.

— Sigur că da. Conducătorul e întotdeauna fericit să-i primească pe oaspeţii poporului libian. Ar fi încântat să vă întâlnească.

Mai sorbi îndelung din suc, accentuându-şi zâmbetul, şi adăugă:

— Din păcate, pentru moment nu se află la Tripoli. Este... Mike îl întrerupse, ridicând o mână.

— Imediat, Hamid. Trebuie să-l vedem. Este absolut necesar să-l vedem.

Cu un gest afectuos, îi puse o mână pe braţ, adăugind:

— Cât despre mine, aş prefera să mă ajuţi tu. Eşti prietenul meu. (Hamid radie de mulţumire.) — Dar mai sunt şi alţi oameni, mai nerăbdători ca mine, oameni care nu înţeleg comportamentul vostru, al Islamului.

Surâsul lui Hamid începu să dea semne de oboseală. Se foi, trăgându-şi fundul lătăreţ mai spre marginea scaunului. Mike continuă:

— Unii dintre tovarăşii noştri de-acolo, din Dublin — zise fluturându-şi mâna spre stânga, ca şi cum un membru al Armatei Republicane Irlandeze ar şti întotdeauna încotro se află Dublin-ul, tot aşa cum un musulman cunoaşte mereu direcţia spre Mecca — unii dintre ei sunt indivizi violenţi, greu de stăpânit. Uneori nu înţeleg necesitatea aşteptării unui moment prielnic. Se comportă prea grăbit, în moduri care le

pot aduce chiar şi necazuri. Şi, câteodată, atrag necazuri asupra capetelor prietenilor lor.

În timp ce vorbea, Mike zâmbea — un zâmbet îndurerat, ce exprima suferinţa de nespus pe care i-o cauza obligaţia de a destăinui unui prieten credincios aspecte atât de dezgustătoare. Hamid se trase şi mai la marginea scaunului.

— Tu ştii bine, Hamid, mişcarea.noastră are legături şi cu grupări din alte ţări decât cele din Anglia. Grupări care luptă,şi ele pentru propriile revoluţii. Oamenii aceia ne sunt ca un fel de veri, exact aşa cum îmi eşti tu mie. Ne ajută, întocmai cum ne ajutaţi voi. Uneori ne cheamă să-i ajutăm noi pe ei. Pricepi ce-ţi spun?

Zâmbetul lui Hamid se lărgi, dezvăluindu-i dinţii strălucitori. Era zâmbetul nesigur şi nervos al unei persoane cu autoritate limitată, care se pregăteşte să audă ceva ce, în mod categoric, ar prefera să ignore. Deschise gura să vorbească. Mike îi făcu semn să facă şi continuă:

— Nişte persoane s-au dus la Dublin, la oamenii mei de-acolo, tocmai spre a cere ajutor. Erau palestinieni — o grupare care-l urăşte de moarte pe Arafat. Sunt convinşi că este vândut sioniştilor şi americanilor, şi că-i trădează. Doresc -să aibă şi ei armele lor, spre a-şi duce mai departe lupta aşa cum cred ei.

Hamid îşi umezi buzele. Surâsul îi pierise. Căpătase înfăţişarea unui om care doreşte cu ardoare să devină brusc surd. Mike îşi urmă vorba:

— Unii dintrei-ai noştri vor să-i ajute pe aceşti veri, care-au fost refuzaţi pretutindeni în altă parte, tot aşa cum eram refuzaţi şi noi înainte de a avea norocul să găsim prieteni aici, la Tripoli. Verii noştri au planuri îndrăzneţe de răzbunare împotriva sioniştilor şi de continuare a luptei chiar până-n inima Americii. Oamenii noştri susţin că avem destul de multe arme pentru a le da şi lor... (Se aplecă mai aproape de Hamid şi-şi apăsă mâna pe braţul lui.) —... mulţumită ajutorului vostru generos.

Hamid pricepuse aluzia şi aproape că^cîncea, încercând să protesteze:

— Dar armele acelea v-au fost date Vouă. Ca să le folosiţi împotriva duşmanilor voştri. În propria voastră ţară.

Mike clătină din cap, sub povara unei tristeţi de nesuportat.

— Asta nu-i dorinţa mea, Hamid. Eu, personal, mă opun cu toată puterea acestor oameni. Cei violenţi sunt aceia care tţ^să facă asta. Spun că nu există nici un pericol. Chiar şi dacă „verii" noştri ar fi prinşi, armele lor ri-ar putea indica drumul până la organizaţia noastră.

Ochii lui Hamid se îngustară. Doar câţiva inchi îi despărţeau faţa de cea a lui Mike. Întrebă cu viclenie:. — Dar până la noi?

Mike se lăsă pe spătarul scaunului şi ridică uşor din umeri, desfăcându-şi braţele într-un gest de neputinţă. Hamid îi pricepu mesajul. Spus pe şleau, era foarte scurt: „Daţi-ne ceea ce vrem, sau îi asmuţim împotriva voastră pe americani, care se vor repezi la prilejul de a reveni să vă bombardeze, scoţând iar şi sufletul din voi. Aşa că alegeţi!"

Mike urmărea expresia feţei lui Hamid, pe măsură ce acesta trecea printr-o serie de reacţii sufleteşti. Când libianul se hotărî să vorbească, părea că-i gata să izbucnească-n lacrimi.

— Nici măcar nti cred că există o aemenea grupare. Mike se rezemă şi mai bine pe spătarul scaunului şi-i

zâmbi blând. Zâmbetul acesta îi dădu lui Hamid cel de-al doilea rând de veşti proaste. Poate că, într-adevăr, nu exista un astfel de grup. Dar încearcă numai să le explici asta americanilor, când ambasadorul lor de la Oslo — sau din Seul, sau din Lagos —ar fi împuşcat cu o armă de provenienţă libiana, sau dacă o bombă confecţionatăvdin piese de fabricaţie libiana ar doborî încă un avion al agenţiei Pan-American ori un avion cu reacţie TWA, capabil să transporte

sute de pasageri. Mike se aplecă spre Hamid, atingându-i iar mâneca.

— Fixează, pur şi simplu, întâlnirea, prietene. La o dată foarte apropiată.

Capitolul l8

Kkevin se prinse zdravăn de balustradă, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul pe puntea alunecoasă. Stropii îl împroşcau, scurgându-se în şiroaie de pe haina lui de piele pe pantalonii de catifea reiată, uzi leoarcă. Servieta ponosită din mâna lui stângă devenise de o culoare mai întunecată în locurile în care pielea poroasă fusese pătrunsă de apă de mare. Îşi supse buza inferioară şi, furios şi nerăbdător, încercă şă străbată cu privirea prin beznă. Deja, în spatele lui, ameninţau să se ivească zorii.

Deodată, prin ceaţă, zări silueta micuţei bărci care, în ciuda aparentei imposibilităţi, înfrunta valurile îndreptându-se spre el. Distanţa se tot micşora. Unul dintre cei doi bărbaţi din ea se apleca peste bord, aducând mica şalupă atât de aproape de nava de pescuit pe cât îi îngăduia teama să nu se răstoarne sub hula puternică produsă de aceasta. Celălalt se ridică rapid în picioare şi aruncă o parâmă, care se izbi de covertă, chiar lângă Kevin. Un membru al echipajului, îmbrăcat într-un impermeabil, o ridică şi, cu un nod de expert, o încolăci în jurul unui mic tachet de împănare.

— Hai, pleacă.

Ţinând într-o mână un capăt al frânghiei, îl plesni brutal cu celălalt pe Kevin peste umăr, împingându-l la o parte.

Cu mişcări stângace, împiedicat de servieta pe care-o ţinea în degetele încleştate, Kevin se ţinu bine de balustradă şi coborî scara — de fapt, împletitură de frânghii, cu trepte din scândurele de lemn, care atârna liber pe lângă peretele navei. Coborârea era înnebunitor de dificilă. Peretele navei de

"pescuit se tot mişca, uneori aplecându-se într-atât încât îl lăsa atârnând în gol, alteori înclinându-se în partea cealaltă până-l apăsa pe flancul ei, cu degetele strivite între scară şi vopseaua zgrunţuroasă.

Încet-încet, continuă să coboare. Fiecare pas era însoţit de riscul real de a scăpa din mână frânghia sau de a nu nimeri treptele, căzând în valurile înspumate dintre cele două ambarcaţiuni. Gândul acesta nu-l înspăimânta — nici nu-i trecea prin minte să-şi piardă echilibrul. Ceea ce făcea, era pur şi simplu mult prea important pentru a-şi putea îngădui să dea greş prin propria sa slăbiciune. Mai coborî o treaptă, ţinând strâns servieta, încercând s-o ferească de apă. Un val se sparse de genunchii săi, cât pe-aci să-l smulgă de pe scară. La câţiva iarzi de el, cei doi bărbaţi se luptau cu disperare să-şi ţină fragila ambarcaţiune departe de zbuciumul sălbatic al navei mai mari, care, pe neaşteptate, se lăsă în jos ca un lift, cufundând în apă scara. Răceala de gheaţă a mării îi ajunse lui Kevin până la piept. Spuma unei creste de val îl biciui peste faţă.

Luat prin surprindere şi uluit, slobozi o înjurătură. Afurisita de şalupă era deasupra lui! Se pomeni privindu-l în faţă pe omul care încerca să o îndepărteze împingând cu vâsla. Nava de pescuit îşi îndreptă poziţia, trăgându-l pe Kevin din mare. Apa îi curgea şiroaie din pantalonii ce atârnau greu pe el. Umărul i se izbi dureros de vâslă şi, vreme de câteva clipe de groază, stătu nas în nas cu omul care-o manevra. Sări jos de pe scară, înjurând.

— Fir-ar al dracului!

Căzu cât era de lung pe fundul şalupei, acoperit de câteva degete de apă care-i pătrunse în urechi. Continuă să înjure, în timp ce se ridică în şezut, încercând să-şi tragă în sus pantalonii. O jullţură pe bărbie, acolo unde se izbise de copastie, începuse deja să se umfle. Înjură încă o dată, se luptă să ajungă până la banca de la provă şi se prinse de ea cu toată puterea. Nava de pescuit deja nu mai era decât o

siluetă cenuşie în ceaţă, pornită pe drumul ei de vreo şaizeci de milel, înapoi, spre golful St. Bride, de pe coasta galeză. Poate că-n noaptea asta nu prinseseră peşte, însă cele opt sute de lire pe care le încasaseră pentru această călătorie aveau să le compenseze paguba.

Cei doi bărbaţi se uitau la el rânjind. Cel de la cârmă îi întinse o sticlă de whiskey de un sfert. Kevin mulţumi printr-o scurtă înclinare a capului, trase o duşcă bună şi se întoarse cu spatele la ei, aţintindu-şi privirea înainte. Conturul palid al coastei abia începea să se zărească. Distanţa dintre Wexford şi Arklow era mare — o întindere aproape nepopulată, plină de stânci colţuroase şi golfuleţe nisipoase. Drumul care pornea de la Dublin spre sud se înfigea aici adânc în uscat, astfel încât şansele de a fi văzuţi de nişte ochi răuvoitori, în zorii unei zile de iarnă furtunoase, erau practic nule. Exista o slabă posibilitate să fie găsiţi de paza de coastă. Dar, în această parte a Republicii, până şi membrii acesteia se gândeau de două ori înainte de a raporta deplasări ciudate ale oamenilor ce veneau dinspre insula principală. Acasă aveau, ca orice om, neveste şi copii.

l Milă: este vorba despre mila marină engleză, egală cu l853 m. (n.t.)

Un sfert de oră mai târziu, individul care ţinuse vâsla se afla la volanul unui camion lipsit de ferestre, trecând fără grijă peste hârtoapele unui drum de ţară desfundat ce ducea

spre şoseaua Dublin-ului. Kevin era scuturat de frisoane şi încerca să se ţină bine pe scaunul improvizat dintr-o lădiţă de scule, în bezna de nepătruns din fundul camionului. Pătura pe care şi-o înfăşurase în jurul umerilor uzi leoarcă avea o puternică duhoare de câine. Servieta se afla bine strânsă între picioarele sale.

La zece şi douăzeci, camionul trase în faţa unei case de la periferia Dublin-ului — aceeaşi în care se desfăşurase interogatoriul lui Mike, cu câteva zile în urmă. Kevin intră

înăuntru. Un tânăr îi strânse călduros mâna şi-l conduse pe scările ce coborau la subsol. Erau acolo toţi cei care fuseseră de faţă la interogarea lui Mike, dar li se adăugaseră alţi trei bărbaţi, toţi intraţi bine în vârsta a doua. Kevin trânti pe masă servieta.

— Poftim! Njxneni nu voia să mă asculte!

Cei din încăpere rămaseră tăcuţi în timp ce Kevin relată din nou evenimentele care-l aduseseră aici. Când sfirşi, urmă o lungă pauză, Mary fu cea dintâi care vorbi."

— Trebuie să fie ucis, spuse pe un ton lipsit de patimă. Era o simplă constatare, urmarea de neînlăturat a unor

fapte.

Cu o expresie posomorită, Kevin dădu din cap în semn de aprobare.

— Aşta ştim. Întrebarea este cât de repede o putem face? şi cine?

Unul dintre bărbaţii mai vârstnici luă cuvântul:

— Randall şi O'Keefe. Ei pot, pur şi simplu, să-l dea dispărut. Se află la faţa locului, iar el nu se aşteaptă la necazuri. Pentru ei va fi uşor ca bună-ziua să-l înlăture.

Kevin scutură din cap.

— Dar ei nu cunosc situaţia.

— Păi, spune-le-o. Pune mâna pe telefon şi explică-le. Mary i se adresă celui care tocmai vorbise:

— N-ai înţeles. Ceea ce vrea Kevin să zică este că nu le putem telefona. Trebuie să presupunem că orice apel pe care-l facem ne este interceptat. Acesta-i unul din motivele pentru care totul a mers al dracului de prost.

Vârstnicul tresări. Nu-i plăcea să le audă pe femei înjurând.

— Şi atunci, care-i alternativa? întrebă.

— Cineva trebuie să se ducă acolo şi, ori să-l omoare, ori să se asigure că va fi executat de Randall şi O'Keefe. Altminteri, riscăm ca Scanlon, să scape şi, în plus, să-i arunce-

n aer pe cei doi.

Bărbatul se încruntă.

— Crezi că englezii ar putea face asta? Crezi că au oameni în Libia?

— Nu chiar oameni de-ai lor. Pentru ce ar avea, dacă-i pot pune pe israelieni să se ocupe de treaba asta-n locul lor? în Libia există infiltraţi destui membri de-ai Mossad-ului. Cristoase, dacă israelienii şi-ar chema spionii, economia libiana ar fi la pământ: i-ar lipsi mâna de lucru.

Omul zâmbi acru.

— Aşadar, trebuie să-l omoare unul din noi. Ea confirmă printr-o înclinare a capului.

— Întocmai.

Apoi îşi mută privirea pe rând, de la unul la celălalt. Ochii i se opriră asupra lui Kevin.

-— Kevin? Vrei să fii tu acela? Tu ai fost cel care n-ai vrut să ne încredem în el. Eşti de acord să pui lucrurile la punct?

Glasul îi era plin de sarcasm. El îi aruncă o uitătură cruntă.

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta. Ce, n-am avut dreptate când am zis să nu-i acordăm încredere nemernicului?

Scrută chipurile celorlalţi, căutându-le aprobarea, apoi reveni la Mary:

—- însă, aşa este, mi-ar plăcea să-l împuşc pe ticălos. Dacă s-ar mai fi aflat în Marea B rit an ie, treaba ar fi fost deja făcută, fără să mai vin aici. Dar este-n Libia, şi asta mă pune-n imposibilitate să acţionez. Ar însemna o călătorie cu avionul. (Scutură din cap şi-şi roti din nou privirea în jurul încăperii.) — Ştiţi cu toţii că nu ne putem asuma riscul ca eu să fiu văzut umblând prin aeroporturi. Există nouăzeci la sută şanse să mă aresteze.

— Randall călătoreşte cu avionul. O'Keefe de asemenea, replică Mary pe un ton categoric.

Kevin îi aruncă o privire piezişă, dar, mai înainte de a-i putea riposta, interveni bărbatul chel, cel căruia i se spunea Dev:

— Las-o baltă, Mary. Ăia doi şi-o pot permite. N-au fost fotografiaţi de ani de zile. Isuse, despre Jack se crede c-ar fi murit. Nimeni nu stă la^pândă după ei. (Cuprinse întreaga încăpere într-un gest larg al mâinii.) — Kevin are dreptate. Partea proastă e că problema este aceeaşi pentru fiecare din noi. Apărem cu toţii pe lista aia mare, nelipsită nici unui dispozitiv de securitate din Europa. Nu există aeroport în care vreunul din noi să poată risca să intre. Şi necazul e că nu-i vorba doar că unul dintre noi ar putea fi prins: ticălosul se află acolo, ducându-i de nas pe Harry şi pe Jack. Ne aşteptăm la o catastrofă afurisită. Ţelul este acum prea important ca să ne mulţumim cu speranţa că unul dintre noi ar reuşi să se strecoare până la el.

— Şi atunci, are cineva vreo idee salvatoare? întrebă Mary privindu-i pe rând.

Se întoarseră cu toţii spre ucigaşul soldaţilor dinM3ardă. Acesta continuă:

— Te vei duce tu.

Mary se uită ţintă la el, gata să zâmbească. Îşi duse un deget la piept.

— Eu?

— Da. Eşti singura persoană dintre cei de aici care n-a fost fotografiată niciodată. Nu te afli pe Hstă. Poţi merge unde pofteşti.

Continuă să-l privească mirată.,

— Dar... o femeie... În Libia? Glumeşti! în groapa aia de gunoi n-o să găsesc nicicând pe cineva care să mă ia în serios.

Kevin vorbi iar:

— Va trebui s-o faci. Dermot are dreptate. Eşti singura care poate s-o facă fără riscul de-a fi prinsă.

Fata scutură din cap exasperată.

— Ştiţi ce? Să vă intre bine-n cap, eu sunt femeie. O femeie sosind neînsoţită în Libia? Nici măcar ri-ar lăsa-o să intre-n ţară. Ar trimite-o înapoi cu primul avion.

Buzele lui Kevin se lăţiră într-un zâmbet plin de venin.

— Eşti sigură că de vrut ai vrea să te duci? Eşti convinsă că tot amorul ăla, în camera lui de la hotel, nu ţi-a sucit capul?

Mary se întoarse spre el, cu fulgere în priviri.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa, ticălosule! Am fost acolo pentru a executa nişte ordine.

Se întrerupse, încercând să-şi înfrâneze mânia. Când vorbi iar, glasul îi redevenise blând şi stăpânit. Li se adresă tuturor:

— Aşa că nimeni să nu mă înţeleagă greşit. Mi-ar face plăcere să fiu eu executoarea. Vreau să-l văd mort pe nemernicul acela. E ceva personal. Te doare să fii bătaia de joc a unei javre de englez.

Îşi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă, şi continuă:

— Doar că nu văd cum mi-ar fi posibil să fac asta, atâtî tot. Lăsând la o parte orice altceva, faptul de a fi singura î cărei fotografie nu se află pe uşa vestiarului oricărui om al securităţii din Europa, înseamnă şi că sunt singura care se poate deplasa liber între aici şi Anglia, fără a fi prinsă sau împuşcată de S.A.S.

Dermot vorbi iarăşi:

— La$-o baltă, Mary. Kevin are dreptate. Tu eşti cea care trebuie să-l lichidezi. Noi, toţi ceilalţi, putem intra şi ieşi, în

şi din Anglia, cu vaporul. Durează ceva mai mult decât cu avionul, dar este fezabil. Cât despre intrarea ta în Tripoli, omul nostru din Olanda poate aranja asta. Şi dacă ai vreo reţinere, nu trebuie să-l lichidezi tu însăţi. Este suficient să-i explici situaţia lui O'Keefe.

Kevin izbucni într-un râs batjocoritor:

— Da. Corect. De împuşcat îl poate împuşca O'Keefe. Tot ce ai tu de făcut este să te dezbraci şi să-i distragi atenţia.

Furioasă, Mary se întoarse brusc, apleeându-se spre el.

— Întocmai! Exact aşa cum ai încercat tu de destule ori să mă sileşti să te distrez pe tine!

Se trase înapoi cu o expresie de total dispreţ. l — Nu mă

trata de.sus, Kevin! Mi-am plătit aceleaşi drepturi ca oricare'altul dintre cei de faţă! M-am culcat cu Scanlon, desigur. În felul în care v-am explicat. Iar acum îl voi împuşca, în felul în care mi se va spune s-o fac. Am petrecut cu omul ăsta câteva zile — şi mi-a plăcut. Nu-i un secret. Celor mai mulţi dintre noi le-a plăcut tipul. Asta nu-nseamnă că mi-am pierdut capul după el. Viaţa lui O'Keefe, viaţa lui Randall, întregul lor plan — de toate s-ar alege praful dacă nu ajungem la Scanlon al dracului de repede.

Se întrerupse, gâfâind. Când vorbi din nou, vocea îi era doar o şoaptă:

— Aşa că nu vă frământaţi degeaba. Dacă va trebui s-o fac eu, nu mă voi da în lături. Va căpăta un glonţ în ceafă, şi singura emoţie care va interveni în toată afacerea va fi că voi simţi ceva mai multă satisfacţie decât oricare altul dintre cei de aici.

Dermot zâmbi.

— O.K., Mary, potoleşte-te. Ţi-am înţeles cu toţii punctul de vedere. Şi tu, Kevin, stăpâneşte-ţi limba. Constat că laşi ca toate câte s-au petrecut să te transforme într-un paranoic. Adresându-i-se lui De vii n, adăugă: — Dcv, tu eşti specialistul în călătorii. Putem ajunge astăzi în Olanda?

Devlin îşi consultă ceasul şi-şi umflă obrajii.

— Este un avion către Amsterdam la patru şi treizeci. Mary se uită la propriul ei ceas..

— Haida-de, Dev, glumeşti. E trecut de, trei şi jumătate. Nu există nimic ceva mai târziu? Mi-ar fi imposibil să fiu gata până atunci.

Devlin zâmbi dispreţuitor.

— Tu vezi-ţi de ale tale. Te asigur că-l vei prinde. Mary începu să protesteze. Celălalt îi făcu semn să tacă.

— Îţi afirm că-l vei prinde.

Îşi roti privirile asupra celorlalţi, cu un surâs de auto mulţumire, şi adăugă, ca o explicaţie:

' — E vorba de Aer Lingus. O să-l Chem pe-un tip pe care-l cunosc, acolo, la aeroport. Nu vor decola fără tine.

Mary ieşi din vamă, schimbă nişte bani şi urcă în autobuzul cu destinaţia Haga. De la staţia de sosire merse pe jos în lungul câtorva blocuri, până ajunse-ntr-o zonă de clădiri înalte şi înguste, ale căror partere şi subsoluri erau, în majoritate, baruri şi cârciumi ieftine, indoneziene şi chinezeşti. Intră într-una din acestea, care deasupra intrării laterale avea o firmă din plexiglas, indicând că era vorba de un hotel, şi uf că până la primul etaj, pe o scară strimtă şi abruptă. Sus, într-o sală de recepţie înghesuită,şi mirosind a praf şi a mâncare învechită, îl găsi pe proprietar. Era un bărbat înalt şi costeliv, între patruzeci şi cincizeci de ani, cu părul lung până pe umeri şi nepieptănat al'beatnic-ilor anilor'şaizeci. Doar cu un mârâit şi o scurtă mişcare din cap, întinse mâna la spatele său unde, pe un panou, atârnau vreo duzină de chei, fiecare cu câte un uriaş inel de cauciuc de mărimea unei mingi de tenis. Scoase din cui una din ele şi i-o aruncă în

palmă. Fără nici un cuvânt de îndrumare, Mary se duse drept la cameră, în mod evident perfect familiarizată cu dispoziţia coridoarelor întortocheate.

După ce se spălă rapid într-o chiuvetă crăpată, ieşi din casă şi merse fără şovăire — în mod clar, nu era pentru prima dată — către o cabină telefonică. La al treilea apel, îi răspunse o voce binecunoscută. Conversaţia fu grăbită şi eliptică. Îşi putu da seama de surpriza din glasul celuilalt. Când fu convinsă că ceea ce-i cerea fusese bine înţeles, îi preciza o oră, fără a menţiona vreun loc, şi puse receptorul în furcă.

Bărbatul închise şi el telefonul, rămânând câteva clipe cu privirea îndreptată, prin fereastra înaltă, spre întinderea cenuşie a Mării Nordului. Apoi se întoarse şi se duse în pragul altei camere. O femeie stătea pe pat, vorbind. O alta,

corpolentă, cu trăsături frumoase dar îngroşate de grăsime, şi îmbrăcată într-o galabial de mătase ce-o înfăşură toată, tocmai ieşea din camera de baie. Bărbatul îi adresă câteva cuvinte scurte celei de a doua femei. Buzele ei schiţară o grimasă de dezamăgire. Grăsana se întoarse către femeia de pe pat şi începu să vorbească agitat în arabă, arătând spre bărbat. El fu cât pe-aci să răspundă ceva, apoi se răzgândi. Ascultându-i tirada, ridică din umeri, se răsuci pe călcâie şi părăsi apartamentul.

Parcurse cu maşina scurta distanţă până la Oficiul Comercial Libian şi parcă în spaţiul rezervat din faţa acestuia. Salutându-l pe poliţistul ce stătea de pază la uşă, intră în clădirea întunecoasă. Peste câteva clipe, o lumină se aprinse la al treilea etaj. Bărbatul apăru la fereastră şi rămase acolo două-trei secunde, cu chipul în plină lumină, după care trase în jos oblonul opac.

l Galabia = veşmânt tradiţional arab, constând dintr-un fel de sutană largă, cu mâneci lungi, de obicei albă, cenuşie sau neagră, purtată atât de bărbaţi, cât şi de femei, (n.t.)

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce lumina încă mai ardea la etaj, o uşă se deschise spre o alee din spatele clădirii. Ieşi un bărbat. Încuie cu grijă uşa în urma lui, scrută atent strada şi porni cu paşi grăbiţi. Mercedes-ul de un albastru închis rămăsese în mod ostentativ în spaţiul oficial de parcare din faţa clădirii. Omul făcu ulterior câteva diversiuni bruşte, cotind pe nenumăratele străduţe înguste din zonă. De mai multe ori se întoarse pe neaşteptate, revenind pe propriile-i urme şi cercetându-i cu priviri sfredelitoare pe ceilalţi trecători. De două ori urcă şi apoi coborî din autobuze chiar în ultima clipă. În cele din urmă, convins că nu era urmărit, merse pe jos un kilometru, până la o cafenea situată în cartierul muncitoresc al oraşului.

Aproape toţi consumatorii aveau" tenul la fel de întunecat

ca al său. Cei mai mulţi dintre ei erau muncitori angajaţi ca

oaspeţi din Turcia sau din nordul Africii. Zâmbi crunt când fraza îi trecu prin minte: cu câţiva ani în urmă, ar fi fost denumiţi pur şi simplu imigranţi, apoi cineva se gândise la expresia „muncitori angajaţi ca oaspeţi". În felul acesta, nimeni nu s-ar simţi vinovat când ar sosi timpuhsă li se spună

să plece...

În local nu erau decât puţine femei, în majoritate cu părul de un blond exagerat şi care şedeau la mese împreună cu bărbaţii. Mary stătea singură la o masă de lângă perete, sorbind o cafea şi înfruntând privirile agresive ale muşteriilor de sex opus. Când îl văzu intrând, faţa i se lumină. Nou-sositul luă loc alături de ea, aplecându-se s-o sărute uşor pe obraz. Ea îi strânse braţul cu discreţie.

— Ai adus-o?

El confirmă printr-o înclinare a capului şi scoase din-buzunar un plic. Mary luă foaia de hârtie pe care-o conţinea şi o parcurse repede cu privirea. Era scrisă în arabă. Ridică din umeri şi o vârî la loc în plic.

— Va reuşi să rezolve treaba? Le spune îndeajuns cât să-i convingă să coopereze?

— Le spune chiar mult prea mult..âţi vor da pe aeroport tot ce-ţi trebuie. Vei beneficia de o maşină şi de o escortă!

Ea schiţă o strâmbătură.

— Nu sunt sigură c-o să vreau să am o escortă. Bărbatul clătină din cap.

— Nu vei avea de ales. În orice caz, nu mai înainte de a lua legătura cu oamenii voştri. Femeile străine neînsoţite, ori sunt escortate, ori nu sunt primite în ţară. Ştii din ce cauză.

Mary încuviinţă dând din cap. Cunoştea cauza. În majoritatea ţărilor arabe, femeile care călătoreau neînsoţite erau bănuite a fi prostituate, afară de cazul că dispuneau de suficiente dovezi prin care să ateste contrariul. Chiar având toate dovezile cu putinţă, deseori ieşea la iveală că totuşi erau prostituate. Perspectivele de agoniseală făceau să merite

truda de a obţine documentele necesare. Libienii erau şi mai exigenţi în privinţa asta decât alţi arabi.

Bărbatul vorbi din nou.

— Consider că-i foarte periculos să porţi asupra ta un astfel de document. E primejdios pentru tine şi, dacă ai fi prinsă cu el, m-ar pune în mare primejdie şi pe mine.

Mary întinse mâna şi-l bătu uşor pe braţ.

— Preferi să telefonezi? îl întrebă cu o îmbufnare răutăcioasă.

El îşi ţuguie buzele;

— Ştii foarte bine că nu mi-e cu putinţă. Supravegherea a devenit acum mult prea sofisticată. Coduri, valize diplomatice —i toate astea-s aiureli. Se pricep să descopere mijloace prin care să ne cerceteze minţile, darămite convorbirile telefonice. Izbucni în râs şi continuă: — Trebuie să revenim la metodele strămoşilor noştri. Scrisorile sau informaţiile din gură în gură sunt singurele mijloace de comunicare în care ne putem încrede. Şi chiar şi aşa, sufăr că sunt nevoit să te oblig să porţi asupra ta un asemenea document.

Fata zâmbi — un zâmbet larg şi voios.

— Şi eu sufăr. Dar ce altceva putem face? Eu nu vorbesc arăbeşte şi sunt femeie. Închipuie-ţi numai cum ar fi dacă aş apărea în aeroport fără asta si aş încerca să le explic pentru ce trebuie să mi se dea un revolver.

Bărbatul tresări şi se uită nervos în jur.

— Te rog! Nu vorbi despre aşa ceva! (âşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte.) — Şi, la urma urmei, de ce ai vrea un revolver? E total lipsit de raţiune. În Tripoli te vei afla printre prieteni. Acolo nu vei avea nevoie de arme. Şi dacă-ţi trebuie una, de ce să nu aranjăm asta aici, în Olanda?

Mary îi bătu iar uşor mâna şi arboră un surâs plin de mândrie.

— Pentru că voi avea nevoie de ea acolo. Pornesc la o acţiune foarte importantă, una spectaculoasă. Că o fetiţă

mare. Alături de O'Keefe şi de ceilalţi.

— Când pleci, mâine?

— Î-hâ: De dimineaţă. Cu KLM-ul. Cursă directă, aşa că nu-ţi fă griji în privinţa scrisorii. (âi adresă un zâmbet şiret.) — O s-o ascund într-un loc foarte sigur.

El roşi, mutându-şi pentru câteva clipe privirea în altă parte; apoi şi-o reântoarse spre ea şi, trecându-şi limba peste buze, o întrebă:

— Şi diseară? Eşti liberă?

Vocea îi căpătase un timbru răguşit.

— Ca pasărea cerului. (Sub masă, strânse pulpa bărbatului.) — Vom lua masa în apartament?

El tuşi ca să-şi dreagă glasul şi se foi pe scaun, stânjenit.

— Ah! vezi tu, Mary, apartamentulconstituie pentru mine o problemă. Exact în aceste câteva zile. Nevastă-mea s-a întors. Împreună cu sora ei. (âşi rostogoli ochii, simulând o suferinţă cumplită.) — Pentru a face cumpărători. Aşa că-i imposibil, înţelegi... eu...

Îl întrerupse punându-i un deget pe buze.

— Speră să te înapoiezi acasă? Bărbatul scutură înveselit din cap.

— L-am spus că am o întâlnire importantă cu nişte oameni de legătură. Asta ar putea dura toată noaptea.

Îşi întoarse spre el ochii albaştri-verzui şi-i zâmbi uşor.

— Hai să facem rost de ceva mâncare şi să ne întoarcem la hotel.

Îl conduse pe scara îngustă şi străbătură holul de recepţie. Proprietarul le evită privirile. În cameră, ea puse sacoşa cu sandvişuri pe comoda acoperită de zgârieturi. Bărbatul scoase dintr-o altă sacoşă plină cu cuburi de gheaţă una din cele două sticle de şampanie şi începu să jupoaie poleiala din jurul dopului. Mary îi dădu paharul pentru periuţa de dinţi de la chiuvetă. Îl privi în timp ce turna şampania. Totodată, cu o lucire uşor ironică în ochi, îşi desfăcu fermoarul fustei, lăsând-

o să alunece pe pardoseală.

El îi întinse paharul. Şampania curgea peste buza acestuia, prelingându-i-se printre degete. Mâna îi tremura. Mary ridică paharul în dreptul ochilor şi zâmbi. El îi întoarse surâsul, neputându-se abţine să arunce priviri pofticioase spre picioarele ei. Bărbatul era considerat ca fiind Şeful adjunct al Delegaţiei Comerciale Libiene. Mary ştia că este ofiţer superior în cadrul serviciului lor secret de informaţii din Ţările de Jos şi, totodată, principala legătură între Tripoli şi diverse facţiuni din Irlanda. Omul acesta controla robinetul prin care se scurgeau armele.

— Noroc!

El ridică sticla şi sorbi direct din ea.

— Noroc, stimată doamnă!

Mary puse paharul pe comodă, îşi trase încet bluza peste cap şi se întoarse spre el, zâmbitoare.

Capitolul l9

pat era nervos. Umbla cu paşi mari prin holul de recepţie, încruntat şi lovind cu pumnul în palma mâinii celeilalte. Mike stătea cufundat într-un fotoliu, cu picioarele întinse comod, uifându-se zâmbitor la omul care se agita prin cameră. Randall şi O'Keefe şedeau amândoi pe canapea.

Scos din răbdări, Randall scutură din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, termină odată şi stai jos. O să ne înnebuneşti pe toţi, învârtindu-te aşa întruna.

Pat se încruntă şi mai tare.

— Nu mă pot stăpâni. Javra aiaântârzie iarăşi. Mike îşi consultă ceasul.

— Pentru un arab nu-i târziu, spuse pe un ton blând. Pat se întoarse spre el, gata să riposteze, dar tocmai atunci

se auzi un zgomot la uşă. Hamid dădu buzna în cameră. În mod excepţional, chipul nu-i era surâzător, iar ochii lui păreau apoşi, de parc-ar fi fost gata să plângă. Cu bruscheţe, scurt,

fără urniă din obişnuita lui jovialitate, îi făcu semn lui Mike să-l urmeze. Acesta, imitat de Jack Randall, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Baftă!

Cel care le făcuse urarea fusese O'Keefe. Îi adresă lui Mike un rânjet — un rânjet tăios ca un brici. În acelaşi timp îşi ridică o pulpană a hainei, depărtându-şi-o de trup, ca pentru a şi-o potrivi mai confortabil. Hamid pornise deja spre ieşire, neremarcând nimic. Doar Mike îi văzu revolverul înfipt la şold. Părea lung de douăzeci şi cinci de inchi. Îşi ridică privirea de la armă la faţa lui O'Keefe şi-i răspunse la zâmbet, adresându-i şi el unul rapid, din colţul buzelor.

— Îţi mulţumesc pentru urare, Harry. Vom încerca să nu avem nevoie de ea.

După o înclinare din cap către Pat, care stătea încruntat în spatele lui O'Keefe, se întoarse să-i urmeze pe Randall şi pe Hamid.

Un jeep îi duse până la aeroport, strecurându-se prin circulaţia rutieră cu atâta inconştienţă, încât chiar şi Hamid îşi încleşta mâinile până i se albiră încheieturile degetelor. La sosire se îndreptară spre o poartă laterală situată în gardul împrejmuitor, departe de clădirile principale. După o cercetare amănunţită a documentelor prezentate de Hamid şi în urma unei discuţii aprinse cu paznicii, poarta se deschise şi li se îngădui să intre.

Îşi făcură apariţia şi alţi paznici — tineri musculoşi, purtând pe umerii uniformelor lor cu mâneci scurte însemnele de fetru roşu ale paraşutiştilor militari. În echipe de câte doi, îl percheziţionară pe fiecare ocupant al jeep-ului, cu o meticulozitate profesională şi rapidă. Satisfăcuţi, îi lăsară să urce din nou în maşină. Jeep-ul porni în goană spre un colţ pustiu şi invadat de buruieni al terenului de decolare, îndrepfindu-se spre un elicopter ce părea să-i aştepte.

Încă patru arabi tineri, în uniforme cu pete de camuflaj şi

purtând pe cap cârpele tradiţionale, stăteau pe podea, pe una din laturile elicopterului, cu picioarele răşchirate în faţă.' Arătau mai dotaţi, mai isteţi şi mai bine clădiţi decât oricare

dintre militarii văzuţi de Mike până acum. Erau înarmaţi doar cu nişte revolvere înfipte în centuri, iar mâinile le erau noduroase şi puternice. Se uitau eu ochi duri spre nou-sosiţi, în timp ce aceştia urcară în aparat şi se aşezară pe jos, de-a lungul peretelui din faţa lor. Mike înclină capul şi-i salută cu o politeţe amabilă, ghemuindu-se şi el în spaţiul strimt. Nici unul dintre ostaşi nu-i răspunse. Continuară pur şi simplu să privească ţintă, cu un soi de ostilitate plictisită. Hamid nu făcu nici un efort să-i salute, ci se aşeză pe jos, începând să-şi roadă unghiile. Până să aterizeze, zburară aproape o oră. Unul dintre tinerii ostaşi deschise uşa şi le făcu semn să coboare.

Odată jos, Mike rămase locului, privind în jur şi clipind în lumina soarelui care era deja spre asfinţit. Se aşteptase la un fel de tabără, eventual la o bază militară. În loc de aşa ceva, se aflau în mijlocul unei vaste întinderi acoperite cu dune de nisip. Era de presupus că, spre a nimeri locul, pilotul se folosise de vreun soi de marcaj, dar, oricare-ar fi fost, pentru ochii neantrenaţi ai lui Mike acesta nu era vizibil. -

Un panaş de fum se desprindea încetul cu încetul din ceaţă. Treptat, pe măsură ce panaşul se apropia, devenea tot mai evident că de fapt nu era vorba de fum, ci de un nor de praf sfârnit de un vehicul. Peste câteva minute, un jeep apăru patinând pe creasta unei dune. Tânărul soldat îi îndemnă să urce repede la bordul lui, îmbrâncindu-i cu brutalitate din spate, ca să-i zorească. Mai înainte de a se fi aşezat bine, şoferul băgă iar maşina în viteză şi, în urletul motorului, se năpusti peste pantele abrupte de nisip alunecos.

În lumina soarelui ce se stingea, dunele aveau o strălucire roşiatică.

Merseră cu jeep-ul vreo trei sferturi de oră. Şoferul, cu capul înfăşurat într-o cârpă care-i lăsa doar o fantă în dreptul: ochilor, nu avu nici o ezitare tot timpul cât străbătură în goană

dunele atât de asemănătoare una cu cealaltă. Mike presupuse că era un beduin, membru al acelor triburi din deşert, care încă mai rezistau tentaţiei de-a avea o locuinţă proprie — una dintre tentaţiile oferite de banii obţinuţi din petrol. Poate că făcea parte din însuşi tribul Colonelului. Unul care-şi schimbase cămila contra unui jeep, dar care continua să se simtă mai la el acasă sub cerul deşertului decât în blocul de ciment placat cu stuc al unei case din Tripoli.

Ajunseră la o oază. Nu vedeai acolo nici un lac înconjurat de palmieri unduioşi, aşa ca-n poze; exista în schimb turla înaltă a unei pompe acţionate de vânt şi, foarte aproape de ea, un grup de case scunde din lut, strălucind albe sub ultimele scânteieri ale soarelui. Pe o rază de cinci sute de iarzi de jur-împrejur se desfăşura o întindere peticită de mici terenuri cultivate, pe al cărui pământ roşiatic nişte răsaduri tinere desenau fâşii cenuşiu-verzui. Ceva mai departe, la bună distanţă faţă de case, se înălţau câteva corturi de beduini, din pânză de lână vărgată.

Se îndreptară spre corturi. Când se mai apropiară, Randall se lipi de Mike şi-i şopti ceva la ureche, arătându-i cu degetul undoc din spatele culturilor, unde o colecţie de jeep-uri stăteau înşiruite într-o aliniere discutabilă. Alături de ele, abia vizibil dintr-o adâncitură de sol, se afla un elicopter vopsit în culorile de camuflaj ale armatei dar nepurtând nici un alt semn distinctiv.

Jeep-ul se opri la patruzeci de iarzi de culturi. Şoferul le spuse să coboare şi să parcurgă restul drumului pe jos, indicân-du-le cel mai mare dintre corturi. Stânjeneala lui Hamid devenea tot mai accentuată cu fiecare pas ce-i apropia de acesta. Transpiraţia i se prelingea pe bărbie, picurându-i pe piept. Toată faţa îi era umedă şi pete întunecate îi apăruseră la subsuorile hainei. Mergea ca unul care se mişcă anevoie prin apă.

Când se apropiară de corturi, patru ostaşi de pază ieşiră din umbra adâncă a unui soi de portic sprijinit pe patru stâlpi,

îi percheziţionară pe cei trei vizitatori cu aceleaşi maniere brutale ca şi controlorii de la poarta aeroportului, scotocind

bine orice cută dubioasă, în căutarea a orice-ar fi putut sluji drept armă. În cele din urmă, unul din ei îi şopti câteva cuvinte lui Hamid şi trase într-o parte un covor de lână care juca rol de uşă. Îi pofti să intre, în faţa lui, într-o încăpere slab luminată.

Colonelul Ghaddafi arăta superb. Stătea tolănit pe un morman de perne risipite pe straturi suprapuse de splendide covoare multicolore. Câţiva bărbaţi zăceau culcaţi în jurul lui. Unii dintre ei erau foarte în vârstă, cu chipurile aspre, pârjolite de soare, ale unor adevăraţi beduini. În mijlocul grupului, o narghilea bolborosea încet. Colonelul asculta cu atenţie încordată în timp ce unul dintre bătrâni vorbea pe îndelete, sublini-indu-şi cuvintele cu gesturi delicate şi complicate. Aşteptă până. ce vorbitorul sfârşi ce avea de spus, apoi răspunse tot atât de tacticos. Numai când schimbul de păreri se apropie de încheierea sa firească se osteni să-i remarce pe nou-sosiţii ce stăteau în picioare, la intrare. Le spuse ceva în şoaptă celor din jurul său — mult prea încet pentru ca Mike să poată auzi — şi, unul câte unul, uitându-se la vizitatori fără a-şi ascunde curiozitatea, ieşiră din cort până ce nu mai rămase nimeni în afară de Mike, Randall, Hamid şi gărzile cele tăcute. Randall îşi roti umerii într-o stângace demonstraţie de bravadă. Hamid tremura pur şi simplu din tot trupul.

Cu o mişcare uşoară, uimitor de graţioasă, Colonelul se ridică în picioare. Mike stătea cu mâinile pe lângă corp, studi-indu-l. Omul era mai scund decât şi-l imaginase. De asemenea, era mult mai chipeş decât arăta în fotografii. Faţa lui, cu trăsături accentuate, şi ochii săi negri şi vioi vibrau de energie. Vreme de câteva clipe nu vorbi nimeni. Colonelul îi cercetă cu privirea, ochii aproape ascunzându-i-se sub pleoapele încreţite datorită atenţiei încordate. Pe neaşteptate, chipul i se destinse într-un zâmbet larg, cuceritor.

Semiântunericul îi accentua albul dinţilor.

— Ah-lan wasahalaan, spuse arătând cu mâna pernele împrăştiate în faţa lui. Fadal, adăugă, trântindu-se iar, cu graţia unei pisici, pe pernele de pe care se ridicase.

Deoarece Randall şi Hamid ezitau — Randall prudent şi cu buzele strânse, Hamid încă speriat de moarte — Mike dădu curs invitaţiei şi se aşeză comod printre perne, calm şi sincer amuzat. Ceilalţi îi urmară exemplul, luând loc cât mai aproape de el, ca şi cum ar fi fost apărătorul lor firesc. Randall mormăi cu ciudă ceva, când încercă să-l imite pe Mike şi să-şi încrucişeze picioarele.

— Cafea?

Mike îşi înclină capul, acceptând în numele tuturor. Spre

surprinderea sa, Colonelul se ridică în genunchi şi începu s-o

pregătească el însuşi, manevrând un ibric de alamă cu coadă

lungă pe deasupra unei minuscule sobe cu cărbuni. Mike

zâmbi. Dintr-odată îi fu uşor să-şi imagineze prilejul bine redat

În presă în care, la o conferinţă, Colonelul îl dojenise aspru

pe regele Hassan al Marocului pentru faptul de a-şi fi prezentat

mâna spre a-i fi sărutată de un slujitor. În mod categoric, nu

acesta era stilul omului din faţa lui. Colonelul trecu pe rând,

prin faţa fiecăruia, o tavă de alamă, pe care se aflau patru

ceşti minuscule, fără toartă, şi patru pahare cu apă. Cât timp

Îşi sorbiră cafeaua, nici unul nu scoase vreun cuvânt. În cele

din urmă, Colonelul şi-o sfârşi, luă o înghiţitură mare de apă,

Îşi şterse cu grijă buzele pe un şerveţel de hârtie şi începu să

vorbească. -

Vorbi fără întrerupere trei sferturi de oră, în tot acest timp umblând cu paşi mari prin cort şi subliniindu-şi când şi când discursul, prin gesturi elocvente. Mergând încoace şi încolo, se întorcea adeseori cu spatele către oaspeţii săi. În acele momente Randall se apleca spre Mike, cerându-i în şoaptă să traducă. Mike îi răspundea printr-o încruntătură, îndemnându-l să tacă, deoarece şi lui îi era greu să înţeleagă accentul oarecum nefamiliar.

Când discursul se încheie, Hamid încercă să răspundă. Câteva secunde se bâlbâi jalnic, apoi se opri copleşit de spaimă. Mike îl înlocui, lansându-se în speech-ul pe care şi-l tot repetase în minte — un generos omagiu adresat Marii

Jamahirii Arabe Libiene Populare Socialiste. În arabă îi era chiar mai greu să-l pronunţe păstrându-şi seriozitatea decât îi fusese în engleză. Lăudă realizările Revoluţiei, dar avu grijă să nu-i aducă laude Colonelului însuşi. Auzise din mai multe surse că omul refuza măgulirile personale, ba chiar le considera jigniri, în mod categoric, prezenţa lui acolo, în tabăra nepretenţioasă din deşert, precum şi purtarea sa de până acum faţă de ei păreau mult mai aproape de imaginea lui reală decât portretul de nebun paranoic pe care presa occidentală se-ncăpăţâna să-l prezinte.

Colonelul Ghaddafi ascultă cu o expresie gravă, fără a se arăta surprins de faptul că un vizitator occidental, venit într-o misiune ca a lor, vorbea limba arabă. Părea chiar să considere asta ca pe ceva de la sine înţeles. În definitiv, el era acela care interzisese în Libia utilizarea, în administraţie şi pe orice inscripţie publică, a oricărei alte limbi, aducând la disperare o întreagă generaţie de oameni de afaceri străini care, de când venise, el la putere, nu mai reuşeau să găsească în aeroporturi unde se află toaletele.

Când Mike ajunse la capătul discursului, Colonelul îi făcu b

plecăciune şi începu o altă peroraţie de-a sa. Randall dădu semne de nerăbdare.'

— Ei na, ce mama dracului tot spune? Şi ce spui tul Căpătăm materialul, ori ba?

Şoapta lui răguşită păru să-şi răspândească ecoul în

Întregul cort. /

Mike scutură mânios din cap, implorându-l pe tăcute să nu mai scoată o vorbă. Îi şopti totuşi:

— Poţi să nu mă crezi, dacă vrei. Nici n-a pomenit despre asta.

Problema despre care pomenea de fapt, şi încă pe larg, era istorica luptă a naţiunii irlandeze pentru înlăturarea jugului imperialist. Mike dădea din cap cu o expresie gravă, exprimându-şi clar profundul său acord.

Deodată, cu o~ caracteristică schimbare a stării de spirit, Colonelul încetă să peroreze despre apăsarea imperialismului britanic şi le pr'opuse să ia masa împreună cu el. Mike avu norocul să înţeleagă întrebarea dintr-un foc. Tonul vorbitorului nu se modificase,.neoferind nici un indiciu asupra neaşteptatei treceri la alt subiect. Îi invitase pe vizitatori la cină pe exact acelaşi ton pe care-l folosise.pentru a-i îndemna să înlăture oprimarea.

Doi slujitori în galabia albe işi făcură apariţia din zona întunecoasă din spatele cortului şi aşternură pe pardoseală, între ei, o pânză de in brodată. Pe aceasta începură să aşeze platouri. Avură nevoie de câteva minute pentru a realiza o extraordinară etalare de pilaf, legume, peşte şi toate mâncărurile cu carne de miel imaginabile. Randall se uita pe furiş la bucate, cu buzele strânse şi cu o expresie bănuitoare. Urmând exemplul Colonelului, începură să mănânce. Mike fu primul, servindu-se cu poftă din carne. Hamid îl imită, dar timid, încă înspăimântat de prezenţa Colonelului. Randall îi observă câtva timp cum mănâncă, şi abia pe urmă se hotărâ, tot morocănos, să întindă mâna şi să ia de probă o bucăţică

de friptură. O inspecta cu circumspecţie înainte de a şi-o vârî în gură. O ronţăi, o înghiţi, stătu să reflecteze o clipă, apoi scoase un mormăit de plăcere. Se aplecă cu entuziasm, înşfacă din grămadă o halcă mare de carne, îi adăugă puţin pilaf şi-şi umplu gura cu tot mormanul acela de hrană.

Cât mâncară, conversaţia se rezumă numai la comentarii întâmplătoare printre molfăituri cu gura plină. Când slujitorii apărură din nou şi începură să strângă farfuriile, Randall era tare obosit. Cu un oftat adânc, se lăsă pe spate ştergându-şi cu dosul mâinii grăsimea de pe buze. Apoi îşi holbă ochii, îngrozit, când slujitorii se întoarseră încărcaţi cu încă un rând" de tăvi, pe care se aflau noi feluri de mâncare. În momentul în care ultima farfurie fu golită, Randall nu mai avea7 mult până să înceapă să geamă. Şedea în spatele unui meterez de

resturi de mâncare, atât de îndopat, încât abia dacă mai putea înghiţi. Poziţia picioarelor încrucişate îl obosea de moarte. Stângul îi amorţise. Încă de o oră dorea să se mai uşureze de vânturi. Suferind peste limita îndurării, în cele din urmă fu nevoit să-i dea drumul. Când zgomotul răsună în liniştea aproape deplină ce domnea în cort, Colonelul îşi înclină,capul cu modestie, ca şi cum îl primea ca pe un compliment deosebit de graţios.

Veni şi cafeaua, însoţită de câte o sticlă de apă de colonie franţuzească şi de prosoape aburinde pentru fiecare. Îşi şterseră mâinile în mod ceremonios şi aruncară prosoapele în tăvile ţinute de servitorii care-i aşteptau plini de respect.

În cort se făcuse răcoare. Colonelul, înfăşurat într-o galabia de lână, lungă până la glezne, părea să nu observe. Randall, într-o cămaşă de bumbac cu mâneci scurte, începea s-o simtă, îşi încrucişa braţele, strâns lipite de corp, şi-şi fricţionă antebraţele. Când Mike se ridică în picioare, îşi înălţă privirile, dintr-o dată atent. În sinea lui gemu, dându-şi seama că Mike debita un nou discurs.

Mike începu prin a lăuda cina; admiră cortul; vorbi cu

căldură despre viaţa în deşertul Arabiei. Colonelul asculta atent şi răspundea cu sinceră plăcere. El însuşi era originar din sud, din deşert. Îi plăcea viaţa triburilor nomade. Vreme de câteva clipe, în timp ce depăna amintiri despre copilăria sa petrecută printre oamenii triburilor, Mike zări o portiţă pentru ceea ce urmărise. Nu era decât un slab indiciu de dezamăgire, de nerăbdare născută din rolul ce-i fusese încredinţat. Profită imediat de prilej..

— Colonele, pot îndrăzni să vă rog să mă onoraţi cu o favoare?

Ghaddafi îl privi cu oarecare precauţie.

— Eşti oaspete aici, replică fără a se angaja prea mult.

— Aţi avea amabilitatea să-mi arătaţi deşertul? Vreau să spun, chiar acum. Noaptea.

Era ceva ce ştia bine că făceau cu plăcere foarte mulţi arabi, de la Golf până-n nordul Africii, fie simpli beduini, fie oameni sofisticaţi, călătorind cu avioane cu reacţie. Le plăcea să meargă noaptea în deşert, să contemple pur şi simplu imensa pustietate din jurul lor, satisfăcând cine ştie ce ancestrală dorinţă ce continua să ardă adânc în sufletul lor.

Ghaddafi stărui încă un minut cu privirea asupra lui Mike, apoi faţa i se lumină iar de unul din neaşteptatele şi cuceritoarele sale surâsuri. Sări sprinten în picioare.

— Veniţi, spuse cuprinzându-î pe toţi într-un gest larg cu braţul. Să mergem.

Căscând gura de uimire, Hamid se ridică anevoie de jos. Randall, pricepând înţelesul gestului făcut de Colonel, începu să se salte, bombănind în timp ce-şi dezdoia genunchii

înţepeniţi. Cu un cuvânt tăios, abia audibil, Mike le porunci să stea liniştiţi.

— Nu!

Randall se întrerupse doar o clipă. Apoi, îndreptându-şi cu greutate trupul, făcu un pas spre Mike. — Unde dracu ai de gând să...

Mike îi puse un deget pe buze, după care îşi flutură mâna într-un salut ironic,

— Fii cuminte, Jack. Ne vedem mai târziu.

Lăsându-l pe Hamid fără grai şi perplex, şi pe Randall încă încercând să protesteze, le întoarse spatele şi porni singur pe urmele impunătoarei siluete înveşmântate în lunga sa sutană.

Ostaşii de pază la intrare luară poziţie de drepţi, pregătindu-se să-i însoţească. Colonelul scutură din cap, dându-le de înţeles că pot pleca. Trecu în faţa lui Mike şi, dintr-un salt, se instala la volanul jeep-ului.

Vreme de câteva minute merseră în tăcere, Colonelul conducând dur, cu o evidentă plăcere. Părea şă nu aibă probleme, navigând printre dune la lumina stelelor. Mike aruncă o privire în urmă. Oaza nu se mai vedea deloc şi nici o pâlpâire de lumină nu indica poziţia corturilor.

" Pe neaşteptate, Ghaddafi opri jeep-ul şi coborâ, imitat îndată de Mike. Cu paşi mari, urcă povârnişul unei dune înalte, mişcându-se cu uşurinţă pe nisipul alunecător. Ajuns pe creastă, se aşeză eu picioarele încrucişate, tălpile spriji-ninduse pe şolduri. Imediat rămase absolut nemişcat. Se aşeză şi Mike alături de el, încrucişându-şi la rândul său picioarele cât putu de bine, dar nereuşind nici pe departe să realizeze atletica poziţie de yoga a Colonelului. Timp îndelungat, statură astfel, în tăcere. Aceasta fu ruptă de Mike.

—- Aţi aflat pentru ce am venit aici, Colonele?

Colonelul continuă să privească fără o vorbă cerul nopţii.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, Colonele. Revoluţia noastră are nevoie de el. Trebuie să-l căpătăm.

Celălalt îşi roti încet privirea de jur-împrejur. Scutură din

cap.

— Am făcut deja prea mult pentru ceea ce numeşti Revoluţia voastră. Şi încă nu există nici o Revoluţie. N-aţi progresat cu nimic. Guvernul văânfrânge, ucigându-vă oamenii, infiltrându-vă celulele. Vreme de douăzeci de ani v-am dat tot ajutorul pe care ni l-aţi cerut, fără nici o discuţie. Şi în toţi aceşti ani l-aţi irosit. Dacă Jallud şi cu mine am fi fost nişte revoluţionari aşa ca voi, ţara noastră s-ar afla şi acum sub călcâiuî bătrânulni rege şi al verilor săi. Ar continua şi azisă-i ia poporului ceea ce-i aparţine, putrezind în haznaua propriei lor decăderi.

În întuneric, lui.Mike aproape că-i venea să zâmbească. Categoric, omul pusese degetul pe problema Aripii Provizorii.

—- Situaţia voastră este alta decât a noastră, Colonele, replică. Voi eraţi trei milioane de oameni, întreaga naţiune, uniţi toţi împotriva oprimării sub conducerea câtorva şefi aleşi din însuşi poporul vostru. Noi suntem puţini — englezii sunt numeroşi. Ei deţin armele, armata, puterea. Pentru noi este mai greu.

Colonelul îşi plesni limba de dinţi.

— Nţţ! dificultatea se datorează propriilor voastre slăbiciuni. Şi jngreunaţi şi situaţia celor care vă ajută. (ân glas i se strecurase un puternic accent de nerăbdare.) — în multe privinţe, voi sunteţi aidoma palestinienilor. Noi vă furnizăm uneltele necesare. Voi le folosiţi prosteşte, împotriva altor ţinte decât a celor care trebuie. Mor civili, în locul soldaţilor, care vă sunt duşmanii. Şi noi, poporul libian, suntem cei pe care întreaga lume ne acuză: ţara noastră e cea pe care-o atacă americanii, petrolul nostru-i Cel boicotat de toţi. Nu vă pot ataca pe voi, şi nici pe palestinieni. Voi încă nu sunteţi constituiţi în state. Pentru ei sunteţi invizibili. Se fac plăcuţi celor care-i votează, pedepsindu-ne pe noi. Ai văzut reclamaţiiâe lor, cum că noi am fabrica arme chimice. Şi-au umplut ziarele cu astfel de poveşti. Caută întruna scuze pentru a ne lovi din nou.

— Ultima dată au făcut-o cu ajutorul britanicilor, Colonele. Ajutaţi-ne, măcar încă o dată, să-i lovim pe britanici. Va fi o lovitură şi în numele Libiei.

Ghaddafi clătină foarte lent din cap. Glasul îi deveni o şoaptă, ca şi cum ar fi obosit peste măsură.

— Nu. Toată afacerea asta, voi toţi, mă obosiţi. Mai bine ajutăm alţi oameni,. De exemplu, pe basci. Ei nu încurcă treburile. I-am susţinut material de multe ori şi, cu toate acestea, relaţiile noastre cu Spania* sunt excelente. Bascii sunt discreţi! îşi cunosc duşmanul. (ân timp pe vorbea privea drept în faţa lui, şi în glas i se ghicea o nuanţă de nostalgie.) — In urmă cu douăzeci de ani, alta era situaţia. Eram mult mai tânăr şi mă pregăteam să schimb lumea. Pe vremea aceea nu-mi păsa nici de diplomaţie, nici de discreţie. Acum sunt alt om. Lumea nu-mi mai pare aceeaşi.. Prea mulţi oameni au profitat de noi, oamenii voştri —- mai mult decât alţii. Embargo-ul

asupra petrolului cauzează suferinţe poporului nostru. Atacurile americane ne provoacă pagube. Mulţi dintre-ai noştri îşi pierd viaţa. Am plâns pentru morţii poporului meu, pentru propria mea familie.

O scurtă întrerupere în glasul său, în timp ce rostea ultimele cuvinte, îl îndemnă pe Mike să întoarcă privirea spre el, să-l studieze. La slaba lumină a stelelor văzu licărirea de pe obrazul lui. Cu adevărat plângea.

— Ştiu, Colonele, ce-nseamnă să pierzi o fiinţă iubită. Chiar şi glasul lui Mike devenise o şoaptă. Neaşteptata

patimă din intonaţia lui îl făcu pe Colonel să se întoarcă brusc, spre el, astfel încât se priviră faţă-n faţă. Ghaddafi spuse:

— Îţi jur, şi Dumnezeu mi-e martor, am pierdut-o şi eu pe cea pe care-o iubeam. Am pierdut-o ca urmare a violenţei duşmanilor mei.

Se întrerupse. Uifându-se la chipul şiroind de lacrimi din faţa lui, Mike simţi un val de înţelegere pentru acest om. Din

ziua în care, împreună cu micul său grup de prieteni ofiţeri, luase puterea, fusese ţinta urii şi a batjocurii. I se oferise rolul de gogoriţă internaţională şi îl jucase cu deosebită plăcere. Şi cu toate acestea, în fond rămăsese un biet om. Viclean şi charismatic, niciodată nu-şi pierduse pe de-a-ntregul naivitatea lui nativă, rod al obârşiei sale din deşert. Mike constată deodată că omul îi plăcea.

— Preşedintele american ar trebui să-nveţe să simtă la fel ca noi. / '

Expresia Colonelului se înăspri, devenind mai atentă. O modificare în tonul lui Mike îi puse în acţiune antenele.

— Are şi el copii, Colonele. S-ar putea afla curând în mare primejdie. Dacă nu reuşim să încheiem afacerea noastră^

Colonelul Ghaddafi, nu replică. Îl privi ţintă pe Mike. Durerea întipărită pe chipul lui cu puţin înainte- dispăruse. Expresia îi devenea tot mai întunecată, pe măsură ce-i sporea mânia. Mike se sperie. Continuă să vorbească, privind departe, drept în faţa lui:

— Unii dintre prietenii noştri din Statele Unite nu vă pot accepta schimbarea sentimentelor, Colonele. Consideră că hotărârea dumneavostră este nedreaptă.

— Nici măcar nu-i vorba de o decizie a mea. (Glasul îi era categoric şi tăios.) — Aţi promis că veţi plăti. Acum veniţi fără nici un ban. Sunteţi toţi la fel. Credeţi că noi suntem bogaţi ca saudiţii. Vă aşteptaţi să vă dăruiesc banii poporului, aşa cum fac conducătorii saudiţilor! Sau ca nebunii aceia din Emirate.

— Aveam banii. Veneau încoace, dar mesagerul a fost interceptat. Tot ce vă cerem e să ne lăsaţi un mic răgaz. Vor fi trimişi chiar mai mulţi. Foarte curând.

— Insha 'allah! Atunci, s-ar putea să primiţi materialul. Până în clipa aceea, să nu mai îndrăzniţi să veniţi aici cu ameninţările voastre prosteşti.

— Trebuie să-l căpătăm acum, Colonele.

Mike tot nu avea curaj să se uite la el. Îşi ţinea ochii aţintiţi

spre panta slab luminată a dunei ce se întindea în faţa lui, iar glasul şi-l păstra pe acelaşi ton egal, raţional şi insistent.

— Vaporul nostru se află aici, aşteptând încărcătura. Nu vom veni la voi cu alte cereri. Prietenii noştri americani îşi respectă cuvântul, Colonele. Îşi plătesc datoriile! (Se întoarse şi privi drept în ochii ce sclipeau de mânie la o jumătate de iard de ai lui.) — Şi le adună, Colonele. Consideră că ţara voastră ne datorează ceva. Şi noi i-am fost de folos poporului vostru. În Olanda, când a fost împuşcat consulul, nu oamenii noştri au fost cei care-au oferit casa conspirativă? Preşedintele american încă nu vă urăşte ţara aşa cum o ura predecesorul său. Încă nu are un motiv pentru asta. (Acum ochii le erau nedezlipiţi, unii de-ai celuilalt, şi nici unul din ei nu mişca.) — Situaţia se poate schimba, Colonele. Pe mine personal mă întristează. Prietenii noştri americani posedă arme a căror origine poate fi urmărită uşor până la Tripoli.

Mike se chiirrci instinctiv în momentul în care colonelul Ghaddafi sări brusc în picioare. Coborî câţiva paşi de-a lungul pantei, înainte de a se răsuci spre a-l înfrunta pe Mike.

— Nul

— Trebuie să fiţi de acord, Colonele. Oamenii noştri insistă asupra acestei necesităţi.

Chipul Colonelului exprimă un total dispreţ.

— Insistă! îndrăzniţi să insistaţi! Mica voastră organizaţie de doi bani, pe care am ajutat-o orbeşte vreme de douăzeci de ani şi care n-a realizat nimic, îndrăzneşte să vină la mine şi să insiste!

— Am fost cât pe-aci să răsturnăm guvernul britanic, Colonele.

— Cât pe-aci? Cât pe-aci? Nici măcar asta nu sunteţi în stare să faceţi cu competenţă. V-am furnizat tot ce-aţi cerut, şi cu toate astea aţi dat greş! I-aţi ajutat să devină mai puternici!

Izbucni într-un râs plin de dezgust.

În timpul acesta, Mike îşi vârî mâna în buzunar şi scoase

un plic — plicul gros şi cafeniu, pe care O'Keefe îl luase de la Hamburg. În urma percheziţiilor prin care trecuse, era foarte mototlit. l-l oferi lui Ghaddafi.

— Uitaţi-vă la asta, Colonele. Vă rog. Încruntându-se, celălalt întinse mâna cam în silă şi luă

plicul. Îl răsuci între degete. Mânia încă îi congestiona faţa. Avea un aer de negrăită măreţie.

Îi aruncă lui Mike o privire ciudată — un amestec de curiozitate şi ameninţare — şi rupse plicul. Scoase din el o fotografie de opt pe zece. Lumina stelelor era suficientă, şi se uită ţintă la ea câteva secunde. Îi scăpă uri ţipăt scurt, înspăimântat, şi emoţia îi deforma trăsăturile.

Mike. se ridică în picioare şi rămase aşa, privind faţa chinuită a personajului înveşmântat în galabia. Se vedea clar că se speriase. Era foarte uşor, chiar probabil, ca omul să fi ţinut o armă, ascunsă sub haina sa largă. Dar în afară de teamă, era stăpânit de un fel de fascinaţie, care-i controla spaima.

Până la urmă, O'Keefe si zvonul care de vreo zece ani circula prin Orientul Mijlociu avuseseră dreptate: Colonelul avea o fiică handicapată. Zvonurile repetaseră întruna că există o astfel de fiică.si că se afla în Germania, pentru un tratament al dezechilibrului psihic. Nu se ştie cum, O'Keefe realizase ceea ce toţi vânătorii de ştiri senzaţionale din lume nu reuşiseră niciodată: dăduseră de urma ei.

Mike nu se clinti din loc când Colonelul Ghaddafi păşi mai aproape de el, ochii fulgerându-i de o furie soră cu nebunia. Colonelul îşi vârî o mână sub sutană, la şold. O clipă statură privindu-se în ochi. Mike examina rapid în minte soluţiile pe care le putea alege. Nici una nu era atrăgătoare.

— Oamenii voştri! (Ghaddafi scuipă cuvintele. Mike simţi saliva împroşcându-i.faţa.) — Voi! Voi sunteţi aceia care-au răpit-o.

Mike nu îndrăznea să-şi dezlipească ochii de cei ai Colonelului. Stătea nemişcat ca o stană de piatră, fără a

reacţiona, lăsând mânia celuilalt să se descarce în jurul lui. Chipul Colonelului se schimonoseaţi se strâmba de turbare. Apoi, foarte lent, Mike văzu cum o altă emoţie începe să se amestece cu furia. Brusc, Colonelul se dădu înapoi cu un pas. Lacrimile îi şiroiau iarăşi din ochi, şi expresia unei pierderi de nesuportat puse stăpânire pe chipul lui. În timp ce Mike îl privea, încă înţepenit de spaimă, se răsuci în loc şi se depărta câţiva paşi, împleticindu-se în nisipul afinat. Când ajunse la marginea dunei se opri şi, cu spatele la Mike, îşi înălţă faţa spre cer începând să scoată din gâtlej un vaiet prelung, un fel de urlet de jale.

Mike înghiţi cu greu — nu mai era înspăimântat, dar se simţea nespus de trist. Plânsul tânguitor se alăturase expresiei de nemângâiată durere de pe trăsăturile acelui bărbat, pentru a atinge o coardă sensibilă, adânc în sufletul lui. Îl năpădea amintirea propriei sale dureri, a motivelor care-l aduseseră aici — martor la o atât de uluitoare scenă în deşertul scăldat de lumina stelelor. I se umeziră şi lui ochii.

Urletul încetă brusc. Ghaddafi se întoarse cu faţa spre Mike.

— Ar trebui să te împuşc şi să te las aici, hrană pentru şobolani!

Mike clipi de două ori înainte de a încuviinţa printr-o mişcare lentă a capului.

— Dacă refuzaţi ceea ce vă cerem, oamenii mei vor face ceva şi mai rău decât atât.

Se apropie cu un pas de celălalt.

— Ajutaţi-ne, Colonele, şi fiicei dumneavoastră*nu i se va clinti nici măcar un fir de păr de pe cap. (âşi adânci privirile în ochii lui.) — Nu pot fi nici un fel de repercusiuni din partea ţării voastre. Nava noastră aşteaptă la Al-Bahri. Acolo nu există spioni israelieni, nimeni care să raporteze ceva americanilor despre încărcătură, în aşa fel încât ei şi aliaţii lor să poată lua urma vasului. Ajutaţi-ne încă o dată să-i lovim pe britanici. Să-i pedepsim pentru că i-au lăsat pe americani să vă atace de pe

bazele lor englezeşti. Lăsaţi-ne pe noi să-i pedejpsim pentru ceea ce i-au făcut familiei dumneavoastră.

În timp ce vorbea, se apropiase şi mai mult de Colonel. Aproape că se atingeau, nedezlipindu-şi privirea unul din ochii celuilalt.

— Îmi dai cuvântul dumitale că nu i se va face nici un rău? Să ştii că dacă i se va atinge un singur fir de păr de pe cap, jur pe Dumnezeu că dumneata şi prietenii dumitale veţi dori să nu fi auzit niciodată de Libia.

— Aveţi cuvântul meu, Colonele. Este bine îngrijită. În momentul în care se va încheia actuala noastră misiune, va fi adusă înapoi ia spital.

Ghaddafi rămase câteva clipe adâneit în gânduri, cu privirea-n gol şi părând că mintea-i rătăceşte aiurea. Pe neaşteptate, îşi retrase mâna de la şold. Mike răsuflă uşurat văzând-o neînarmată.

— Vino, veţi căpăta ceea ce doriţi.

Ghaddafi trecu pe lângă Mike, îndreptându-se spre jeep.

Capitolul 20

Iwlary privi în jos, spre strada întunecoasă. Chiar şi la şase şi jumătate dimineaţa, Haga începea să forfotească. Libianul ieşi pe trotuarul de sub fereastra ei şi se îndepărtă de hotel cu paşi grăbiţi. După ce parcurse câţiva iarzi, se întoarse să se uite la ea şi-i zâmbi. Mary îi făcu un mic semn, fluturându-şi doar degetele. El rânji iar, îşi agită în chip de răspuns servieta de piele şi plecă mai departe. Fata se simţi străbătută de un fior abia perceptibil, lăsă perdeaua subţire să cadă la loc şi reveni în cameră. Îşi luă paşaportul de pe masa pe care stătea deschis şi-l răsfoi cu degetul până la pagina cu textul în arabă. Cerneala aplicată de vizitatorul ei, cu o ştampilă de vize mare, roşie şi prinsă pe un suport de piele, era deja uscată.

Se cutremură din nou şi-şi ridică ceasul de pe pardoseală, unde căzuse lângă patul răvăşit. Avea timp pentru un duş. Îşi

dezbrăcă bluza, care constituia singurul veşmânt purtat în. acel moment, şi se duse în minuscula cameră de baie, lipsită de ferestre. Dădu drumul la apă atât de fierbinte cât putea să suporte şi intră în cadă. Trase perdeaua duşului, strâmbându-se

la vederea tivului negru de mUcegai, lat de două palme, care-i înconjura marginea de jos, izbi uşor robinetele ruginite şi începu să se spele. Folosi în întregime cele trei degete de şampon care mai rămăseseră în sticlă, frecându-şi zdravăn fiecare inch de piele de pe cap şi de pe trup, ca şi cum ar fi încercat să şteargă cine ştie ce pată adânc intrată în pielea ei. Când i se termină şamponul, îşi închise strâns pleoapele şi stătu câteva minute în picioare, îăsând apa să curgă peste ea, spălând amintirile nopţii. Când în cele din urmă se simţi curată, ieşi din cadă şi se şterse energic cu două prosoape de bumbac mici, pentru mâini.

Mai pierdu câteva minute cu spălatul dinţilor. Privindu-se în oglindă, îi păru oarecum rău pentru bărbatul acela. Era un individ impecabil de curat, omul cel mai grijuliu cu propria-i persoană pe care-l cunoscuse vreodată. Singurul miros pe care-l degaja era cel de parfum Guerlain. Încă de la început, primise instrucţiuni să-i îngăduie să se culce cu ea şi, în fiecare din cele vreo douăsprezece prilejuri de acest fel, fusese amabil, blând şi respectuos. În multe privinţe era un om drăguţ şi — măcar atât — îndrăgostit de ea. Îşi clăti gura şi scuipă, cu putere în chiuvetă apa spumoasă. Spălatul trupului şi periatul dinţilor aveau mai puţină legătură cu el decât cu intensul dezgust faţă de ea însăşi care-i rămânea în urma unor astfel de nopţi. Cu o strâmbătură de scârbă, îşi îmbrăcă repede lucrurile purtate în ajun. Luând sacul de voiaj cu haine prost asortate pe care-l adusese" din casa de la Dublin — doar cât să nu umble cu mâna goală —- coborî în grabă scara întunecoasă.

Lăsă cheia pe tejgheaua "de la recepţie. Auzindu-i

zăngănind, bărbatul cu păr lăţos şe săltă întinzându-şi mădularele pe banca din spatele biroului, unde se lungise. Dădu la o parte pătura pe care şi-o trăsese peste cap şi clipi cu expresia prostească a unui om ce se trezeşte cu greu dintr-un somn

adânc. Mary zâmbi, şopti,,la revedere" şi coborî.scara, fără a fi schiţat gestul de a-şi achita nota de plată. Era clar că „recepţionerul", care încă mai făcea eforturi să-şi concentreze privirea, nu se aştepta la nici un fel de plată.

Se făcuse şapte şi jumătate când ajunse la aeroportul Schipol. Acesta era deja aglomerat de năvala oamenilor de afaceri, cu servietele lor subţiri şi cu pardesie scumpe, potrivite pentru călătorii fără bagaje, de o zi, care nu erau nici pe departe atât de importante pe cât voiau ei să se creadă. Înainte de a-şi prezenta la control biletul pentru cursa KLM de opt şi treizeci spre Tripoli, se plimbă fără ţel prin holul din jurul mesei de control, omorându-şi timpul în faţa standurilor de ziare şi pândind dacă printre pasageri nu erau unii care o supravegheau. Din câte putu să vedă, nu era nici unul, dar asta nu însemna prea mult. Schipol-ul nu se număra printre aeroporturile păduchioase ale lumii a treia; era unul dintre cele mai sofisticate şi moderne din lume, şi foarte atent în ceea ce priveşte paza împotriva teroriştilor. Cu siguranţă că aveau.camere de luat vederi cu rază mare de acţiune, ascunse pe undeva, pe deasupra capetelor, şi menite să fotografieze fiecare persoană care prezenta biletul pentru un zbor către o localitate mai problematică, aşa cum era Tripoli.

Se duse să-şi prezinte tichetul, zâmbindu-le funcţionarilor. Fata de la agenţia KLM îi răspunse printr-un surâs strălucitor şi-i ceru paşaportul. Mary i-l înmână, rămânând să aştepte cât timp actul era examinat cu atenţie. Funcţionara era o fată cu tenul măsliniu, ce-ar fi putut indica o origine arabă, şi asta ar fi însemnat că putea chiar să citească viza. Printre pasagerii lor nu aveau multe femei care călătoreau neînsoţite spre

Tripoli. KLM-ul nu intenţiona să fie făcut răspunzător dacă libienii o întorceau imediat din drum, silind agenţia lor s-o ducă de unde-o aduseseră. Fata îi înapoie paşaportul, adresându-i încă un zâmbet, şi mai strălucitor decât primul —

ca şi cum Mary ar fi făcut ceva dând dovadă de mare talent — şi-i puse în mână un document de urcare la bordul avionului.

Acesta era pe jumătate plin — bărbaţi arabi şi de rasă albă şi, în afară de ea, doar o singură femeie: o mamă arăboaică, surâzătoare şi grasă, cu un copilaş brunet care abia începea să umble şi un soţ care le rânjea întruna celorlalţi pasageri, invitându-i să admire frumuseţea progeniturii sale.

La scurt timp după decolare, unul dintre oamenii de afaceri se aşează pe scaunul liber de lângă ea şi încercă să înceapă o diatribă a propriilor realizări. Dacă ş-ar fi aflat pe o bancă dintr-un parc sau la o masă într-un bar, s-ar fi putut ridica şi-ar fi plecat. Într-un avion n-ai unde te duce; tot ce-ţi rămâne de făcut e să te cufunzi în citirea unui ziar sau a unei cărţi. Se concentra cu o hotărâre nestrămutată asupra Newsweek-ului. Bărbatul se aplecă mai aproape, şi ea îi simţi răsuflarea duhnind a alcool. O labă grea se strecură până pe braţul ei. Cu mâna cealaltă, Mary o luă de-acolo şi, în mod ostentativ, o puse pe cotiera scaunului ei. El râse şi o invită să bea ceva împreună. Îl ignoră, continuând să-şi ţină ochii fixaţi asupra revistei. Îndură o altă invitaţie la băutură, câteva glume şi o încercare de a citi revista peste umărul ei, dar în cele din urmă, exasperată, se întoarse spre el.

Bărbatul rânji triumfător, încântat că-n fine îi atrăsese atenţia. Încă mai ţinând cu o mână în faţa ei exemplarul de Newsweek, scotoci cu cealaltă în sacul ei de voiaj şi scoase un creion. Surâzând dulce, se aplecă până ce aproape că-şi lipi obrazul de chipul individului.

— Dacă nu mă laşi în pace, o să ţip şi-o să-ţi înfig ăsta drept în ochi. «

La început, beţivul continuă să rânjească. Treptat, rânjetul, fu înlocuit de un zâmbet batjocoritor. Mary zâmbea şi ea, dar numai cu buzele. Ochii îi.sfredeleau pe-ai lui. Bădăranul se trase departe de ea, ghemuindu-se către culoarul dintre scaune, încercă un ultim rânjet. Acesta nu-i izbuti; căci privirea îi

căzu asupra vârfului ascuţit al creionului. Cu o expresie scârbită, se ridică în picioare şi se înapoie la scaunul lui. Mary îşi rezemă capul pe spătar, oftă, închise ochii şi începu să se concentreze asupra a ceea ce avea să facă la Tripoli.

Era mânioasă pe ea însăşi. După ce fusese rănită la picior în casa din Brentford, dăduse ascultare ordinelor cu valabilitate permanentă şi telefonase imediat, la numărul de urgenţă pe care agenţii operaţionali îl au întotdeauna înregistrat în minte. Ofiţerul de serviciu fusese cel care-i sugerase să se ducă la locuinţa lui Scanlon. Prezenta destulă siguranţă şi-i oferea şansa de a descoperi, în folosul celor din comandamentul general, mai multe lucruri despre noul lor recrut. În zilele — şi în nopţile — cât fusese împreună cu Mike, îşi pusese în practică întreaga abilitate de care era în stare, pentru a stoarce de la el orice informaţie. Fiecare clipă din toată acea perioadă fusese utilizată pentru a descoperi tot ce se putea în legătură cu omul acela şi care-i erau motivaţiile. Se presupunea că ea era o expertă, iar el era un simplu soldat irlandez, insul destinat celei mai periculoase sarcini pe care i-o putea încre-dinţa organizaţia.

Continuând să-şi ţină ochii închişi, lăsă să-i scape un mic râs amar. Ştia că era o femeie atrăgătoare, tânără, inteligentă şi isteaţă. Era de presupus că va fi în stare să învârtă pe degete oameni de felul lui Mike Scanlon, făcându-i să-şi trădeze până şi cele mai intime secrete. Până atunci, aşa fusese întotdeauna — aşa reuşea de pildă şi cu ataşatul comercial. Dar ticălosul acela de Scanlon inversase situaţia, şi încă atât de total, încât, un timp, fusese pe punctul de a se

îndrăgosti de el. Râse din nou în sinea ei şi-şi muşcă buza de jos. '

Când aterizară la Tripoli, încă mai zâmbea, amintindu-şi felul în care o manipulase Mike.

Rămase mai în urmă, aşteptând până ce coborâră din avion toţi ceilalţi, şi abia atunci porni în lungul culoarului, printre scaunele presărate cu ziare şi resturi de mâncare. Îi urmă pe ceilalţi pasageri pe pista de beton asfaltat, până la şopronul destinat imigrărilor. Pe lângă ei treceau, în urletul motoarelor, jeep-uri încărcate cu soldaţi proptiţi pe picioare, în poziţii pe care le învăţaseră din filmele despre cel de-al doilea război mondial. Lângă şopron stăteau două tancuri. Pe jumătate aplecaţi în afara turelelor, nişte ofiţeri fumau, cu beretele? înclinate pe o sprinceană şi cu ochelarii de protecţie adrnaţi de gât. Văzând această etalare.de forţe, Mary zâmbi în sinea ei. Explicaţia putea fi numai o manifestare a maniei persecuţiei, sau un ministru aşteptat să sosească în ţară. Izbucnirea unui război declanşa aceeaşi reacţie ca şi intenţiile de călătorie ale unui membru superiror al grupării aflate la putere.

Era ultima în faţa ghişeului pentru controlul paşapoartelor. Stârnise deja curiozitatea bărbaţilor indolenţi, în uniformă, care colcăiau prin clădire. Unul după altul, inventaseră pretexte pentru a trece ca din întâmplare pe lângă ea, privind-o şi rân-jindu-i zeflemitor. Unii dintre ei le făceau tovarăşilor lor remarci batjocoritoare, imitând veselia băieţilor de şcoală. Mary îşi prezentă paşaportul funcţionarului de la ghişeu. Acesta-i aruncă o privire aspră, în timp ce un colţ al gurii i se ridicase într-un zâmbet ciudat — parţial batjocoritor şi parţial ameninţător. Cu gesturi pline de dispreţ, despături scrisoarea vârâtă printre paginile paşaportului. Colţul gurii recăzu la locul lui. Îşi îndreptă trupul. Umezindu-şi cu limba buzele brusc uscate, se uită la Mary pe sub sprâncene, orice urmă de dispreţ dispărându-i de pe chip. Fără un cuvânt, cu capul plecat, ridică receptorul telefonului şi vorbi într-o serie de

sunete guturale. Chiar şi necunoscând limba arabă, Mary îşi dădea seama că omul părea să fi făcut pe el de frică.

Rămase câteva minute în faţa ghişeului, zâmbind blând, în timp ce funcţionarul de la imigrări îşi făcea de lucru răsfoind hârtille de pe biroul său, ascunzându-se vederii ei şi încercând să pară că are de rezolvat treburi urgente. Treburi pe care o biată femeie nu poate nici măcar visa să le-nţeleagă.

— Bună-dimineaţa, domnişoară. Bine-aţi venit în Marea Jamahirie Arabă Libiana Populară Socialistă.

Cel care vorbise era un bărbat înalt, cu pielea aproape tot atât de întunecată ca aceea a unui negru, dar cu trăsături fine, acviline.Ti strânse mâna cu o politeţe plină de respect, luă de la omul de după ghişeu documentele ei şi o conduse într-un birou. Încăperea era mobilată cu trei scaune din ţeava metalică, o masă de bucătărie cu tăblia de melacart şi un cuier de haine montat într-un colţ. Lângă un perete se aflau, cam nelalocul lor, o chiuvetă şi un banc de lucru. Nişte dreptunghiuri rămase mai palide pe zugrăveală, acolo unde cândva fuseseră prinse în pioneze nişte poze, aminteau faptul că aici se aflase mai înainte o bază americană. Cu siguranţă, ilustraţiile înlăturate nu s-ar fi potrivit cu imaginea puritană a regimului actual.

Tuciuriul o uimi pe Mary prin gestul de a-i oferi un scaun. Se aşeză. Îşi luă şi el un scaun în faţa ei şi studie scrisoarea, ridicându-şi privirea spre ea o dată sau de două ori. Îşi supse obrajii cu o expresie gânditoare.

— Aşadar, urmează să vă dotez cu un revolver? Tonul lui cuprindea o notă de disperare, ca şi cum ar fi

sperat că femeia îi va spune că n-a înţeles bine scrisoarea.

— Exact. O armă manevrabilă cu o singură mână. De preferinţă un revolver de calibru 22, dar s-ar putea să fie şi alt tip. Chiar şi un revolver automat, îi răspunse calm.

El îşi încovoie* umerii. Buzele i se mişcară de parcă ar fi vrut să adauge ceva, să mai argumenteze. Ochii îi căzură din nou asupra scrisorii. În cele din urmă ridică din umeri, suflă pe

nas şi trase spre el un aparat telefonic.

Trecuse deja de jumătatea după-amiezei când Mary fu condusă afară din aeroport, cu un Mercedes negru foarte rapid. Într-o zonă atât de supraânarmată cum este Libia, a obţine o armă de foc era joacă de copii. Făcuseră rost de revolver în câteva minute. Pe urmă fusese nevoită să aştepte trei ceasuri până când apăruse persoana în măsură să semneze hârţogăria. Arma care se afla acum în geanta de pe genunchii ei nu era arma de asasin, calibrul 22, cerută ea. Era un revolver mare, cu un mâner de os încrustat, şi ar fi fost mai curând potrivită pentru un erou din Vestul Sălbatic. Mary îşi deschise geanta şi-l cântări iar în mână, familiarizându-se cu enormul mâner din mâna ei.

Stătea privind posomorită, cu o expresie morocănoasă, în timp ce intrau în periferia oraşului Tripoli. Era prima oară când venea aici, şi era oarecum surprinsă să vadă blocurile de apartamente înşiruite în ordine de o parte şi de alta a şoselei proaspăt betonate. Se aşteptase la altceva — poate colibe neluminate, construite din sfărâmături de piatră, şi câini bolnavi.

Lăsară în urmă zona de case ieftine şi pătrunseră într-un cartier de vile înconjurate de spaţii largi. Şoferul, care nu dăduse semne c-ar vorbi engleza, scoase nişte mormăieli şi le arătă cu bărbia ceva, în faţa lor. Mary se foi în scaunul ei, îşi trase mai sus pe umăr cureaua genţii şi-şi strecură mâna în interiorul ei, apucând strâns minerul revolverului.

Şoferul frână la o vilă, în faţa căreia trândăve.a o santinelă plictisită, citind un foileton ponosit. Un jeep prăfuit zăcea parcat lângă bordură. Când Mary coborî din maşină, santinela îşi ridică privirile uşor mirate. Recunoscându-l pe şofer, o salută pe Mary cu un semn din cap şi se întoarse iar la cartea sa. Mary îi răspunse la salut tot printr-o înclinare a capului şi se opri câteva clipe să se uite la vilă. O bruscă şi puternică rafală de vânt aduse un vârtej de nisip fin, care-o făcu să lăcrimeze. Îşi frecă ochii cu un deget. Praful amestecat cu

picătura de lacrimă îi lăsară pe vârful lui o dâră roşcată. Mai clipi de câteva ori spre a-şi îndepărta lacrimile, porni spre poartă, urcă treptele şi apăsă butonul soneriei. Expresia feţei îi era total împietrită. Mâna vârâtă în geantă se încleşta pe minerul revolverului. Arătătorul se odihnea pe apărătoarea trăgaciului, gata să alunece de-a lungul ultimei jumătăţi de inch până la acesta.

Uşa se deschise şi în prag apăru Pat, holbându-se la ea. Avea ochii congestionaţi şi părul încâlcit. Încă se lupta să se dezmeticească din somnul greu de după-amiază. Rămase cu gura căscată când Mary trecu pe lângă el, în holul de intrare, ignorându-i urarea de bun-venit. Fata privi în jurul ei, cu capul înclinat într-o parte, atentă la zgomotele din interiorul casei.

— Unde-i Scanlon? întrebă cu glas coborât şi aspru. El îşi frecă un ochi cu încheietura arătătorului.

— Mmm?

— Scanlon! Maimuţă ce eşti... bombăni ea mânioasă, arătând cu o smucitură a bărbiei spre uşa deschisă a holului de recepţie. Unde este? Acolo?

Pat îşi luă degetul de la ochi şi o privi timp. Scutură din cap. (

— A plecat. A plecat de-aici acum două ore.

În aceeaşi zi, pe-aproape de prânz şi cu două ceasuri şi jumătate- mai înainte ca Mary să fi ajuns la vilă, o maşină trăsese în faţa acesteia. Jack Randall îl zorise pe Mike să urce în ea, şi-l lăsase pe Pat în poartă, uitându-se în urma lor, ursuz şi mânios. Toată dimineaţa grăsanul fusese pe rând violent şi milog, dorind cu disperare să nu fie exclus din treburile lor. Nu ştia nici el mai mult decât Mike despre ce treabă anume era vorba, dai- putea să jure că era ceva.de mare amploare. Ceva spectaculos, îndeajuns de important pentru

ca doi oameni de la vârful organizaţiei şi care constituiau aproape o legendă a Aripii Provizorii să se implice personal. Iar

el, Pat, era lăsat deoparte. Se întorsese ca o furtună în casă, trântind cu zgomot poarta de fier. În acelaşi moment maşina pornise, iar Mike şi Randall îşi zâmbiseră unul altuia.

Încă de la micul-dejun Mike suportase cu răbdare revărsarea de ocări şi reproşuri a lui Pat. Nu era greu de înţeles ce-l supăra pe grăsan. Din câte ştia el, Mike era un nou-venit, un intrus care nu făcuse parte din mişcare nici cinci minute, şi poftim că-şi croia drum cu coatele, trecând în faţa lui Pat, cu toţi anii lui de serviciu loial. Acum, stând pe pernele prăfuite ale Mercedes-ului, Mike şi-l alungă din minte pe Pat. Furia rece care-i umplea sufletul nu era îndreptată împotriva unei paiaţe lipsite de importanţă de felul lui Pat. Se îndrepta asupra lui O'Keefe, dar mai ales împotriva sa însuşi, din cauza eşecului suferit cu câteva ore în urmă, tocmai în problema pentru a cărei rezolvare venise în Libia.,

Fusese aproape ora trei noaptea când el şi Randall se înapoiaseră de la întâlnirea cu Colonelul. O'Keefe şi Pat nu se culcaseră, aşteptându-i — Pat morocănos, O'Keefe nervos şi nerăbdător să afle rezultatul convorbirii. La trei şi jumătate se duseseră fiecare în camera lui, O'Keefe încă mai felicitându-l pe Mike.

Mike nu dormise. Îşi scosese pantofii, se trântise pe pat şi aşteptase. După o jumătate de oră socotise că era timpul să treacă la acţiune. Fără zgomot, coborâse din pat. Nişte paşi uşori în lungul culoarului îl făcuseră să-njure printre dinţi şi să se lungească iar în aşternut. Cineva încă mai era treaz. Aşteptase alte patruzeci de minute. Singurul zgomot era cel al câte unei maşini trecând, pe stradă ia rare răstimpuri. Un motor se ambalase undeva, foarte aproape, apoi zumzetul lui se stinsese în depărtare. Numai sforăiturile lui Pat, răzbătând prin peretele subţire, tulburau liniştea adâncă. Ridicându-se

cu grijă din pat, întredeschisese uşa, se oprise să asculte, apoi se dusese tiptil în bucătărie. Tot fără zgomot, luase un ciocan din lădiţa de scule aflată printre tot felul de lucruri

aruncate sub chiuvetă, îl cântărise în mână, ca să-i simtă centrul de greutate, şi se întorsese în holul de recepţie. Se dusese să deschidă uşa dinspre coridorul în care dădeau toate dormitoarele şi, pentru o clipă, îngheţase auzind cum sforăitul lui Pat se transformă într-o tuse cu horcăituri. Aşteptase câteva secunde până ce hârâitul continuu, ca de fierăstrău, reâncepuse. Atunci întinsese braţul, pusese mâna pe clanţa uşii lui O'Keefe şi, foarte încet, apăsând tare pentru a controla frecarea metalului, o răsucise. Mecanismul nu produsese nici un fel de zgomot. Deschisese uşa şi se strecurase în cameră. Perdelele erau trase, cufundând camera într-o beznă totală. Una dintre primele lui acţiuni, când sosise la vilă, fusese aceea de a înregistra felul în care erau mobilate camerele. Patul se afla la trei paşi în diagonală spre stânga sa. Măsurase distanţa. Simţise pe fluierul piciorului apăsarea moale a aşternuturilor. Ridicase ciocanul mult peste umărul drept şi cu mâna stângă căutase comutatorul lămpii de pe noptieră. Cu mişcări simultane, apăsase întrerupătorul, se ridicase-n vârfuî picioarelor şi, printr-o zvâcnire a umărului, rotise ciocanul în jos, izbind cu toată puterea. Patul era gol.

Mike se prăbuşise pe el, stând cu capul în mâini, blestemându-şi norocul şi aproape plângând de ciudă. Crezuse că zgomotele uşoare de paşi erau făcute de cineva care se ducea discret la baie. Nu. acordase atenţie nici pârâituiui de demarare al motorului —un trafic intens, în bună parte militar, străbătea toată noaptea străzile oraşului Tripoli. Rămăsese gârbovit pe pat vreme de câteva minute, incapabil, la început, să creadă că avea un asemenea ghinion. Treptat, se silise să accepte că. pasărea îşi luase zborul. Avusese primul său prilej real de a

ucide monstrul şi-l lăsase să scape printre degete. O singură lovitură a ciocanului ar fi rezolvat treaba cu O'Keefe. Cu Randall n-ar fi fost mai dificil. Iar Pat, care dormea aşa de adânc, ar fi fost floare la ureche. Cu un Land Rover şi un

rezervor plin cu benzină, ar fi putut străbate ţara, ajungând în Tunisia, mai înainte ca cineva să afle ce se întâmplase. Acum, avea să fie nevoit să se bazeze pe Randall pentru a-l duce acolo unde se va fi dus O'Keefe.

Într-un târziu, cu ciocanul atârnându-i inutil în mână şi cu capul plecat, intrase-n bucătărie şi pusese unealta la locul ei, în lădiţă.

Se întorsese în camera lui şi se întinsese pe pat, în aşteptarea zorilor, în cursul carierei sale, O'Keefe avusese norocul să scape cu bine dintr-o mulţime de situaţii primejdioase. Noaptea aceasta fusese pentru el cea mai norocoasă din toate.

Maşina îi duse la barăcile de la Al-Azziziyah. Fură conduşi fără oprire prin porţi şi merseră drept până la un elicopter ce-i aştepta. Pilotul ridică o mână ca răspuns la strigătul unui ofiţer care-i escortase până acolo. Câteva clipe mai târziu părăsiră solul.

— O.K., aşadar, încotro mergem?

Ca să se facă auzit peste huruitul motorului, Mike era nevoit să zbiere. Randall rânji.

— Ne ducem să încărcăm nava. Înţelegerea era că nu vom fi solicitaţi decât dacă soseşte marfa.

— Şi dacă n-a sosit?

Randall rânji din nou — un rânjet total «lipsit de veselie.

— Ar fi trebuit să te împuşc. Sau să te fi împuşcat Pat. Mai mult ca sigur ar fi insistat s-o facă el.

— Î-hâ. Mi-a fost un adevărat amic, încă de când am venit aici. Şi unde ducem materialul, după ce va fi încărcat? înapoi acasă?

Randall scutură din cap. Pentru întâia oară de când îl cunoscuse Mike, în zâmbetul lui vedea o licărire de umor.

— Nu. Suntem cu toţii în vacanţă. Spre însorita Malta.

Căpitanul Andropoulos se pregătea să părăsească puntea. Viaţa era foarte frumoasă. A fi comandant de navă pe Maribella se dovedea o încheiere a carierei sale mai bună decât tot ce sperase, iar călătoria promitea să fie cât se poate de plăcută. În primele două-trei zile existaseră obişnuitele mici nereguli, însă, după aceea, aerul de mare şi programul încărcat de sporturi şi conferinţe avuseseră grijă ca la ora zece seara copiii să fie gata de culcare. Fuseseră foarte puţine ţopăituri nocturne care, uneori, însemnau că el trebuia să oblige câţiva membri ai echipajului să spele coridoarele până târziu, spre zori.

Zâmbi în sinea lui, mulţumit. Protagonistul celor mai multe ţopăieli din cursul croazierei fusese chiar el, alături de câţiva oameni din echipaj. De fapt, trebuise să le dea câtorva dintre ei avertismente serioase. Chiar şi în călătoria aceasta, printre fete se numărau câteva specimene mai zvăpăiate, unele fără să fi împlinit măcar cincisprezece ani. Asta era o problemă în privinţa căreia compania era extrem de strictă şi, deoarece constituia unul dintre puţinele lucruri care ameninţau atât de atrăgătoarea lui slujbă, o privea şi el cu aceeaşi stricteţe. Postul actual prezenta mult prea multe avantaje pentru» risca să-J piardă.

Se decise să mai facă un tur de control pe navă înainte de a se duce în apartamentul său, pentru bine-meritata siestă

de după-amiază. În timp ce străbătea cu paşi -mari puntea imaculată, un grup de fete trecu pe lângă el, condus de o profesoară — o femeie ce se apropia de treizeci de ani. Cele câteva zile însorite îi presăraseră părul castaniu deschis cu nişte atrăgătoare nuanţe de un blond luminos. Îi zâmbi. Femeia constituia unul dintre avantajele la care se gândise cu puţin mai înainte. /-....

La cei vreo patruzeci şi cinci de ani ai lui, căpitanul petrecea un timp tot mai îndelungat în faţa oglinzilor. Argintiul de pe tâmplele şi din spatele urechilor se extindea aproape zilnic, dar părul de pe creştet îi rămăsese tot atât de des ca-n adolescenţă. Era convins că încă mai era chipeş. Cu toate acestea, încerca un sentiment liniştitor constatând că femeile tinere continuau, să-i împărtăşească punctul de vedere, aşa cum părea să fie cazul acestei tinere doamne. Dansase cu ea în prima noapte petrecută sub cerul liber, cu prilejul prezentării personalului superior al navei. Femeia răspunsese invitaţiei şoptite, făcându-şi apariţia în cabina lui ceva mai târziu, şi apoi în fiecare noapte de atunci încoace. O călătorie foarte mulţumitoare, din toate punctele de vedere.

Aruncă o privire spre cer. Norii se îngrămădiseră sus deasupra capului, îndreptându-se către nord în vălătuci mari şi învolburaţi. Trebuie să fi.suflat un vânt puternic acolo sus. Către sud-vest, conul vulcanului Stromboli se înălţa spre norii care alergau nebuneşte pe cer. Nu peste mult timp aveau să treacă prin strâmtoare. Copiii vor fi încântaţi. Când vaporul va pluti prin dreptul vulcanului, se vor înşirui de-a lungul balustradei. Niciodată nu văzuse vreun copil care să nu fie fascinat de priveliştea vulcanului Stromboli. Simpla lui denumire îi făcea să caşte ochii mari.

Coti pe un culoar şi coborî câteva trepte până la o cabină a, cărei uşă purta semnul crucii roşii. O infirmieră în uniformă stătea la un birou. Ridică spre el un chip zâmbitor.

— Cum se simte bolnavul, soră?

— Oh, se va face bine, domnule căpitan. Nu s-a spart nici un os. Până mâine-dimineaţă va fi pe picioare.

Căpitanul clătină din cap mulţumit şi traversă camera. Printr-o uşă deschisă văzu un băieţandru stând pe pat în şezut, sprijinit pe un maldăr de perne.

— Bravo. Prin urmare va fi în stare să se bucure de Valleta, constată căpitanul, îndeajuns de tare pentru a fi auzit şi de rănit.

Se apropie de pat. Băiatul se uită în sus spre el, cu singurul ochi teafăr. Celălalt era ascuns sub un pansament gros de tifon şi leucoplast. O vânătaie de un violet întunecat se întindea, depăşind pansamentul, şi-i acoperea obrazul, ajungând, peste rădăcina nasului, până la celălalt ochi. Căpitanul Andropoulos tresări văzând cât de mare era vânătaia, apoi zâmbi repede — un zâmbet larg, încurajator.

— Va să zică, Jamie, sora îmi spune că te simţi mai bine? Jamie confirmă dând din cap şi-i /zâmbi. Efortul de a

surâde îl făcu să se strâmbe uşor.

— Bravo. În cazul acesta, mâine îi vei teroriza pe criminalii din Malta. Zâmbi din nou, adăugind: — Sunt sigur că Mine-dimineaţă, la micul dejun, vei fi primit ca un erou.

Jamie râse timid. Căpitanul întinse mâna şi-i strânse uşor umărul:

— Bun băiat. (îndreptă spre el un arătător pătat de nicotină.) — Mâine-seară vei cina la masa mea, dacă vei fi aşa de amabil încât să-mi faci această cinste. (Rânjetul prietenos i se accentua.) — Măcar astfel mă voi putea scălda şi eu în razele -gloriei tale.

Părăsi cabina bolnavului, continuând să zâmbească. În sinea lui fierbea de mânie. Băiatul avusese noroc că nu fusese omorât. Un an de zile se tot certase cu conducerea companiei, insistând să nu includă în program şi(Napoli. O duzină de

copii îşi pierduseră gentile şi portofelele, smulse de tâlharii cocoţaţi pe motociclete care bântuiau prin oraş. Băiatul încercase să oprească două dintre animalele ce înşfăcaseră geanta prietenei lui. Din cele spuse de fată, reieşea că unul din agresori trebuise să-l fi lovit cu un box sau. cu ceva asemănător.

"Căpitanul ieşi pe punte. Valletta va constitui un respiro faţă de astfel de întâmplări. Malta îi plăcea la nebunie; era un loc paşnic, de modă veche, pe care — cine ştie cum — lumea modernă neglijase să-l deterioreze. Interesant, totuşi,

întotdeauna părea să le placă tuturor copiilor, mai ales celor britanici.

O bruscă răpăială de ploaie îl făcu să ocărască şi să-şi grăbească pasul către adăpostul cabinei sale. Enervat, îşi şterse cu mâna mâneca hainei. Picăturile lăsau pe stofa albă a tunicii urme portocaliu-roşcate de mărimea unor monede. Se uită mânios spre cer. Ştia ce însemnau norii şi ploaia roşie:.ghibili, suflând din sud. Roşeaţa se datora prafului luat de vânt când măturase Sahara, şi care acum cobora odată cu ploaia. Era posibil să aibă de înfruntat o noapte urâtă. Asta va face să fie cu atât mai binevenită tihna de a doua zi, când vor naviga paşnic, în adăpostul adânc, perfect apărat, al Marelui Port.

Capitolul 2l

ike îşi miji ochii, străduindu-se să vadă unde se pregăteau să aterizeze. O ceaţă groasă făcea cu totul imposibil până şi să distingi solul. Pe măsură ce elicopterul cobora mai jos, îl simţea clătinându-se sub rafalele de vânt. Sub ei nu era decât un întuneric uniform, bătând în kaki. Se uită la Randall. Din clipa în,care părăsiseră vila, personalitatea individului se schimbase. După starea de depresiune ce-l cuprinsese aflând de arestarea mesagerului, acum părea să fi revenit la viaţă. Până în urmă cu câteva minute fredonase şi.fluierase pentru el însuşi, uimindu-l pe Mike cu un repertoriu de melodii de succes din anii 'nouă sute cincizeci. Numai în cursul ultimelor minute fusese mai potolit. Vântul vijelios de afară zvârlise aparatul într-o parte şi-ntr-alta, într-un mod cu totul imprevizibil, care le întorcea stomacul pe dos. Acum stătea, palid şi transpirând, dorind ca zborul să se încheie cât mai curând. Chiar şi răul de înălţime nu reuşise totuşi să-i alunge pe deplin nou-găsita bună-dispoziţie. Încă mai izbutea să-i strige din când în când lui Mike cine ştie ce remarcă, de cele mai multe ori câte-o ironie dură la adresa absentului Pat. Când

se întoarse din nou spre fereastră, Mike zări marea. Sau, cel

puţin, văzu linia albă şi subţire a valurilor ce se spărgeau de mal, spunându-i încotro, în ceaţa aceea cafenie, se afla marea. Pe măsură ce continuau să coboare, reuşi să distingă un unic dig scurt, în formă de L, ieşind pieziş în afara liniei uscatului şi transformând în port o crestătură adâncă a coastei. Acolo erau amarate două nave mici. În afară de nefireasca rectili-nearitate a malului golfului şi de digul acela, în zona imediat învecinată nu exista nimic—nici o clădire, nici un drum — care să indice că acela ar fi fost un port.

Zburară mai departe, pierzând din vedere marea şi digul, şi în fine, coborâră la sol pe o platformă de aterizare asfaltată, dar aproape distrusă, în apropiere de un grup de căsuţe din tablă ondulată ruginită. Păşiră pe asfaltul sfărâmicios. Lângă ei sări jos şi pilotul. Încovoindu-se sub vânt, îl luă de braţ pe Mike şi-i conduse până la marginea platformei. În tăcere, arătă cu degetul spre un loc în care rămăşiţele unei piste de ciment, aproape acoperită de nisip, şerpuiau printre-dune. Vârtejuri de nisip, biciuite de vântul puternic, se încolăceau şi dansau în jurul peticelor de ciment pe jumătate îngropate.

Pilotul aruncă spre cer o privire îngrijorată.

— Mergeţi pe poteca asta. Vă va duce în port. Este cam la un kilometru. Şi adăugă, rânjind: — Dacă nu vă rătăciţi.

Îşi luă mâna de pe braţul lui Mike şi porni spre elicopter. Mike şi Randall îl urmăriră cu privirea, cum.se cocoţa iar pe scaunul lui. Peste câteva secunde se traseră repede înapoi, sub-vârtejul de vânt, nisip şi zgomot provocat de elicopter când acesta prinse viaţă şi păru să sarăân sus de pe platforma de aterizare, îndepărtându-se apoi pieziş, în întuneric. Până să-şi revină ei, se şi pierduse din vedere.

Randall rânjea, mult prea fericit că ajunsese iar pe pământ solid pentru a mai observa şi altceva.

— Simpatic individ, constată pe un ton jovial, arătând cu degetul în direcţia elicopterului plecat.

Mike scuipă o gură de nisip şi privi în jur. Nisipul le şi acoperise gleznele, iar vizibilitatea nu depăşea treizeci de iarzi. Strâmbă din nas şi se întoarse spre Randall.

— Spune-mi ceva, Jack. Te-ai mai aflat vreodată într-o furtună de nisip?

Randall scutură din cap, ţinându-şi buzele bine strânse, spre a nu lăsa să-i intre nisipul în gură.

— Eu ara mai avut prilejul. Şi acesta-i începutul uneia dintre ele. Să n-o subestimezi. Nu slăbi din ochi poteca din faţă. Nu privi înapoi. Vântul ăsta o să ne şteargă urmele paşilor în câteva secunde. Ba s-ar putea să se-nteţească şi mai mult.

Înaintară, scrutând terenul din faţă în căutarea peticelor de ciment. Nisipul ceda sub greutatea lor, sugându-i până la glezne. Randall se afla mereu cu doi paşi în urma lui Mike. Acesta se întrebă dacă explicaţia consta în faptul că-l considera ca fiind şeful expediţiei, datorită experienţei sale în ceea ce priveşTe deşertul, sau că, dincolo de manierele sale amabile, suspiciunea continua să existe şi, pur şi simplu, prefera să-l aibă pe Mike sub ochi.

Nisipul le înţepa pleoapele şi le, ardea feţele. Mergeau înainte, cu capetele plecate adânc în piept, scuipând întruna. Nu dispuneau decât de o apreciere a distanţei făcute de un arab — şi optimismul celor din neamul lui în această privinţă era notoriu — dar în condiţiile actuale, chiar şi aceasta era lipsită de sens.

Mergeau vreme de patruzeci de minute când în faţa lor se ivi silueta unei nave. O pânză de velă afârna la pupa, pocnind şi umflându-se în bătaia vântului. Ascundea numele portului de înregistrare. Oricât de izolat de lume şi uitat de Dumnezeu ar fi fost locul acela, cineva totuşi avea grijă să nu-şi asume riscuri. Era un fapt bine cunoscut şi acceptat că în principalele porturi libiene existau spioni ai Mossad-ului, care mişunau pretutindeni şi ştiau tot ce se petrece. Libienii înşişi acceptau

situaţia cu resemnare. Nimic nu se întâmpla în Tripoli sau în Benghazi, fără a fi raportat în aceeaşi zi la Tel Aviv. Israeliemi fuseseră cei care le strecuraseră englezilor,

cu ani în urmă, informaţia despre Ciaudia, nava contrabandiştilor de ţigări care fusese capturată în largul coastei irlandeze, în timp ce încerca să descarce un mare număr de arme de foc. Englezii o urmăriseră chiar din Libia, prin Mediterana, şi aproape până în apele lor teritoriale, înainte, de a începe acţiunea. Se părea că atât libienii cât şi cei din Aripa Provizorie învăţaseră ceva din acea experienţă.

Ajunseră la baza pasarelei. Vasul era un cabotier de vreo opt sute de tone, după câte-şi putea da seama Mike. Lungimea: cincizeci de iarzi; o punte întinsă, o timonerie şi cabine de locuit în partea din spate; o teugă scundă la prova. Şi rugină pretutindeni — de fapt, părea a fi construită din rugină.

O făptură omenească se aplecă spre ei, la capătul tic sus al pasarelei, adăpostindu-şi cu o mână Ochii, în timp ce-i urmărea cum urcă. Mike păşi pe punte şi ridică un braţ în chip de salut, însoţindu-şi gestul cu un rânjet.

— Hello, Harry. Ce mai faci?

— Era şi timpul! mârâi O'Keefe mânios la culme. Unde dracu-aţi fost? (Se uită semnificativ la ceasul de la mână.) — Am văzut elicopterul plecând de mai bine de trei sferturi de oră.

Mike ridică din umeri,

— *Nu-i cazul să te enervezi, Harry". N-am zăbovit prin preajmă. Parcă înotam printr-un strat de rahat proaspăt, gros de două palme.

O'Keefe replică bombănind:

— Mda. Ei, bine, se nimereşte că tocmai acum timpul contează.

Trecu pe lângă ei şi coborî pasarela până pe chei.

— Vino cu mine. Vreau să le vorbeşti ticăloşilor ălora de-

acolo. Căpitanul şi-a bătut joc de mine. Pretinde că nu ştie englezeşte. Nu vrea să mă ajute să începem transbordarea materialului.

Mike îşi consultă ceasul şi dădu din cap. '

— Cum vrei tu. Hai să mergem şi să discutăm cu el. Rămase în urmă, făcându-i semn lui Randall să treacă

Înaintea lui pe pasarelă. În timp ce-l aştepta, cercetă puntea cu privirea. Nicăieri nu exista ceva care să nu fie bine fixat; nici o bucată de lemn, nici un metal, nimic care ar fi putut constitui o armă..

Merseră aproximativ şaptezeci de iarzi până la cea de-a doua navă. Era de acelaşi tip şi avea dimensiuni identice, dar arăta mai bine decât cealaltă — încă mai existau petice de pe care nu se jupuise vopseaua.

Mike îi opri la picioarele pasarelei.

— Aveţi ceva bani?

Câteva clipe, amândoi se uitară la el ciudat. Apoi O'Keefe scoase o mână de bancnote mototlite şi i le întinse. Randall ridică din umeri, îşi scoase şi el portofelul şi i-i oferi. Mike îl luă, extrase banii şi î-l înapoie. Îşi-vârî toţi banii în propriul buzunar şi urcă pe navă, urmat îndată de ceilalţi.

Nu se vedea nici un semn de viaţă. Intrară în timonerie. Era pustie. Mike împinse o uşă şi începu să coboare o scară de tambuchi jupuită. Coridorul întunecos de sub punţi duhnea a motorină şi a peşte. Strigă şi bătu într-o uşă. Ceilalţi doi rămăseseră la baza scării, precauţi. La cel de-al doilea strigăt al său, o uşă de la capătul îngustului coridor se deschise brusc şi-şi făcu apariţia un arab cu obrazul acoperit de o barbă căruntă şi.ţepoasă, nerasă de patru zile. Privirile îi erau rătăcite. Purta nişte izmene mototolite şi un maiou murdar. Cu o mână scotocea aproape inconştient prin faţa chiloţilor, dând la o parte pânza.

— Unde-i căpitanul?

Fălcile omului se desfăcură într-un căscat uriaş şi, simultan, cu un gest lent", îşi înfipse un deget în mijlocul

propriului piept.

Mike zâmbi...,

— Căpitane! i se adresă în chip de salut, întinzându-i mâna.,.„

Căpitanul se holbă la ea, cu ochi goi lipsiţi de orice expresie. Mike şi-o retrase, continuând să zâmbească.

— Cred că aveţi încărcătura care ne este destinată. Căpitanul privi dincolo de Mike, la ceilalţi doi, şi îşi frecă

un ochi cu dosul palmei. Era o muncă obositoare. Căscă iar, Fă când un efort deosebit, arătă cu degetul mare peste umăr.

— Puteţi s-o luaţi. E-acolo.

— Căpitane, acolo sunt trei tone de marfă. Şi nu ai nici un troliu.

Căpitanul dădu din cap în semn de confirmare. Observase şi el acelaşi lucru. Înălţă din umeri şi se pregăti să se înapoieze în cabină. Mike ajunse în prag înaintea lui. Cabina era impregnată de duhoarea specifică spaţiilor închise în care trăiesc fiinţe omeneşti, peste care se suprapunea mirosul greţos al unei ape de colonie dulcege.

—: Căpitane, oamenii dumitale ne vor ajuta?

Libianul se uită la el cu o expresie de nespus dispreţ. Dădu drumul cârpei chiloţilor, pentru a-şi putea trage umerii spre spate.

— Oamenii mei sunt marinari. Nu sunt hamali în port. Mike scoase mâna din-buzunar. Banii ieşeau ca nişte

plante de stâncă printre degetele" strânse pumn — dolari americani, lire engleze, guldeni olandezi, dinari-libieni. Îi flutură spre căpitan.

— N-ar putea să înveţe să fie hamali?

Căpitanul îşi umezi buzele. Capul îi era uşor înclinat într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să numere banii. Privi repede dincolo de.Mike, să se încredinţeze că nimeni din echipajul lui nu era martor la acea scenă. Cu o mişcare bruscă, prinse

pumnul lui Mike între ambele sale mâini, de parcă Mike ar fi

fost un văr mult iubit pe cale să emigreze. Continuând să-şi ţină ochii aţintiţi spre coridor, trase banii din palma lui Mike într-a lui.

— O clipă, vă rog.

Îl împinse pe Mike înapoi, dincolo de pragul cabinei, şi-i închise uşa-n nas. Peste câteva secunde reapăru, neavând nimic în mâini, în afara unei legături de chei. Îşi vârâse picioarele într-o pereche de papuci de plastic. Închise uşa în urma lui şi o încuie.

, — Echipaj! răcni din toţi bojocii. Veniţi aici, leneşilor! Treceţi la treabă!

Mary intră în holul de recepţie, împingându-l pe Pat înaintea ei numai cu fulgerele de mânie din ochi.

— A plecat? Unde s-a dus, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie să ajung la el. Unde este?

Pat scutură din cao enervat.

— Nu-ţi pot spune.

— Şi ce înseamnă asta? Nu ştii sau n-ai de gând să-mi spui?

Nenorocitul tresări sub privirea sfredelitoare ca un laser.

— Nu pot, repetă aproape gemând. Astea-s instrucţiunile lui O'Keefe. Nimeni nu ştie unde sunt. În afară de ei şi de mine. (Adăugase ultimele cuvinte cu un amestec de mândrie şi disperare, promovându-se singur într-un rol vital, ca personaj aflat în miezul problemei.) —Treaba este mult prea importantă.

Mary continua să-l privească. Furia şi exasperarea îi erau atât de intense, încât faţa îi rămăsese practic lipsită de expresie, ca în stare de şoc. Fără nici o modificare a trăsăturilor, făcu un pas înainte şi-şi repezi spre el dosul palmei. Lovitura îl

nimeri pe Pat în coşul pieptului. Scoase un zgomot asemănător aburului scăpat de sub presiune şi se prăvăli într-un fotoliu. Rămase holbându-se la ea, cu falca nebărbierită căscată, încercând să-şi umple plămânii cu aer şi să înţeleagă ce se petrece.

Mary scoase din geantă revolverul şi i-l înfipse brutal sub bărbie.

— Ascultă, nătâng ticălos. Am fost trimisă aici pentru a-l ucide pe Scanlon. Nemernicul este un informator. O javră! Pricepi ce-ţi zic? Dublin-ul m-a trimis aici ca să-l lichidez.

Se întrerupse spre a lăsa cuvintele să pătrundă în mintea încâlcită a omului. Apoi continuă:

— În privinţa trebii, ai dreptate. Este, într-adevăr, foarte importantă, cea mai importantă din ultimii ani. Şi unul din echipa noastră este un afurisit de agent al ticăloşilor de englezi! (âşi coborî arma şi se depărta cu un pas de Pat, ghemuit în fotoliul lui.) — Prin urmare, unde sunt?

Pat îşi îndreptă spinarea, masându-şi ceafa. Arunca priviri rapide când la ei, când la revolver. În mâna destul de delicată a fetei, acesta părea imens, ca şi cum un singur foc ar fi fost de-ajuns să-i facă zob capul.

— Al-Bahri, răspunse cu(glas răguşit.

— Unde naiba-i asta?

— Pe coastă. La est de Tripoli.

— Cât de departe?

În timp ce vorbea îşi vâra deja revolverul la loc, în geantă. Pat continuă să privească îngrijorat geanta câteva clipe şi după ce revolverul dispăruse în ea, ca şi cum şi-ar fi închipuit că era în stare să sară singur afară. În cele din urmă răsuflă adânc şi se uită la Mary.

— Qt,sută de kilometri. Poate ceva mai mult.

— Cu ce călătoresc?

— Au un elicopter.

— Fir-ar să fie! Atunci ai face mai bine să obţii unul pentru

noi. (Arătă cu mâna spre telefon.) — Ai relaţii. Spune-le că avem nevoie de el acum, dar nu le explica de ce.

Pat se uită posomorit spre fereastră. Lumina căpătase o culoare portocalie întunecată.

— Nu ni-l pot da. Nu pe scârba asta de vreme. Chiar dacar fi gata să decoleze, nu le-ar mai fi posibil să coboare la sol. (âşi îndreptă şi mai mult umerii, încurajat de faptul că ştia ceva despre care ea habar n-avea.) — într-o ciorbă ca asta > nu poţi vedea pământul nici de la o,ânălţime de zece iarzi.

— În cazul acesta vom merge cu maşina. Cunoşti drumul? Nu făcea nici un efort să-şi ascundă îndoiala din glas. El îşi bombă pieptul, iritat de tonul ei,dispreţuitor.

— Dacă-l cunosc? Păi sigur că-l cunosc. (Râse cu superioritate, marcând încă un punct.) — Problema va fi săd găsim. Drăcia aşta-i mai rea decât demodata ceaţă londoneză. Pe ceaţă, drumurile măcar încă mai există acolo. În chestia asta pot, pur şi simplu, să dispară cu totul. Dunele le acoperă şi gata. Le şterg cudesăvârşire.

Mary se scutură, ficrbând de mânie şi nerăbdare.

— Toate astea nu mă interesează nici-cât negru sub unghie. Am fost trimisă aici de cei din conducere pentru a-l ucide pe Scanlon, nu ca să ascult buletinele meteorologice libiene. Aşa că, fir-ar al dracului, vino! Mişcă-tc!

Pat se ridică anevoie din fotoliu. Încă-şi mai tinca o mână la piept, masându-şi posomorit locul în care-l lovise.

— O'Keefe este omul de la vârful conducerii, mormăi bosumflat şi încăpăţânat ca un copil.

— Dacă nu ajungem acolo la timp, O'Keefe va fi probabil un om mort. Îşi aţinti privirea în ochii lui îmbufnaţi, adăugind: — Şi cu tine, veţi fi doi!,

Fără vreun alt cuvânt, Pat îşi luă o haină şi porni spre ieşire. Mary îi dădu liber şoferului care o adusese de la aeroport şi urcă, împreună cu Pat, în Land Rover-ul acoperit de cruste de noroi.

Capitolul 22

ike ieşi din cala înăbuşitoare pe puntea vasului libian. Înjură cu glas tare când îşi izbi fluierul piciorului de ultima bară a abruptei scări de metal, împiedicându-se şi aproape scăpând din braţe stiva de brichete pe care-o ţinea strâns sub braţul drept. Era gol până la brâu. Praful roşu i se lipise pe păr şi pe sprâncene. Transpiraţia îi şiroia pe pieptul acoperit de cruste de noroi, pătând centura salopetei.

Se dovedea a fi o treabă mai îndelungată şi mai grea decât păruse s-o estimeze O'Keefe. Semtex-ul era depozitat în lădiţe de mărimea unor cutii de ceai. Cu nişte utilaje de ridicat, le-ar fi putut muta pe toate într-un sfert de oră. In lipsa lor, Mike, Randall şi cei patru marinari libieni se trudiseră să-l scoată din lădiţe şi să-l ducă în braţe până pe celălalt vas. Munciseră deja mai mult de o oră. Trebuiau să care brichetele — alunecoase şi dificil de ţinut în învelişul lor de polietilenă — în sus, pe scara îngustă, apoi până jos pe chei, pe urmă şaptezeci de iarzi în lungul cheiului — distanţa ce-i despărţea de nava lor — din nou sus pe punte şi iarăşi coborând o altă scară până în teugă. La început, încercaseră să lucreze

În echipă, un grup aruncând sacii de polietilenă de pe punte jos, pe chei, de unde o altă echipă îi lua şi-i căra pe cel de-al doilea vas. Experienţa durase trei minute. Cehii fabricau explozivi grozavi, dar sacii lor de plastic erau groaznici. După ce primii şase saci plesniseră, împrăştiindu-şi conţinutul, renunţaseră.

Mike cobora pasarela unsuroasă, spre chei. Batista legată, peste faţă împiedica o parte din nisip să-i intre în gură, dar restul tot îi biciuia crunt ochii, silindu-l să-şi strângă pleoapele, până la două fante înguste, care-i reduceau câmpul vizual la câţiva iarzi.

Cei patru libieni apărură din ceaţa maronie, ocărând şi văicărindu-se cât puteau. Îşi înnodaseră şi ei cârpe pe

jumătatea inferioară a feţei. Pe deasupra pânzei, ochii lor se întoarseră să-l urmărească pe Mike, în timp ce trecea pe lângă ei. În priviri li se citea ostilitatea. Căpitanul neglijase să le pomenească oamenilor săi despre bani. Chiar lângă pasarela navei lor îl întâlni pe Randall, care venea spre el într-un pas alergător şontâcâit. Se opri în faţa lui Mike, apăsându-şi cu 0 mână pieptul. Cu degetele celeilalte scobi în spatele lentilelor ochelarilor săi şi scoase nisipul care i se strânsese la colţul unui ochi. Înainte de-a fi în stare să vorbească, trase de câteva ori aer în piept.

— Isuse, da' grea muncă mai e şi asta! A mai rămas mult?

În mod inexplicabil, Randall îşi păstrase haina pe el. Poate că voia să se impună în faţa indigenilor. Mike ridică din umeri şi zâmbi, văzând înfăţişarea jalnică a celuilalt. Sub costumul impecabil croit, omul era copleşit şi absolut dărâmat.

— Nu prea mult. Încă o ladă sau două. Cu patru sau cinci drumuri de fiecare, ar trebui să terminăm.

— Slavă Domnului că se sfârşeşte. Sunt la pământ!

— Da.

Mike deplasă puţin greutatea stivei de Semtex de sub braţul său şi arătă cu capul spre vapor.

— Pentru ce dracu nu ne dă şi Harry o mână de ajutor? îşi închipuie că chestia asta o să se urce sus şi o să sară singură peste bord?

Randall clătină din cap.

— Ah! ăsta-i Harry O'Keefe, dacă nu l-ai cunoscut până acum. Aşa-i el. Întotdeauna a fost aşa.

Lui Mike i se păru că, sub batistă, distinge o mişcare ce-ar fi putut fi o grimasă duşmănoasă. Sprâncenele i se ridicară uşor. Era prima dată când îl auzea pe Randall rostind numele lui Harry într-un fel care nu prea semăna cu un profund respect.

Randall continuă:

— Este motorul intelectual al mişcării. Crede că noi toţi,

ăştilalţi, existăm numai pentru a-l sluji. Ca o afurisită de regină a albinelor. Şi asta, mai ales atunci când e vorba de Cărat obiecte grele.

— Mda. Am mai cunoscut câţiva oameni de soiul ăsta. Mike se uită peste umăr. Libienii dispăruseră în pâclâ.

Îşi săltă încărcătura ceva mai sus.

— Hai mai bine să ne vedem în continuare de treabă. Nu-i frumos să-l lăsăm pe şeful nostru să ne aştepte.

Urcă repede pasarela, trecu uşor şi coborî cu spatele scara ce ducea în teuga slab luminată. Îşi cără povara în capătul celălalt al încăperii şi o adăugă la stivă. Îşi îndreptă spinarea, masându-şi un început de junghi la cot şi privind în jur. Nu se vedea nici urmă de O'Keefe.

— Harry?

Nici un răspuns. Mike rămase locului, continuând să-şi frece cotul şi uitându-se curios la maldărul de Semtex. Lădiţele de ambalaj se înălţau, două câte două, aproape până la plafon, aranjate astfel încât alcătuiau trei laturi ale unui pătrat. Conform instrucţiunilor lui O'Keefe, depozitaseră Semtex-ul în spaţiul delimitat în felul acesta. Suficient de multe lăzi erau puse alături, pentru a completa cea de-a patra latură a

pătratului. Mike privi în jur, încruntându-se, străduindu-se să vadă până în cele mai întunecoase unghere ale teugăi.

— Harry! Eşti aici?

Chemă tare, îndeajuns de tare pentru ca strigătul să se reverbereze, reflectat de pereţii metalici care-l înconjurau. Nu primi nici un răspuns. Păşind fără zgomot pe tălpile de cauciuc ale.bocancilor săi de asalt, înainta până în spatele stivei de lăzi — singura parte a teugăi pe care n-o putea vedea: Era absolut singur. Haina lui Harry O'Keefe zăcea împăturită meticulos pe o cutie de aluminiu zgâriată, prevăzută cu un capac prins în balamale şi cu un mâner deasupra. Cutia era de mărimea şi forma unei truse de farduri pentru femei, genul de

obiect pe care-l folosesc fotografii pentru a proteja nişte aparate delicate. Mike se opri câteva clipe,âncordându-şi auzul, apoi îngenunche lângă cutie. Menţinu cu grijă la locul ei haina lui O'Keefe, apăsând-o cu degetele mari, şi deschise capacul acţionând închizătoarele cu arc ale acestuia. Se uită la cutie. Singurul obiect dinăuntru era ceva ce semăna cu un fel de walkie-talkie. Tocmai întindea mâna să-l ia, când pe punte răsunară paşi grăbiţi. Închise capacul, fixă iar închizătoarele şi merse repede — totuşi nu chiar în fugă — spre. partea din faţă a stivei.

O'Keefe ajunsese la jumătatea scării. Cobora cu spatele spre Mike. În mâna dreaptă căra o altă cutie de aluminiu. Mike luă de jos o pungă de Semtex şi-i dădu drumul să cadă greu peste stivă. O'Keefe aruncă o privire rapidă peste umăr.

— Ah, tu eşti. (Se uită la toracele şiroind de transpiraţie al lui Mike.) — Tocmai omul de care am nevoie. Ai prilejul să-ţi foloseşti la ceva util muşchii ăia. Vino-ncoa.

Tot vorbind, coborî scara şi se îndreptă spre locul în care încă vreo şase lăzi zăceau la vreun iard distanţă de stiva principală. Ciocănind cu două degete într-una din ele, continuă:

— Materialul se află, aproape tot, aici. Aş vrea să începi să le muţi pe-astea dincoace. (âi arătă locul.) — Vreau să

irfnple golul, astfel încât materialul să fie complet închis între ele. O.K.?

Se întoarse cu spatele, aruncând o privire iritată spre ceasul de la mână, fără a mai aştepta răspunsul lui Mike.

Mike prinse în palme două colţuri ale primei lăzi şi se opinti. Încercă iar, cu şi mai multă forţă. Tot nu se mişcă. Suflând din greu, se lăsă pe vine sub ladă, îşi propti spinarea în lemnul aspru şi se ridică. Cu un hârşâit aspru, lada se deplasă câţiva inchi. Îşi încorda picioarele, trase adânc aer în piept şi încercă din nou. Prin deplasări de câte patru inchi, reuşi să mute lada în locul indicat.

Randall şi marinarii libieni coborâră scara niai. nfult sau mai puţin deodată şi aruncară deasupra stivei noii încărcături. Se întoarseră iar spre scara, Randall mergând în spatele libienilor şi încercând să-i convingă să depună eforturi mai mari. În timp ce urca scara chiar în urma lor; se întoarse şi-şi aţinti asupra lui Mike o privire plină de reproş, evident convins că Mike intrase în rândurile intelectualilor, lăsându-l pe el să ducă greul.

Mike se ghemui sub altă ladă şi împinse. În răgazul de respiraţie până la următorul efort, strigă peste umăr către O'Keefe; -

— Ştii, Harry, nu-mi place să-i spun cuiva cum să-şi facă treaba, dar oare asta nu-i pierdere de vreme? în toată lumea nu există vameş care s-ar lăsa păcălit în felul acesta. Dacă s-ar întâmpla să coboare cineva aici, primul lucru pe care l-ar face ar fi să se caţere sus şi să arunce o privire. Nu le-ar trebui nici cincisprezece secunde ca să descopere materialul,

— Mulţumeşte-te să faci exact ce ţi-am spus şi lasă gânditul în sarcina mea. Nu-i vorba să prostim pe cineva, aşa că tacă-ţi gura şi da-i 'nainte. Şi aşa, ticălosul ăla'de căpitan tâmpit mă costă destul timp.

Mike îşi adunase puterile pentru o altă opintire. Cuvintele lui O'Keefe îl făcură să se încrunte şi, încet, îşi lăsă trupul să se destindă. Se ridică în picioare şi se aplecă să cerceteze

lada. Scânduriâe negeluite ale capacului erau bătute zdravăn în cuie. Se uită la O'Keefe. Stătea ghemuit, ocupându-se cu ceva lângă stiva de Semtex, şi nu i se vedea decât coroana de păr gălbui încărunţit, care-i înconjura' chelia. Fără zgomot, Mike se duse spre cele trei lăzi rămase. La cea de-a doua găsi ce căuta. Un cui, bătut neglijent, stătea înfipt strâmb. Cel care bătuse cuiele nu se obosise să-l scoată şi să bată altul, ci pur şi simplu îl turtise pe suprafaţa scândurii. Chiar şi treaba asta fusese făcută în silă, lăsând un spaţiu liber de câţiva milimetri între cui şi lemn.

Se uită iar repede spre O'Keefe. Acesta era complet ascuns de zidul de lăzi. Îl auzi fredonând în surdină şi încontinuu, melodia nefiind întreruptă decât, din când în când, de zgomotul unei scule. Apăsând cu degetul mare, Mike roti cu nouăzeci de grade cuiul strâmbat, până ajunse să iasă în afara marginii lăzii. Îşi vârî sub el degetul arătător îndoit ca un cârlig, şi începând să răsucească şi să tragă, Metalul se înfigea în carnea degetului, provocându-i o durere intensă. O ignoră şi continuă să tragă până ce lemnul ieftin, netratat, cedă, elibcrând cuiul. Cu ochii ţintă spre locul în care stătea ghemuit O'Keefe, şi lucrând doar pe pipăite, îşi strecură degetele sub capătul scândurii desprinse şi o ridică la câţiva inchi mai sus decât vecinele sale. Îngenunche şi aruncă o privire prin crăpătură. Pe lângă scândura pătrundea destulă lumină de la becul slab de deasupra lui pentru a-i îngădui să vadă ce conţine lada. Era umplută până la vreo doisprezece inchi sub marginea de sus cu o amestecătură de fierătănii demontate. Reuşi să distingă nişte racorduri de schelărie, nişte capete de ciocane, buloane şi şuruburi.

Bănuiala, până atunci doar vagă, acum se concretiza într-o îngrozitoare certitudine. Cât ai număra până la doi, rămase nemişcat, în genunchi, reflectând asupra descoperirii sale. Apoi se ridică repede în picioare, străbătu scurta distanţă până la peretele de lăzi în spatele căruia lucra O'Keefe şi privi ca din întâmplare pe după el. Se pomeni uitându-se drept în ochii lui

Harry. Uşorul zgomot al tălpilor lui de cauciuc fusese de ajuns pentru a-l alerta pe acesta. Mâna lui se ridicase instinctiv spre tocul de armă care-i atârna — lipit de coaste, prins în cureaua de pe.umăr. În mâna cealaltă ţinea un cleşte de electrician.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Uite ce-i, răspunse Mike, străduindu-se să-şi păstreze glasul calm, dacă suntem în criză de timp, există o metodă

mai bună prin care putem face treaba. Mă duc şi-i dau o mână de ajutor lui Randall, să terminăm cu încărcatul. Pe urmă putem pleca. Şi el mă poate ajuta la mutatul lăzilor în timpul drumului.

Ochii lui O'Keefe nu se dezlipeau de ai săi. Mike avea senzaţia foarte neplăcută că omul din faţa lui, cu revolverul său şi cu pofta de a-l folosi, îi citea gândurile.

O'Keefe ridică din umeri,

— Cum vrei. Numai fă treaba, asta-i tot.

Mike îi întoarse spatele şi se repezi spre scară. Ieşi pe

punte, clătinându-se sub efectul a ceea ce tocmai aflase, ca

după o lovitură. Lucrurile văzute îi confirmau bănuielile, fără

posibilitate de îndoială. Pe pardoseala din faţa lui O'Keefe,

cea de-a doua cutie de aluminiu stătea cu capacul desfăcut,

Înăuntru şe afla o bobină de cablu flexibil, al cărui capăt

atârna afară din cutie. O'Keefe lucrase la el, jupuindu-i

izolaţia. Lângă genunchiul său, vreo şase cilindri metalici se

rostogoliseră dintr-o pungă de hârtie maron mototolită. Mike

Îi recunoscuse ca fiind detonatoare.,

Alergă în lungul punţii şi aproape se aruncă pe pasarelă, pentru a coborî pe chei, alunecând pe stratul fin de nisip. Până în urmă cu câteva secunde presupusese că Semtex'-ul avea să fie expediat în Irlanda şi livrat intendenţilor Aripii Provizorii. Gândise că urma să fie utilizat, treptat, câte un kilogram, într-un război de uzură, sau ca exploziv de amorsare, în cantităţi de câte cinci sute de grame, în bombele confecţionate din butoaie metalice pentru petrol, umplute cu explozivi artizanali şi pe care le folosiseră cu efecte atât de îngrozitoare în cea mai recentă campanie a lor din Ulster. Nu-şi făcuse probleme, convins că va dispune de o călătorie de câteva zile, în

decursul cărora va putea acţiona. Acum, ştia că nu'aşa se vor petrece lucrurile. Întreaga navă era pe cale de a fi transformată într-o bombă monstruoasă. Un ucigător înveliş metalic în jurul unei încărcături utile de trei mii de kilograme de material puternic exploziv.

O luă la goană în lungul cheiului, îndreptându-se spre nava libiana.

Mary îl îndemna pe Pat să conducă mai repede, biciuindu-l cu înjurături de parc-ar fi fost un animal. El se ghemuia ca un câine bătut, aplecându-se în faţă, până când pieptul lui uriaş aproape se propti în volan, în încercarea sa de a spori viteza, fie şi c-un metru la oră. Îşi îngusta ochii cu pleoapele înroşite, străduindu-se să vadă cât mai departe prin pâclă. Ca să menţină Land Rover-ul pe fâşia îngustă a suprafeţei şoselei, avea nevoie de întreaga putere de concentrare de care era capabil. Praful formase pe parbriz o crustă. Apa pentru ştergătoare se terminase de mult şi lamele lor uscate scârţâiau pe stratul de murdărie uscată, creind arcuri de vizibilitate în întunericul opac.

Asfaltul aproape nu se mai vedea, putând fi ghicit doar ca o nuanţă mai întunecată sub stratul mişcător de praf. Flamuri tremurătoare de nisip se năpusteau de pe crestele dunelor, ajunecând în jos pentru a forma noi dune miniaturale, care foarte adesea acopereau toată lăţimea drumului. Era ca şi cum deşertul însuşi se târa spre mare, înghiţind drumul pe care nişte oameni insolenţi îndrăzniseră să-l sape în el.

La intervale de câteva secunde, ocărind întruna printre dinţii strânşi, Mary arunca priviri mânioase şi nerăbdătoare spre ceas. Se apropia deja înserarea şi lumina scăzuse mult.

Deşi prin opacitatea cafenie şi uniformă era imposibil să vezi măcar în ce direcţie se afla soarele, ştia că trebuia să fi coborât mult spre orizont. De îndată ce va ajunge sub el, vor fi definitiv şi iremediabil pierduţi. În asemenea condiţii, luminile farurilor n-ar răzbate nici pe o distanţă de zece iarzi.

— Cât de departe mai poate fi, pentru numele lui Dumnezeu? '"'. ';

Ochii îngustaţi ai iui Pat clipiră în jos o fracţiune de secundă, cât să se uite la instrumentele de bord. Îşi întoarse atenţia înapoi asupra drumului şi calculă timp de câteva secunde. Apoi ridică din umeri.

— Câţiva kilometri.'ân condiţii normale, câteva minute. Prin mizeria asta n-avem nici un afurisit de indiciu. (Arătă cu bărbia spre parbriz, dincolo de care se vedea nisipul necruţător.) — Nu mai lipseşte mult şi nu vom mai avea nici un blestemat de drum. Şi-atunci chiar că ne va lua dracu. Dă la

0 parte asfaltul de pe afurisita asta de ţară şi toată întinderea asta nenorocită o s-arate otova. Încă de când am venit aici...'

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, condu şi fii atent la drum! Păstrează-ţi pentru tine amintirile.'Când îi vom alunga pe englezi din Ulster, te vei duce acasă să-ţi scrii memoriile.

Pat îi aruncă o privire rapidă. Fu mirată să vadă că ochii

l se umeziseră pentru o clipă, ca şi cum vorbele ei l-ar fi durut. Când vorbi din nou, în glasul lui era o notă ciudată, aproape nostalgică:

— Ah! voi, tinerii, cu educaţia voastră din colegii şi câte şi mai câte. Vă-nchipuiţi că noi, ăştia bătrânii, trăim în trecu!. Nu credeţi că merită să fini şi noi ascultaţi. Ne consideraţi doar o adunătură de ticăloşi ramoliţi şi ignoranţi. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun, am fost ani de zile prin locurile-astea. Ţi-aş putea povesti o mulţime de lucruri despre oamenii de-aici...

— Condu! Te rog!...

Tonul ei era exasperat, dar mult mai blând. În timp ce vorbea îşi deschise geanta si începu să verifice cu grijă revolverul pe care-l ţinea înăuntru, asigurându-se că nici un fir de nisip nu-i dăunase mecanismului.

Pat recăzu într-o tăcere cu buze strânse şi se ghemui şi mai aproape de parbriz. Mai- merseră aşa câteva minute,

hurducăturile Land Rover-ului devenind tot mai puternice, pe măsură ce movilele de nisip răspândite pe drum creşteau mai înalte. Deodată, un mormăit al lui Pat abătu atenţia lui Mary de la revolver spre drum. Îşi apropie şi mai mult faţa de geam.

— Ce este?

Îşi vârâse mâna în geanta deschisă.

— Drumul către golf! strigă el triumfător, întorcând deja volanul.

Legânându-se.pe grămezile de nisip, părăsiră şoseaua şi cotiră pe rămăşiţele unui drum format din blocuri de beton risipite ici şi colo. Însăşi neregularitatea drumului îl făcea mai uşor de urmărit decât fusese şoseaua; nefirescul contur drept al pietrelor ce răsăreau din nisip contrasta cu curbele line ale acestuia.

— Cât mai avem de mers aşa?

Pat se întoarse spre ea, aruncându-i o privire răutăcioasă.

— Încă vreo două minute. Pe urmă punem mâna pe ticălos.

Expresia de triumf dispăru brusc de pe faţa sa, fiind înlocuită de o încruntare plină de pesimism. Adăugă:

— Dacă n-o fi plecat deja!

Mike gonea în lungul cheiului, fără măcar să observe că vântul muşcător, încărcat cu nisip, îşi sporise tăria. Sufla cu o intensitate apropiată de cea a unui uragan, şuierând în jurul superstructurii celor două nave.

Se opri patinând la baza pasarelei ce urca pe vasul libian. Patru siluete întunecate se desprinseră din pâcla de deasupra lui. Făcu vreo doi paşi înapoi pentru a-i lăsa pe cei patru libieni să treacă pe lângă el, apoi, din două salturi uriaşe, urcă pasarela, alergă la capătul de sus al scării ce cobora în cală şi stătu o clipă să asculte. Peste urletul vântului, abia auzi zgomotele făcute de Randall, care începea să urce scara. Se

retrase câţiva paşi. Când se ivi capul fostului profesor, Mike înainta iar, rapid," spre scară. Trecând pe lângă el, Randall îl îmbrânci cu brutalitate.

— Era şi timpul să te decizi să ne dai o mână de ajutor aici, îi zise morocănos. Treaba asta e cât pe-aci să mă dea gata.

Mike rânji, îi adresă un salut şi se avântă în cală. Rămase jos doar câteva secunde, atât cât să se încredinţeze dacă nu cumva comandantul libian stătea la pândă pe-acolo. Apoi urcă iar scara, ieşind pe punte. Ghemuindu-şi trupul şi ţinându-şi capul sub nivelul capacelor de bocaport, merse repede înapoi, în lungul pasarelei înguste dintre bocaporturi şi flancul navei, îndreptându-se către timonerie. Înăuntru, lumina era aprinsă. În spatele geamului murdar văzu silueta căpitanului, stând în picioare la pupitrul de comandă. Îşi ţinea capul aplecat, studiind ceva situat în afara câmpului vizual al lui Mike. Încovoiat cât mai mult, Mike dădu ocol timoneriei, trecu de cambuza alăturată şi ajunse pe puntea de la pupa. Îşi îndreptă trupul, deschise o uşă îngustă şi trecu peste pragul înalt.

Se afla într-un vestibul strâmt, din care o uşă ducea spre cambuză. Cu precauţie o deschise. În capătul celălalt al eambuzei, la dreapta lui, la o distanţă de trei paşi, se afla o altă uşă, lăsată deschisă, şi care ducea spre timoneria în care-şi făcea de lucru căpitanul. Mike intră în cambuză, tălpile lui de cauciuc nefăcând nici un zgomot-pe plăcile de oţel nervurat ale pardoselii. Tot silenţios, închise uşa în urma lui. Imediat la stânga se afla o altă uşă. Era deschisă şi fixată aşa cu ajutorul unui dispozitiv cu colbutor prins la marginea de jos.

Păşi tiptil în coridorul întunecos de dincolo de ea şi înainta rapid spre scara de tambuchi, ce ducea către cabinele de sub punte. O coborî dintr-un salt, aproape neatingând treptele.

La capătul de jos se opri şi ascultă. Nu se auzea nici un zgomot. Se afla în coridorul prin care se ajungea la cabina căpitanului; existau însă şi alte uşi. O împinse pe prima. O scurtă privire aruncată asupra celor două cuşete răvăşite îl

lămuri că încăperea era o cabină de-a echipajului. O părăsi, lăsând uşa cu arc să se închidă singură, şi o deschise pe următoarea. Înjură printre dinţi — era tot o cabină strimtă, cu un miros uşor fetid de aşternuturi neaerisite.

A treia uşă pe care o încercă era încuiată. Răsuci clanţa şi se propti cu umărul în ea. Nu obţinu nici un rezultat. O abandonă şi se năpusti în cabina căpitanului. Patul nu era făcut, dar, în afară de asta, totul fusese aranjat în ordine. Numai mirosul de colonie stăruia puternic în aer. Procedând acum foarte rapid şi renunţând la orice precauţie, Mike începu să tragă afară sertarele pline ochi ale biroului. Scoase conţinutul şi-l aruncă pe cusetă. Nu dură nici patruzeci de secunde până se convinse că nu existau nici un fel de chei. Înjurând iarăşi, se întoarse şi alergă spre capătul de jos al scării de tambuchi, de unde pornea o altă scară, coborând spre sala maşinilor.

Pe o navă mică, sala maşinilor este strimtă şi închisă, dar, de obicei, e cel mai ordonat loc de pe vas. Nici aceasta nu făcea excepţie. Dotarea se asemăna cu multe altele pe care le văzuse — o sumedenie de ţevi vopsite în culori primare vii şi, într-un colţ lângă scară, un banc de lucru. Se duse spre banc şi începu să deschidă sertarele de sub el. Băgă mâna într-al doiiea şi scoase o rangă.

Patru secunde mai târziu, înfigea capătul plat al acesteia în canatul uşii cabinei încuiate, chiar deasupra zăvorului. Apucând-o cu ainâiulouă mâinile, apăsă cu toată puterea. Zăvorul trosni şi uşa se dădu de perete. Rămase gâfâind şi clătinându-se pe picioare. Vârî ranga într-unui din buzunarele de pe coapsă ale salopetei sale şi intră în micuţa cabină. În capătului cel mai îndepărtat se afla un stelaj încărcat cu puşti automate. Suprafeţele lor unsuroase luceau slab în lumina ce pătrundea prin uşa deschisă. Sub stelaj văzu un dulap metalic, semănând cu un fichet de birou. Intră în cabină şi deschise dulapul. În sertarul de deasupra găsi şase arme manevrabile cu o singură mână, iar pe pardoseală — cutii de carton cu

gloanţe. Luă una din arme şi scotoci prin cutii până nimeri muniţia de calibru corespunzător. Rupse în grabă cutia şi începu să încarce revolverul.

Bănuiala lui, bazată pe afirmaţiile răzleţe acumulate, se dovedise corectă. Se zvonea insistent că toate vasele libiene şi echipajele lor erau considerate ca fiind cvasimilitare. Într-o ţară în care teama de o lovitură de stat era o preocupare constantă şi îndreptăţită, multe grupări — poliţia, marina comercială, vama — făceau parte dintr-un fel de miliţie; înarmată şi oricând gata să apere regimul în caz de nevoie.

În momentul de faţă, nevoia lui Mike era mai mare decât cea a regimului. Vârî gloanţele în revolver," mânuind cu stângăcie arma nefamiliară, şi reuşi s-o închidă la a doua încercare. Şi-o puse într-unui din încăpătoarele sale buzunare şi închise capsa acestuia.

Îşi privi îmbrăcămintea. Croiala salopetei urmărea confortul şi înlesnirea mişcărilor — era largă şi plină dc buzunare. Greutatea armei o făcea să atârne puţin, dar atâta vreme cât el nu se va ghemui, întinzând prea mult materialul, nimic nu va trăda prezenţa revolverului. Sfâşie o bucăţică de carton din cutia de muniţii şi ieşi din cabină. Oprindu-se în dreptul ei, împături foarte strâns fâşia de carton, o ţinu lângă uşorul uşii şi trase zdravăn batantul peste ea. Pana improvizată avea să fixeze îndeajuns de bine uşa, în eventualitatea unei atingeri întâmplătoare.

Se duse spre tambuchi şi urcă scara în goană. La intrarea în cambuză se opri să asculte. Auzea zgomotele slabe produse

de căpitan, care umbla prin timonerie, destul de departe de uşă. Păşind cu grijă maximă, străbătu cambuza şi crăpă uşa care dădea spre puntea de la pupa. Infiorându-se sub brusca rafală de vânt, ieşi precaut* pe punte. Se ghemui sub nivelul ferestrei şi amortiza cu vârful degetelor închiderea uşii, sperând că vârtejul de vânt pătruns în cambuză să nu zgândăre curiozitatea căpitanului. Mai rămase aşa ghemuit

câteva clipe, spre a-şi recupera forţele. Gâfâia şi inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Aprecie că nu stătuse mai mult de două minute. Din cambuză nu se auzea nici un zgomot. Tot cu trupul aplecat, pentru a nu depăşi nivelul ferestrelor, se întoarse şi porni să-şi reia munca de cărăuş.

Ceva îl izbi peste şale cu o forţă teribilă. Icni şi, poticnindu-se, căzu în genunchi.

— Nu mişca, ticălosule!

Capitolul 23

I w like lăsă să-i cadă povara pe lângă peretele cambuzei, ţinându-se cu o mână de coaste. Încă respirând cu greutate, se întoarse pe jumătate, cu faţa spre agresorul său. Şocul provocat de vederea lui Pat, care-i rânjea cu răutate, dură doar o fracţiune de secundă. Apoi începu să-şi calculeze şansele.

Antipatia pe care i-o inspira Mike îl făcea pe Pat să nu fie atent. În loc să stea la o distanţă mai mare de un pas, astfel încât să aibă spaţiu de mişcare, venise aproape de tot, încântat să-i înfigă ţeava revolverului în şira spinării.

Mike-se strâmbă de durere şi-şi îndreptă puţin trupul, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, pentru a-şi recăpăta echilibrul. Pat era un.bărbat înalt, vânjos şi mătăhălos. Dar nu era în formă şi niciodată nu fusese sprinten. Depla-sându-se imperceptibil, Mike se pregăti să se răsucească brusc spre el. Era convins că v"a fi destul de rapid pentru a înşfăca revolverul mai înainte ca Pat să reacţioneze şi să-l împuşte. O scurtă clipă, apăsarea revolverului îl făcu pe Mike să şovăie, în momentul acela, la vreo doi iarzi.de el răsună un alt glas:

— Nemernicule! t

Uimirea îi fu aproape tot atât de mare ca disperarea, şi orice intenţie de a-l ataca pe Pat se evaporă. Se rezemă iar de

perete şi se întoarse spre dreapta. Mary apăruse de după o barcă de salvare legată pe punte. Alături de ea era Randall. Amândoi ţineau în mână arme îndreptate spre abdomenul său.-Mary vorbi din nou. Ochii îi aruncau fulgere; se îneca de furie:

— Ticălos murdar şi trădător! Jigodie ce eşti! Informator nenorocit!

Veni mai aproape, până.ce faţa nu-i mai fu despărţită de-a

lui decât de vreo zece inchi, şi-l scuipă. Nu era o împroşcare

de picături fine, ci un jet de salivă expert şi gros, ceva ce o fată

poate învăţa pe străzile dosnice ale Belfast-ului. Îl nimeri pe

Mike în ochiul stâng. Simţi cum scuipatul începe să-i alunece

din ce în ce mai repede în jos, pe obraz. - v.

— Hcllo, Mary. Mă bucur că te văd.

Îşi duse batista la faţă şi'zâmbi -— un zâmbet crispat, resemnat —- şi adăugă: " — Ce veşti aduci? Pat îşi retrase pistolul şi i-l înfipse iar în spinare, făcându-l să tresară.

— Nu fă pe deşteptu', musiu. Pune-ţi mâinile pe cap. Cu o privire sardonică spre Mary, Mike se conformă.

Cfjntinuâhd să-şi ţină revolverul apăsat în spinarea lui, Pat se aplecă şi-i pipăi şoldurile. Scoase un mormăit. Mike îi simţi răsuflarea în ceafă. Pat descheie capsa şi trase afară din buzunar revolverul. Apăsarea din spinarea lui Mike încetă când Pat se. retrase cu un pas", continuând să-l ţină sub ameninţarea armei. Grăsanul rânji sarcastic şi i se adresă lui Randall:

— De unde dracu-a făcut rost de asta, Dumnezeule mare? Randall arăta de parcă sugea o lămâie.

— De acolo, de jos. (Arătă cu bărbia către timonerie. Era un gest care cuprindea aproape întreaga ţară.) -—Toţi au pistoale. Probabil au dedesubt un întreg arsenal. Hai să

mergem.

Pat îl îmbrânci pe Mike cu brutalitate.

— Mişcă! Mergi în urma lui Jack. Mary dădu din cap şi interveni;

— Nu le spune nimic în arabă ăstora cu cârpe pe cap, O.K.? Dar nouă vorbeşte-ne. Zâmbeşte. Poartă-tc firesc.

Ochii lui Mike nu clipiră când îi adresă un alt zâmbet scurt dar strălucitor. Îşi potrivi mersul cu cel al lui Randall, la trei paşi în urma lui, şi acesta-! conduse pe lângă timonerie şi în lungul punţii, până la pasarelă.

Pe chei îi întâlniră pe marinarii libieni care, acum că Randall nu-i mai muştruluia, îşi încetiniseră ritmul de muncă, părând mai curând să taie frunză la câini. Când libienii se detaşară din pâclă, Mike văzu cum Randall îşi îndeasă revolverul într-un buzunar, şi bănui că, în spatele lui, Pat şi Mary făceau acelaşi lucru. Pentru ci era important să nu le trâmbiţeze libienilor propriile lor dificultăţi. Şi aşa aveau probleme cu credibilitatea, fără a mai risca să se raporteze la Tripoli că irlandezii începuseră să se împuşte între ei.

Silueta lui O'Keefe apăru întunecată prin ceaţă, stând lângă Land Rover-ul care-i adusese pe Pat şi Mary. Nu-şi acoperise faţa cu nimic. Trăsăturile îi erau impasibile, ca şi cum n-ar fi fost conştient de praful care-i biciuia ochii şi încerca să-i pătrundă în urechi şi-n gură.

Pat aruncă o privire rapidă în jur, să se asigure că libienii nu se mai vedeau. Încredinţându-se că nu putea fi observat de ei, scoase revolverul pe care i-l luase lui Mike şi-l ridică triumfător.

— L-am prins pe ticălos taman la timp. Îşi făcuse rost de ăsta! zise fălindu-se.

O'Keefe dădu din cap, fără măcar să se uite la armă. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Mike. Veni spre el şi, cu toată forţa, îi trase un pumn în nas. Mike se împletici, aproape căzând peste vehicul. Fusese o lovitură cumplită. Încovoindu-şi umerii, îşi

duse mâinile la faţă, uimit de forţa individului.

Ochii îi lăcrimau, orbindu-l pentru moment. Îşi scuturǎ capul, încercând să-şi limpezească vederea. Din nas îi curgea sânge, ce i se prelingea printre degete. O furie, nebună puse stăpânire pe el. Îşi îndreptă trupul, rânji dezgolindu-şi dinţii, şi-şi încleşta pumnii, gata să se năpustească asupra lui O'Keefe, care stătea în faţa lui, aplecat uşor din şale. Braţul drept al acestuia era îndreptat spre Mike, ţintindu-l cu un revolver. Cel sting 'âi susţinea antebraţul drept, într-o poziţie fermă. În spatele lentilelor colorate, ochii lui fixau fără să clipească un punct în centrul pieptului lui Mike. Acesta ştia că, undeva în stânga lui, Pat îşi ţinea şi el revolverul gata pregătit.

Îl străfulgera o senzaţie de uimire, constatând ciudata simplitate a situaţiei. Avea să moară. Chiar acum. Furia i se risipise, lăsând în urmă doar un vid, un copleşitor sentiment de dezamăgire. Dăduse greş faţă de Allix, faţă de copilul lor. Şansa lui existase şi pierise acolo, la vilă, iar el o ratase. Lăsă să-i cadă mâinile pe lângă trup şi stătu drept, urmărind cu privirea cum se încordau degetele lui O'Keefe.

— Opreşte-te!

Glasul lui Mary era poruncitor, aproape un strigăt. O'Keefe îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Ce-ai zis?

— Nu-l împuşca!

'.. O'Keefe îşi reântoarse privirea spre Mike, cu o expresie de. dispreţ plin de răbdare.

— De ce? Este un informator. Un porumbel-momeală'. Întotdeauna-i împuşcăm pe porumbeii ăştia.

I se adresă lui Mike, zâmbindu-i şi vorbindu-i pe un ton raţional, ca şi cum un om de lume ca el avea săânţeleagă, cu siguranţă. Mike nu replică, mulţumindu-se să-şi aţintească asupra lui ochii plini de ură.

l Joc de cuvinte intraductibil. În lb. engleză, expresia stool-pigeon (porumbel-momeală) are şi sensul de informator,

denunţător, (n.t.)

— Da, ştiu, zise Mary, privind în jur, să'se asigure că libienii nu apăruseră, devenind martori la scenă.

Nu se zăreau nicăieri, odihnindu-se probabil în relativul adăpost al calei. Mary continuă:

— Uite ce-i, Harry. Am fost trimisă aici cu anumite instrucţiuni. Oamenii din Dublin trebuie să ştie cine-i ticălosul. Trebuie să ştie ce anume a putut transmite până acum.

Îl fulgeră pe Mike cu o privire înveninată şi adăugă:

— Afurisitul de spion dublu deţinea descrieri, adrese, câteva schiţe ale dracului de bune. Trebuie neapărat să ştim dacă mai deţine şi alte date.

— Păi, întreabă-l.

Fata scutură din cap şi arătă iar cu mâna către spate. Acum libienii se auzeau umblând pe punte, reluându-şi căratul.

— Nu aici. Ceva mai sus sunt nişte colibe. Pat şi cu mine îl ducem acolo.

O'Keefe se uită la ceas.

— Renunţă. Eu sunt cel care dă ordine celor din Dublin, nu ei mie. Dacă nu plecăm de-aici, toată drăcia aia o să sară-n aer cu noi cu tot.

Mary protestă iar:

— Ascultă, Harry, materialele pe care le avea ticălosul ăsta puteau să facă să sară-n aer toată operaţiunea. Ar fi putut da înapoi cu patruzeci de ani întreaga mişcare. (Vocea îi căpătă o intonaţie de implorare.) — Noi suntem generaţia viitoare, Harry. Nu vrem să ne întoarcem la ceea ce era când aţi început voi. Vrem să păstrăm ceea ce-aţi câştigat voi prin luptă, să construim mai departe, peste ceea ce aţi dădit tu ş[Jack şi ceilalţi; nu să luăm iar totul de la început. (âi atinse braţul cu mâna.) — Tu şi Jack continuaţi cu ce aveţi de făcut. Nu vom lipsi mai mult de un sfert de oră.

Se întoarse spre Mike, spunând cu un surâs de gheaţă:

— Un individ cu un glonţ în gleznă nu te lasă prea mult să-i aştepţi răspunsurile. (Surâsul i se accentua.) — Mai ales când ştie că următorul va fi în organele genitale.

Zâmbi din nou — un zâmbet larg, dar lipsit de orice urmă de veselie, şi care dispăru brusc. Îi făcu semn cu capul, apoi arătă cu bărbia către Land Rover.

— Urcă! "

Mike ezită. Din stânga lui, Pat îl lovi cu răutate în partea laterală a genunchiului.

— Mişcă, fir-ai tu al dracului!

Cu o privire plină de ură către Pat, Mike urcă încet în jeep.

Când ajunseră la colibe, Mary coborî prima, având grijă ca, părăsind scaunul de lângă şofer, să nu-i tremure nici o clipă arma sub ameninţarea căreia îl ţinea pe Mike. Pat îşi zvârli picioarele afară din vehicul, pregătiridu-se să sară jos, în urma ei. Fata îl reţinu, punându-i o mână pe coapsă.

—- Nu, Pat.. Mă descurc eu cu nemernicul ăsta. Rămâi aici şi stai de pază. Dacă Jack şi Harry l-au lăsat să-şi procure un revolver. Dumnezeu ştie de ce altceva mai sunt în stare. Şi arabii ăia mă fac să mă simt nervoasă. Este foarte probabil să fi văzut ceva din cele ce s-au petrecut acolo — şi n-ar fi pentru prima dată când am avea necazuri cu nişte „nevinovaţi marinari libieni".

Pentru Pat, aluzia era clară. Cu câţiva ani în urmă, un spion

al Mossad-ului infiltrat în echipaj denunţase un vas care

transporta o încărcătură de arme destinate Provocatorilor din

Aripa Provizorie. Englezii o scufundaseră cu puţin în afara

apelor teritoriale irlandeze, la bord fiind şi trei conducători

de frunte ai mişcării: Acela fusese incidentul în urma căruia

fusese trimis Pat ca om de legătură permanent. Cam împotriva

voinţei, se lăsă să cadă iar pe scaunul său. t

Mary se întoarse spre Mike şi-i făcu semn cu revolverul.

— Intră!

Era nevoită să strige pentru a acoperi vuietul vântului care se învârtejea în jurul construcţiilor în ruină.

El deschise uşa colibei. O rafală de vânt i-o smulse din mână şi o trânti, scrâşnind în balamalele ei ruginite. Făcu un pas în interiorul colibei.

— Intră ca lumea!

Mary îl aşteptă până mai înainta câţiva paşi şi abia apoi intră şi ea în colibă, închizând uşa. După furia vijeliei de afară, interiorul le păru o clipă ciudat de liniştit. Rămaseră depărtaţi la patru iarzi, supraveghindu-se unul pe celălalt. Mike o privea, evaluându-şi şansele, calculând în minte distanţele. Îşi desfăcu puţin picioarele, pregătindu-se să pună în practică un gând pe care încă nici nu şi-l precizase.

Mary scutură din cap.

— Nu, să nu faci asta. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să-ncerci. Reuşeşte numai la televiziune, şi acolo gloanţele nu sunt adevărate, iar „răii" nu se pricep să tragă bine. (âşi agită uşor revolverul.) — Astea sunt. Şi eu am o experienţă bogată.

El ridică din umeri şi zâmbi dispreţuitor.

— Vasăzică, eşti o doamnă foarte primejdioasă. Pentru ce dracu m-ai adus aici? Puteai la fel de bine să-l laşi pe Harry să mă împuşte-acolo. N-am nimic de spus.

Mary nu-i luă în seamă remarca., Ochii ei strălucitori şi frumoşi îi scrutară chipul.

— Vei avea. Mai întâi, cine eşti? Pentru cine naiba lucrezi? înălţă iar din umeri şi-şi desprinse privirea de chipul ei,

ignorând-o.

Fata păşi spre Mike, întinzând braţul care ţinea arma până când vârful ţevii ajunse la un iard de el, ţintind sub pântece.

— Ai văzut cum gândeşte O'Keefe. Este foarte nerăbdător să plecăm. N-avem timp să ne sucim în loc, în vreme ce tu faci

pe eroul. Nu glumeam când vorbeam despre sfertul de oră. Îţi garantez că-n mai puţin de-atâta vei vorbi. Toţi vorbesc. Hai, pentru ultima oară — soluţia mai blândă. Pentru cine lucrezi?

Ridică încet capul, privind-o drept în ochi. Îşi amintea zilele petrecute împreună, cât trebuise să lupte împotriva' sentimentelor pe care începuse să le-aibă pentru ea, cât de

catifelată putea să-i fie faţa ovală când stătea calmă, încadrată de părul moale şi castaniu. Deodată, zâmbi şi scutură din cap.

— Las-o baltă, Mary, spuse cu glas răguşit. Nu mă poţi împuşca. Nu pe mine.

Superbii ochi îi fulgerară cu o privire de foc, fără să clipească.

Mary păru că înghite cu greu un nod. O singură dată. Trecu o secundă până vorbi din nou. Glasul îi era o şoaptă dură ca un diamant.

— Pune-mă la încercare, Michael.

Ceva în adâncul lui se transformă în fiere — o speranţă minusculă, de care nici măcar nu fusese sigur că există până în clipa în care pierise. Odată cu ea îi muri şi zâmbetul. Acum, orice-ar fi spus, era totuna. Cuvintele ei către O'Keefe exprimaseră adevărul... Cine ştie cum, îi găsiseră dosarele. Aflaseră că văzuse prea multe chipuri, cunoştea prea multe locuri ca să-l mai lase să trăiască. Pentru ea era simplu: nu avea altă alegere decât să-l ucidă. El putea tot atât de bine să-i spună ce voia ea să audă şi apoi s-o lase să-şi facă treaba.

— MI 5. Am întâlnit pe cineva, când lucram în Arabia Saudită. Sunt câţiva ani de-atunci. Un om care lucra la ambasadă. I-am spus câte ceva despre tatăl meu. Când m-am întors în Anglia, am primit un vizitator, un individ care dorea să ştie dacă mă interesează să-i ajut. Să mă infiltrez în clica voastră. Pentru regină şi pentru patrie.

Rosti ultimele cuvinte cu un râs amar, luându-şi privirea de la ea.

Un glonţ zdrobi scândura peretelui la câţiva inchi de capul lui. O aşchie de lemn îi sfâşie obrazul. Se clătină şi-şi duse mâna la faţă, fără să-l doară prea rău, dar mânios pe el însuşi din cauza strigătului de uimire şi durere care-i scăpase.

Profitând de moment, Mary înainta şi, cu sânge rece, îl izbi cu putere între picioare. El se clătină şi se prăbuşi greoi lângă perete.

Deodată se auzi un şuier de vânt, când uşa se deschise larg, şi amândoi se întoarseră spre ea. În prag stătea Pat, cu ochii plini de furie. Batista îi alunecase de pe faţă, iar pumnul lui uriaş ţinea strâns pistolul. În ciuda durerii, Mike izbucni în râs la vederea lui — acum puteau să se bată, care dintre ei să-l împuşte.

Chipul lui Mary exprimă un profund dispreţ.

— Pat!

Grăsanul nu-i răspunse. Ochii îi erau fixaţi asupra lui Mike. Pielea brăzdată de' vinişoare de pe obrajii lui devenise violacee. Tremura de furie dezlănţuită. În aer plutea omorul, şi voia să participe la acţiune.

— Nu ciripeşte, ticălosul? (Vorbise mai curând pentru el însuşi decât pentru Mary.) — O să-l fac eu să spună tot. Pe urmă-l lichidez pe nemernic.

Se apropie cu un pas de Mike, care încă mai zăcea ghemuit lângă perete, cu mâinile încleştate pe vintre. Se aplecă şi-i rânji cu răutate. Durerea pe care i-o citea pe faţă părea să-i placă. Mike îi zâmbi, un zâmbet de suprem dispreţ. Cu zâmbetul încă pe chip, îşi repezi braţul.ântr-o arcuire scurtă.

Îl nimeri pe Pat de-a curmezişul buzei superioare. Din carnea desprinsă ţâşni sângele. Pat se trase înapoi împletindu-se, urlând, şi aproape îşi pierdu echilibrul. Evită căderea prinzându-se de canatul uşii. Fu din nou ţeapăn pe picioare mai înainte ca Mike să fi reuşit altceva decât să se ridice de jos. Pat făcu un singur pas înainte şi ridică pistolul.

Trei împuşcături răsunară atât de repede una după alta, încât reverberarea lor pe acoperişul metalic se contopi într-un singur ecou. Mike sesiză mirosul de praf de puşcă şi auzi nişte gemete; totodată simţi durerea arzătoare dintre coaste. AvU nevoie de una sau două secunde pentru a-şi veni în fire şi a şti că nu aşa arată moartea. Strâmbându-se de durere, privi încet în jurul său.

Mary stătea ghemuită în prag, cu spatele spre el. Trase două focuri rapide către ceva din afara colibei. Peste ecoul împuşcăturilor şi vuietul vântului, Mike auzi zgomotul unui motor. Înjurând, Mary se ridică în picioare şi, ţinând pistolul în jos, pe lângă coapsă, închise uşa şi se duse la Mike. Acesta se săltase în genunchi. Fata se opri la o distanţă de o jumătate de iard şi privi în jos, spre el. Evenimentele din ultimele câteva minute păreau să-i fi stors'toată vlaga. Avea o expresie rătăcită şi totodată de uşurare, asemeni unui om care a purtat prea îndelungată vreme o grea povară şi, în sfârşit, scapă de ea. Când vorbi, vocea îi era abia audibilă.

— Te întreb iarăşi: pentru cine dracu lucrezi?

— Ţi-am spus. Pentru englezi. MI 5, îi răspunse printre dinţi.

Ea scutură din cap.

— Gogoşi, Michael. Nu eşti din MI 5.

Se lăsă pe vine în faţa lui, balansând revolverul între coapse. Cu o mârtă îşi sprijinea bărbia. Părea epuizată.

— Ce te face să fii atât de sigură?

Din spatele mâinii, glasul i se auzi ca un mormăit obosit:

— MI 5 n-a reuşit niciodată să infiltreze ca lumea printre Provocatorii din Aripa Provizorie decât o singură persoană, (âşi ridică privirile spre el şi-i zâmbi, sfârşită.) — Şi aceea sunt eu.

Capitolul 24

TT

I inlp de câteva secunde, singurele zgomote ce se auzeau

în colibă, fură vaietul năvalnic al vânt ului.şi şuieratul nisipului ce mătura tabla acoperişului. Mike se ghemuise pe călcâie, cu spinarea sprijinită de perete. Printre degetele mâinii cu care-şi apăsa coastele, în partea stingă a pieptului, se prelingea sânge. Se uita fix, prosteşte, la chipul din faţa sa. Încetul cu încetul începu să râdă. Râsul se intensifică până când un junghi ascuţit de durere îl făcu să se înece într-un geamăt.

—- Oh, l:; naiba! gâlâi, clătinând din cap. Binc'nţeles. Tu eşti aceea. Treaba se face din interior. Tu eşti informatorul.

Ea confirmă printr-o aplecare a capului, zâmbindu-i cu o jumătate de surâs.

— Eram: Pân-ai venit tu şi s-a ales praful.

Se;.scutură şi deveni iar vioaie.'întinse braţul şi-i dădu la o parte-mâna cu care-şi acoperea coastele.

— Repede, dă-mi voie^să mă uit la ce ai acolo, îngenunche şi-şi înclină capul, examinârid rana. Mike îşi

Înăbuşi un geamăt când ea îl atinse CU degetul, iară Ui'nm uC blândeţe. Mary se trase înapoi şi făcu o grimasă.

— Nu mă pricep deloc la chestii dintr-astea, dar aş zice că glonţul ar putea fi încă înăuntru.

Se aplecă şi-şi luă geanta, care, în toată acea agitaţie, alunecase pe jos. Scotoci înăuntru şi scoase un teanc de şerveţele de hârtie.

— Uite. Asta-i tot ce pot face.

— Mulţumesc..

Mike îşi apăsă şerveţelele pe rană, încercând să oprească sângerarea.

— O să-ncerc să mă-napoiez.

Ridică brusc privirile spre ea. Deja pusese mâna pe clanţa uşii.

— Mmm? Unde naiba te duci?

— La ticăloşii ăia. S-ar putea să-i mai prind până pleacă.

— Stai aşa! îi spuse, încercând să se ridice în picioare. Dă-mi mina.

— Ce vrei să aaci? ' îi vorbea peste umăr, strigând pentru a putea acoperi mugetul vântului, mai puternic de când deschisese uşa. Cu mari eforturi, se săltă de jos fără ajutorul ei.

— Vin cu tine. Şi eu îi vreau pe nemernicii ăia. Pentru ce altceva îţi închipui că mă aflu aici?

Ea scutură din cap şi-i zâmbi crunt.

— Aveam de gând să te întreb asta. Dar nu acum. Şi n-am nevoie să mă ajute un infirm — indivizii aceia sunt nişte profesionişti.

Cu trăsăturile schimonosite de durere, el se duse spre uşă şi, într-un gest blând, îi puse o mână pe umăr.

— Vin şi eu, Mary, fie că-ţi place, fie că nu. Uite, pot să merg. Nu te voi obliga să mă aştepţi. Oricum, pe furtuna asta nu vei înainta prea repede.

Mary mai şovăi CÂtCVS clipe, măsurându-l cu privirea. Apoi ridică din umeri şi-i zâmbi silit.

— Î-hâ. Se pare că, până la urmă, tot vei face aşa cum vrei. Făgăduieşte-mi, însă, că dacă se lasă cu împuşcături, te arunci la pământ şi rămâi acolo, O.K.?

El salută milităreşte şi rânji. Batista încă îi mai era înnodată în jurul gâtului, Şi-o trase peste faţă şi spuse:

— La drum!

Lumina soarelui aproape pierise, şi puţinul care rămăsese din ea învăluia totul într-o pâclă groasă şi roşiatică, prin care nu puteau vedea la mai mult de câţiva iarzi în faţa lor. Aproape acoperindu-şi ochii cu mâinile, spre a-i feri de biciuirea vântului încărcat cu nisip, ieşiră din colibă.

Înaintau cu grijă, ţinându-şi privirile pe terenul din faţa lor şi sondând nisipul cu piciorul, încercând prin vedere şi pipăit să găsească pietroaiele pe jumătate îngropate care marcau poteca. Nisipul pe care-l dădeau la o parte se învolbura şi zbura în jurul picioarelor lor, spulberat de puterea vântului.

Mike fu primul care zări colţurile regulate ale unuia din blocurile de piatră, depăşind cu un inch nisipul din jurul lui. Strigă către Mâry, doar la vreun iard departe de el. Vijelia îi acoperi cuvintele, astfel că fata nu-l auzi. Întinse braţul şi o prinse de mână. Aplecându-se spre ea, îi strigă în ureche:

— Acolo! Ala e! Hai să mergem să-i prindem pe ticăloşi!

Cotiră la dreapta, spre nord, şi porniră în lungul potecii, urmărind-o piatră de piatră. De câteva ori crezură c-au pierdut-o. Atunci, unui din ei stătea în loc, iar celălalt mergea în cerc, nedepărtându-se decât atât cât să se poată încă vedea. Dacă după o rotire completă nu găseau pista, cel dinfâi începea să deseneze cercuri în jurul celuilalt. Având grijă ca persoana rămasă pe loc să stea mereu cu faţa în aceeaşi direcţie şi numărând paşii, reuşeau să acopere un teren destul

După una dintre aceste manevre, se pomeniră pe o porţiune de pistă care, nu se ştie cum, rămăsese relativ intactă. Aici putură să grăbească pasul, aproape alergând, la nici o jumătate de iard unu! lângă altul. Durerea din coasta lui Mike era cumplit de chinuitoare. Scrâşni din dinţi şi strigă către Mary:

— Ascultă, dacă tu eşti din'MI 5, e ceva.ee nu pricep. Treaba aia pe care-am făcut-o, la magazinul Selfridge's — bomba. Am fi putut ucide zeci dc copii.

Îi aruncă o scurtă privire şireată înainte de a-şi reântoarce atenţia asupra potecii denivelate.

—, Am fi putut — dar n-am făcut-o. Locul era practic pustiu în momentul în care-a explodat.

Mike gâfâia. Durerea îi comprima pieptul, tăindu-i răsuflarea, îşi încetini paşii, redueându-şi viteza aproape la aceea a unui"mers obişnuit, şi se uită spre ea cu o expresie de neîncredere şi oroare. O vedea din profil. Pe chipul ei se ghicea o umbră de surâs.

— Isuse! Toţi lucraţi chiar atât de murdar? Oamenii tăi

erau gata să te lase să mergi atât de departe numai pentru a-ţi păstra acoperirea? (ân ochii lui, dispreţul se lupta cu durerea şi cu neputinţa de a crede.) — Bomba Frontului pentru Eliberarea Animalelor a fost un noroc nesperat. Fără neghiobii ăia, acolo ar fi avut loc un adevărat masacru.

Mary îi aruncă iar-o privire scurtă, cu o expresie de amuzament şi milă. Îşi scutură din nou capul.;— N-a fost nici un noroc, Mike.

El se opri brusc. Lăsă în jos mâna cu care-şi apăsase coastele, dând drumul pachetului.de şerveţele îmbibat de sânge, devenit acum inutil. Pe.deasupra batistei, ochii i se măriră.

— Nu erau cei de la Eliberarea Animalelor? Eraţi voi?,Se opri şi ea, întoreându-se cu faţa spre Mike. Zâmbea,

CU bl!ZS'e strânse spre a se feri de nisip.

— Ba da, ci erau. Şi da, noi eraili. -

Văzându-i perplexitatea, zâmbetul i se accentua.

— Aşa este. Noi eram. Şi erau şi cei din ALF. Ai auzit vreodată ca ALF-ul să fi făcut ceva cu adevărat rău? Că ar fi rănit pe cineva? (Clătină din cap.) — Bineânţeles că nu. Decât poate o dată sau de două ori, când cine ştie ce mică grupare de fanatici a luat-o razna.

Îşi îndreptă din nou privirea spre drum, şi-i atinse braţul.

— Haide, trebuie să înaintăm.

Îşi reluă fuga, iar el se luptă să ţină pasul în urma ei. Abia reuşea să-şi păstreze echilibrul. Rana zvâcnea puternic şi pierderea de sânge îi dădea o senzaţie de ameţeală. Împleticindu-se, ajunse alături de ea.

— Şi ce-a fost cu celelalte bombe ale lor? Cele incendiare, şi tot restul?

Mary îi strigă peste umăr:

— Haida-de! Nici una de felul ăsta nu face o reală stricăciune. Câteva grame de fosfor în buzunarul unei haine de blană,

, o bombă care explodează în coşul de gunoi dintr-un laborator la ora trei noaptea... Cu siguranţă, nici o organizaţie cât de cât serioasă n-ar fi în halul ăsta de incompetentă. Şi ce mare lucru, să evacuezi o clădire asupra căreia trebuie să ne concentrăm atenţia, fără a stârni bănuielile nimănui? (Izbucni în râs.) — Avem în acţiune şase grupuri dintr-astea. Îţi aminteşti de „Brigada Mânioasă"? Asta se petrecea puţin înainte de a veni eu, dar cu povestea aceea reuşiseră să-i facă pe ziarişti să le ciugulească din palmă. Le plăcea: „ameninţarea anarhiştilor împotriva civilizaţiei, aşa cum o cunoaştem".

— Şi nimeni din presă n-a înţeles-o? Mary râse de-a binelea.

— Glumeşti? Oricum, practic jumătate din ziarişti ne lăsau pe noi să le scriem materialele. Dar nu asta-i problema. Grupurile sunt reale. Există cu adevărat. Noi doar le conducem.

Mike se împiedică de marginea unui bloc de piatră, poticnindu-se şi căzând în nisip cât era de lung. Durerea rănii îi smulse un răcnet. Mary se opri şi, cu destulă brutalitate, îl smuci, cât să se ridice în picioare. Rămase câteva clipe sprijinit.de ea. Pânza pantalonilor, îmbibată de sânge, i se lipea de picioare. Respira gââât.

— Poţi merge mai departe? Nu te-aştept!

Mike stătea cu chipul crispat într-o grimasă care-i dezgolea gingiile. Cu o mână îşi comprimă rana. Valul de durere scăzu în intensitate. Îşi trase înapoi umerii şi-i eliberă braţul. Se clătină câteva clipe, căutându-şi echilibrul, cu grija exagerată a unui om beat.

— Hai să mergem, şopti.

O vreme, îşi continuară drumul în tăcere. Poteca dispăruse iar, şi se împleticeau prin nisipul afinat. Mike îşi târşâia picioarele prin materialul alunecos, abia fiind în stare să le ridice îndeajuns pentru a face un nou pas. Numai faptul că Mary era obligată să tot îngenuncheze, aproape din doi în doi

iarzi, pentru a scormoni nisipul în căutarea urmelor potecii, îi îngăduia să nu rămână mult în urma ei. Nicăieri nu se vedea vreun semn al trecerii Land Rover-ului, care să-i fi putut ghida. Dârele roţilor lui, ca şi urmele propriilor paşi, fuseseră-şterse în câteva secunde.de sălbăticia vântului.

La un moment dat, Mike se lăsă într-un genunchi alături de Mary, bucuros că avea prilejul să se mai odihnească în timp ce ea se târa iarăşi prin nisip.

— Dar cum era cu arestările?

Neluându-şi ochii de la. nisipul în care-ţi afunda mâna până la cot, sondând, îi strigă peste umăr:

— Ce arestări?

— Oamenii din ALF. Unii au fost prinşi. Erau şi aceia doar de păcăleală? Şi procesele?

— Nu. Acelea sunt reale. Nici nu ţi-ar veni să crezi. De îndată ce se răspândeşte vestea, te şi pomeneşti cu „solicitanţi" care vor să se înroleze. În majoritate copii. Ţăcăniţi cărora le intră-n cap să ni se alăture. Îi acceptăm pe cei mai răi. În felul ăsta avem pe cine arunca pradă lupilor, din când în când, ca să menţinem credibilitatea acţiunii. Drăguţ, nu?

— Da. Dar e legal? Serviciile de securitate sunt cele care-i provoacă şi, pe urmă, arestaţi sunt nişte nenorociţi.

Mary strâmbă din nas.

— Nu-i luăm decât pe cei cu adevărat răi. $i-n felul ăsta îi ţinem departe de stradă, care-i strică şi mai mult.

El încă se gândea ce să-i mai replice când fata, scoţând un ţipăt, începu să scormonească în nisipul de la picioarele ei. Apoi privi în spate, unde se zărea un alt bolovan, spre a stabili alinierea cu cel tocmai descoperita Se ridică şi porni în goană.

— Pe aici!

Mike făcu eforturi să se scoale de jos. Deja n-omai vedea decât ca pe o umbră. Începu să alerge şi se uită la ceas. Căscă ochii mari de mirare. De când plecaseră din colibă trecuse aproape o oră..Alergă în pâclă, cu capul plecat, atent la

terenul din faţa lui. Pe Mary n-o mai zărea. O siluetă întunecată, detaşându-se brusc din ceaţă, îi opri răsuflarea şi-l făcu să se retragă un pas, împleticindu-se. În câteva clipe Mary fu lângă el, apăsându-i un deget pe buze: Se aplecă îndeajuns cât el să-i poată auzi şoapta:

— Idiotule! încă doi paşi şi-ai fi dat buzna-n mare. Arătă către un punct la un iard sau doi în faţa lui. Terenul

se sfârşea abrupt, pe creasta ascuţită a unei zidării. Dincolo de aceasta, la câţiva iarzi dedesubt, era apa — de aceeaşi culoare mohorâtă ca şi nisipul.

Navele fuseseră amarate în stânga lor, la o mică distanţă spre vest faţă de locul în care poteca ajungea la chei. Într-o tăcere absolută, cu Mary înainte şi puţin în dreapta lui Mike, merseră de-alungul cheiului, încordându-şi privirile în căutarea primului vas. Deodată, Mary scoase un şuierat de avertizare şi se trânti la pământ. Fără a.mai zăbovi să vadă în ce constă primejdia, Mike se azvârli şi el în nisip, în spatele ei. Se târî pe burtă până ajunse alături. — Ce se-ntâmplă?,

Fata îşi duse un deget la buze şi arătă ceva în faţa lor. Apărându-şi ochii cu o mână, se uită în direcţia indicată de ea, încordându-şi privirea printre pleoapele mijite. O potolire, momentană a vântului. subţie pentru -scurt timp pâcla. La zece paşi în faţa lor, Pat zăcea pe nisip, într-o poziţie neconfortabilă, pândindu-i. În mână ţinea un pistol, însă fără a-l strânge prea tare.

Rămaseră câteva secunde culcaţi unul lângă celălalt. Apoi, cu mare prudenţă, Mary se ridică în picioare şi înainta spre Pat. Faţa lătăreaţă a acestuia stătea cu gura căscată, iar ochii nu-i clipeau', părând că privesc înapoi, în lungul cheiului. Expresia nu i se schimbă la.apropierea ei. Mike veni după Mary şi, împreună, se duseră la el.

Mary se întoarse spre Mike, cu o grimasă de dezgust. O movilită se şi formase în jurul lui Pat, şi limbi de nisip începuseră să se întindă spre şalele şi până în ceafa lui. Picioarele îi erau pe jumătate îngropate. Pământul părea să-l

ceară, sugându-l. Nisipul se lipise într-un strat gros pe-stacojiul care-i colora gulerul şi părul.

Pat nu murise în urma împuşcăturii trase la noroc de Mary-, atunci când- fugise din colibă; cu rana pe care-o avea acum n-ar fi putut merge nici măcar un iard. Chiar şi Mike, care era total lipsit de experienţă în materie de revolvere, îşi dădu seama de semnificaţia urmelor de arsură de pe gulerul lui Pat. Glonţul fusese tras din imediată apropiere. Un singur foc la baza craniului, în ceafă. Bătrânuî Pat fusese excutat. De către un profesionist.'

Fără o vorbă, Mary se aplecă, luă revolverul din pumnul lui Pat şi i-l dădu lui Mike-» Mergând acum alături, atât de repede cât putea Mike, îşi continuară înaintarea în lungul cheiului, atenţi şi cu ochii la pânflă. Cu tot zgomotul vântului, se fereau să rostească vreun cuvânt. Amândoi ascultau cu auzul încordat, gata să prindă orice sunet — un picior izbindu-se de metal, un glas, sau vibraţiile unui motor. Nu auziră nimic altceva decât vântul si valurile ""«ii izbindu-se de betonul cheiului.

Văzură amândoi deodată prima imagine a navei — o umbră mai întunecată, înălţându-se deasupra lor. Depărtaţi la doi-trei iarzi unul de altul, se apropiară cu câţiva paşi de silueta neclară. Mike înjură — încet, dar distinct. Prin pâclă văzuse numele vaporului. Era vasul libian. O'Keefe amarase la est de el, mai aproape de poteca dinspre colibe. Pasărea îşi luase zborul.

Se opriră la picioarele pasarelei, încordându-şi auzul. Doar vântul urla în jurul suprastructurii. Mary urcă prima. Mike se trudea în spatele ei, sprijinindu se de balustrada din cablu gros. Revolverul din mâna lui îi dădea o senzaţie ciudată şi neplăcută. Scurta sa practică în tabăra de antrenament nu fusese suficientă pentru ari familiariza cu armele de foc. Aplecându-şi trupul, Mary deschidea drumul,, strecurându-se către partea din spate a navei, de-a lungul pasarelei înguste de pe latura punţii. Geamul timoneriei dărăpănate era pătat

cu stropi întunecaţi. Numeni nu mişca în spatele lui. Tot încovoiată, fata — se duse la uşă, urmată de Mike. Se opriră o clipă, având grijă să-şi ţină capul sub nivelul ferestrelor. Mary întinse mâna şi verifică pistolul lui Mike. Liniştindu-se în privinţa lui, puse mâna pe clanţă, se apropie mult de el şi-i şopti la ureche: — Eu intru.

Şi arătând cu bărbia spre revolver, adăugă:

— Ai folosit vreodată unul dintr-ăsta? Când el scutură din cap, ridică din umeri.,

— Nu-i greu. Dacă auzi împuşcături, intră şi tu şi trage în oricine altul în afară de mine, O.K.?

El dădu din cap în senul de confirmare.

— Bun, atunci să-i dăm drumul., Apăsă clanţa şi se repezi înăuntru.

În timonerie se aflau trei bărbaţi. Toţi ofereau privirii poziţiile inconfundabile ale morţilor. Căpitanul zăcea într-un colţ, departe de ceilalţi doi, dar legat de ei printr-o dâră de sânge, ca şi cum, după ce fusese împuşcat, îi mai rămăsese destulă viaţă-n trup cât să se târască până acolo. Mike şi Mary stăteau umăr lângă umăr, privind în jos, la libienii morţi. Fiecare dintre ei fusese împuşcat nu doar o dată. Petele.întunecate de pe geamuri erau sânge împroşcat. Contemplară masacrul câteva secunde. Cel care vorbi primul fu Mike, iar glasul său căpătase o nouă putere devenind presant.

— Mai sunt doi libâeni.

Se întoarseră şi, împreună, intrară în cambuză strâmtă. Pe soba de gătit bolborosea un ibric cu apă. Nemaiţinând seama de durerea provocată de rană, Mike se năpusti pe tambuchiul care ducea spre punte. Mary coborî şi ea scara abruptă, sărind uşor peste ultimele trepte şi ajungându-l din urmă, fără zgomot. Înaintară în lungul scurtului coridor slab luminat, verificând cu precauţie cabinele — fiecare cu propriul ei amestec de mirosuri combinate din aşternuturi, alimente, şi articole de toaletă.

Pe primul marinar îl găsiră în cabina de lângă arsenalul în care, ceva mai devreme, intrase Mike cu forţa. Zăcea pe cuşetă, cu capul lăsat pe spate, pe perne, şi cu ochii închişi. Chiar alături de pat, pe covorul uzat, se găsea o sticlă de after-shave cu un deget de lichid rămas pe fund. Mâna nenorocitului atârna moale lângă ea. Sângele cursese în râuleţe de-a lungul braţului, ca şi cum omul şi-ar fi purtat venele pe dinafară, şi îmbibase covorul şi cearşaful răvăşit. Nu se vedeau semne ale vreunei lupte.

Mary, cu trasaturile feţei crispate de scârbă, se uita de ia ţepii bărbii de cinci zile de pe obrajii libianului la sticla de pe pardoseală. Perplexă, îşi ridică sprâncenele. Mike scutură din cap, cu o strâmbătură, şi mimă gestul de a bea.

— Loţiune afterrshave? şopti ea, nevenindu-i să creadă. El confirmă, dând din cap.

— La bord nu-i îngăduit nici un alcool, aşa că ei recurg la chestia asta. Mă îndoiesc c-a simţit ceva.

— Nu-i otrăvitor? Mike ridică din umeri.

— Ai încercat să bei unele din băuturile alea vineţii, pe care le au depozitate în spatele barurilor de hotel? Hai să mergem, să-l găsim pe celălalt. v

In timp ce vorbea, vaporul se zgâlţâi. Balta de sânge care se adunase în jurul sticlei, pe pardoseala cu dale de plastic, tremură şi se desfăcu în râuleţe subţiri, răspândindu-se pe vreo zece inchi, după care fură absorbite de marginea zdrenţuită a covorului. Uitându-se la sânge, Mike se încruntă doar o clipă, apoi se întoarse şi ieşi din cabină. Ajunsese la capătul coridorului când,ân uşă apăru şi Mary.

— Unde,naiba te duci?

Îi răspunse fără a-şi întoarce capul:

— Sala maşinilor. Afurisitul de vapor se scufundă. Du-te şi vezi ce-i cu celălalt marinar!

Deschise o Uşă grea din dreptul lui şi dispăru.

Îşi potrivi vârful picioarelor în exteriorul barelor laterale scării şi-şi dădu drumul să alunece, frecarea- metalului pe

rană sporindu-i durerea.,Sări jos într-un strat de apă adânc de aproape cinci palme. Muşcându-şi buza până la sânge şi aplecându-se pentru a se feri de sumedenia de ţevi de deasupra, începu să scormonească printre conductele şi supapele vopsite în culori vii. Pe vremea când lucrase pe platforme petroliere din largul mării meşterise îndeajuns pe nave mici şi pe vasele care făceau aprovizionarea pentru a şti ce anume căuta. Pe dibuite şi pleoscăind, îşi croi drum prin spaţiul înghesuit, străduindu-se să ajungă în colţul sălii maşinilor. Apa îi crescuse până peste genunchi, îngreunându-i înaintarea şi ascunzând obstacolele. Piciorul i se agăţă sub ceva şi căzu în apă cât era de lung. Se chinui să se ridice, blestemând. Simţi sub tălpi cum nava se zguduie şi se afundă mai adânc.

Se izbi cu fluierul piciorului de unpbiect dur, dar aproape că nu băgă în seamă durerea, într-atât de nerăbdător era să ajungă în colţul în care vedea apa unsuroasă ce curgea dintr-un robinet deschis, părând că fierbe şi clocoteşte. Se caţără peste o şină joasă, apoi se opri şi răsuflă adânc, umplându-şi la maximum plămânii, apoi expirând, pentru a-i goli complet de aer.

Repetă de trei ori această, respiraţie intensă, luă o gură bună de aer şi dispăru sub apă.

Găsi marginile găurii din pardoseala sălii maşinilor, acolo de unde fusese scoasă placa de acoperire, şi se prinse zdravăn de ele. Apa de mare ce năvălea înăuntru ameninţa să-l împingă în sus, îndepărtându-l de gaură, iar vârtejul creat îi împiedica orice vizibilitate. Îşi potrivi mai strâns degetele unei mâini pe marginea orificiului, până se convinse că se ţinea bine, pe cât era cu putinţă; apoi dădu drumul mâinii celeilalte. Obligat să depună toate eforturile pentru a-şi menţine priza, începu să bâjbâie cu mâna liberă pe sub apă.

De trei ori fu nevoit să iasă la suprafaţă, plămânii arz.ându-i din cauza lipsei de aer. La cea de a patra încercare găsi ce căuta. Degetele i se strânseră în jurul conturului caracteristic al „filtrului", piesa componentă a „supapei de

mare" care, atunci când e scoasă, lasă să pătrundă apa în navă. Umplându-şi încă o dată plămânii cu aer, se scufundă din nou sub vârtejul de apă. De data aceasta, deşi simţea că forţele îi scad şi mai mult în timp ce lupta împotriva şuvoiului, se strecură prin gaura rămasă în locul plăcii lipsă şi trecu în cavitatea neagră de sub nivelul pardoselii din sala maşinilor.

Acum în totală beznă, cu spinarea proptită în planşeul de oţel de deasupra pentru a nu fi deplasat de presiunea apei, încercă pe bâjbâite să monteze la loc filtrul. Dură aproape un minut până-l simţi că alunecă şi se aşează în locaşul său. Cu senzaţia că-i plesneşte pieptul, trase levierul ce-o acoperea, fixându-l fest. Începând deja să dea aerul afară din plămânii îndureraţi, porni în sus.

Zăcu un minut întreg, pe jumătate plutind, doar capul văzându-i-se la suprafaţa apei,acum liniştite. În cele din urmă, când apăsarea din piept mai cedă, îşi croi drum, pe jumătate înotând, pe jumătate târându-se, către motorul vopsit într-un albastru strălucitor şi care acţiona pompele. Zâmbi constatând singurul lucru bun din ultima vreme: apa era la trei inchi sub nivelul la care-ar fi înecat motorul. Dacă ar mai fi întârziat zece minute, ar fi fost inutilizabil. Şi izbucni de-a-binelea în râs când remarcă al doilea noroc: cheia de contact fusese lăsată în motor. Pe o navă exploatată aşa cum se cuvine, cheia stătea tot timpul la locul ei. Un scufundător de nave cu adevărat experimentat ar fi scos-o. Dar ce să-i faci, găurirea şi sabordarea vapoarelor este un domeniu în care doar un număr limitat de oameni au o experienţă bogată, iar principala treabă a organizaţiei I.R.A. era terorismul, nu escrocheriile cu asigurări. Răsuci cheia pe jumătate şi bătăile surde ale pompelor începură să se audă, vestindu-le funcţionarea.

O găsi pe Mary revenită în timoneria împroşcată de sânge. Se uită la el uluită, când trecu împleticindu-se peste pragul cambuzei.

— Ce dracu ţi s-a-ntâmplat?

Mike îşi şterse apa de pe faţă, sprijinindu-se cu toată greutatea de dulapul pentru steaguri.

— Este-o zi atât de frumoasă, încât m-am gândit să mă răcoresc înotând. E mort şi individul celălalt?

Fata scutură din cap.

— Nu-i la bord.

El îşi-ândreptă trupul.

— Cum?! Ai căutat peste tot?

— Fiecare inch al hârbului. A plecat.

— Fir-ar al naibii! Şi ce-i cu Land-Rover-ul lui Pat? L-ai văzut? Mai este jos pe doc?

Mary îşi scutură din nou capul.

— Î-hâ. Mi-a venit şi mie aceeaşi idee. Ba chiar am coborât pe chei să-l caut. S-a dus.

— La dracu! blestemă şi, arătând spre morţii de pe pardoseală, adăugă: — Dacă tovarăşul lor reuşeşte să nimerească drumul în pâcla asta şi-i aduce pe libieni peste noi, te asigur c-am încurcat-o rău de tot.

— Chiar dacă nu noi suntem făptaşii?

O privi de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor şi izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Trebuie, într-adevăr, să faci parte din serviciile secrete britanice ca să crezi aşa ceva! îţi închipui că dacă libienii se întorc aici, şi găsesc şase de-ai lor zăcând morţi, împuşcaţi de către un grup de irlandezi — după cum li se va fi raportat în mod credibil — şi dând peste doi din ei, la locul faptei, vor începe să ne citească drepturile noastre? (Scutură din cap.) — Voi, ăştia din Mî 5, s-ar putea să ştiţi o mulţime de lucruri despre I.R.A., dar aveţi câteva lipsuri mari în cunoştinţele despre arabi!

Arătă dincolo de fereastră, spre mare, şi continuă:

— Vorbesc serios, Mary. Cunosc mentalitatea acestor oameni. Nu vor sta pe gânduri. O să te pomeneşti înotând undeva pe-acolo. Şi ăştia vor pluti uşor, la o depărtare de douăzeci de iarzi, adăugă arătând spre sânii ei.

— Prin urmare, ce facem?

— Punem în mers drăcia asta şi ne ducem după'ticăloşii de O'Keefe şi Randall. (De pe faţa lui pierise orice urmă de zâmbet.) — Pentru asta am venit aici.

Mary îi aruncă o privire ciudată, apoi se uită în jurul ei, prin timonerie. Foarte aproape de cadavrele ce zăceau cu membrele răşchirate, încă mai fumegau resturile înnegrite ale unui foc. Sertarele dulapului cu hărţi maritime erau toate deschise şi goale. Steagurile fuseseră şi ele scoase din dulapul lor — pe marginile focului se vedeau fâşii de pânză colorată şi bucăţi de hârtie.

— Nu cumva eşti puţin cam optimist, Mike? Au unde se pierde într-o întindere de mare de douăzeci de mii de mile pătrate.

El îşi ţuguie buzele.

— Nu, Mary. Se îndreaptă spre nord. În linie neabătută.

Păru uimită. '...

— Cum draeu ştii? Nici chiar Pat n-avea habar ce ticăloşie pun la cale.

— Randall a lăsat să-i scape o vorbă.

Mary îşi ridică sprâncenele, exprimându-şi admiraţia.

— Chiar aveauâncredere în tine! Ăia doi nu şi-ar spune un secret nici lor înşişi în oglindă. Putem da de ştire, la Malta? Avem oamenii noşfri în oraş. (âi surprinse privirea nedumerită.) — Nu trebuie să te mire. O mulţime de libieni îşi petrec vacanţa la Malta. Fete se găsesc cu uşurinţă, şi tot aşa şi alcoolul. Facem rost de-acolo de o grămadă de marfă.

— Da, pot paria că-i aşa.

În timp ce ea vorbea, Mike se dusese către aparatul de radio pe ultrascurte. Carcasa fusese spartă şi din ea ieşeau fire smulse. O privi posomorit.

— Este absolut imposibil sg repar asta. Chiar dac-aş putea, ce le-aş spune? Nu cunoaştem nici măcar numele vasului lor. Au oamenii voştri, sau maltezii, puterea de a opri şi percheziţiona fiecare navă?

— Şi atunci, ce putem face?

— Aşa cum spuneam, ne ducem pe urmele lor. După adâncimea apei din sala de maşini, mă-ndoiesc c-au plecat cu mai mult de o jumătate de oră în urmă. Mă pricep destul de bine la nave. Motorul montat pe coaja asta pare suficient de puternic pentru a ne da o viteză ceva mai mare. Am intenţia să-i găsesc. Şi intenţionez să-i opresc pe ticăloşi. Pentru totdeauna.

Capitolul 25

ary aruncă în jurul cabinei o privire sceptică. Arătă cu mâna spre radioul cu măruntaiele scoase si spre focul muribund.

— Crezi că vei fi în stare să porneşti chestâa asta? El îi urmări privirea.

— Oricum, nu radioul ne va, opri. Depinde de ce-au făcut acolo jos. Şi-au închipuit că vor scufunda nava. Încă zece minute şi ar fi reuşit.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, un val de durere îl făcu să respire zgomotos. Mâna i se ridică spre coaste.

Mary se duse repede la el şi-şi puse degetele şovăitoare pe braţul lui.

— N-ar trebui să găsesc ceva să-ţi aplic pe rană?

El încercă să schiţeze un surâs recunoscător, dar durerea i-l schimonosi într-o grimasă.

— Îm-hâ. Dar mai târziu. Mai întâi hai să-ncercăm să pornim.

Îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei, sprijinindu-se cu toată greutatea.

— Ajută-mă să cobor.

Când ajunseră la picioarele scării se opriră câteva clipe să privească sala maşinilor. Apa scăzuse, dar încă mai ajungea până la genunchii lui Mike. O peliculă groasă de ulei reflectă

lumina în toate culorile curcubeului. Mike îşi propti mai tare braţul pe umerii lui Mary. Mirosul puternic de motorină se adăuga peste o uşoară ameţeală. Simţea în stomac o convulsie de greaţă. Respiră adânc, combătând senzaţia de vomă.

O împinse uşor pe Mary, arătându-i direcţia.

— Acolo. - -., -

Spuma de ulei îl făcu să descopere ce căuta. Anevoie, cu Mary încovoiată sub greutatea*iui, pleoscăi prin apa murdară. Blestemă printre dinţii strânşi: era exact aşa cum se temuse. O porţiune din conducta de carburant fusese8 secţionată, probabil cu uri topor. Motorina picura de pe cuprul strălucitor al capetelor retezate. Stătu acolo, cu dinţii încleştaţi, sprijinindu-se de Mary şi de carcasa motorului, încercând să-şi adune energia necesară pentru a gândi limpede.

Carburantul era pompat din nişte rezervoare mari, laterale, într-un altul, montat deasupra capului său. De-acolo alimenta gravitaţional motorul, printr-o conductă de cupru. Cea pe care-o tăiaseră. Fără ea, motorul eră inutil. Îşi roti privirea prin cameră, concentrându-se asupra dantelăriei de conducte şi cabluri.

Înainte ca elicopterele să devină un mijloc de transport

obişnuit, Mike îşi petrecuse nenumărate zile şi nopţi pe nave

de aprovizionare, în Golf şi-n Marea Nordului, aşteptând ca

vremea să se îmbunătăţească îndeajuns ca să-i permită să

facă transferul către o-instalaţie de foraj marin. Neavând

nimic cu ce să se distreze în afară de biblioteca vasuiui cu

reviste uzate şi foiletoane rupte, sfârşea de obicei prin a se

Învârri prin sala maşinilor, alungându-şi plictiseala prin discuţii

cu mecanicii. Multe dintre acele săli semănau foarte bine cu

aceasta. ' -

Ochii i se îndreptară către un colţ al încăperii.

— Asta-i! Am reuşit! strigă răguşit, întorcându-se repede să se uite la Mary.

Îşi ridică braţul de pe umărul ei şi-i arătă bancul de lucru. Sertarele metalice de sub el rămăseseră deschise.

— Acolo. În sertarele acelea vei găsi scule. Poţi să-mi aduci aici câteva? Voi avea nevoie de nişte chei fixe şi de un ciocan greu. Sper că ţeava de carburant de la generatorul acela ne va face.treaba.

Mary se şi grăbea să ajungă prin apă la bancul de lucru. Fără a se uita prin jur, întrebă:

— Generatorul? Dar nu ne trebuie si el? Nu pe baza lui funcţionează totul?

Mike se străduia să ajungă la generator.

— Unul dintre ele. Sunt două. Unu-i de-ajuns pentru înaintarea vasului. Grăbeşte-te cu uneltele alea.

Mary se aplecă în faţa bancului şi cotrobăi rapid prin el, apoi se ridică şi se îndreptă spre Mike, încordându-şi puterile sub greutatea imensei cutii de scule.

Două minute mai târziu, Mike se lupta să desprindă al doilea capăt al unei ţevi lungi de circa patruzeci de inchi. Când scoase garnitura care închidea primul capăt, un şuvoi de ulei curse din ei, inundându-i trupul, sculele şi întreaga ţevărie. O peliculă vâscoasă de ulei se prinse pe toate obiectele, ceea ce îngreuna al dracului de mult încercarea de a avea priză pe suprafaţa netedă a metalului. În cele din urmă, folosind un ghemotoc de cârlţi din bumbac pe care i-l adusese Mary, reuşi să ţină fest ţeava, să-i dea o ultimă răsucire cu ajutorul cheii fixe şi s-o desfacă. Tăierea ţevii cu o pânză de ferăstrău, pentru a o ajusta la dimensiunea necesară, şi înlocuirea secţiunii deteriorate îi luară aproape o oră. O instruise pe Mary să pună în funcţiune pompele care umpleau rezervorul ce asigura funcţionarea pe o zi, trăgând carburant din rezervoarele laterale. Astfel, în momentul în care el termină reparaţia, rezervorul era plin, gata să alimenteze motorul. Îi

mai trebuiră câteva minute până când scoase aerul din instalaţie şi amorsa

motorul. Când şi aceste operaţii fură efectuate, luă un pumn de câlţi de bumbac şi-şi curăţă de bine de rău unsoarea de pe mâini. Stţrângându-şi ultimele puteri, apucă zdravăn bara fixată în volant şi o apăsă. Motorul porni şi începu să funcţioneze cu vibraţii înăbuşite şi ritmice.

Se întoarse către Mary, care atunci când îl văzu rotind volantul se încruntase, cuprinsă de nelinişte. La auzul zgomotului de pornire al motorului, încruntarea făcu loc unui zâmbet larg. Fata îşi scutură capul, parcă luând în derâdere propria-i prostie de a se fi îndoit de el. " — Sunt de^a dreptul impresionată.

Acum zâmbi şi Mike.

— Mda. Ca să-ţi spun adevărul, şi eu sunt impresionat. Se rezema cu tot trupul de o balustradă alăturată. Ridică

un braţ, ca ea să se strecoare dedesubt. Mary gemu când Mike îşi lăsă greutatea pe umerii ei. Încă o clipă, bărbatul continuă să zâmbească, uitându-se la chipul ridicat spre el. Apoi, la fel de brusc ca o lumină care se stinge, surâsul îi pieri. Qchii îi căpătară din nou expresia unei hotărâri de oţel. v

— Aşa, acum ajută-mă să ajung iar sus, şi hai să mergem după criminalii ăia ticăloşi.

O'Keefe aruncă o privire furioasă prin geamul împroşcat de spumă. Pe chipul lui se citea mânie şi dispreţ. Alături de el stătea Randall. Pentru a-şi menţine echilibrul, se sprijinea cu mâinile depărtate pe panoul de melacart în care erau montate instrumentele. Faţa îi era de o paloare cadaverică. Fără a se osteni să se întoarcă spre tovarăşul său, O'Keefe vorbi:

— Termină şi uită toată povestea asta, de acord? N-am avut de ales. Omul era un beţiv. Un beţiv prost, obtuz şi încăpăţânat. Doar ai văzut cum mergeau lucrurile. De un an de zile, dacă nu mai mult, devenise o povară inutilă.

Randall îşi umezi buzele.

— Foarte bine, ştiu asta: Dar ar.fi putut fi tras undeva pe linie moartă, unde să nu poată dăuna. Eventual acasă, în Republică. Amărâtul nu merita să fie ucis.

O'Keefe scutură din cap, pierzându-şi răbdarea.

— Nu există loc îndeajuns de departe pentru ca un nătâng să nu-ţi poată dăuna, Jack. Nu acum. Şi nu în cazul unui beţiv. Purtăm un război. Băutura şi treaba noastră nu se împacă una cu alta. Primul venit care i-ar fi oferit lui Pat un pahar de tărie, ar fi de la el cât de importantă este Republica. În mai puţin de-o săptămână ne-am fi pomenit cu oamenii serviciului de informaţii al R.U.C.-ului stând la bar, cu microfoane sub cravate şi făcându-i cinste un pahar după altul.

Prin lentilele sale colorate, îşi coborî privirea spre bărbatul mai scund. Randall îşi ţinea ochii ficşi, nedezlipiţi de bezna impenetrabilă din faţa lui. Nu văzu supremul dispreţ de pe chipul lui O'Keefe.

— Am cheltuit mult timp punând pe picioare lovitura asta, Jack. Doar nu era să-l las să mi-o dea peste căp. Şi ceea ce-ţi spun se aplică oricui.

Ceva în intonaţia ultimelor cuvinte îl îndemnă pe Randall să-şi ridice repede privirile. O'Keefe zâmbea — zâmbetul unui rechin. Randall îşi potrivi gulerul cămăşii. Îi era insuportabil de cald, se simţea claustrat şi undeva, adânc în stomacul lui, îl săgeta cea dinţii senzaţie de rău de mare. Deschise gura să spună ceva, dar înainte de a-şi găsi cuvintele, un val brusc de salivă îl sili să-nghită, aproape sufocându-l..O'Keefe vorbi din nou:

l UDR: prescurtare a denumirii engleze Ulster Defence Regiment (Regimentul de Apărare al IJlster-ului) (n.t.)

— Englezilor le-a mers prea mult după voia lor, Jack. Ne numesc terorişti, în timp ce ei ucid cu sânge rece irlandezi, fie împuşcându-i cu propria lor mână, fie punându-şi cozile de topor din UDR' să le facă asta pentru ei. Ziarele englezeşti

sunt pline de cum i-am omorât noi pe cei trei soldaţi, în York.

Nici nu se obosesc să-i menţioneze pe băieţii de la Liskeard. Sunt ani de zile, de la Birmingham, de când v-am tot ascultat, pe tine şi pe cei din Dublin. Am procedat după reguli. Ţinte militare. Avertismente telefonice. Timp dat civililor să se împrăştie. Şi unde ne-au adus toate astea? (Izbi mânios cu mâna prin aer.) — Nicăieri. Britanicii nu iau prizonieri. Cei patru băieţi din Liskeard au fost împuşcaţi pe loc, în nava lor, în largul mării, fără a li se acorda o şansă să se apere. Nici măcar nu erau înarmaţi.

Randall îşi ridică privirile spre el. Ochii lui O'Keefe scăpărau. În semiântuneric, faţa îi părea cuprinsă de febră. Era ca şi cum s-ar fi lăsat ambalat de propria-i mânie.

— Fuseseră băieţii noştri, Harry, spuse Randall, încer-când să-l calmeze.

O'Keefe îi aruncă o privire otrăvită.

— O.K., ştiu asta. Dar nu era uri motiv să-i doboare ca pe nişte câini. Şi ce ai de zis de fata din Berna? Era a noastră?

— Bine'nţeles că nu! N-avea nimic de-a face cu noi. Niciodată nu avusese vreo legătură cu mişcarea. Doar o fată irlandeză, care-şi vedea de treaba ei.

— Nimeni n-a dovedit vreodată că englezii ar fi fost cei care-au împuşcat-o.

O'Keefe izbucni în râs.

— Sigur! Era un elveţian! Ştii bine cum sunt elveţienii. Mor de dorinţa să-i împuşte pe turişti. (Se uită batjocoritor la omul de lângă el.) — Maturizează-te, Jack, pentru numele lui Dumnezeu!

— O.K. Dar continui să spun că nu era nevoie să-l omori pe bietul Pat. Era depăşit, de acord, dar fusese credincios mişcării un timp îndelungat.

O'Keefe fornăi dezgustat. Cu un gest brusc îşi scoase ochelarii şi, înainte de a şi-i potrivi iar pe nas, îşi şterse ochii cu dosul palmei. Glasul i se îmblânzi.

—- Ascultă, nu-mi servi mie chestia cu „bătrânul Pat". Eu

sunt cel care l-a recrutat. A fost o greşeală încă de acum douăzeci de ani /Mi-a trebuit tot timpul ăsta ca s-o îndrept. Ştii la fel de bine ca şi mine, l-am trimis la Tripoli ca să nu aibă cu cine vorbi. Dacă Pat ar fi fost amestecat într-o treabă de felul ăsteia^ n-ar fi fost în stare să-şi ţină gura nici cinci minute.

Randall mai îngiţii o gură de salivă.

— Şi libienii? Pentru ce naiba i-ai lichidat? O'Keefe izbucni într-un hohot de râs, de parcă întrebarea

i s-ar fi părut de-a dreptul caraghioasă.

— Oh, las-o baltă, Jack! Nu începe tocmai tu să te porţi ca un sentimental cu mustrări de conştiinţă. Ştii cum merg lucrurile pe-aâci. Oricare dintre ei putea să fie un israelian său să fi lucrat pentru Mossad. Aia au în buzunarul lor jumătate din Africa de Nord. Am fi arătat grozav dacă, în clipa în care plecam, spionul s-ar fi dus la afurisitul lui de radioemiţător deghizat într-o conservă de cuş-cuş sau mai ştiu eu ce, şi le-ar fi povestit despre noi prietenilor săi din Tel Aviv.

— Mda, poate. Şi totuşi, zic că n-ar fi trebuit să-i ucizi. Rişti să stricăm de-a birielea relaţiile cu Ghaddafi.

O'Keefe râse iar.

— Ah! dracu' să-l ia! Oricum, Ghaddafi tot s-ar fi supărat pe noi! Nu ştiu ce urmărea Scanlon, sau ce l-a apucat pe Ghaddafi de i-a dat materialul, dar pariez că i-ar fi fost mult mai greu dacă i-ar fi spus adevărul.

Randall scuipă pe pardoseală şi-şi strâmbă falca într-un gest de scârbă faţă de gustul din gura lui.

— Şi care este adevărul, Harry?

Harry O'Keefe îşi lăţi gura într-un zâmbet crud. Înconjură cu un braţ umerii lui Randall, mimând o caldă prietenie.

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată. Ne ducem să scufundăm un vapor.

-<- La Malta? Ce fel de vapor? Mai îre marina britanică vase la Malta?

— Nu, nu marina. -

Randall se întoarse să-l privească pe insul de lângă el.

—- Ce dracu soi de... (Se întoarse brusc, nedumerit de zâmbetul batjocoritor de pe chipul lui O'Keefe.) — Un vapor civili.

O'Keefe dădu din cap.

— Ba chiar mai bine decât aşa. O navă cu şcolari. Cam trei sute drn cei mai strălucitţi tineri ai lor. Crema tineretului britanic.

Vorbise imitând în batjocură intonaţia unui comentator de ştiri.

Câteva secunde Randall se uită la el în tăcere, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cristoase! exclamă în cele din urmă. Ştiam eu că plănuiai ceva spectaculos. Dar trei sute de copii?!

Se întrerupse, încercând să asimileze vestea.

— Şi la ce ne va duce asta în relaţiile cu Ghaddafi? întrebă apoi, fără vlagă.

O'Keefe râse:

— La un rahat, îmi închipui. Dar cui îi pasă?

Tonul îi era înfierbântat. Ochii îi străluceau. Adăugă încântat:

— M-aş mira ca britanicii să nu-l facă pilaf cu bombele, ca americanii. Haide, Jack,/ânveseleşte-te, îi zise bătându-l pe spate. Nu mai avem nevoie de nemernici molatici, ştii bine. Isuse, tu eşti omul căruia i se poate încredinţa aranjarea unei trebi de felul ăsta. În curând vom putea obţine de la prietenii noştri de dincolo de ocean tot plasticul pe care-l vom dori. Totul este pregătit. La fel e şi cu armele. Băieţii din Boston se ocupă de toate. Nu vom mai fi nevoiţi să ne târâm în genunchi în faţa unei adunături de arabi. Şi nici în faţa gunoaielor de cehi sau bulgari. De-acum încolo vom lucra cu material fabricat în America, în Belgia sau în Israel, consultând cataloagele lor de comandă prin poştă. Totul e aranjat. Băieţii şi fetele noastre nu vor mai trebui să se chinuie cu afurisitele lor de pistoale care se înţepenesc. Se

va termina cu irlandezii care stau pe loc, ca nişte clovni, ţinând în mână nişte arme gripate, în timp ce un soldat britanic le arată cartonaşul galben şi-i împuşcă pe îndelete.

Randall se uită posomorit la tovarăşul său. Greaţa care punea tot mai mult stăpânire pe el îi anihilase puterea de a reacţiona. Îl cunoştea pe Harry de mai bine de douăzeci de ani. O'Keefe era un om care, la viaţa lui, alcătuise multe planuri de ucidere în masă. Erau acum la fel de departe de a-şi atinge scopurile pe cât fuseseră când începuseră, şi totuşi îşi păstra înflăcărarea. Hotărârea, ciudatul şi deloc diminuatul lui entuziasm pentru toată activitatea organizaţiei erau la fel de puternice ca în zilele tinereţii. Singura împrejurare în care vorbea şi se comporta ca o persoană normală era atunci când se pregătea să ucidă oameni.

— Ascultă, Harry, care este mai exact planul? Randall se sili să zâmbească. Se simţea prea rău ca

Încercarea să-i reuşească. Rezultatul era asemănător cu rictusul unui craniu. Insistă:

— Sau tot îţi mai faci griji în legătură cU securitatea?

O'Keefe râse.

— Niciodată nu mi-am făcut astfel de griji cu tine, Jack. De fapt, eşti singurul în situaţia asta. Cu toate câte s-au întâmplat, nu mă-ncredeăm nici în pereţi, acolo, la vila aia. Este uluitor ce lucruri s-au născocit în zilele noastre, ca să spionezi tot felul de locuri. Microfoane nu mai mari decât un rahat de muscă, pe care le lipesc pe ferestre! Ca să nu mai vorbim că aveam infiltrat un ticălos ca Scanlon. (Un brusc val de furie îi învineţi faţa.) — Isuse, dar asta chiar c-a fost o prostie! Sper că Pat a avut dreptate şi că, măcar o dată, a făcut ce trebuia şi l-a ucis pe nemernic. Totuşi, nu m-aş baza pe vorba lui. -

Randall privea morocănos drept în faţă.

— Şi fata, cu ea ce-o fi? O'Keefe ridică din umeri..

— Oh, la naiba, Jack, cine poate şti? N-ar fi trebuit să fie trimisă la pensiunea individului. Amândoi, singuri, închişi împreună într-o cameră zile de-a rândul... Sunt o pereche chipeşă. Nu-i de mirare să se fi îndrăgostit unul de altul. Oricine altul decât idioţii din Londra s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva de felul ăsta.

— Aşadar, crezi că ea era O.K.? Până atunci?

— Nici măcar nu m-am gândit la asta pân-acum. Dar ascultă-mă pe mine. Dacă vreodată îşi mai face apariţia, atunci cu primul prilej o să-i proptim un pistol în rotulă şijo s-o-ntrebăm.

Rânji cu răutate, pentru cazul în care Randall şi-ar fi închipuit că glumea. Cu o nouă schimbare a dispoziţiei, îl bătu iar pe spate, făcându-l să râgâie, şi schimbă vorba:

— Aşa cum ţi-amspus, ne îndreptăm spre Malta. Şi când vom ajunge-acolo, vom pune coaja asta lângă vaporul britanic şi toată drăcia o să sară-n aer!

Aruncă în jurul lui o privire îneântată. Randall se încruntă, încercând să se preocupe de altceva în afara răului său de mare.

— Bine, Harry, dar nişte copii? Vrei să-ncepi să ucizi copii?

O'Keefe se uită la el enervat.

— Bineânţeles. Ţi-am spus doar. Sunt trei şute de ticăloşi mici. Şi vreo două duzini de greci — echipajul.

Îi menţionase pe greci ca şi când ar fi constituit un balast. Deodată expresia i se întunecă şi-şi consultă ceasul, adăugind:

— Cu condiţia să ajungem acolo la timp. Eram deja în întârziere. Aiureala aia cu Scanlon a înrăutăţit situaţia.

Randall arătă cu bărbia către fereastră.

— Furtuna asta n-o să ne-ajute. Îmi închipuiam că Mediterana este o mare calmă, adăugă cu tristeţe.

— Mda. Ei bine, de cele mai multe ori chiar aşa şi este, spuse O'Keefe, părând că abia acum observă paloarea lui Randall. Nu prea arăţi bine, Jack. Nn vrei să mergi jos şi să-ncerci să dormi vreo două ceasuri? Câteva ore pot să am grijă

şi singur de treburile de pe-aici. Ocupat voi fi mai târziu.

Cu o faţă ca o mască de ceară, Randall îşi ridică privirile spre el, dar nu răspunse imediat. Îi venea greaţă şi se simţea tot mai rău. Stomacul îi era un amestec clocotitor de sucuri amare. Abia dacă-si putea concentra gânduriâe. Mai mult decât orice, îşi dorea să zacă undeva, dar o rămăşiţă de viclenie, care supravieţuise peste răul de fnare, îl făcea bănuitor faţă de ceva nedefinit în purtarea amabilă a lui O'Keefe. Percepea o notă de falsitate. O foarte vagă suspiciune îi trecu prin minte: era, totuşi, posibil ca O'Keefe să nu se mai încreadă în el, şi dacă s-ar duce să se culce, cu O'Keefe prin preajmă, s-ar putea prea bine să nu se mai trezească niciodată.

— Îţi mulţumesc, Harry, dar duhoarea de motorină de jos,m-ar face să mă simt şi mai rău. Rămân aici, unde pot să fiu util la ceva.

O rafală de vânt încărcat cu nisip aproape o zvârli pe Mary înapoi, în timonerie. Încheieturile degetelor îi sângerau. De la ecranul gol al radarului, asupra căruia stătea aplecat, Mike îşi ridică privirile spre ea.

— O.K.?

Mary dădu din cap, uitându-se pe furiş la mâinile ei jupuite.

' — Perfect. Ambele parâme sunt molate.

În timp ce ea vorbea, nava se clătină şi se zdruncină sub presiunea vântului. Pupa izbi cheiul cu o forţă care aproape o făcu pe fată să-şi piardă echilibrul. Sprijinindu-sc de panoul de instrumente ciobit, Mike se târî câţiva paşi până la timonă-: Datorită slăbiciunii sale şi faptului că nu era familiarizat cu comenzile, devenise stângaci. În întunericul acum aproape total, nu putea vedea cheiul. Pupa se izbi încă de două ori, cu un zgomot ca un scrâşnet, şi, în fine, se desprinseră de mal. Imprimă navei o mişcare de ocolire, într-o direcţie pe care-o aproxima fiind un unghi de patruzeci de grade faţă de chei.

Undeva, în faţa lor, se afla digul de piatră. Înaintară extrem de încet. Intrarea era foarte îngustă; dacă, în condiţiile lipsei de vizibilitate, ar fi apreciat greşit poziţia digului, dorea ca nava să continue să plutească, pentru a putea repeta încercarea.

Vasul se trase brusc înapoi, de parc-ar fi primit o lovitură teribilă. Imediat prova se avântă din nou şi spuma împroşcă fereastra. Alături de Mike, Mary se clătină, prinzându-l de braţ, luptându-se să-şi recapete echilibrul în timp ce vaporul se înclina puternic într-o parte. Se agăţă de el, blestemând şi râzând totodată.

— Ce dracu-i asta?

Cu un geamăt, Mike răsuflă uşurat; îi atinse mâna şi zâmbi.

— Furtuna. Gata, ne-am desprins. Ne aflăm în largul mării.

În timp ce vorbea, întoarse nava, cârmind spre nord. Îi răspunse printr-un zâmbet din colţul gurii:

— Splendid. Va să zică, am pornit la drum. Dar încotro? (Cuprinse cu braţul întinderea mării.) — Este-al naibii de multă apă pe-aici.

— Ei se-ndreaptă spre Malta. Aşa vom face şi noi.

— Crezi că tot vor să ajungă acolo? Deşi ştiu că tu le cunoşti intenţiile?

Mike împinse levierul înainte, dând putere maximă motorului, şi ridică din umeri.

— Ce altceva putem face? Orice-ar avea de gând O'Keefe, acest ţel este al dracului de important pentru el, atât de important încât s-a grăbit prea mult şi n-a aranjat cum trebuie lucrurile pe nava noastră. De acord, a încercat s-o scufunde. Dar ar fi putut s-o transforme realmente într-o epavă — dacă ar fi avut răgazul necesar. Ori el nu-i un executant neglijent, Mary. Motivul este că. trebuia să respecte un program. Nu-mi

face impresia unui om care-ar lipsi de la o întâlnire. Mai ales, atunci când există o şansă de a-i face rău cuiva. Ea aprobă dând din cap.

— E şi părerea mea. Nu l-am întâlnit decât de două ori, dar

niciodată n-am cunoscut pe cineva mai înclinat spre cruzime.

— Da. Şi nu uita, ei îşi închipuie că n-au motive de îngrijorare. Este foarte probabil ca Pat să le fi spus că m-a împuşcat, iar despre navă, sunt convinşi c-au sabordat-o. Din tot ce ştiu ei, pot crede că noi stăm acum pe doc — pierduţi în neant, fără vreun mijloc de transport şi fără radio, într-o furtună de nisip şi învăluiţi în noapte. De ce-ar trebui să-şi facăgriji?

Îşi ridică spre el faţa zâmbitoare.

— Aproape m-ai convins. Cu excepţia unui amănunt. (Strâmbă din nas, arătând spre cadavrele încă întinse pe pardoseală.) — Marinarul care-a scăpat. Dacă s-a înapoiat la Tripoli, sau dacă măcar a ajuns undeva, la un telefon, va raporta ce s-a petrecut. Libienilor nu le va plăcea.

— Asta-i sigur. Dar eu nu mi-aş face prea multe probleme în legătură cu urmărirea.

Se uită la el întrebător, apoi replică:

— Oh, sigur că da. Poate că nu eşti la curent cu toate, în urmă cu opt sau nouă luni, francezii le-au livrat vreo şase nave de patrulare. Dacă vin după noi cu chestiile alea, am avea tot atâtea şanse să-i depăşim cu nava noastră ca şi când ne-am afla la bordul unei răţuşte de cauciuc.

El dădu din cap. Un val de oboseală trecu peste el, îndemnându-l să adoarmă acolo unde se afla. Îl alungă, scuturându-se.

— Ascultă, am umblat destul de mult prin lumea a treia. Am văzut, ce echipament au. Toţi sunt dornici să le vândă ultimele lor năstruşnicii tehnologice. Dar a le cumpăra nu-i totul. Şmecheria constă în a te pricepe să le menţii în funcţiune. După ce-a stat la ei şase luni, nici unul din

echipamente nu mai e bun de nimic — decât dacă-i conving pe tehnicienii furnizorului să le exploateze ei. Şi — sunt încântat să-ţi reamintesc faptul — libienii refuză ajutor din exterior. Îl resping, în numele „libianizării". Acelaşi lucru l-

au-făcut, în urmă cu câţiva ani, în domeniul terenurilor petrolifere. Până când petrolul n-a mai curs, şi-au fost nevoiţi să-i roage pe canadieni să vină şi să-i scoată din rahat.

— Dar au şase nave din acelea. Mike scuturǎ din cap epuizat.

— Mary, marina militară britanică abia dacă poate strânge laolaltă, simultan, jumătate din navele de care dispune. Asta încearcă de patru sute de ani. (întinse mâna şi-o trase mai aproape de timonă.) — Poţi prelua tu cârma? Nu trebuie decât să urmăreşti busola de colo. Ţine direcţia spre nord-vest, aşa. Dacă n-ai nevoie de mine mai devreme, trezeşte-mă peste o oră, de acord?

Fără a-i mai lăsa timp să spună ceva, se lăsă moale pe pardoseală. Adormi imediat, cu umerii proptiţi în panoul de comandă şi cu bărbia-n piept.

Capitolul 26

l"fâandall stătea cu picioarele larg desfăcute, ţinând zdravăn timona. Trăsăturile feţei îi erau nemişcate, tenul căpătase o nuanţă ciudată, albicioasă. Pe frunte şi sub ochi avea broboane de sudoare. Cămaşa, încă încheiată cu grijă la mâneci, atârna umedă pe el. La subsuori apăruseră mari cercuri întunecate. O baltă de lichid înainta şi se retrăgea în jurul pantofilor, devenind tot mai mare ori de câte ori înclinarea puternică a vasului aducea puntea la unghiuri imposibile. Deschisese uşa şi o înţepenise putuse de bine. Duhoarea nesuferită a lichidului umplea totuşi timoneria şi-i pătrundea în nări, accentuându-i greaţa. O bucată de pâine uscată aluneca de-a lungul panoului din faţa lui. Când şi când muşca puţin din ea şi o mesteca strâmbându-se, de parc-ar fi fost carton.

Ideea fusese a lui O'Keefe. Ar fi fost nevoie de mai mult decât o furtună de nisip şi un uragan de gradul nouă pentru a-l opri pe acesta să dea sfaturi. A-şi vârî ceva-n stomac era o

presupusă soluţie de a-i uşura crampele. Dar nu avea efect. Gemu când o nouă contracţie îi trecu un junghi prin diafragmă, ca şi cum cineva i-ar fi luat măruntaiele în mână

şi i le-ar fi strâns. Înnebunit de chinuri, înjură şi scuipă pe pardoseală o salivă spumoasă.

La pupa navei, în spaţiul strimt şi aglomerat de sub puntea din faţă, O'Keefe muncea cu lipsa de griji plină de mulţumire a omului care ştie că a venit ziua salariului. Pupa încasa cele mai zdravene izbituri ale mării agitate, săltându-se şi recăzând în adâncul valurilor cu o violenţă ce i-ar fi cauzat rău de mare şi celui mai experimentat navigator. O'Keefe fluiera doar pentru el o melodie. Stătea ghemuit lângă stiva de exploziv, în spaţiul rămas neînchis, din peretele de lăzi de ambalaj. Lucra rapid şi metodic, fără a da impresia de grabă. Cu un cleşte, tăia bucăţi de sârmă subţire şi flexibilă dintr-o bobină pusă alături. Când obţinu un număr suficient de segmente, lăsă jos cleştele şi începu să scoată detonatoare din punga de hârtie. După ce cabla fiecare detonator, se aşează pe vine şi se uită la stiva de Semtex, ca un sculptor care-şi admiră propria-i operă, înainte de a o lua şi a o aşeza în locul anume ales.

Râse în sinea lui — un fornăit uşor, amuzat. Cea mai mare bombă pe care-o fabricase până atunci nu depăşise cinci sute de pfunzi. Fusese suficient pentru a distruge practic un post de poliţie puternic fortificat, într-un sat, undeva pe lângă Newry. Unul dintre amănuntele care-i stârniseră interesul când i se adusese la cunoştinţă recrutarea lui Scanlon era acela că omul se pricepea la explozivi. Sperase să obţină unele sfaturi. Râse din nou. Nu-i rămânea decât să se descurce singur, cât putea de bine, fără ajutorul serviciului de securitate, sau orice altă organizaţie din care făcea parte ticălosul. Îşi reluă fluieratul, înfigând detonatoarele adânc în stivă. Părea că nici nu observă căldura de cuptor încins, mişcarea navei, lumina slabă sau mirosul apăsător al

motorinei, care pmplea întregul vas. Aşa cum alţi oameni de vârsta lui îşi îngrijesc grădina, O'Keefe era profund absorbit de o treabă care-i crea o adevărată plăcere.

Când ultimul detonator fu aşezat în mod satisfăcător, adună capetele de sârmă ce rămăseseră pe bobină şi le conecta la altă serie de borne. Cu toate sârmele fixate, sprijini scândura de una din lăzile de ambalaj, apucă un ciocan şi bătu cele două cuie ce ieşeau din placaj. Luând bobina, se ridică anevoie în picioare. Îşi arcui spinarea şi oftă adânc, masându-şi şalele cu mâna liberă.

— Probabil că îmbătrânesc, murmură ca pentru sine, cu lipsa de convingere a unuia în căutare de complimente.

Se dădu un mic pas înapoi şi stătu câteva clipe cu buzele ţuguiate şi cu capul înclinat într-o parte, contemplându-şi opera. Îşi exprimă mulţumirea plesnindu-şi limba de cerul guriil şi puse cu precauţie bobina pe pardoseala unsuroasă, având grijă să formeze cu cablul o buclă mult deasupra lăzilor de ambalaj, ferită de vreo vătămare. Cu un oftat adânc şi ironic, se lăsă pe vine, îşi sprijinijşpinarea de o ladă şi începu s-o împingă astfel încât să închidă ultimul gol din perete. Acum, Semtex-ul era complet încercuit între lăzile cu bucăţi de metal.

Depănând cablul de pe bobină, urcă scara şi ieşi pe punte. Ţinându-şi capul aplecat împotriva vântului şi a stropilor, închise uşurel uşa în urma lui, fiind foarte atent să nu strivească sârma. Îşi luă de pe nas ochelarii cu lentile colorate şi-i vârî într-rin buzunar interior al hainei. Se retrase câţiva iarzi în lungul punţii, ţinându-se aproape de balustradă, de care fixă cablul cu ajutorul unei bucăţi de sârmă rigide, scoasă din buzunar. Îşi continuă drumul pe toată lungimea punţii, legând cablul de bară la fiecare trei iarzi.

Era dificil şi periculos. De câteva ori fu nevoit să-şi petreacă braţul peste balustradă şi să se agate cu toată puterea, ca să scape cu viaţă când un val se spărgea peste el, revărsând tone de apă şi aproape smulgându-l peste bord.

Datorită amestecului de unsoare şi apă de mare, puntea era alunecoasă ca gheaţa. Faptul că-i fugeau picioarele şi primejdia constantă, dar imprevizibilă, a valurilor îl obligau să înainteze cu paşi târşâiţi şi cu trupul încovoiat într-o poziţie chinuitoare. Când, în fine, ajunse la timonerie, coapsele îl înjungheau şi-i înţepeniseră. Era ud leoarcă, apa îi curgea şiroaie din haine, iar încheieturile degetelor îi sângerau.

Intră cu spatele în timonerie, continuând să fluiere. Înde-

sind cablul pe care-l trăgea în urma lui într-un colţ al pragului,

trase uşa după el, închizând-o cu grijă. Imediat făcu o grimasă

de scârbă. Se întoarse să se uite la Randall, bâjbâind să-şi pună

iar ochelarii pe nas. Privirea îi alunecă de la profilul nemişcat

al tovarăşului său la balta de vomă urât-mirositoare de pe

pardoseală. Buzele i se strânseră într-o linie îngustă. Nu făcu

nici un comentariu. .*

Randall auzi uşa închizându-se. Privi în jur cu ochi lipsiţi de viaţă. Deşi O'Keefe nu rostise nici un cuvânt, simţi dispreţul lui ca pe o lovitură de bici. Pentru Harry O'Keefe, răul de mare nu era decât o slăbiciune, o lipsă de voinţă, caracteristică unor oameni mai slabi decât el însuşi. Sub, şocul unei noi contracţii, Randall se clătină şi scuipă cu stângăcie pe pardoseală. Picături de salivă îi rămasră atârnate de bărbie.

— O.K.? '

În timp ce-i punea inutila întrebare, O'Keefe se duse alături de Randall şi verifică el însuşi busola. Dădu din cap aprobator, îi aruncă lui Randall o privire care exprima uimirea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să constate că se abătuseră de la direcţia stabilită, şi se îndreptă către radar. Învârti un buton. Peste o secundă ecranul se lumină şi fasciculul scanner-ului începu să se rotească, măturându-i suprafaţa. O'Keefe se

aplecă, urmărindu-l atent. La fiecare baleiere a fasciculului, întregul ecran fluorescent se umplea de un nor de puncte albe scân-teietoare. Continuă să-l privească, încercând să discearnă, din noianul de sclipiri, punctul persistent care ar însemna „urmărire".

Rămase câteva minute încovoiat în tăcere deasupra ecranului. În cele din urmă slobozi o înjurătură, întinse mâna şi opri aparatul. Ecranul se întunecă.

— Nu se vede nimic? întrebă Randall fără vlagă. O'Keefe făcu o strâmbătură.

— Dracu ştie. Imposibil de spus, pe porcăria asta de vreme.

Se întoarse să ridice bobina de cablu de lângă uşă, unde o pusese, şi adăugă:

— Ai grijă să ne ţii pe direcţia bună şi tot drept. Crezi că eşti în stare?

Randall se crispa auzind tonul superior al celuilalt. Îl privi peste umăr, înghiţi un nod, dar nu spuse nimic.

În spatele lui, O'Keefe desfăşură de pe bobină câţiva iarzi de cablu şi tăie bucata, punând apoi deoparte mosorul. Luă cleştele şi coji izolaţia capetelor sârmei; pe urmă străbătu încăperea, ducându-se la dulapul cu hărţi maritime, trase un sertar şi scoase o rolă de bandă izolatoare. Continuând să lucreze cu aceeaşi viteză şi metodă de care dăduse dovadă mai înainte, înfăşură sârmele dezgolite şi apoi trecu cablul de-a curmezişul pardoselei, pornind de la uşă şi prinzându-l bine de podea, pe măsură ce înainta. Ultima bucată de doi iarzi o duse până la pupitrul cu instrumente şi trase peste el o lungime de doi inchi, pentru a-l fixa bine.

Revenind la dulapul cu hărţi, vârî în el braţul până la cot şi scotoci câteva clipe sub vraful de hârtii. Când îl scoase, ţinea în mână două frânghii de nylon, fiecare dintre ele prevăzută cu câte un sistem de articulaţie,;a la frânghiile de cort, permiţându-i să fie reglată.

Căpitanul Andropoulos întinse mâna să-şi ia ceaşca de

cafea. Exagera mişcarea, astfel încât manşeta se trase, dându-i

Randall întorsese capul spre el şi-l urmărea ce face. Adresându-i un scurt zâmbet, ce putea fi tot atât de bine o-ncurajare sau o luare în derâdere, O'Keefe începu să prindă capetele frânghiilor de cârligele fixate în prealabil în lemnăria timoneriei.

la iveală ceasul şi îngăduindu-i să verifice ora cu discreţie. In sinea lui, oftă uşurat. Era aproape zece. Peste câteva minute va putea să plece, lăsându-i cu discuţia lor sterilă.

Seara pusese la grea încercare politeţea înnăscută a căpitanului, începuse destul de simplu, cu cineva care-i ceruse veşti despre însănătoşirea băiatului rănit, Jamie Pike. Comunicase opinia doctorului navei şi a infirmierei, în sensul că Jamie progresa frumuşel şi va putea coborî pe uscat, împreună cu ceilalţi copii, în turul Maltei, programat pentru a doua zi. O femeie cu limba ascuţită din dreapta lui — o conferenţiară pe teme de istorie a Italiei, care ar fi preferat să-şi trăiască toată viaţa vorbind latineşte — profitase de prilej pentru a deplânge situaţia actuală, care nu-ţi mai îngăduia să te plimbi în siguranţă pe străzile din Neapole. Cât ai zice peşte, întreaga conversaţie fusese deviată, nu se ştie cum, asupra degradării Atenei. Femeia şi un alt comesean — un profesor de limbi clasice de la o şcoală obscură şi care purtase aceeaşi haină jegoasă la toate mesele de seară — se luaseră imediat la întrecere în denigrarea succesivelor guverne ale Greciei, regretând insuccesul lor în calitate de custozi ai trecutului Eladei, o treabă pe care ei înşişi ar fi putut s-o îndeplinească mult mai bine.

Pe toată durata schimbului de opinii, căpitanul păstrase o tăcere diplomatică. Şi aşa, propriile lor păreri erau prea destule. Ultimul lucru pe care amândoi păreau că ar vrea să-l audă, era punctul de vedere al unui grec. Dar cel mai rău era faptul că atinseseră un punct nevralgic. Fără îndoială, Atena

era într-o stare jalnică. Însă căpitanul nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă cei doi călătoriseră recent cu metroul din Londra.

Cu o înclinare a capului şi un zâmbet adresat tuturor mesenilor, se ridică în picioare.

— Vă rog să aveţi amabilitatea de a mă scuza. Va trebui să reiau serviciul mâine de cu zori, pentru sosirea noastră la Valletta. Vă urez noapte bună.

Aplecând încă o dată capul, se întoarse şi părăsi sala de mese. Pe coridor se opri, cumpănind dacă să-i mai facă o vizită băiatului. După o.clipă de gândire înălţă din umeri şi porni către propria-i cabină. Probabil că puştiul dormea, iar primirea glorioasă pe care plănuise să i-o facă reprezentantul din Valletta al companiei navale oricum va fi o răsplată suficientă pentru el.

Zâmbind, se opri în prag şi începu să-şi descheie haina uniformei.

Dincolo de uşa deschisă a dormitorului vedea, sub aşternuturi, forma picioarelor femeii cu păr castaniu deschis şi mâinile ei ţinând o carte. Îşi dezbrăcă restul îmbrăcăminţii şi rămase o clipă în picioare, privindu-şi corpul. Era bronzat şi muşchii încă-i mai păreau tari. Avea mijlocul ceva mai îngroşat decât cu douăzeci de ani în urmă, fără a fi chiar gras. Îşi îndreptă ceva mai mult spinarea, sugându-şi cu încă un centimetru pântecele, apoi intră în dormitor.

Auzindu-i pe prag pasul uşor, tânăra femeie îşi ridică privirile. Zâmbi şi puse cartea alături. Căpitanul Andropoulos se uită la ceas şi-i întoarse zâmbetul. Nu va mai fi solicitat în calitate de comandant de vas până când nu vor fi întâmpinaţi de nava pilot, în afara portului Valletta, a doua zi în zori. Cu excepţia neplăcerilor de la Neapole şi a iritărilor datorate obligaţiilor sale la mesele de seară, călătoria se dovedea a fi perfectă. Întocmai aşa cum visase să fie încheierea paşnică a carierei sale.

Mary arunca scurte priviri îngrijorate în jos, spre Mike. Dormea de mai bine de o oră, şi în tot acest timp nici nu se mişcase. Faţa şi pieptul îi luceau. Se aplecă, continuând să ţină cârma cu o mână, şi-i puse palma celeilalte pe frunte — ardea. Ezită încă o clipă, apoi părăsi cârma şi alergă spre cambuză. Îi trebuiră câteva secunde ca să găsească o cârpă şi să toarne puţină apă într-un lighean de aluminiu. Se grăbi să se-ntoarcă în timonerie. Mai avea un pas până la cârmă, când nava se înclină puternic într-o parte. Întregul vapor se zgudui sub şocul unui val uriaş ce se sparse peste el. Mary simţi că-şi pierde echilibrul. În cădere, se agăţă cu mâna liberă de timonă, abia izbutind să nu se lase^râtă de-a lungul podelei înclinate. Mike căzu pe o parte şi se rostogoli prin cenuşa focului stins. Mary reuşi să se ridice iar în picioare. O privire către busolă îi spuse ce se-ntâmplase. Puţinele clipe cât lipsise «de la cârmă fuseseră de ajuns pentru ca vântul să răsucească nava, astfel încât acum înfrunta cu flancul valurile gigantice. Trase de timonă. De două ori se ridică vasul, afundându-se iar sub greutatea apei, până când reuşi să-l readucă pe direcţia bună, în aşa fel ca valurile mânate de vântul dinspre sud să-l izbească iarăşi din spate.

Mary aşteptă câteva clipe, până se convinse că vaporul îşi menţine direcţia, şi abia pe urmă se duse la Mike. Ii prinse destul de brutal încheietura unei mâini şi, profitând de alt ruliu al vasului, îl trase cu putere într-un loc de unde putea ajunge atât la cârmă şi la el. Manevrând cu o mână timona şi, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra busolei, umezi cârpa şi începu să-l spele. Cu gesturi stângace, îi şterse uleiul şi murdăria de pe faţă şi de pe piept, clăti cârpa şi tampona uşor plaga. O mişcare a navei o făcu să se împiedice, gata să cadă. Fără să vrea, greutatea ei apăsă rana. Mike deschise ochii şi răcni de durere. Ea se ridică cât putu de repede. O privea mânios, cu ochi rătăciţi, ca şi cum n-ar fi recunoscut-o. Pentru o clipă,

pleoapele fetei se umeziră. Apoi, înghiţindu-şi lacrimile, ridică din umeri.

— Mi-ai cerut să te trezesc.

Se săltă în capul oaselor, uitându-se câteva secunde la ea, apoi izbucni în râs. Râse şi ea împreună cu el. Când vorbi, glasul lui era răguşit.

— Eşti O.K.?'

Ea confirmă, dând din cap.

— Încă mă mai aflu aici şi n-am rău de mare, dacă asta vrei să ştii.

— Atunci e-n ordine.

Întinse mâna spre cârmă şi, ţinându-se de ea, se ridică întâi în genunchi, apoi în picioare, strâmbându-se de durere. Genunchii i se îndoiau, aproape incapabili să-l susţină. Gâfiind, se sprijini cu toată greutatea pe panoul de instrumente.

Îl privi îngrijorată.

— Vei putea face faţă?

Mike reflectă un timp asupra problemei.

— Nu ştiu. Dă-mi o clipă cârma. (Ea se trase înapoi, cedându-i locul.) — Deocamdată mă simt ca dracu. Vrei, te rog, să-mi faci un serviciu? (Mary încuviinţă din cap.) — Du-te şi caută în cabina de colo, lângă dulapul cu steaguri. Vei găsi o trusă de prim-ajutor. Vezi dacă are o cutie metalică, plată, cu nişte tablete în ea. Ad-o aici.

Mary se duse să scotocească în trusă şi-i strigă:

— Sunt patru cutii aşa cum spui.

— Adu-le pe toate.

Ea puse cutiile pe panoul din faţa lui. Aveau lipite pe ele etichete scrise în arabă. Vocabularul lui Mike nu era suficient de bogat cât să priceapă termenii farmaceutici. Deschise cutiile şi se aplecă să le cerceteze conţinutul. O alese pe cea care-i trebuia, luă două din cele şase tablete dinăuntru şi le vârî în gură. Înghiţi şi-i adresă fetei un zâmbet forţat.

— Astea vor face din mine un om nou. Mary se uită atent la chipul lui.

— Ce dracu sunt?

— Viteză!

— Amfetamina? Au aşa ceva în trusa de prim-ajutor"l.,

— Întocmai. Într-o vreme, cele mai multe dintre nave o aveau printre medicamente. Englezii au interzis-o, au declarat-o ilegală. Poate la fel au făcut şi libienii, habar n-am. Dar o mulţime de căpitani pe drojdie, aşa ca cel al vasului ăstuia, nu sunt prea exigenţi în privinţa acestor lucruri. Din fericire.

Se îndepărtă de timonă, făcându-i semn să preia comanda.

— Vezi de cârmă. Eu o să încerc să lucrez cu radarul.

Mike ieşi pentru a doua oară din sala maşinilor, cărând nişte unelte. Prima oară aproape-şi pierdu cunoştinţa urcând scara. De-data aceasta, drogul îi pătrunsese în circuitul sanguin. Urcă în salturi cele câteva trepte spre timonerie şi-şi reluă munca la radar. Încercarea de a-l demonta fusese sumară. Se mulţumiseră să smulgă cele două cabluri, de la scanner şi de la alimentator. Mike nu trebuise decât să scoată carcasa pentru a avea acces la borne şi să lege din nou firele. Din grămada de scule pe care tocmai o adusese, alese o şurubelniţă electrică fină şi se apucă din nou de treabă.

— Aşa! Şi acum, de ce nu-mi spui cine eşti cu adevărat? Mary se uită la el, zâmbind silit.

Îşi ridică repede privirile spre ea, reântorcându-le imediat asupra lucrului său. Râse înfundat.

— Da, de ce nu? Numele meu este, într-adevăr, Mike Scanlon.

— Şi Patsy Scanlon era, realmente, tatăl tău? Râse din nou.

— Î-hâ. Sigur că da. Bătrânul ticălos!

— Şi toată povestea aia, cu poliţia care l-a ucis? Era adevărată sau ai inventat-o în întregime?

Se uită la ea pe sub sprâncene.

— Glumeşti? Este posibil că poliţia din Birmingham să fi comis câteva exagerări când a avut de-a face cu simpatizanţi republicani, dar uciderea tatălui meu nu s-a numărat printre ele. E adevărat că, la vremea respectivă, câţiva oameni au încercat să transforme totul într-un scandal, un caz de drepturi ale omului. Avocaţi în căutare de faimă, porniţi să demonstreze lumii că nu există nici o diferenţă între Birmingham-ul din Anglia şi Birmingham-ul din Alabama. (Scutură capul, încruntându-se, căci se trudea să ajungă la un şurub greu accesibil.) — O adunătură de capete seci. Şi nu spuneau decât gogoşi.. Tata a murit aşa cum merita, înecându-se cu propria-i vomă.

Mary se cutremură.

— Uh!

Făcu o pauză, concentfându-se asupra busolei şi corectând direcţia navei, care se abătuse puţin de la cursul său. Apoi continuă, zâmbind:

— O.K., aşadar te cheamă într-adevăr Mike Scanlon. Dar asta nu-nseamnă că mi-ai răspuns la întrebare. Vrei să-mi spui ce te-a făcut să te implici în toată chestia asta? Sau — adăugă răutăcios — eşti cumya membru al vreunui soi de confrerie şi ai jurat să păstrezi secretul până în mormânt?

El îşi întrerupse lucrul şi se uită la ea, cu o expresie gravă:

— Întrebi în numele tău, sau în calitate de membru al serviciului MI 5? ş

Încetă şi ea să zâmbească. Îi susţinu privirea câteva clipe, în cele din urmă, cu un glas ce nu era mai mult decât o şoaptă, răspunse:

— Doar în numele meu.

Mike îşi ţuguie buzele, continuând să i se uite în ochi. După un timp, dădu din cap şi respiră adânc.

— O.K., Mary. Da, îţi voi spune. Mi-ar face plăcere. Se întrerupse să-şi adune gândurile şi, o vreme, rămaseră tăcuţi amândoi. Apoi el o întrebă:

— Îţi aminteşti de atentatul terorist cu împuşcături din toamna trecută? Pe terenul de fotbal?

Ea înclină capul în semn că „da", cu ochii ţintă într-ai lui. Nu rosti nici un cuvânt.

— Au ucis o femeie, ţii minte? (Ea dădu din cap aproape imperceptibil.) — Era a mea, Mary. Urma să ne căsătorim.

Pentru o clipă îşi întoarse iar atenţia asupra radarului, scoase şurubul cu care se trudise şi-l puse pe pardoseală. Apoi reveni spre ea şi continuă să vorbească, privind-o iar în ochi:

— Şi era gravidă. Purta copilul meu în pântece.

Mary îşi muşcă buza, încă nevorbind. Ochii i se măriră.

— M-am hotărât să mă răzbun pe oamenii care i-au omorât, spuse. Acesta-i motivul, încheie el.

Apoi se întoarse cu spatele şi începu să meşterească la fire. Ea continua să-l privească, încremenită. Faţa i se făcuse albă ca varul şi, în contrast cu paloarea aceea, ochii îi păreau nefiresc de strălucitori. Aplecat peste radarul deteriorat, el nu văzuse cum îi pierise sângele din obraji. O întrebă:

— Şi care-i povestea ta? Cum poate cineva de la MI 5 să pătrundă atât de adânc în organizaţia lor?

Întârzia atât de mult cu răspunsul, încât Mike îşi ridică privirea, pregătindu-se să-şi repete întrebarea. Văzându-i faţa, îşi înălţă sprâncenele.

— Dacă nu vrei, nu-mi spune. Ca să-ţi mărturisesc adevărul, pe mine nu mă interesează prea mult chestiile astea de capă şi spadă.

Mary scutură din cap. Încercă să râdă, dar glasul îi tremura.

— Mie-mi spui? In câteva săptămâni tu ai ajuns mai aproape de vârf decât am reuşit eu în câţiva ani.

— Cu mine era altceva. Trecutul meu era convingător... şi aveau nevoie de cineva care să vorbească araba. Câţi dintre recruţii de pe străzile dosnice sunt în stare de aşa ceva? Am fost o mană cerească pentru ei. Dar cum naiba reuşeşti să te dai drept o fată din cartierele sărace catolice, când toţi cei de-

acoky se cunosc între ei?

— Nu mă dădeam drept o asemenea fată. Chiar asta sunt. M-am născut şi am crescut în BeLfast, pe Falls Road.

Se uită la ea, sincer uimit.

— Şi ce-ar împinge-o pe o fată catolică să-şi ia un asemenea risc?

Ea ridică din umeri şi schiţă o strâmbătură.

— Adevărul este că am făcut parte din I.R.A. Înainte să devin membru al serviciului MI 5.

— Cristoase! Ai fost de-a lor şi ai trecut de partea cealaltă? Chiar că ţi-ai asumat un risc. Ce te-a făcut să iei hotărârea asta?

— Ceea ce mi-a întors stomacul pe dos a fost reluarea omorurilor/Campaniile din interiorul insulei principale. Când a început O'Keefe să preia conducerea. Până atunci putusem să fiu alături de ei, înţelegeam rostul mişcării. Dar, din momentul în care O'Keefe a luat comanda, totul a devenit fără sens. Să ucizi de dragul uciderii! Omul este nebun.

— Da, am observat şi eu. Şi pentru ce n-ai abandonat, pur şi simplu? Asta ar fi făcut majoritatea oamenilor.

Mary strâmbă din nas. Îşi coborî vocea şi mai mult decât până atunci.

— Asta-mi fusese intenţia, Mike. Pe urmă am făcut ceva prostesc. (Schiţă un gest zeflemitor faţă de propria-i persoană.) — Am încercat să împiedic un omor. Tocmai aveau de gând să lichideze un individ, un protestant. Lucra cu jumătate de normă la UDR. O cunoşteam pe fiica lui — era una dintre prietenele mele. Am reuşit să-i dau de veste despre ce i se pregătea, exact la timp cât să poată să aranjeze în aşa fel încât să nu fie acolo atunci când aveau să atace.

— Şi a reuşit?

Ea ridică din umeri şi izbucni într-un uşor râs amar.

— Sigur că da. Au aranjat treaba foarte bine. Echipa de provocatori ai Aripii Provizorii s-a dus la cinci dimineaţa să-l caute la el acasă. Omul fusese chemat, în miezul nopţii, la

mama lui, la spital. Avea cu adevărat o mamă bolnavă, în vârstă de nouăzeci şi doi de ani. Tocmai când cei din echipă se înghesuiau iar în maşina Jor, s-a întâmplat ca, de după colţ, să apară o patrulă militară. Au şters de pe faţa pământului întreaga echipă. Trei oameni. Drăguţ, ce să spun. Aşa cum fusese organizată treaba, nimeni n-ar fi bănuit nimic.

— Bun, şi pentru ce, după asta, nu te-ai retras, pur şi simplu?

Ea îl privi lung şi pătrunzător.

—- Pentru că englezii nu m-au lăsat, bineânţeles. Chiar imediat după întâmplarea asta,.ân aceeaşi dimineaţă, m-au ridicat de pe sttadă. În maşină, împreună cu ei, îl aveau pe omul de la UDR, ca să mă identifice. M-au dus undeva, într-o casă, m-au aşezat în faţa unei ceşti de ceai şi mi-au explicat situaţiarOri rămâneam în-organizaţie şi lucram pentru ei, ori dădeau sfoară-n ţară că eram o informatoare.

O privi câteva clipe în tăcere, apoi fluieră uşor.

— Oh, fir-ar al dracului! Şi când s-a-ntâmplat asta? \ Ea ridică din umeri.

— Acum trei ani. Poate ceva mai mult. Mike clătină din cap.

— Trebuie să fi fost cumplit pentru tine.

— Am fost groaznic de speriată, admise ea. Dar ştii, chiar voiam să fac ce-mi cereau. Cineva trebuia să-l oprească pe O'Keefe. În cea mai parte a timpului te obişnuieşti cu asta. Cel mai rău este când te-ntrebi dacă cei din MI 5 n-o să facă vreo prostie, dându-te de gol.

— Cred că aşa este!

În timp ce vorbea, strânse un şurub şi lăsă jos şurubelniţa, îşi îndreptă spinarea şi anunţă:

— Gata, merge.

Răsuci un buton plat de pe radar. Ecranul se lumină. Mike zâmbi mulţumit şi se aplecă asupra lui. Îl urmări în tăcere un minut, cât timp fasciculul efectua o rotire, încercând să înţeleagă ceva din punctişoarele care umpleau fiecare inch al

ecranului.

O antenă de radar este montată întotdeauna sus, pe structura navei. Pe vreme calmă, când vasul este stabil, instrumentul dă o imagine atât de limpede a împrejurimilor, încât poate detecta o cutie de conserve care pluteşte pe apă pe o rază de trei mile. Când nava se zbate într-un uragan de felul celui pe care-l înfruntau, antena poate prinde semnale de la orizont, tot atât de bine de pe fundul oceanului sau de pe lună. Asta o făcea să devină un instrument pe care nu prea te puteai baza. O furtună de nisip înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Nisipul apărea ca o ploaie — o masă impenetrabilă de mici puncte strălucitoare, care mascau aproape orice altceva.

Cu toate acestea, Mike insistă, privind intens ecranul luminescent. Printre puzderia de licăriri, chiar la limita razei de baleiere, un punct părea să fie persistent, rămânând în aceeaşi poziţie. Continuă să privească fasciculul scanner-ului timp de încă trei rotjri. De două ori nu localiza punctul. A treia oară era iar acolo. Înjură şi plesni cu palma aparatul.

Mary îşi întoarse repede capul, alarmată de strigătul lui.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ţii minte ce ţi-am spus despre navele lor de patrulare?

— Da.

— Îmi retrag vorbele. Cred că una din ele ne urmăreşte.

— Isuse! Şi acum ce facem?

— Ne oprim.

— Glumeşti?

— Nu. (ân timp ce vorbea se apropie de ea.) — Ne oprim. Sub privirile ei neîncrezătoare, întinse mâna şi trase maneta care comanda viteza vasului.

Capitolul 27

Vandali nu şi-ar fi închipuit că era posibil să se simtă şi mai rău decât cu o oră în urmă. Acum, râgâielile continue şi

pierderea de lichid îl slăbiseră într-atâta, încât abia se mai putea ţine pe picioare. Numai încleştarea mâinilor pe timonă îl ajuta să nu se prăbuşească. Gustul de fiere nu-i părăsea gura, silindu-l să scuipe întruna, în încercarea disperată de a scăpa de el. Obrajii îi erau scofâlciţi de epuizare. Îşi amintea cum, cu multă vreme în urmă, auzise despre oameni obligaţi să lucreze în larg şi care, după săptămâni de rău de mare, sfârşiseră prin a înnebuni, aruncându-se peste bord. Niciodată nu crezuse poveştile acelea. Acum, da. Abia dacă ştia cu ce se ocupă Harry. Ştia că lucra în jurul lui, şi că nu-şi întrerupea afurisitul ăla de fluierat. Randall găsi în el energia necesară pentru a se simţi iritat. Calmul perfect al lui O'Keefe, detaşarea lui faţă de orice altceva în afară de îndeletnicirea sa actuală, nu făceau decât să-i sporească sentimentul propriei neputinţe.

Un nou spasm îl răscoli, smulgându-i un geamăt. Acum era de-a dreptul dureros, ca şi cum stomacul lui, nemaiavând ce să zvârle afară, încerca să-şi elimine propria-i căptuşeală.

Se străduí să scuipe iarăşi, nereuşind decât să-şi împrăştie puţină salivă pe bărbie. De acolo stropii îi picurară pe piept. Nu-i păsa. Ultimele sale rămăşiţe de voinţă erau concentrate asupra unui singur lucru: să reziste în continuare cele câteva ore până când chinul avea să se termine

O'Keefe sfârşi de prins ultimele frânghii la cârligul metalic şi-şi îndreptă trupul. Se întinse şi-şi masă şalele. Poate că realmente devenea prea bătrân pentru jocul ăsta. Privi în jur, contemplându-şi opera. Mulţumit, se îndreptă către Randall, care se agăţa disperat de timonă.

— Cum merge, Jack? Te simţi ceva mari bine? Randall nu răspunse. Chiar şi în halul în care se afla,

putea discerne ironia din glasul celuilalt. Simţi degetele lui O'Keefe apăsându-i umărul.

--Bravo. Te descurci minunat. Crezi că poţi rămâne

treaz?. --^ '

Randall dădu din cap afirmativ. O'Keefe îi mai strânse o dată umărul, înfigându-i degetele în carne cu o duritate inutilă. Cu coada ochiului, Randall îl urmări cum se duce către radar. Continuă să-l privească, în timp ce O'Keefe acţiona comutatorul şi se uită la ecran. Nu rămase aplecat asupra acestuia mai mult de treizeci de secunde, apoi înjură printre dinţi şi-l stinse iarăşi. Randall se miră vag pentru ce nu-l lăsa aprins. Nu se osteni să întrebe.

O'Keefe se-ntoar.se spre el, iritarea de pe faţa lui fiind înlocuită de un rânjet.

— Ei bine, probabil nu se va-ntâmpla nimic vreme de câteva ore. Dacă tu te simţi bine aici, eu cred că mă duc să mă întind puţin.

Cu o voioasă scuturare din cap, îl salută pe Randall şi dispăru din cambuză.

Mary continua să-l privească uluită pe Mike, în timp ce acesta scotocea prin timonerie căutând ceva.

— Dar pentru ce naiba ne-am oprit? Nu vin după noi?

— Aşa-mi închipui. Dar nu putem fugi mai repede decât ei, aşa încât este preferabil să-i păcălim.

În clipa când termină de vorbit, trase dintr-un colţ al dulapului cu steaguri un ghem de sfoară de nylon subţire. '— Am găsit-o.

Îşi vârî sfoara într-un bu/.unar şi ridică de pe raftul de lemn de lângă timonă lanterna învelită în cauciuc. Mai luă două capsule de amfetamina şi şi le zvârli în gură. Le înghiţi şi o luă pe Mary de braţ.

— Haidem.

Fata îi aruncă o privire lungă în care se citea bănuiala că-şi pierduse minţile cu totul, şi-l lăsă s-o tragă spre uşă.

Încetul cu încetul, înaintară cu greu în lungul punţii, agăţându-se de balustradă. Deoarece nava îşi pierduse forţa de înaintare, rămăsese complet în voia valurilor şi a vântului.

Puntea sălta şi cobora sub paşii lor. Spuma şi vântul îi biciuiau. Un val uriaş se sparse dintr-o parte peste'nava neputincioasă, răsturnând-o la patruzeci de grade. Balustrada se cufundă adânc sub suprafaţa mării. Simţindu-se smulsă de vai, Mary scoase un ţipăt. Brusc nava se redresa, lăsând-o întinsă pe jos, cu braţele agăţate în disperare de balustradă. Mike o-nşfăcă de bluză şi-o trase, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Haide. Nu mai avem decât puţin de mers. Până la barca de salvare.

Munciră febril să dezlege barca, sub continua ameninţare de a fi măturaţi peste bord. Avură nevoie de câteva minute până când barca basculă, eliberată din chingile sale. Mike o trase pe Mary spre el. Ţinându-se bine cu mâna liberă de balustradă, îi strigă în ureche nişte instrucţiuni. Mută de uimire, ea îl urmări cum scoate din buzunar sfoara de nylon şi, proptindu-se în balustradă, începe să se lupte eu un nod. Trecuseră mulţi ani de când Mike se mândrea că era în stare să înnoade sfori cu o singură mână. Trebui să facă vreo zece încercări nereuşite până-i izbuti aşa cum dorea. Cu o exclamaţie de izbândă, se ridică în picioare şi trecu o buclă a firului peste capul lui Mary. I-o fixă pe sub subsuori şi petrecu firul prin laţul pe care-l făcuse. Smuci tare de sfoara de nylon, pentru a verifica nodul. Fata scoase un ţipăt:

— Au! Doare! - — Nu atât cât dacă te-ai îneca, replică el râzând. Taci din gură şi urcă-n barcă.

Zâmbind, ea îndreptă spre el degetul mijlociu într-un gest obscen şi-l lăsă s-o împingă în barca de salvare, care se balansa nebuneşte. Mike azvârli capătul liber al firului de nylon peste balustradă şi începu să coboare barca. Când izbi apa, aceasta făcu un salt, dându-i fetei o cumplită senzaţie de vomă. Mary rămase o clipă întinsă pe fundul ambarcaţiunii, încercând să-şi recapete suflul şi ţinându-se bine, cu braţele încolăcite în jurul unei bănci. Deasupra ei, flancul navei se înălţa ca o siluetă bizară şi întunecată, agifându-se şi iegănându-se într-o parte şi-ntr-alta şi ameninţând în fiece

clipă să sfărâme micuţa barcă de salvare. Fasciculul de lumină al lanternei străpungea bezna. Mary se săltă în genunchi şi se apucă de treabă, mişeându-se cu eficienţa disperată datorată groazei. Urmând instrucţiunile lui Mike, înălţă scundul catarg de aluminiu.!ncredinţându-se că era bine fixat în suportul lui, se fârî spre pupa şi porni motorul. Trăgând sfoara de nylon şi proptindu-se în picioare, manevră în aşa fel barca, încât prova ei se desprinse de carcasa vaporului, făcând cu acesta un unghi. Inspiră adânc şi angrena motorul. Barca de salvare zvâcni înainte, îndepărtându-se de navă. Agăţându-se cu putere de sfoară, Mary se lăsă peste pupa, coborând în mare.

Mike văzu barca alune când tot mai departe de vas. Când capul lui Mary dispăru pentru câteva clipe sub apa întunecată, îl cuprinse panica şi, uitând primejdia, încalecă balustrada;

Fata reapăru din valuri la mai puţin de o jumătate de iard de flancul vaporului. Vârându-şi lanterna într-un buzunar, Mike

se lăsă în genunchi, în aşa fel ca balustrada să-i fie prinsă la subsuoară, şi începu să tragă frânghia de nylon.

Sfoara intra în carnea lui Mary. Deasupra ei firul era prea subţire pentru a se putea prinde de el cu mâinile ude. La un moment dat era pe jumătate afară din apă, greutatea ei întinzând mult firul; în următorul, se pomenea din nou cufundată până peste cap, după cum se balansa şi se apleca nava. De câte ori cădea în apă, simţea sfoara strângându-se, căci Mike profita de prilej pentru a înfăşură porţiunea slăbită.

Vaporul se înclină spre tribord, scoţând-o cu totul din apă. Se pomeni aproape zăcând pe spate pe metalul rugos al carcasei. Nava îşi continuă ruliul ameţitor şi ea se rostogoli cu faţa în jos. Sfoara îi pătrunse adânc în carnea degetelor în timp ce se străduia să se scoale în genunchi. Cu un singur dar enorm efort, se ridică în picioare. Stătea pe flancul navei, apleeându-se la un unghi de patruzeci şi cinci de grade peste marea spumegândă. Începu să se caţere pe perete. Mike prelua cea mai marc parte din greutatea ei. Mai avea doar

patru paşi până la capăt când, cu o bruscheţe înnebunitoare, nava se scufundă din nou în adâncul dintre două valuri. Stomacul i se contractă când carcasa de sub ea se răsuci la nouăzeci de grade, aruncând cu putere nava spre babord. Picioarele i se desprinseră de metal. Rămase pe jumătate atârnând în aer, cu mâinile încleştate cu disperare pe sfoara de deasupra capului şi rotindu-se ca un cadavru legat de lanţul spânzurătorii.

Deasupra ei, Mike se agăţă cu toate puterile de sfoară, abia fiind în stare să-i susţină greutatea trupului. Sub izbitura următorului val, vaporul, recăzu spre tribord, cu o nouă zvâcnire ameţitoare, azvârlind-o pe Mary pe flancul de oţel.

Ea prelua forţa loviturii în tălpi şi-n umeri, ca un atlet care se caţără pe catarg. Ghemuindu-se pe genunchi, se târî în sus, pe ultima distanţă. Braţele lui Mike se strâhseră în jurul ei şi o trase cu putere înapoi, la bord.

Se prăbuşiră pe punte şi rămaseră zăcând acolo, gâfiind.

Din mâna stingă a lui Mary, acolo unde sfoara îi tăiase carnea, curgea sânge. Încheieturile degetelor îi erau jupuite şi sângerau. Cel dinţii îşi reveni Mike. Se ridică în genunchi şi începu să deznoade capătul sforii legat de balustradă. Se ridică apoi în picioare şi zâmbi larg spre fata care abia mai putea respira.

— Vino.

Zăcea cu faţa în sus, privindu-l, dar în întuneric nu-i putea vedea zâmbetul. Doar ceva în intonaţia lui îi trezi atenţia.

— Vino undei

— Să facem acelaşi lucru şi cu cea de-a doua barcă.

Se târî spre balustradă şi se lăsă să cadă, epuizată, aşezându-se alături de Mike. Mâinile şi toată partea stingă a feţei îi erau zgâriate de frecarea cu metalul ruginit al carcasei. Se ghemui lângă Mike, udă leoarcă şi tremurind. Zgomotul motorului celei de a doua'bărci se pierduse deja departe, dus

de vânt.

— Cum m-am descurcat?

El îşi strânse mai tare braţul în jurul umerilor fetei, apropiindu-i capul de pieptul lui.

— Splendid, spuse zâmbind spre chipul ridicat către el. Alcătuim o echipă extraordinară.

Mary îşi rezemă iar capul pe trupul lui.

— Î-hâ. Şi ce mai face.acum echipa?

— Se duce la loc uscat.

Se târâră înapoi, la adăpostul timoneriei. Mike se îndreptă imediat spre comenzi, porni motorul cu toată puterea şi readuse nava pe direcţia corectă,

— Să sperăm c-o să aibă efect.,

— Acum-că m-am întors teafără, explică-mi ce urmăreai de fapt să faci?"întrebă Mary.

Se întoarse să-i răspundă. Era în pielea goală, doar cu nişte chiloţi albi scurţi, uzi leoarcă. Jearts-ii şi sutienul îi zăceau la picioarele ei. Atenţia îi era îndreptată asupra bluzei, pe care o storcea de' apă; Graţia mişcării fetei îi contractă gâtul, silindu-l să tacă. Îi privi uşoara unduire a coapselor, încordarea muşchilor care formau o adâncitură pe spinarea ei, şi se simţi cuprins de o bruscă liniştire, o nespusă duioşie, care-i alungară.din minte orice gând legat de situaţia lor actuală.

Tăcerea prelungită o îndemnă să se uite la el. Când îl văzu, nedumerirea întipărită pe chipul ei dispăru treptat. Mâinile îi rămaseră nemişcate la jumătatea gestului, cu umerii încă răsuciţi în acţiunea de stoarcere a bluzei. Statură aşa, tăcuţi şi nemişcaţi, preţ de o secundă. Mike înghiţi un nod şi vorbi. Glasul îi era răguşit.

— Te pricepi cât de cât la radar?

Mary rămase cu ochii aţintiţi la el, la început fără a-şi schimba expresia. Apoi, încetul cu încetul, un surâs păru să-i lumineze faţa. Înclină uşor capul., — î-hâ. Încă de la Falls

Road, îţi aminteşti?

El râse şi dădu din cap, încă descumpănit.

— Corect. Ei bine, mai întâi şi-ntâi, află că-i o invenţie supraevaluată. Dacă ceea ce am detectat era o navă de patrulare libiana, s-ar putea prea bine să nu ne fi văzut. Pe furtuna asta ar fi o adevărată baftă să găseşti ceva de dimensiunile noastre la o distanţă mai mare de câteva mile. Probabil că noi i-am prins pe ei pentru că au o suprastructură foarte înaltă.

Mary schiţă o strâmbătură. *

— Tot nu.ânţeleg rostul lansării bărcilor de salvare. Doar dacă am fi fost şi noi într-una din ele.

— Nu? Să-ţi explic: în vârful fiecăruia dintre catargele acelea pe care fixându-le ai fost cât pe-aci să te îneci, se află câte un reflector de radar. Dacă ne-au luat urma şi vin încoace, există şanse mari să alerge după bărcile de salvare. În felul acesta vor avea trei opţiuni în locul uneia singure.

— Şi e vreo diferenţă, ţinând seama de viteza navelor de patrulare?

— Ba chiar una mare, crede-mă. Geometria sistemului lucrează în favoarea noastră. Până vor verifica ei cele două momeli puse de noi, vom fi mult în afara apelor libiene. Nu cred să-ndrăznească să ne urmărească mai departe. S-ar teme să nu aibă încurcături cu flota americană.

— Sper să ai dreptate. Şi acum, ce facem să-i găsim pe O'Keefe şi pe Randall? Sau, dacă-i vorba, cum nimerim Malta?

— Dacă găsim Malta, îi găsim şi pe ei. Şi găsirea Maltei nu-i dificilă.

— Fără hărţi maritime?

— Î-hâm. De când am părăsit coasta ne-am îndreptat la şapte grade spre nord-vest. Ştim că Malta se află cam la o sută cincizeci de mile depărtare, aproape la nord de Tripoli.

— Ştim asta?

— Ştim! Cel puţin, eu ştiu. Viteza noastră maximă, în

actualele condiţii atmosferice, este de aproximativ unsprezece noduri. Adică douăsprezece mile şi jumătate pe oră. Aşadar, după — să zicem — zece ore, cotim spre est timp de un ceas sau două. Apoi iar spre nord. Pe urmă spre est, şi tot aşa.

Îl privea neîncrezătoare.

— InventezLtoate astea?

— Nu. Este tehnica Chichester. Sau o versiune a ei, care-mi aparţine mie.

— Cum i-ai zis?

— Tehnica Chichester. Francis Chichester. Nu-ţi-aduci aminte de el? Naviga de unul singur spre Hawaii sau spre cine ştie ce alt loc uitat de Dumnezeu în Pacific, fără instrumente de navigaţie.

— Şi nimerea?

— Exact la timp.

— Trebuie să fi fost ţăcănit.

La douăzeci de mile mai la sud-vest, un bărbat tânăr, înalt şi zvelt, stătea în picioare pe puntea de comandă a îngustei nave de patrulare vopsite în culori de camuflaj. Vorbea cu însufleţire în arabă, în receptorul unui telefon. Avea trăsături fine şi un păr negru, sârmos, care se înfoia bogat în jurul şepcii de. uniformă cu cozoroc, împinsă mult spre ceafă. Purta o cămaşă kaki cu mâneci scurte, foarte bine călcată, iar pe umeri avea tresele de locotenent. Termină de vorbit, ascultă timp de treizeci de secunde, apoi, afirmând încă o dată că a înţeles, închise radiotelefonul. Când se întoarse către cei doi bărbaţi ce stăteau lângă el, ochii îi sclipeau.

— Era maiorul Jallud. Colonelul se întoarce la Tripoli. Peste foarte puţin timp, ne va vorbi el însuşi. Se pare că doreşte extrem de mult să reuşim, oricât ne-ar costa. Acestea

- sunt chiar cuvintele maiorului Jallud. Îl cita pe Colonel.

Îi privi pe rând pe flecara din cei doi. Emoţia ce li se citea pe chip o reflecta pe a lui. Adăugă:

— Să nu dăm greş, domnilor.

Unul dintre bărbaţi se duse şi se aplecă asupra unei hărţi desfăşurate pe o masă, lângă perete. Îşi înfipse degetul pe o linie trasată pe hartă cu o culoare galbenă transparentă. Linia se întindea de la propria lor poziţie până la un punct situat la nord-est faţă de ei. Omul îşi ridică privirea spre căpitanul navei.

— Transmisia era de undeva de pe axa asta, domnule căpitan..,

Locotenentul aprobă printr-o mişcare a capului şi se apropie de masa cu hărţi.

— La ce distanţă? Celălalt păru cam încurcat.

— Imposibil de precizat, sir. A apărut doar pentru scurt timp, prea scurt pentru a-l putea stabili. Foarte aproape de limita razei de acţiune.

Căpitanul se încruntă. O sclipire de îndoială i se ivi în ochi.

— Dar eşti sigur că era o emisiune radar? în situaţia când Colonelul se interesează în asemenea măsură, ar fi inadmisibil să facem vreo greşeală. Ce zici?

Ofiţerul scutură viguros din cap.

— Nu, nu-i nici o greşeală, sir. Bineânţeles, n-avem cum să ştim dacă vasul este unul din cele pe care le căutăm.

— Dar au folosit radarul doar câteva secunde. Acum nu transmit?,

— Nu, sir. Sau, cel puţin, nu suntem în contact cu ei. Căpitanul se întoarse să privească prin fereastra largă.

Îşi ţinea picioarele depărtate pentru a face faţă balansului puternic al înaltei punţi de comandă. Dedesubtul lui, prova netedă, croindu-şi drum printre valuri, arunca în lături aripi spumoase, fluorescente. Un val se sparse de carcasele torpilelor de pe puntea din faţă, împroşcând cu stropi fereastra.

— Ei, oricine-ar fi, zise căpitanul, se tem să nu fie urmăriţi. Sunt unii care ştiu că propriile lor transmisii de radar pot fi detectate de scanner-ul nostru.

Se uită la cei doi ofiţeri. Treptat, faţa i se destinse într-un

zâmbet.

— Ya'aalal

Şi cu un zâmbet îngheţat, repetă pentru sine în engleză:

— La drum!

Capitolul 28

IV^lary ţinea zdravăn cârma. Vântul aducea până în timonerie vârtejuri de nisip. Ochii o usturau, congestionaţi atât din cauza lui cât şi de pe urma oboselii. Nu-i păsa — uşa stătea proptită, larg deschisă. Prefera vântul decât să fie închisă acolo, cu duhoarea marinarilor ucişi, care, în clipa morţii, se scăpaseră pe ei..,

Trecuse de miezul nopţii, şi fusese o zi foarte lungă. Privi în jos, la Mike. Stătea culcat, cu umerii sprijiniţi de dulapul cu steaguri. Ţinea ochii închişi. Pieptul îi era mânjit de sânge. Mary se uită la pansamentul de pe coastele lui. Îl văzu curat. Sângele provenea de pe pardoseală — sângele marinarilor împuşcaţi.

Se cutremură şi se sili să-şi mute privirea asupra cadavrelor. Zăceau în aceeaşi poziţie grotescă. Se înfiora iar. În decursul anilor de când fusese implicată pentru prima oară în acţiunile Provocatorilor, fusese deseori prezentă în situaţii în care planul implica omoruri. La insistenţa superiorilor ei din MI 5, ea fusese şoferul în ceea ce Provocatorii numeau

În glumă, şi întotdeauna cu o maimuţăreală de accent britanic,,,o partidă de împuşcături", ţintele fiind poliţişti în afara orelor de serviciu sau persoane oficiale. Indiferent de ordinele primite, întotdeauna ea reuşise cumva să nu ia parte la omorul propriu-zis şi, până-n această după-amiază, niciodată nu văzuse un cadavru. Cel mai tulburător lucru era

caracterul de norma-litate al aspectului lor. Nu muriseră în poziţii spectaculoase, cu membrele larg desfăcute. Zăceau cu trupurile chircite, cu mâinile şi picioarele răsucite la unghiuri dizgraţioase şi nefireşti. Feţele lor, lipsite de expresie, nu mai erau urâte sau frumoase, ci, pur şi simplu, lipsite de interes. Îşi mută privirea în altă parte, cutremurându-se iar. Totul era atât de urât, de ieftin şi de lipsit de sens,

— Îţi dau un penny pentru gândurile tale.

Mary se întoarse iute. Mike îşi ridicase capul şi-i zâmbea blând. Îi zâmbi şi ea, încet, luându-şi timpul necesar pentru a-şi reveni după contemplarea imaginii morţii. Chipul îi era palid.

— Credeam că dormi.

El se ridică în picioare şi, ducându-se lângă ea, râse şi scutură din cap.

;— Să dorm? După astea? întrebă, ridicând de pe panoul din faţa ei cutiuţa metalică şi zăngănind cele câteva pilule care mai rămăseseră. Mă odihneam numai. Şi încercam să mă gândesc ce să mai fac.

— Eram convinsă Că întotdeauna ştii asta. Cu o grimasă zeflemitoare, el îi răspunse:

— Mă duc jbs, să văd dacă găsesc în arsenal ceva ce-am putea folosi.

— Împotriva unei nave de patrulare? Mike se uită la ceasul-brăţară.

— Ascultă, dacă socotelile mele sunt corecte, noi suntem mai aproape de coasta malteză sau de cea tunisiană decât libienii. Ţinând seama de posibilitatea prezenţei în zonă a americanilor, chiar că nu prea văd cum ne-ar mai urmări o navă de război libiana.

— Şi dacă ei nu sunt de acord cu analiza ta?

— Atunci ara încurcat-o. Dacă aceea era o navă de patrulare şi dacă ne găsesc, nu ne mai rămâne nimic de făcut. Încerc să nici nu mă gândesc la alternativa asta. Dar nu-i

exclus să existe ceva ce l-ar putea opri pe O'Keefe, dacă reuşim să ne apropiem îndeajuns.

Coborî cu grijă pe scară. Amfetamina îl ţinea într-o stare de falsă vioiciune. Trebuia să lupte s-o contracareze, să-şi aducă permanent aminte cât de aproape de prăbuşire era în realitate. Silindu-se să meargă încet, înainta spre micuţa cabină care adăpostea arsenalul.

Cercetă stelajul cu puşti. Lui, toate i se păreau la fel — arme de infanterie, scurte şi uşor de purtat. Arme pentru ostaşii unor ţări bogate, concepute să arunce cantităţi uriaşe de metal în direcţia generală a unor ţinte pe care nu le poţi vedea. Nu era nici urmă de ceva cu lunetă telescopică, ceva ce i-ar fi putut da cuiva lipsit de experienţă, aşa ca el, o şansă cât de mică de a nimeri o ţintă aflată la distanţă.

Îşi îndreptă atenţia spre o ladă de oţel ce zăcea într-un colţ. Nişte coliere metalice solide o fixau de perete. Era închisă cu un lacăt mare. Se gândi câteva clipe, apoi luă o puşcă din stelaj. Se aplecă şi, acolo unde mai înainte găsise gloanţele de revolver, găsi şi o cutie cu muniţie. Încarcă repede puşca, fericirea măcar atâta învăţase în cursul puţinelor ore petrecute în tabăra de antrenament. După ce vârî în încărcător un pumn întreg de proiectile, reveni la ladă şi se lăsă într-un genunchi. Alinie puşca în aşa fel încât ţeava, paralelă cu pardoseala, să fie îndreptată către partea din faţă a lăzii, cu vârful la un inch de lacătul masiv. Încleştându-şi dinţii, îşi propti patul puştii

În umăr, puse degetul pe trăgaci, ţinându-l apăsat până când termină gloanţele.

Zgomotul creat în spaţiul strimt şi cu pereţi metalici fusese mai puternic decât îşi putuse închipui. Urechile îi vuiră câteva secunde. Când creierul i se mai limpezi, lăsă în jOs arma şi se uită la lacăt. Acolo unde fusese încuietoarea nu mai era decât o amestecătură de tăieturi adânci, cu margini strălucitoare, şi aşchii de metal sfârtecat. Lacătul zdrobit

zăcea pe pardoseală, la o distanţă de aproape Un iard. Aruncă pe jos puşca şi deschise capacul. Înlătură straturile de hârtie groasă şi uleioasă aşternute deasupra şi dădu la iveală un rând de rachete aşezate cu grijă, fiecare aruncând licăriri întunecate sub o peliculă de ulei. Puse rachetele pe pardoseală, scotoci mai departe, şi trase afară două obiecte grele, lungi de trei picioare şi înfăşurate în pânză de cort. Desfăcu învelişul unuia din ele şi scoase la lumină inconfundabila formă tubulară a unui lansator de rachete. Înfipse trei dintre rachete cu coada în jos, în centura salopetei sale. Încovoindu-se anevoie, ridică şi-şi vârî sub braţ lansatorul şi puşca, îşi strecură în buzunar cutia cu restul de gloanţe şi se îndreptă spre scară.

Căpitanul navei de patrulare blestemă vrefriea cu glas tare. Aici, atât de departe de coastă, furtuna de nisip şi vântul care-l purta începuseră să se potolească. Dar marea, nici gând. Chiar având vântul şi valurile din spate, nava se legăna şi rula îngrozitor, năpustindu-se şi zvârcolindu-se ca un animal. Ambarcaţiunea era construită'pentru viteze mari, în ape de coastă liniştite; nicidecum nu fusese concepută ca navă de război, pentru exploatare în largul mării. Puntea de comandă, înălţându-se mult deasupra punţii înguste, se clătina şi tremura într-un mod atât de imprevizibil şi nebunesc, încât

oamenii aflaţi pe el erau nevoiţi să se agate bine de ceva rezistent pentru a nu fi trântiţi pe jos. Parbrizul din faţa căpitanului devenise opac din cauza spumei.

Strigătul unui om din echipaj îl făcu să-ntoarcă repede capul.

— Ce este?

— Ceva acolo, domnule căpitan.

Omul stătea mult aplecat deasupra ecranului său,âncordându-şi vederea. În emoţia sa, nici nu-şi ridică ochii spre

căpitan, ci pur şi simplu înfipse de mai multe ori degetul în ecran, ca şi cum acea indicaţie ar fi fost suficientă.

— Ce? Pe ce relevment? întrebă nerăbdător căpitanul. Urmă o scurtă tăcere. Apoi se auzi răspunsul:

— Nord, douăzeci şi trei de grade spre vest. După o nouă pauză, operatorul spuse:

— Dar nu sunt sigur. Fir-ar al dracului! A dispărut! Dar era acolo. Pot să jur. Este-afât de greu!

— Idiotule!

Căpitanul îi făcu semn altui tânăr în uniformă să preia timona şi-l împinse brutal la o parte pe cel din faţa ecranului de radar.

— Arată-mi!

Omul îşi înfipse iar degetul în ecran. Zona pe care-o indica se înfăţişa ca un nor dens de puncte albe, ce licăreau, părând că prind viaţă când fasciculul trecea peste ele. Căpitanul se uită la imaginile pieritoare. Fasciculul se roti iar, şi din nou norul licări.scurt. Pândi încă vreo zece baleieri, fără a-şi lua ochii de pe ecran nici o secundă şi fără a clipi nici măcar o dată.

— Acolo!

Arăta un punct undeva sus, în sfânga ecranului. Îşi ţinu degetele acolo. Pe durata a câtorva baleieri cei doi bărbaţi priviră atent, în tăcere. Cel care reacţiona primul fu operatorul:

— E clar! acolo este ceva, domnule căpitan. Căpitanul se ducea deja să preia iarăşi timona.

— Dă-mi relevmentul! Repede!

În timp ce vorbea, împinse înainte cele două câapete de accelerare, băgând maximum de viteză pe care îndrăznea s-o folosească. Prova navei de patrulare se opinti sub împingerea sporită şi vasul se năpusti înainte, sărind peste văile adânci dintre valuri.

Căpitanul privi îngrijorat în jos, spre punte. Marinari înarmaţi stăteau înşiraţi de-a lungul, provei, asiguraţi cu frânghii prinse de un cablu întins de-a lungul balustradei. O baterie de reflectoare puternice măturau marea în jurul navei de patrulare, care acum se deplasa foarte încet, râsucindu-se şi legănându-se printre valurile ce erau îndeajuns de înalte pentru a ascunde puntea de comandă. Pe puntea de sub el văzu un ofiţer ridicându-şi la buze walkie-talkie-ul. Vocea pârâi dintr-un receptor de lângă umărul căpitanului. Acesta îşi încorda vederea spre zona luminată a mării, urmărind direcţia în care arăta omul. Abia peste câteva secunde zări scurta străfulgerare a metalului, deasupra crestelor de valuri. Roti timona, întorcând în loc nava. Îi spuse ceva ofiţerului de lângă el, îmbrăcă repede o pelerină de muşama şi coborî în grabă de pe puntea de comandă.

Merse cu paşi siguri în lungul punţii, până la omul cu radioul. Împreună se aplecară peste balustradă, străduindu-se să vadă mai bine. Nava de patrulare se ridică pe un val şi, timp de o clipă, păru să rămână suspendată acolo. Sub ei, la baza valului, se afla o barcă de salvare. Se legăna, plină aproape până la bord cu apă de mare. Înainta, luptând din greu împotriva valurilor, abia lăsând o dâră de spumă pe marea învolburată. Căpitanul luă walkie-talkie-ul şi vorbi. Se apropiară de barcă. La o comandă a ofiţerului, marinarii îşi pregătiră armele. Ajunseră chiar lângă ambarcaţiune. Căpitanul privi în jos, către ea. Printre bănci pluteau câteva obiecte; altminteri, era absolut goală. Înjură violent, se întoarse brusc pe călcâie şi, se îndreptă cu paşi mari spre puntea sa de comandă.

Mike intră iar în timonerie şi răsturnă armele pe pardoseală. Respira gâfâit. Se lăsă jos, lângă ele, în timp ce Mary îl privea îngrijorată, şi aşteptă până ce zbaterea pieptului

i se potoli. Cu mişcări lente, încarcă puşca, umplând încărcătorul cu atâtea gloanţe câte încăpeau în el. Apoi luă lansatorul de rachete şi-l studie, încercind să-şi dea seama cum funcţionează, în anii trecuţi le văzuse deseori în jurnalele cinematografice de actualităţi, în filme despre Afganistan sau Beirut, dar niciodată nu se apropiase de vreunul. Dar dacă partizanii afgani le puteau folosi, cu siguranţă va fi şi el în stare să-l mânuiască pe acesta. Nu dură mai mult de douăzeci de secunde până descoperi cum se utilizează. Mulţumit, se ridică şi cără armele până la dulapul din care fuseseră scoase hărţile. Trase un sertar, le puse cu grijă în el, şi-l închise. Acolo erau la îndemână, dar ferite de primejdia de a fi aruncate încolo şi încoace de mişcările navei..

Se duse la Mary.

— Eşti O.K.?

Ea îşi frecă un ochi cu dosul palmei şi căscă.

— Mmm? Oh, Doamne, da! Frântă de oboseală, dar O.K. Însă ceea ce tot nu înţeleg este cum îi vom găsi pe ticăloşii aceia. În mod cert, s-ar putea afla oriunde în toată imensi--tatea asta.

Mike se întunecă la "faţă. Se uita undeva dincolo de Mary.

— Ar putea fi, spuse abia mişcându-şi buzele. Ar putea fi, dar sper că nu sunt. Nu, după cât de departe am mers ca să-i prind.

O surprinse privindu-l. Avea ochii umezi, însă fără nici o legătură cu eforturile sau cu oboseala. Cu blândeţe,âşi puse o mână pe ceafa ei, atingându-i părul ud şi prăfuit. Schiţă o uşoară grimasă.

— Îmi parc rău, Mary, pentru o clipă m-ani aflat în altă parte. De ce nu mă laşi pe mine un timp la timonă? încearcă să dormi puţin.

O'Keefe sări în sus, brusc perfect treaz. Stătu nemişcat

câteva clipe, pândind — după obiceiul format în mai mult de o jumătate de viaţă de om — dacă nu sesizează vreun zgomot vestitor de necazuri. Neauzind nimic decât vibraţiile motorului, se relaxa. Se ridică şi se duse la chiuvetă, îşi stropi faţa cu apă şi-şi trecu mâinile ude prin păr. Umplu un pahar murdar cu apă dintr-un urcior din frigider, o bău şi se îndreptă spre timonerie, unde se afla Randall. Tresări când simţi duhoarea. Randall stătea tot nemişcat, exact aşa cum îl lăsase cu aproape două ore în urmă.

O'Keefe căscă, mai să-şi rupă fălcile.

— Uf! Aveam nevoie de somnul ăsta. Ar trebui să încerci şi tu acelaşi remediu.

Randall rămase tăcut. O'Keefe înălţă din umeri, posomoreala celuilalt făcându-î aproape să zâmbească. Era ca şi cum ar fi lucrat alături de o afurisită de stafie. Dar începuse să se obişnuiască. Cu mişcări mai elastice acum, după ce dormise, se duse la ecranul radarului, îşi rezemă palmele de o parte şi de alta a pupitrului şi-şi depărta picioarele. Se

uită atent la ecran. Interferenţele erau mult mai puţine. Furtuna..părea să-şi fi pierdut ceva din forţă. Se uită peste umăr la Randall.

— Hei, Jack, ai baftă. Cred că se potoleşte.

Randall întoarse capul spre el şi-i aruncă o privire de nespusă suferinţă. O'Keefe izbucni în râs şi reveni la ecran. Deodată înţepeni. Capul i se apropie la doi inchi de cercul de sticlă strălucitor. Se holbă la el câtva timp, apoi îl privi pe Randall cu o expresie ciudată, după care se întoarse cu spatele la ecran şi se înapoie în cambuză. Stătu acolo, sugându-şi buza şi blestemând în surdină, până când socoti un sfert de oră pe ceasul lui. Reveni la ecranul radarului.

— Fir-ar al dracului!

Aruncă o privire spre Randall şi se întoarse iar repede către ecran.

— Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!

Fir-ar al dracului!! Fir-ar al dracului!!!

Glasul i se amplifică, ajungând un strigăt. Intensitatea furiei lui pătrunse chiar şi prin amorţeala lui Randall. Acesta privi în jur, pe sub pleoapele căzute.

— Ce e? întrebă, cu glas vlăguit.

O'Keefe îl săgeta cu o uitătură veninoasă. Grăbjndu-se să plece, îl trimisese pe Randall să sabordeze cealaltă navă. Înjură iar. Pentru prima dată în atâţia ani, abandonase principiul care-l ajutase să rămână atâta vreme un om liber. Îi încredinţase altcuiva o treabă de care-ar fi trebuit să se ocupe singur. Se uită din nou la Randall. Lăsă să i se citească pe faţă teată furia, întreg dispreţul şi, în cele din urmă, imensa ură ce-i umplea sufletul. Simţindu-i privirea ca pe o lovitură, Randall se chirci, strângându-şi capul între umeri.

În timpul celor cincisprezece minute pe care O'Keefe le lăsase să treacă, agitându-se prin cambuză, punctul de pe ecran se apropiase cu ceea ce aprecia el ca fiind o milă. O navă de

patrulare i-ar.fi ajuns din urmă mult mai repede. În mintea lui nu mai exista nici o îndoială. Între Africa de Nord şi Malta, practic nu putea fi vorba de vreun trafic. Cei reperaţi erau Scanlon şi căţeaua aia veninoasă, ticăloasa aia de femeie!

— Idiot afurisit ce eşti, şuieră printre dinţi. Tu, javră mică, îngâmfată şi ticăloasă!

Singurul răspuns a lui Randall fu să clipească, holbându-se la el, prosteşte.

— Ei sunt, jigodie descreierată şi inutilă. Ei sunt, şi vin pe urmele noastre.

Căpitanul vasului de paftailare blestemă Irlanda. Îi blestemă pe toţi oamenii din Irlanda. Îi blestemă pe strămoşii irlandezilor. Şi le blestemă copiii nenăscuţi. Cea de a doua barcă de salvare fusese tot goală. Stătea cu radiotelefonul într-o mână, iar cu cealaltă, strânsă pumn, îşi lovea coasta. În

receptor se auzi o voce, aspră şi mânioasă. Căpitanul îşi încodră trupul şi, cu mâna liberă făcută căuş, înconjură instrumentul, ca şi cum ar fi încercat să nu lase să se împrăştie vorbele celuilalt, limitându-le efectul.

— Mă auzi, vere?

Căpitanul dădu viguros din cap. '

— Da, domnule Colonel. Da, vă aud foarte bine.

— Atunci răspunde-mi, dacă nu eşti mut! I-ai găsit pe

câinii aceia trădători? -

Căpitanul aruncă o privire îngrijorată spre ofiţerul responsabil cu radarul. Omul se uită în altă parte. Căpitanul îşi umezi buzele.

— Nu, vere... domnule Colonel. Încă nu.

— Ce?! Jallud mi-a spus — m-a asigurat — că eşti pe urmele lor. Nu-i adevărat?

Căpitanul făcu o grimasă.

— Sperasem să fie aşa, domnule Colonel. Ceea ce-am găsit n-au fost decât nişte momeli. Îşi lăsaseră la apă bărcile de salvare. Mă tem că i-am pierdut, domnule Cotonel.

Încăperea din care vorbea Colonelul era o cameră sărăcăcios mobilată, situată într-una din barăcile forţelor aeriene din Benghazi. Singurele mobile erau un birou şi un scaun. Pe birou se afla o hârtie de telex, cu un text de şase inchi. Colonelul era singur. În timp ce vorbea, străbătea camera de la un capăt la altul. Când se întorcea, galabia lui de lână cafenie flutura în jurul trupului. Într-o mână ţinea telefonul, în cealaltă o fotografie — cea pe care i-o dăduse Mike în deşert, portretul fiicei răpite de O'Keefe şi de turci la Hamburg. Pe obrajii Colonelului curgeau lacrimi. Vorbea răguşit din cauza durerii şi a furiei.

— I-ai pierdut? îmi spui că i-ai pierdut? Eşti vărul meu. Ruda mea. Carne din carnea mea. Eşti considerat a fi cel mai bun ofiţer pe care-l avem, nu un prost care scânceşte. Poporul nostru face sacrificii.-Cumpărăm pentru marina noastră cel mai bun echipament, cele mai moderne nave. Şi proştii,

imbecilii care pretind că se numesc echipaj, nu pot să prindă untabotier vechi de treizeci de ani, pe o mare pustie? Cei pe care te-am trimis să-i găseşti nu sunt nişte hoţi ordinari, vere. Sunt duşmani ai poporului nostru. Duşmani ai vieţii noastre. Ne-au luat încrederea şi ne-au trădat-o. Trebuie să punem mâna pe ei. Nu ai nici o idee încotro se îndreaptă? Oare şi tu, dragul meu văr, vei trăda încrederea poporului?

Ameninţarea din ultimele cuvinte era nespus de transparentă, şi căpitanul înghiţi atât de sonor că se auzi la celălalt capăt al firului.

— Nu, domnule Colonel, sigur că nu. Probabil se îndreaptă spre nord. E posibil să încerce să ajungă în Italia. Sicilia, eventual. Sau poate... Malta.

— Atunci acolo trebuie să cauţi, vere. Ştii cum să faci lucrurile astea. Sau poate că anii din Bremenhaven ţi i-ai petrecut numai cu fete?

Sarcasmul grosolan îl ustură pe căpitan.

— Nu, vere, am studiat serios, iar germanii ne-au dat — mie şi celorlalţi — lecţii valoroase. Este posibil ca nemernicii să ne fi pândit până am părăsit portul. S-ar putea prea bine ca, chiar acum, să ne asculte. Cine ştie ce-ar fi în stare să facă, dacă nu ţinem seama de avertismentul pe care ni l-au dat.

— Nici nu vreau s-aud de avertismentul lor. Sunteţi pe recepţie, americanilor?

Colonelul îşi ridicase vocea până când, ajunsese să strige în telefon. Vorbea englezeşte, aproape fără accent străin, — Nici nu-mi pasă de avertismentele voastre!

Căpitanul fu surprins auzind un tremur în glasul Colonelului, ceva ca un suspin înecat. Tresări când Ghaddafi începu să i se adreseze lui, strigând tot mai mânios.

— Trebuie să-i prindeţi pe oamenii aceia. Înţelegi ce-ţi spun? Eşti ofiţer. Eşti obligat să-faci tot ce-i necesar. Absolut tot, mă-nţelegi?

Glasul coborî dintr-o dată, devenind eu totul firesc când adăugă:

— Altminteri, vei fi împuşcat.

În biroul pustiu, Colonelul azvârli telefonul pe birou. Cu o expresie de spaimă întipărită pe faţă, ridică mesajul telex şi-l citi iar de la un capăt la altul. Pe măsură ce parcurgea textul, şuvoiul de lacrimi sporea. În cele din urmă, lăsă hârtia să cadă pe pardoseală. Luă fotografia şi o privi din nou. Sărmana fată murise. Poliţia germană dăduse de urma camionetei răpitorilor. O găsiseră pe un teren de camping, în apropiere de graniţa olandeză. Fusese un schimb de focuri de armă. Doi imigranţi turci muriseră. Murise şi fata.

Sc lăsă moale pe pardoseală şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Cu trăsăturile feţei schimonosite de durere, duse fotografia la buze. Începu să plângă tare — hohote puternice, întretăiate de sughiţuri.

Vreme de câteva secunde, căpitanul continuă să ţină telefonul la ureche. Toţi oamenii de pe punte aveau grijă să-i evite privirea. În cele din urmă, aruncă telefonul spre un tânăr ofiţer.

— Băgaţi toată viteza de care sunteţi în stare. Vom începe cu o buclă de cincizeci de kilometri la nord şi douăzeci, kilometri la est de punctul în care ne aflăm.

Trecuseră aproape trei ore de când lansaseră bărcile de salvare, şi în răstimpul acesta condiţiile atmosferice se îmbunătăţiseră în mod spectaculos. Mike ţinea cârma. Mary ieşi din cambuză aducârid două pahare pline cu o cafea tare. Îi dădu unul lui Mike, rămânând lângă el.

— Ce se-ntâmplă?

El sorbi puţină cafea. Mary o îndulcise zdravăn, după obiceiul arab. În mod normal, gustul zahărului îl făcea să se strâmbe. Acum se bucura de energia pe care i-o dădea. Arătă cu bărbia spre busolă.

— Ne îndreptăm către est. Peste zece minute va trebui să

cotim din nou spre nord.

— Stilul Chichester? întrebă ea răutăcios.

— Exact. Nu-ţi bate joc de el.

— Ci ne-şi bate joc? Şi ce se-ntâmplă după ce schimbăm direcţia? >',-

— Continuăm, pur şi simplu, să mergem spre nord.

— N-ar trebui să încercăm radarul? Să vedem dacă nu-i putem depista pe O'Keefe şi pe Randall?

El clătină din cap.

— Nu încă. Este posibil ca libienii să fie destul de pe-aproape şi sa detecteze semnalul. Mai aşteptăm o oră.

r — Şi între timp?

Ceva în tonul întrebării îl îndemnă să-şi întoarcă repede privirea spre ea. Mary avea un zâmbet şiret. Nu purta nimic altceva deCât chiloţii albi de bumbac.

— La naiba, Mâry! exclamă zâmbind şi clătinând din cap,

nevenindu-i să creadă. Acolo sunt nişte oameni care încearcă

să ne ucidă. \

Ea scuturâ din cap şi făcu o mutră de dezamăgire exagerată, apoi faţa i se lumină de un zâmbet viclean.

— Tocmai de aceea. Dacă acestea sunt clipele mele cele de pe urmă, n-ar trebui să mă ajuţi să mă bucur de ele la maximum?

Capitolul 29

— Dlestcmată să fie căţeaua! Dracu să-l ia pc Scanlon! Dracu să-i ia pe ticăloşii ăia imbecili de la Dublin!

O'Keefe se depărta de ecran şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Cu o furie inutilă, trase un pumn în geam.

— Ar fi trebuit să fac eu însumi toată treaba. Ar fi trebuit să ştiu! De îndată ce-am lăsat problema în mâna afurisiţilor ălora de dobitoci, au dat-o peste cap. Dracu să-i ia pe toţi!

Se adresa lui însuşi, nu lui Randall, scuipând cuvintele într-un şuvoi abia audibil, cu faţa la câţiva inchi de geamul ferestrei.

— Ei, haide, Harry. E chiar atât de rău? Vom fi la Valletta în mai puţin de trei ore, acum că s-a-mbunătăţit vremea.

O'Keefe îşi întoarse iute privirea spre Randall. Fusese prima frază adevărată pe care reuşise s-o închege de câteva ore încoace.

— Se pare că vremea nu-i singurul lucru care s-a-mbunătăţit! -.

O'Keefe aruncă o privire la ceas. În ultima jumătate de oră, de când urmăritorii lor cotiseră spre nord, şi-l consultase întruna. Revenind la întrebarea lui Randall, adăugă:

— Poate.

— Da, e chiar atât de rău. Dacă nu şi mai şi. Cu câtva timp în urmă au cotit spre nord. Ar fi trebuit să ne prindă. De atunci, se tot apropie de noi.

— Cum e posibil? Parcă spuneai că nava asta are un motor cu putere sporită şi că se presupune c-am fi în stare să depăşim o rablă veche ca aia.

— Îţi mulţumesc că-mi reaminteşti — aşa ar fi trebuit. Numai că jumătate din vapoarele din zona asta au fost transformate în vederea afacerilor cu contrabanda de ţigări. Dacă libienii au putut câştiga ceva bani în plus pe piaţa de ţigări în Spania, atunci e probabil să obţină cincisprezece noduri cu coaja aia a lor. Bineânţeles,.dac-ar fi fost sabordată ca la carte, aşa cum ar fi trebuit, n-ar fi obţinut absolut nimic de la ea, nu-i aşa?

Randall se chirci.

— Oh, Cristoase, Harry, ai dreptate. Totul e din vina mea. (ân glas i se ghicea un fel de scâncet.) — Dar nu eu am fost cel care-a cerut ca ticălosul ăla de englez, Scanlon, să fie trimis aici să dea o mână de ajutor, aşa-i?

O'Keefe fu pe punctul de a răspunde, dar renunţă la idee

şi se mulţumi cu o privire de total dispreţ. Se întoarse iar să studieze terenul, îl contemplă şi, pentru a cincizecea oară, calculă ce şanse aveau. Peste un ceas şi jumătate aveau să fie în apropiere de cea mai estică extremitate a Maltei — capul Delimara. După ce vor trece de el, se vor putea menţine strâns pe lângă coastă, practic invizibili pentru urmăritorii lor. Peste încă o jumătate de ceas aveau să ajungă la intrarea în portul Valletta. Aşa cum se prezentau lucrurile, vor sosi la întâlnirea fixată doar cu câteva minute mai devreme. Scanlon şi fata nu cunoşteau numele navei. Chiar dacă ticăloşii aceia doi ar găsi vreun mijloc prin care să alerteze autorităţile malteze, fără a şti asta, sau care le erau intenţiile, cele câteva minute le vor fi de-ajuns pentru îndeplinirea planului său.

După ce le va fi izbutit lovitura, panica creată le va înlesni ajungerea pe uscat. Îşi vor putea lua maşina şi vor străbate cele câteva mile până la golful Saint Paul. Acolo, vor urca la bordul şalupei care aştepta gata pregătită. Pe la ora prânzului vor fi în Sicilia. La căderea nopţii se vor afla înapoi, în apartamentele lor anonime din două anoste suburbii olandeze, urmărindu-şi la televizor isprava.. Iar mâine dimineaţă, lupta Aripii Provizorii va fi iarăşi printre ştirile de pe prima pagină. Şi nu numai în Marea Britanie, ci în întreaga lume!

Niciodată nu vor mai îndrăzni englezii să-i măcelărească pe Naţionalişti cu sânge rece. După ziua de azi, nici propria lor opinie publică nu-i va mai sprijini vreodată. Publicul britanic, mulţumit de sine, cu ipotecile lor şi cu bucătăriile lor bine echipate, cu serile lor de iarnă pe care şi le petreceau aplecaţi peste broşurile leu reclame de vacanţă, va descoperi că şi copiii lor erau vulnerabili, la fel de vulnerabili ca şi cele trei şcolăriţe din Ulster, împuşcate de S.A.S., la Irvinstown, de Crăciunul trecut. Din greşeală! Crezând că fetele făceau parte dintr-o unitate de serviciu activ. Apelaseră la întreaga instituţie britanică de mass-media să convingă publicul că fetele fuseseră împuşcate într-o ciocnire a Naţionaliştilor. Maşina de publicitate funcţionase bine pentru ei. Şi avusese

efect —fiecare om din Anglia înghiţise minciuna. Şi orice om din Irlanda cunoştea adevărul..

Stând încă în faţa ferestrei, rânji numai pentru el. De data aceasta, maşinăria publicităţii va funcţiona invers.

Continuând să rânjească, se întoarse spre Randall.

—.Mă bucur că te simţi mai bine. Probabil abia aştepţi o călătorie frumoasă cu vaporul spre Sicilia.

Cu un clinchet al veselei bine calculat, stewardul puse tava pe o măsuţă joasă. Alături de ceainicul cu cafea se aflau două ceşti. Stewardul lucra pentru căpitan încă de multă vreme, îşi cunoşteau unul altuia tabieturile. Prin uşa întredeschisă se uită la patul din cabină. La auzul zgomotului tăvii puse pe masă, chipul lătăreţ şi colţuros al căpitanului se ridică de pe pernele moi şi se întoarse către steward. Îi adresă un surâs leneş şi-i făcu alene cu ochiul. Stewardul îi răspunse la zâmbet şi ieşi tiptil din încăpere.

Căpitanul se strecură uşor jos din pat şi, gol-goluţ, se duse la masă. Umplu două ceşti, se înapoie în dormitor şi se aşează pe marginea patului. Femeia se întinse cu mişcări lascive şi deschise ochii, clipind în lumina- lămpii de pe noptieră. Gemând în glumă, înconjură cu un braţ mijlocul căpitanului şi se ridică în şezut. Luă ceaşca de cafea pe care i-o oferea acesta, sorbi recunoscătoare câteva înghiţituri şi întoarse capul să se uite la ceasul de pe dulăpiorul alăturat.

— Deja cinci!

Tonul ei era o imitaţie hazlie a unei exclamaţii de groază.

El ştia ce voia să spună. Făcuseră dragoste până târziu noaptea. Trecuse de ora trei când, în cele din urmă, adormiseră, şi la vârstă lui două ore de somn nu prea erau suficiente.. — Nu te scoli? Credeam că ar fi trebuit să fi ajuns la doc încă de mult.

El o privi peste marginea ceştii cu cafea. Râsul îi încreţea colţurile ochilor.

— Mai sunt încă două ceasuri până atunci. Dar am câteva lucruri pe care trebuie să le fac înainte de astă. E nevoie de mine puntea de comandă.

Femeia lăsă jos ceaşca şi se culcă iar pe perne, mulţumită, întinse braţele şi-şi înnodă degetele în jurul gâtului lui.

— Ai acolo ofiţeri care să execute treburile alea în locul tău. Aici sunt lucruri pentru care numai de tine este nevoie, căpitane.

În timp ce vorbea, se atârna cu toată greutatea de gâtul lui şi-şi ridică o sprinceană, zâmbind viclean.

El se uită la chipul ei vesel. Obişnuia să-şi acorde timp din belşug dimineaţa, fapt pe care îl aflase şi ea. Mai aveau încă destul de mers până la Valletta. Oamenii lui cunoşteau calea de acces ca pe propriile lor buzunare. Pe tot parcursul nu era decât apă adâncă, fără nici un fel de obstacol. Secundul stătea la post pe punte. Era un om«foarte priceput şi-l cunoştea pe căpitan de multă vreme. Manifesta îngăduinţă pentru slăbiciunile vârstei mijlocii, mergând către a treia. Căpitanul îi promisese deja că ziua pe care-o va petrece în Marele Port avea să fie de relache. Copiii urmau să părăsească nava devreme şi să nu se înapoieze decât târziu, umplându-şi timpul cu vizitarea insulei. Desigur, trebuia să-şi facă apariţia la primirea în urale a băiatului. În afară de asta, ziua îi aparţinea, fiind liber, dacă avea chef, să şi-o petreacă în cabină, recuperând somnul pierdut.

Greutatea femeii atârnate de gâtul lui spori când, în joacă, ea se trase în sus. Surâsul lui se accentua. Lăsă să-i scape pe covor ceaşca golită şi-şi culcă uşor trupul peste al ei.

— Cincisprezece kilometri, domnule căpitan. Mai puţin de treizeci de minute.

Căpitanul libian aprobă din cap.

— Excelent. Locotenentul Jarmila să-şi pregătească oamenii.

Ofiţerul, cu trei sau patru ani mai în vârstă decât căpitanul său, salută şi vorbi cu însufleţire într-un microfon.

Nava despica valurile, îndreptându-se către nord-vest. Patrulaseră vreme de două ceasuri, navigând mai întâi spre nord, apoi spre est, pe urmă zece kilometri spre sud, din nou către vest şi încă o dată spre nord. Cu aproape o oră în urmă stabiliseră cel dintâi contact radar clar. Chiar la limita razei de acţiune a aparatului lor, la o depărtare de patruzeci de mile, un vas naviga în direcţia nord. Punctuleţul care apăruse pe radarul lor, împreună cu traiectoria punctată a emisiunii radarului celorlalţi, indica o navă ce se îndrepta cu viteză redusă direct spre Malta. Îi ajungeau din urmă cu mai bine de treizeci de kilometri pe oră.

Căpitanul nu se clintea din poziţia lui. Stătea în picioare, privind prin geamul fumuriu antiglonţ petele albe luminiscente de pe întinderea de apă din faţa lui. Asculta glasul ofiţerului, care, cocoţat pe marginea scaunului înalt şi tapiţat, cu capul aplecat deasupra radarului, anunţa relevmentul şi distanţa până la ţintă. La zece kilometri, căpitanul zări pentru prima dată vânatul — o licărire de o clipă deasupra valurilor.

Cineva de pe navă trebuie să fi observat apropierea.lor. Operatorul de la radar strigă ceva cu glas emoţionat. Vasul urmărit îşi schimbase direcţia şi începuse să navigheze către vest. Căpitanul roti cârma, aducând nava de patrulare în linie cu ţinta lor.

— Sir?

Un tânăr de cel mult nouăsprezece ani se uita la el. Căpitanul înclină capul, permiţându-i să vorbească.

— Ne vom apropia foarte mult de ei?

Simţind intonaţia de îngrijorare din glasul tânărului, căpitanul se încruntă.

— Sigur că da. Pentru ce pui o întrebare atât de prostească, Jamil?

Tânărul îşi muşcă o unghie.

— Sir, vasul este una dintre navele noastre comerciale. Oamenii de pe el au avut la dispoziţie multe ceasuri în care să-l cerceteze. Cu siguranţă au găsit arsenalul. Vor avea arme, sir. Vor avea şi rachete.

Căpitanul fusese pe punctul să-i rânjească batjocoritor. Expresia i se schimbă brusc. Privi drept înainte îngândurat. Nici un om de pe nava lui nu fusese implicat vreodată într-o acţiune ostilă. Experienţa lor se reducea la patrularea apelor din largul oraşelor Tripoli şi Benghazi, la familiarizarea.cu sistemele de navigaţie şi cu practica tragerii la ţintă, folosind - carcase de vase scoase din uz. Pe acestea, niciodată nu se aflase cineva care să riposteze la foc. Navele de patrulare erau rapide, bine înarmate şi primejdioase, eficace împotriva navelor de contrabandişti slab înarmate, pe care se presupunea că le-ar fi avut de combătut. Dar carcasele lor de aluminiu subţire ar fi fost extrem de vulnerabile în faţa unui armament conceput pentru a străpunge blindajul tancurilor. Fără a se mai uita la tânăr, căpitanul dădu un ordin.

Se aflau la şapte kilometri de ţintă, când vorbi din nou. O secundă mai târziu, privea cum doi norişori de fum alb ieşeau foarte drăgălaş din două baterii de tunuri montate pe puntea din faţă. Cele două rachete de fabricaţie franceză, fiecare de dimensiunile unui picior de om, părură că rămân suspendate o clipă în strălucirea reflectoarelor care luminau puntea; apoi accelerară brusc, devenind pete luminoase ce se pierdeau în nOapte.

Cele două străfulgerări galben-roşietice ale rachetelor se aprinseră şi muriră, fiind înlocuite de o lumină mai slabă şi mai constantă. Strălucirea creştea pe măsură ce focul prindea putere. La un cuvânt al căpitanului, nava de patrulare înainta spre vasul incendiat, prinzându-l în fasciculele reflectoarelor, ca într-o capcană. Se înclina mult spre babord, iar puntea îi era deja parţial sub apă. Pe flancul înclinat al vaporului se

zăreau oameni târându'-se spre o barcă de salvare ce atârna pe jumătate afară din valuri. Pupa vasului se vedea bine, luminată de reflectoarele puternice, iar numele îi era vizibil, scris în caractere latine. Portul de înregistrare, lizibil clar sub numele său, era Tunis.

Căpitanul scoase un sunet adu când.' mai eurând unui geamăt. Nu era vasul libian pe care-l cântaseră. La ordinele lui, tocmai distruseseră o nevinovată navă de mărfuri plecată din învecinată Tunisie. Căpitanul îşi supse cu zgomot o unghie, între cele două ţări existau şi aşa o mulţime de fricţiuni iscate din îndelungatele lor dispute teritoriale. Se uită la vaporul care se scufunda, urmărindu-i pe oamenii ce se târau spre barca de salvare agitată de valuri. Le putea vedea limpede feţele, în timp ce se uitau spre propria-i navă. Unul dintre ei ridică un pumn, părând că le strigă ceva. Nu-i auzeau cuvintele, dar. Îi vedeau mânia întipărită pe faţă. Căpitanul încetă să-şi mai sugă unghia şi mormăi ceva. Unul dintre ofiţeri întoarse capul spre el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Sir?

— M-ai auzit. Dă curs ordinului.

Continuând să-l privească neîncrezător, omul spuse câteva cuvinte'ân radioul pe care-î ţinea în mână. Pe puntea de dedesubt, ofiţerul răspunzător de echipaj privi în sus, spre puntea de comandă. Omul cu radioul vorbi din nou. Sub ei, ofiţerul strigă un ordin. Marinarii înşiruiţi de-a lungul balustradei deschiseră focul. Peste un minut, pe epavă nu mai exista nici o mişcare, Un cadavru zăcea atârnând pe jumătate în afara bărcii de salvare. Ceilalţi dispăruseră, măturaţi de valuri. O altă salvă prelungită de împuşcături împrăştie în aer ţăndări din barca de salvare. Cadavrul sălta nebuneşte. În cele din urmă, barca alunecă sub suprafaţa apei, lăsând cadavrul chircit să plutească — o pată palidă pe marea întunecată.

Căpitanul se întoarse cu spatele spre privelişte. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Tremura din tot trupul.

— Trebuie să mergem către nord. Drept spre Valletta. Aşa

a ordonat vărul meu, spuse cu un glas nesigur. Datoria noastră este să facem ceea ce ne cere Revoluţia.

O'Keefe îşi recăpătase calmul. Contururile Maltei umpleau jumătatea stingă a ecranului din faţa lui. Capul Deâimara se afla la o depărtare de treizeci de minute. Pe imaginea radarului apăruseră deja puncte ce indicau prezenţa altor vapoare. De îndată ce vor trece dincolo de cap, fata şi Scanlon n-ar mai putea face nimic pentru a-i opri. Cele cinci mile care-i despărţeau de ei puteau fi tot atât de bine cincizeci de mile.

În sinea lui zâmbi. Graficul de timp al drumului pe care-l avea de făcut după Capul Delimara îl calculase de mai bine de zece ori. Ştia cu o precizie de secundă cât le va trebui din momentul,ân care vor înconjura limba de uscat până ce vor pătrunde în intrarea Marelui Port. Nava urmăritoare nu va mai constitui decât un amănunt sâcâitor, dar lipsit de importanţă. Vor fi nevoiţi să aştepte câteva minute. În nişte circumstanţe ideale, i-ar fi plăcut să le petreacă în afara portului. Acum, vor trebui să se furişeze înăuntru, ceea ce ar putea atrage atenţia autorităţilor portuare malteze. De fapt, nu avea nici o importanţă. Până când aveau să se apUce de cercetări, în felul lor obişnuit de,,lasă-mă să te las",ântreaga operaţiune se va fi încheiat.

Mike îşi întindea gâtul, încercând să pătrundă cu privirea prin bezna din faţa lui. Mormăi ceva numai pentru sine, dorind ca nava să fi fost mai rapidă. Fierbea de frustrare şi mânie.

Către est, cerul întunecat începea să capete o nuanţă cenuşie. Trecuse o oră şi jumătate de când zărise, acolo departe, primele pâlcuri de mici puncte luminoase care anunţau aşezările risipite ale Maltei. Se întoarse către uşa cambuzei.

— Mary!

Ea îşi făcu apariţia câteva clipe mai târziu, scuturându-se

să-şi alunge somnul şi ţinând înfăşurată în jurul umerilor o pătură şterpelită din cabinele echipajului.

Se duse spre Mike şi rămase alături, sprijinindu-se uşor de el, cu capul pe umărul lui.

— Ce este?

Bărbatul îi luă mâna şi i-o puse pe timonă.

— Ţine asta. E timpul să mă măi uit o dată ce fac ticăloşii ăia din spatele nostru.

Îi apăsă cu blândeţe mâna şi se îndreptă spre aparatul radar. Respira greu. Ultima tabletă de benzedrină o înghiţise de mult. Efectul îi era pe terminate, lâsându-l pradă durerii. Trecuse mai bine de un ceas de când îndrăznise ultima dată să folosească radarul. În condiţiile atmosferice îmbunătăţite, nu trebuise să-l lase în funcţiune decât câteva secunde pentru a se lămuri în privinţa navei lui O'Keefe. Îl închisese imediat, fără prea multe speranţe, dar neîndrăznind să ignore posibilitatea ca libienii să-i urmărească. Acum, la o depărtare de numai câţiva kilometri de coastă, deplasându-se în securitatea apelor malteze, nu mai considera posibilă continuarea vreunei urmăriri. Învârti comutatorul şi se aplecă spre ecran.

Capitolul 30

— E^e ce nu te duci să stai puţin afară?

În timp ce vorbea, O'Keefe îl luă de braţ pe Randall şi-l trase cu brutalitate de lângă cârmă.

— Dacă vreâ, du-te să respiri aer curat, continuă el. Preiau eu comanda.

Îi eliberă braţul, dându-l deja afară. Fără un cuvânt, Randall traversă încăperea către uşă, o deschise larg şi se aşează greoi pe prag, cu capul în mâini, fără a-i păsa câtuşi de puţin de strălucitorul răsărit de soare ce începea să-şi desfăşoare splendorile în faţa lui.

O'Keefe privea drept înainte. Acum era destulă lumină

pentru a putea vedea limpede stâncile roşietice din faţă şi de la stânga provei. Roti cârma, încercând să se apropie cât mai mult de malul pietros. Menţinea viteza maximă, neîncetinind deloc pe măsură ce se apropiau de stânci. Se pregătise bine pentru acest moment, studiind hărţile maritime şi făcând călătorii de probă până când fiecare colţişor al coastei ajunsese să-i fie cunoscut ca-n palmă. Cu toate acestea, era mulţumit

că era vorba de Mediterana — fără flux şi reflux care să complice lucrurile.

Doar echipajele a'două-trei nave de pescuit vopsite în culori vii fură martore la intrarea rapidă a vasului vărgat şi jupuit drept înainte, prin deschiderea largă a golfului Mar-saxlokk, către linia albă a resacului ce fierbea la baza stâncilor. Se înşiruiră în lungul parapetelor propriilor vase pentru a privi cu mirare uluitoarea demonstraţie de viteză pe care o oferea un vas într-o stare atât de jalnică, năpustindu-se spre mal într-o aparentă tentativă de sinucidere.

O'Keefe urmărea apropierea stâncilor cu o expresie de totală nepăsare. Doar un uşor freamăt îi agita stomacul-— freamătul pe care, vreme de treizeci de ani, îl simţise în clipele de dinaintea punctului culminant al unei acţiuni.

Stâncile se ridicau uriaşe deasupra lor. Randall se, întorsese să le privească. Stătea acolo cu o expresie de groază şi de neajutorare întipărită pe faţă, în timp ce nava lor părea gata să se sfarme de stânca roşiatică şi luminoasă. Deodată, O'Keefe scoase un strigăt de triumf şi străpunse cu degetul aerul din faţa sa. Peretele de stâncă aluneca în goană pe lângă ei, la numai câteva picioare de balustradă de la babord. Izbutiseră! Pe durata parcurgerii acelor şapte-opt mile ale intrării în Marele Port, aveau să navigheze în lungul liniei de coastă stâncoase şi crestate, rămânând atât de aproape de ea, încât^vor fi practic ascunşi privirii oricăror urmăritori.

Mike înjură. Punctul dispăruse de pe ecran, absorbit în masa albă care reprezenta conturul Maltei. Lovi cu pumnul panoul de lângă el, furios şi înciudat.

In jurul lor se legănau pe apă bărci de pescuit, unele încă odihnindu-se, altele îndreptându-se deja spre port. Peste un sfert de oră aveau să zărească'navele de mărfuri ancorate în largul portului, în aşteptarea intrării în dană. Asta îi va încurca şi mai mult pe cei care-i vânau.

— Ce nu-i în ordine?

Vocea lui Mary era plină de nelinişte. Se temea că l-au pierdut pe O'Keefe. Mai presus de orice, se temea pentru Mike. Era de o paloare cadaverică. În ultimele câteva minute, picioarele îi cedaseră de câteva ori, făcându-l să cadă în genunchi.

— l-am pierdut, Sunt în spatele insulei.

Vorbea fără să se uite la ea, continuând să privească fix ecranul.

— Nu-i vom prinde iar, după ce înconjurăm capul? El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mă îndoiesc. Vor rămâne în apropierea malului. După ce vor ajunge în traficul din jurul intrării în port, găsirea lor va fi o treabă a dracului de grea. Este un port afurisit de mare, şi noi n-avem nici cea mai mică idee despre ce au de gând să facă. Vor câştiga o grămadă de timp cât vom bâjbâi noi cu căutatul...

Glasul i se stinse câteva clipe, apoi adăugă într-un murmur abia audibil:

— Fir-ar al dracului!

Mary se uită la el. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu mâinile încleştate pe consola radarului, cu capul aplecat deasupra ecranului.

— Mike! Ce nu merge? Te simţi bine?

Îşi întoarse capul spre ea. Ochii aveau o privire ceţoasă, împrăştiată. Arătă spre ecran.

— Blestemaţii de libieni! Vin după noi.

Abia sfârşi de vorbit că picioarele i se îndoiră sub el. Alunecă pe pardoseală şi rămase nemişcat. Părăsind timona, Mary se repezi lângă el, se lăsă în genunchi şi-l scutură. Mike gemu uşor şi capul îi căzu într-o parte. Liniştită că nu murise, se ridică anevoie în picioare şi se aplecă asupra ecranului. Un vas venea drept spre ei. În timp ce-l urmărea, se apropie tot mai mult. Mike avusese dreptate. Chiar şi cu puţinele cunoştinţe de radar pe care le prinsese în ultimele câteva ore, vedea limpede că cealaltă navă se apropia de ei

rapid, mult mai rapid decât orice vas comercial. Cu o privire îngrijorată spre Mike, alergă iar spre timonă.

Nu era nevoie să se gândească la ce ar fi indicat să facă în clipa următoare: evenimentele făceau alegerea. Era obligată să se îndrepte cu cea mai mare viteză către port. Dacă voiau să-l găsească pe O'Keefe, acela era locul în.care trebuiau să-l caute. Şi, odată intraţi în port, cu siguranţă că libienii nu vor îndrăzni să-i urmărească şi să atace o navă străină. Dracu să-i ia! Chiar şi dac-ar face asta, le-ar rămâne cel puţin şansa de a ajunge pe uscat şi de-a scăpa prin fugă! Dac-ar fi prinşi cât timp se aflau pe mare, ar fi ca şi morţi.

O'Keefe rânji — rânjetul unui om perfect fericit şi mulţumit de sine. Când îl chemă pe Randall, tonul său îşi pierduse

Renunţă să mai urmărească busola şi îndreptă nava către extremitatea capului din faţa lor. Primejdia ce-i ameninţa din spate o făcea să devină temerară. Strecură vasul printre brizanţii năvalnici, trecând pe lângă cap aproape tot atât de razant ca O'Keefe cu câteva minute mai înainte. Încetini doar o clipă când coti către port, îndreptându-se către următorul promontoriu, la vreo două mile în faţă, şi consolându-se cu gândul că, cel puţin deocamdată, nava libiana le va fi pierdut urma. Goana lor se va transforma acum într-o Joacă de-a şoarecele şi pisica. Potrivit schiţei simpliste pe care Mike încercase să i-o deseneze pe baza amintirilor unor vacanţe

marinăreşti petrecute acolo cu ani în urmă, până la Valletta mai erau, probabil, opt sau zece mile. Era foarte posibil ca urmăritorii să le scufunde nava chiar de la o distanţă mult mai mare. Doar dacă, deşi aşa însetaţi de răzbunare cum erau, n-ar vrea, după ce-i pierduseră urma, să se apropie îndeajuns de mult încât să se poată convinge că scufundau chiar nava pe care doreau s-o distrugă.

accentul jignitor de mai înainte. Era un om împăcat cu întreaga lume.

— Hei, Jack! Ia uită-te!

Aproape incapabil să mai facă vreun efort, bolnav şi epuizat, Randall se ridică anevoie în picioare şi-şi întoarse capul în direcţia indicată de O'Keefe. Priviră' amândoi în depărtare. La trei mile în faţa tor, un transatlantic — cu luminile încă aprinse dar devenite palide sub razele zorilor şi cu vopseaua sa albă strălucind într-o nuanţă trandafirie — aluneca lin, intrând în port.

Căpitanul Andropoulos privea cum bastioanele de gresie ce păzeau intrarea în port se apropiau tot mai mult. Dincolo de ele, clădirile — din aceeaşi piatră roşiatică — păreau să reflecte palida lumină a soarelui, ca şi cum ar fi fost luminate din interior. De sute de ori intrase în portul acesta, dar niciodată nu se-ntâmplase ca priveliştea să nu-i taie respiraţia. Ai fi zis că stâncile de dincolo de oraş erau alcătuite din flăcări. Cupolele scunde ale zecilor de biserici străluceau în lumină. Îi şopti câteva cuvinte pilotului şi-i arătă ceva pe puntea de dedesubt.

De-a lungul balustradei, copiii se îngrămădiseră pe trei rânduri, întinzându-şi gâturile să admire priveliştea. La ora aceasta era ceva rar de văzut. Pe mare, copiii au un somn adânc şi îndelungat, şi profesorii lor înfăptuiseră o adevărată minune scoţându-i atât de devreme pe punte. Probabil că fusese de ajutor şi ameninţarea că ar putea pierde feribotul. Era doar unul, la şapte şi jumătate. Cine nu reuşea să-l prindă,

ar fi rămas ţintuit la bord până seara, când urmau să navigheze mai departe.

Vaporul alunecă pe lângă masivele fortificaţii şi intră în apele liniştite ale uriaşului port. Silueta graţioasă a transatlanticului copleşea prin înălţim'ea sa mulţimea de vase mai mici care se îngrămădeau în vastul spaţiu de ancorare: vapoare de marfă mâncate de rugină, iahturi şi nave de croazieră cu cabine strălucitoare. Luzzus-uri arătoase dar ieftine — bărcile de pescuit asemănătoare cu nişte gondole, specifice Maltei — treceau în goană prin faţa provei pachebotului, la distanţe de doar câteva picioare, în timp ce proprietarii lor îşi fluturau degetele către copii, conducându-şi ambarcaţiunile cu câte o singură mână şi dovedind o mare precizie cu toată aparenta lor neatenţie.

Între căpitan şi pilot avu un nou schimb scurt de cuvinte. Nava îşi reduse şi mai mult viteza şi, peste câteva clipe, de la pupa fu coborâtă o ancoră, pleoscăind tare în dâra de spumă din urma lor. Transatlanticul continuă să înainteze, în timp ce, în spatele lui, lanţul ancorei se desfăşura cu zgomot. Căpitanul şi pilotul se consultară iarăşi. Apa din jurul pupei începu să fiarbă când motoarele trecură pe mers înapoi, şi nava se zgudui şijse opri. Ancora de la prova fu şi ea cufundată în mare. La o-altă comandă dată de pe punte, cablul ancorei din spate se întinse şi se scuturâ. Încet, pe măsură ce vinciul puternic înfăşură cablul, nava fu trasă înapoi. În momentul în care uriaşa ancoră se înfipse pe fundul mării, se întinse şi cablul din faţă. O ultimă comandă de pe puntea prncipală şi, fixat de două cabluri întinse, vaporul rămase nemişcat, în mijlocul agitatei puzderii de vase mai mici.

Faţa lui Mary şiroia de lacrimi şi spumă. Plângea de furie şi de ciudă. Drept înaintea ei distingea clar vapoarele intrând şi ieşind din port. La mică distanţă în larg, altele încă stăteau ancorate. Pentru ochii ei neexperimentaţi, oricare dintre ele putea fi nava lui O'Keefe. Aruncând o nouă privire

înspăimântată spre Mike, lungit pe jos, lăsă timona şi, traversând în fugă cambuză, ieşi pe puntea de la pupa. Silueta colţuroasă a navei de patrulare despica valurile drept spre ea, zvârlind într-o parte şi-n alta aripi de spumă albă înalte până la nivelul punţii.

Rămase câteva minute să privească vasul. Acesta îşi schimbase de trei ori direcţia, ocolind strâns câte o altă navă şi cotind apoi din nou către ea. Ocolurile aveau, fără îndoială, scopul de a verifica identitatea celorlalte vase înainte de a decide că acela care se îndrepta cu toată viteza spre intrarea în port era cel urmărit. Distanţa până la ea se micşora acum rapid. Mary ştia că nu vor mai dispune decât de câteva secunde dacă voiau să ajungă în securitatea oferită de portul Valletta, înainte de a fi ajunşi din urmă. Se răsuci pe călcâie, se înapoie în fugă, apucă timona şi, rotind-o cu câteva grade, readuse prova pe direcţia destinaţiei lor. Lângă ea, pe pardoseală, Mike îşi schimbă uşor poziţia şi gemu. Îl strigă pe nume. El nu se mişcă. Îl chemă din nou, zbierând atât de tare încât ecoul glasului ei răsună printre suprafeţele metalice de pe punte. Bărbia lui se săltă de pe pardoseală. Buzele i se agitară, dar nu scoaseră nici un sunet.

Mary îşi muşcă tare buza inferioară, apoi, brusc, îşi zvârli piciorul în spate, lovindu-l cu putere în coapsă.

— Îmi pare rău, Mike, şopti, şi-l lovi încă o dată, cu mare brutalitate.

El se rostogoli pe spate şi deschise ochii. Zăcea uitându-se în sus spre ea, cu ochii lipsiţi de expresie, părând că nu-şi dă seama ce anume îl trezise.

— Libienii! (âl izbi iarăşi cu vârful pantofului şi arătă cu degetul spre pupa.) — Sunt chiar acolo.

Treptat, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o transă, pe faţa lui se văzu că începe să înţeleagă. Luând mâna pe care i-o întindea Mary, se săltă mai întâi într-un genunchi, apoi în picioare, îşi scutură capul şi se uită la ea clipind, silindu-se să-şi

concentreze privirea.

— Ce tot spui?

Cu o mişcare rapidă a capului, ea arătă spre spate.

— Îţi aduci aminte de acele nave de patrulare neobişnuite despre care-mi vorbeai? (Un obraz i se încreţi într-un uşor zâmbet sardonic.) — Una dintre ele se află acolo, pregătindu-se să ne facă praf şi pulbere.

Câteva clipe, Mike continuă să se uite la ea, de parcă încă mai spera că glumeşte, apoi smulse binoclul din suportul lui de lemn de lângă timonă. Se întoarse şi se îndreptă în grabă spre cambuză, târând un picior şi apăsându-şi cu o mână coasta rănită.

Ieşi pe punte. Sprijinindu-şi spinarea de peretele cambuzei, fixă binoclul asupra navei rapide care venea drept spre ei. Putea vedea oamenii îngrămădiţi la prova şi contururile ţepoase ale armelor din mâinile lor. Sus, pe fiecare latură ă navei, chiar în spatele provei, văzu un număr scris cu vopsea albă pe cenuşiul şi verdele camuflajului. Nu reuşea să distingă suficiente detalii pentru a vedea ce reprezenta. Asta era o fărâmă de consolare. Probabil că nici libienii nu puteau citi numele vânatului lor. Se întoarse şi privi înainte, peste timonerie, către fortificaţiile de la intrarea în port, încercând să aprecieze distanţa. Îşi petrecu peste cap cureaua binoclului, lăsându-l să-i atârne pe piept. Cu buzele răsfrânte într-o grimasă de durere, şchiopată înapoi spre puntea de comandă.

Mary privea posomorită drept înainte, cu chipul palid şi încordat. El îi înconjură umerii cu braţul, stând foarte aproape de ea. ' i

— Şi cu O'Keefe ce este? Ce se-ntâmplă cu ticăloşii ăia? Ea scutură din cap. Ciuda aproape că-i transforma glasul

Într-un hohot de plâns.

— Nu ştiu. l-am pierdut când am ocolit după cap. (Cu mâna, cuprinse întinderea din faţa lor, într-un gest de neputinţă.) — Ar putea fi oriunde pe-acolo.

El dădu din cap, confirmându-i vorbele. Cu mâna liberă îşi şterse transpiraţia care-i curgea în ochi.

—Da, ar putea fi. Dar nu sunt. Au pustia cale ceva de mari proporţii. Bomba aceea pe care navighează este îndeajuns de puternică pentru a scufunda un vas purtător de avioane. Nu au de gând s-o irosească pentru mărunţişurile de-aici — "zise, arătând cu mâna spre navele ancorate în jurul lor. Trebuie Să fie în port, sunt sigur de asta. Şi tot acolo trebuie să ne ducem şi noi.

Mary întoarse capul spre el şi-l privi. Feţele nu le erau depărtate cu mai mult de câţiva inchi.

— Şi crezi că vom reuşi? îl întrebă.

El îi susţinu o clipă privirea, apoi se uită rapid în spatele lui. Îşi reântoarse ochii spre ea,.cu o expresie foarte gravă. Se înclină şi o sărută blând pe păr.

— Mă îndoiesc, Mary.

Se aplecă şi luă de jos lansatorul de rachete.

Căpitanul azvârli jos binoclul şi se răsuci în loc, întorcându-se spre ofiţerul mai în vârstă.

— L-ai prins?

Celălalt tresări ca sub o lovitură.

— Încă nu, sir. Am luat legătura cu maiorul Jallud. Cei de-acolo îl caută pe Colonel. Par să creadă...

— Idiotule!

Căpitanul smulse radiotelefonul şi vorbi în receptor:

— Jallud? Este adevărat? Vărul meu nu poate fi găsit? Glasul i şe amplifica, exprimând dispreţ şi neîncredere.

Ascultă câteva clipe, cu ochii aruncând fulgere de mânie, în timp ce „mâna dreaptă" a Colonelului Ghaddafi replica.

— Atunci trebuie să mă împuterniceşti dumneata însuţi. - Ascultă din nou. Buzele i se mişcau, blestemând pe tăcute.

— Cum? Da. Ei bine, nu. Adică suntem cât se poate de siguri, dar încă nu putem citi numele. Peste cinci minute vom şti. Peste şase — vor fi în port. Ce? Bineânţeles că ne aflăm în

apele lor.

Tăcu iar, cât vorbi celălalt. Apoi continuă:

— Şi ce dacă mă înşel? Te pomeneşti c-am devenit muieri? Este preferabil să acţionăm, chiar înşerindu-ne, decât să am dreptate eu, iar dumneata să nu îmi dai împuternicirea. Pentru ultima dată, domnule maior — eşti de acord să acţionez în continuare?

Făcu o pauză, respirând greu, cu o expresie de dispreţ şi nerăbdare în timp ce vorbea maiorul. Apoi replică:

— Bine, găsiţi-l pe Colonel.

Ultimele cuvinte le rosti aproape ca pe un geamăt, apoi vârî iar telefonul în mâna ofiţerului, care şi-l lipi de ureche şi se porni să vorbească tăios în receptor.

Căpitanul se îndreptă mânios şi, cu paşi mari, începu să străbată puntea-n sus şi-n jos, lovindu-şi palma cu mâna cealaltă strânsă pumn. Încă mai umbla furios, când un strigăt al unuia dintre cei aflaţi pe punte îl îndemnă să se întoarcă spre partea din faţă. Luă iarăşi binoclul şi aproape i se opri răsuflarea. Pentru prima oară reuşea să citească limpede numele scris pe pupa vasului. Se confirma că aceasta era nava' pe care muriseră marinarii'ce-i fuseseră camarazi.

Ridică mâi sus binoclul, cercetând puntea vaporului, înjură cu ură. Un bărbat, gol până la brâu, ieşea din cambuză. Înghiţi un nod. Nu" te puteai îndoi cu privire la destinaţia ţevii vopsite într-o culoare întunecată, pe care omul o ţinea sub braţ. În timp ce căpitanul îl urmărea cu privirea, bărbatul ridică un binoclu şi, timp de o clipăi libianul avu neplăcuta senzaţie că se uitau unul în ochii celuilalt. Căpitanul lăsă în jos binoclul şi se întoarse către ofiţerul artilerist. Îi strigă un ordin dintr-un singur cuvânt.

O'Keefe îşi recăpătase cu totul calmul de gheaţă. Acum fluiera iarăşi, în timp ce-şi făcea o meticuloasa reglare a păienjenişului de cabluri ce se întindeau prin timonerie. Prin fereastra larg deschisă se auzea un zgomot care, în cursul

ultimelor secunde, crescuse ca volum şi ca însufleţire. Zâmbind, însă cu ochii ciudat de ficşi în spatele lentilelor întunecate, se uită către prag. Randall stătea afară cercetând apa şi cheiul din preajma lor cu o privire posomorită, dar foarte vigilentă. O puşcă încărcată era rezemată chiar lângă uşă, la îndemână. Faţa lui părea modelată în chit. Dincolo de Randall, la o depărtare de un sfert de milă, prova transatlanticului se zărea în spatele promontoriului care adăpostea intrindul adânc ales de O'Keefe pentru a se opri şi a aştepta în portul principal. Zâmbetul lui O'Keefe se accentua. Peste celelalte zgomote ale portului ce se trezea la activitatea zilnică îi parvenise un alt sunet. Îl auzise de multe ori în cursul călătoriilor de atentă recunoaştere pe care le efectuase în insulă. Era motorul feribotului, care se apropia de transatlantic. Zâmbetul i se oreschimbă însă în încruntare când un nou zgomot îi atinse urechile, amestecându-se cu pufăitul feribotului. Era muzică, larma discordantă a unei orchestre

răsunând de la depărtare, în aer liber. Scutură din cap, refuzând s-o ia în seamă, şi se aplecă să mai verifice o dată cablul care se întindea din prag şi până la panoul cu instrumente din faţa lui. Cu piciorul, împinse cutia de aluminiu, pe care, din momentul încărcării Semtex-ului, o avusese întotdeauna la îndemână, vârând-o mai adânc în colţul format de pardoseală şi panou. Se uită în jos, să se încredinţeze că era uşor de ajuns la ea, dar totuşi ferită. Îşi înfipse ochelarii mai bine pe nas, şi strigă spre Randall. Tonul îi era aproape blând.

— Gata, Jack. Poţi să desfaci cablul ăla.

Împleticindu-se, Randall alergă la pupa şi dezlegă cablul care-i ţinea lângă chei, lăsând capătul să cadă în apă. Nava începu să se îndrepte încet spre mijlocul golfuleţului. Chiar şi în spatele ochelarilor săi, ochii lui Randall se îngustară, apărându-se de strălucirea apei. Acum vedea toată lungimea

transatlanticului. La mijlocul flancului său, o pasarelă acoperită cu o copertină vărgată, în culori vii, ducea spre apa care clipocea leneş. De-o parte'şi de alta, copiii se îngrămădeau la balustradă.

Capitolul 3l

In timp ce era urmărit de căpitanul navei de patrulare, Mike trecu pragul cambuzei şi ieşi pe punte. Sub braţul îndoit ţinea lansatorul de rachete. Din el se ivea botul umflat şi vopsit în cafeniu al unui proiectil. Fu cuprins de un val de ameţeală, care-l sili să se rezeme de perete, străduindu-se să se ţină pe picioare. Ameţeala trecu. Îşi îndreptă trupul şi ridică binoclul. Îndată începu să-i strige lui Mary, chiar neştiind dacă-l aude, îndemnând-o să mărească în vreun fel viteza vasului.

Nava libiana era îndeajuns de aproape. Vedea chipurile oamenilor de la bord întinzându-se spre el, însufleţite şi excitate, ca feţele celor, care asistă la curse. Lăsă să-i cadă binoclul. Nu pricepea de ce nu-i spulberaseră de pe suprafaţa apei — o navă ca a lor purta destule rachete cât să-i fi putut scufunda de zece ori. Nu-şi pierdu timpul căutând explicaţii. Scuturându-şi capul pentru a alunga ultimele urme de ameţeală cât şi pentru că pur şi simplu nu înţelegea, începu să-şi ridice pe umăr lansatorul de rachete.

În momentul în care se mişcă, oamenii se depărtară de balustradă şi o luară la fugă, lăsârid pustie puntea din faţă a navei de patrulare. Nu avea nevoie de ochelari pentru a pricepe motivul. Norocul lui şi al lui Mary se sfârşise. Husele ce acopereau nişte baterii de lansatoare de rachete fuseseră date la o parte, dezvelind ţevile lor negre, căscate spre ei. Cu gura uscată, îşi propti zdravăn pe umăr arma, îşi rezema obrazul pe metal şi trase.

Urmări cu privirea coada de flacără, strălucitoare chiar şi în lumina răsăritului, îndreptându-se spre cei care-i vânau.

Lovi nava urmăritoare în prova, chiar sub ancoră. Două secunde mai târziu, continua să privească, încremenit şi mut, când zgomotul ajunse până la el. Nu o explozie, ci o bufnitură metalică. Racheta ricoşase pe metalul izbit sub un unghi ascuţit. Un jet de apă spumoasă sări în sus când, fără a produce vreo pagubă, racheta explodă în apă la patruzeci de iarzi depărtare de vas/Teama îi contracta stomacul. În fiecare clipă se aştepta ca ţevile aruncătoarelor de rachete să scuipe flăcări. Bombănind numai pentru sine, înşfacă din centură o altă rachetă şi, cu gesturi nesigure, neîndemânatice din cauza grabei şi a panicii, începu s-o vâre în ţeava. Înainte de a fi terminat reâncărcarea, vasul se zgudui puternic sub picioarele lui, făcându-l să cadă în genunchi.

Se străduí să se ridice iar, înjurând cu glas tare valul de durere care-l copleşise. Inima-i bătea cu putere. Se încorda pentru a preântâmpina şocul rachetelor. Se lupta să-şi salte din nou arma, când îi scăpă un strigăt de uimire. Nu mai vedea nava de patrulare. Promontoriul care adăpostea portul spre sud-est aluneca rapid la numai câţiva iarzi de el. Se uită repede către stânga lui. La o depărtare de aproape o jumătate de milă, pe partea opusă a deschiderii portului, se detaşa spre pupa silueta masivă de gresie roşcată a fortului Saint Elmo. Întreaga durere îi dispăru. Ridică pumnul spre cer,

deasupra capului, şi izbucni într-un lung răcnet de victorie. Se aflau la adăpostul Marelui Port.

Câteva clipe mai târziu, nava de patrulare deveni vizibilă, înaintând cu o viteză extraordinară. Străbătu de-a dreptul cam trei-patru sute de iarzi pe lăţimea portului, apoi, descriind un arc vast, se îndreptă din nou spre largul mării. Târând după el lansatorul de rachete, Mike se duse în fugă la Mary.

O'Keefe se afla singur în timonerie. Regla comenzile, aducând nava în mijlocul golfuleţului. Acum şi el avea o privelişte bună asupra transatlanticului. Copiii-începuseră să

coboare pasarela. Peste apa care-i despărţea de ei, auzea pe cineva strigând nişte instrucţiuni, iar muzica misterioasă devenise mai puternică. Instinctiv, se uită la ceas. Era probabil rezultatul anilor de dominaţie britanică: Malta putea fi considerată ca fiind unicul loc din Mediterana în care evenimentele aveau loc la timpul stabilit. Feribotul cu punte plată, cu copertina colorată în galben şi albastru care-l făcea să semene cu o marchiză plutitoare, ocoli pupa şi se apropie de pasarelă.

Zâmbetul lui O'Keefe pieri, fiind înlocuit de o uşoară mirare. Sub copertină, pe un podium înălţat într-un colţ al punţii feribotului, cânta o orchestră de alămuri alcătuită din cinci membri. În loc să se răspândească pe puntea feribotului, în obişnuita dezordine când totu-i liber pentru toţi, copiii coborau ordonat, conformându-se instrucţiunilor strigate de un steward îmbrăcat în roşu. Sub îndrumările organizatorice ale încă unui steward, se aşezară pe punte în rânduri, lăsând un spaţiu gol la picioarele pasarelei. Alţi copii rămaseră pe aceasta, înşiruiţi de-o parte şi de alta, astfel încât să formeze o alee. În capătul de sus al pasarelei apăruse un bărbat în uniformă. După aspectul îmbrăcăminţii sale, O'Keefe socoti

că trebuie să fie căpitanul. Braţul i se sprijinea pe umerii unui băiat de lângă el, a cărui faţă era parţial acoperită de.un bandaj. O'Keefe rânji — se părea că urma să aibă loc un soi de ceremonie. Avea să le dăruiască el nişte focuri de artificii la care nu se aşteptau.

Randall stătea pregătit, pe puntea de la pupa, cu mâna pe dispozitivul de lansare a bărcii pneumatice Zodiac. Respira greu, pe de o parte din cauza încordării psihice, şi pe de alta datorită uşurării pe care i-o inspira faptul că, sub picioare, simţea relativa stabilitate a punţii. Cuvintele strigate de O'Keefe din timonerie ajunseră până la el.

— E-n ordine, Jack. Îi dăm drumul!

Glasul lui O'Keefe era voios, vibrant de emoţie. Expresia

lui Randall nu se schimbă. Continua să privească posomorât transatlanticul.

Mary încă mai ţinea cârma. Mike stătea în picioare alături de ea, cu o mână pe panoul din faţa lui şi cu celălalt braţ înconjurând umerii fetei. Ea se uita cu disperare la portul ce se întindea sub ochii lor. Cu câteva minute înainte prinsese de uşurare. Acum, din ochi îi izvorâră lacrimi de ciudă.

— Oh, Dumnezeule! suspină, este-atât de afurisit de imens! Nu-mi închipuiam. Mă gândeam că o să fie, cum să spun, un fel de golf mititel. (întinse o mână, scuturându-şi capul.) — Şi este, pur şi simplu, nemărginit.

El aprobă dând din cap şi cercetând amănunţit scena printre pleoapele îngustate. Portul avea o lungime de două mile, şi coastele îi erau tăiate de o mulţime de intrânduri adânci de aproape o milă. Mike vorbi fără a se uita la ea şi abia mişcând buzele.

— Mda, aşa este. Pentru ce crezi că britanicii s-au ţinut cu ghearele de el atâta vreme?

— Dar, Mike, ne va lua ore-ntregi ca să-l cercetăm. Aici trebuie să fie zeci de nave ca a lor.

El ridică din umeri. Mişcarea îl făcu să-şi piardă pentru o clipă respiraţia.

Ei, bine, de undeva tot trebuie să începem. Îndreaptă-te într-acolo.

Arăta spre primul intrând, imediat la stânga lor. Cu trăsăturile schimonosite din cauza durerii provocate de mişcarea imprudentă, îşi luă braţul de pe umerii lui Mary, ridică binoclul la ochi şi începu să privească atent, pe rând, navele amarate.

Ochii căpitanului libian aruncau fulgere.

— Dar aş fi.putut să-i distrug! Dacă dumneata, domnule maior, nu ne-ai fi întârziat cu ezitările alea muiereşti,k i-aş fi

putut strivi ca pe nişte insecte. Aş fi făcut-o, chiar şi fără autorizaţia dumitale. Dar am ajuns prea târziu. Prea târziu, din cauza scrupulelor dumitale de fetiţă. (Mânia adusese lacrimi în ochii căpitanului.) — Pentru asta, vărul meu o să-ţi taie capul, domnule maior.

Omul de la celălalt capăt al circuitului replică cu un glas foarte coborât şi extrem de obosit:

— Este şi vărul meu, domnule locotenent. Nu era disponibil. Plecase în deşert, pentru una din plimbările sale singuratice. Astfel încât n-a putut să te autorizeze aşa,cum voiai. Prin urmare, n-ai acţionat. Nu vor fi reproşuri. Ai făcut tot ce-ţi stătea în puteri.

— Ce-mi stătea în puteri? Aş fi putut face mult mai mult, domnule maior. Aş fi putut proceda aşa cum mă instruise

Coloneluh Dacă dumneata n-ai fi fost în halul ăsta de laş, dacă nu m-ai fi împiedicat!

Interlocutorul lui oftă din greu.

— Ascultă, domnule locotenent, eu personal îţi admir devotamentul. Dar asta-i o problemă delicată. Maltezii sunt prietenii noştri. (In glas i se strecură o intonaţie ironică.) — Nu trebuie să-ţi reamintesc că nu avem prea mulţi. Las-o baltă, domnule locotenent.

Linia muri. Câteva secunde căpitanul rămase tăcut, uifân-du-se'la aparatul telefonic. Apoi vorbi din nou — un şuvoi neîntrerupt de insulte.

Conformindu-se instrucţiunilor lui Mike, Mary manevra nava, întorcând-o în loc. Ieşiră rapid din golfuleţ, siajul lor legănând navele mici înşiruite de-a lungul cheiului, căci mergeau cu o viteză mult prea mare pentru condiţiile atmos-ferice existente. Nimic din acel intrând nu semănâse cu vasul lui O'Keefe.

Cotiră în următorul golfuleţ, mai adânc. Avură ghinion şi acolo. Ieşiră iar, navigând în lungul unei limbi de uscat care se

întindea mult în interiorul portului principal. Ajunseră la capătul lui şi făcură o întoarcere la stânga. Atenţia lui Mike fu atrasă de silueta de un alb strălucitor a unui transatlantic, care stătea la ancoră, o jumătate de milă mai în interiorul portului. Un feribot împodobit cu un baldachin de prost gust trecea pe sub pupa. În timp ce-l privea, feribotul poţi şi yeni să se oprească alături de vasul de croazieră, părând pitic pe lângă înălţimea copleşitoare a acestuia. Se uita cum oamenii — siluete întunecate profilate pe albul vopselei — se îmbulzeau pe puntea transatlanticului, începând să se scurgă în josul pasarelei. Gândul îl izbi cu o forţă îngrozitoare:

— Repede, Mary! Acolo! Transatlanticul! îndreaptă nava spre el!

Capul fetei zvâcni când îşi dădu şi ea seama de acelaşi lucru ca şi Mike. Întoarse cârma cât putu de mult.

— Haide, Mary! Mai repede! Dă-i cât mai multă viteză, pentru numele lui Dumnezeu!

Porni către uşă. Ea împinse manşa cu toată viteza înainte. Vasul se cutremură şi mai câştigă ultimile noduri posibile. În spatele lor, nişte oameni strigară şi gesticulară mânioşi când micul luzzus vopsit cu prost gust se legănă puternic în siajul lor spumegând. La o depărtare de o sută de iarzi în dreapta transatlanticului, o şalupă, venind dinspre partea orăşenească a'portului, îşi croi drum către el. Puteau vedea chipurile oamenilor înghesuindu-se la balustradă. Nimic nu semăna cu grămada de rugină a lui O'Keefe. Pasagerii pachebotului începură să se împrăştie pe puntea plată şi neacoperită a feribotului.

Un strigăt al lui Mary abătu atenţia lui Mike de la transatlantic.

— Uită-te! Acolo!

Urmări direcţia braţului ei întins. Prova jupuită de vopsea a unei nave apărea de după promontoriu. Mike apelă la puternicul binoclu tocmai când vasul apăru întreg la vedere.

Regla lentilele, apreciind distanţele. Cu un zgomot de parcă s-ar fi înecat, lăsă instrumentul să-i cadă pe piept, lupfindu-se împotriva unei violente senzaţii de vomă. Niciodată nu vor reuşi să străbată în timp util acea distanţă.

Acum, calmul lui O'Keefe dispăruse cu totul. Aproape că-şi zbiera instrucţiunile către Randall, acesta păstrând un chip impasibil. Impleticindu-se şi bolborosind numai pentru el, Randall se duse să i le îndeplinească, trudindu-se să treacă peste pupa Zodiac-u\ umflat. Reuşi să-l sprijine de balustradă, dezlegă ultima frânghie ce-l reţinea şi-l bascula în mare. O singură sfoară subţire îl ţinea legat de vapor. Mişcându-se cu o încetineală de fantomă, se caţără cu mişcări mecanice pe balustradă şi coborî el însuşi în barcă.

În timonerie, O'Keefe transpira şi blestema. Gesturile sale căpătaseră un caracter febril. Nava aluneca înainte. În timp ce menţinea direcţia spre feribotul staţionar, manevra şi cablurile, ridicând ultimele capetele întinse. Se uita întruna la ceas. Când potrivi ultimul cablu, până la transatlantic nu mai erau decât patru sute de iarzi. În cele din urmă, mulţumit de cum le aranjase, se uită repede în jur, să le verifice pe celelalte. Zâmbitor şi din nou calm, acum că ultimele sale pregătiri se încheiaseră, se aplecă şi luă cutia metalică de la picioarele sale, unde o pusese. Îşi mai privi o dată ceasul, plescăi din limbă în semn de satisfacţie şi trase spre el manşa din faţa lui, reducând viteza navei până la cea a mersului cu piciorul. Uitându-se înainte, verifică pentru ultima dacă vasul era îndreptat cu prova către ţinta sa.

— Ticăloşii!

Cuvântul îi ieşi printre dinţi mai mult ca un geamăt. Trăsăturile feţei îi erau schimonosite într-o mască a furiei. O şalupă, cu balustradele încărcate de ciucuri de oameni, ocolise pupa transatlanticului şi se Oprise exact între el şi ţintă. Scuipând blesteme, nou-recăpătatul său calm fu măturat de o nouă furtună de ciudă şi mânie. Începu să se lupte cu

cablurile, slăbindu-le atât cât să le îngăduie să-i schimbe direcţia.

Căpitanul Andropoulos stătea în capătul de sus al pasarelei, cu braţul rezemat uşor pe umerii lui Jamie. Zâmbetul

Îi era radios, dar ochii priveau plictisiţi. Asta fusese ideea afurisitei de companii petroliere. Doreau ca toată aiureala aceea să capete amploarea unei adevărate primiri de erou. Un grupuleţ de oameni aşteptau pe ponton la picioarele pasarelei — bărbaţii în costume de culoare închisă şi femeile cu mănuşi lungi până la coate — grupul oamenilor de vază locali, englezi şi maltezi, pe care Căpitănia îi măgulise convingându-i să alcătuiască un comitet de primire.

Continuând să zâmbească, îşi plimbă o privire cercetătoare prin port. Nu se vedea nici urmă de şalupă. Era nevoit să rămână aici, rânjind ca un idiot, până ce vor sosi fotografii. In timp ce se uita după şalupă, o ruginitură de navă ieşi dintr-un golfuleţ de vis-â-vis şi începu să bâjbâie prin portul principal. Schiţă o uşoară grimasă dispreţuitoare faţă de starea de uzură a vasului şi se strădui iar să dea de urma şalupei.

Aruncă o privire rapidă băiatului care râdea cu gura până la urechi trecându-şi întruna greutatea de pe un picior pe celălalt, mândru şi stânjenit totodată. Căpitanul Andropoulos îi strânse umărul. Chiar în momentul acela, de după pupa navei apăru o şalupă purtând un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi cu mânecă scurtă sau în haine uşoare. Toţi aveau, agăţate de gât sau în mână, accesoriile meseriei lor şi chiar acum erau foarte ocupaţi să facă fotografii.

De uşurare, zâmbetul căpitanului se accentua — acum putea să-nceapă ceremonia şi să se termine toată aiureala. În

mod automat, privirea îi alunecă iar spre nava ruginită. În surâs se ivi o nuanţă de consternare. Cargobotul se apropiase. Ochii i se îngustară — vasul părea să înainteze spre vapor, la o distanţă periculos de mică. Se holba la el, stinsul rămânându-i lipit de chip ca o mască. Braţul îi căzu de pe umerii lui Jamie. Era pe punctul de a se întoarce şi de a striga să i se aducă un megafon, când, brusc, se linişti iar. Vechitura murdară îşi schimbase direcţia, ca şi cum cel care se afla pe puntea de comandă tocmai le observase prezenţa. Scoase un

Mike stătea pe puntea neacoperită, cu mâna încleştată pe cadrul uşii timoneriei. Când cu un glas uscat strigă către Mary cerându-i să mărească viteza, în sinea lui ştia că este" inutil. La opt sute de iarzi în faţa lor, dincolo de raza de acţiune a armei lui Mike, nava dărăpănată ieşise cu totul de după promontoriu şi plutea spre transatlantic. Se deplasa foarte încet, dar direct către locul în care feribotul se umplea cu copii. Mike strigă mai tare, amestecând implorările adresate lui Mary cu blestemele cumplite îndreptate împotriva lui însuşi. Deja ros de furie neputincioasă, acum se lupta să-şi învingă 0 greaţă copleşitoare. Doar în ultimele clipe-putuse vedea chipurile pasagerilor. Numai acum înţelegea întreaga grozăvie a ceea ce se petrecea în faţa lor — victimele lui O'Keefe erau copii.

Stomacul i se contractă. Scuipă fiere pe punte. În cala navei lui O'Keefe se afla stivuit destul Semtex cât să facă să sară-n aer transatlanticul şi toţi copiii, sfirtecându-i în mii de bucăţi. Feţele acelea zâmbitoare — şute de astfel de feţe — erau pe punctul de a fi fărâmiţate în mod violent. Sfâşiate în fragmente însângerate.

Şi cel care făcuse posibilă această crimă era el.

Colonelul Ghaddafi n-ar fi fost niciodată de acord să furnizeze Semtex-ul dac-ar fi cunoscut scopul lui O'Keefe. De fapt, nici nu voise să-l furnizeze. Refuzase de-a dreptul. Mike

fusese acela care, în oarba lui sete de răzbunare, reuşise să schimbe hotărârea Colonelului. Lăsându-se convins de O'Keefe să-l şantajeze pe Colonel, profitând de dragostea acestuia pentru fiica lui bolnavă, asigurase masacrarea acestor

copii care nu bănuiau nimic şi ale căror râsete pluteau spre el peste îngusta întindere de apă.

În faţa lui, bomba plutitoare se oprise la mai puţin de o sută de iarzi de Maribella. În timp ce privea neputincios, o şalupă trecu chiar pe lângă pupa tansatlanticului, apropiindu-se de feribotul care-i aştepta pe copii. Auzi acordurile unei noi melodii răsunând deasupra portului, când muzicienii începură să cânte cu forţe proaspete.

Trupul i se crispa, respiraţia i se transformă într-un gâfâit; Nava se oprise. În vreme ce privea mut de uimire, prova vasului se roti până ce ajunse să fie îndreptată chiar spre el. Scoase un strigăt când înţelese ce se petrecuse. Şalupa bloca drumul lui O'Keefe către feribot. Ticălosul îşi schimba direcţia pentru a o ocoli. Pe o scurtă distanţă, O'Keefe era obligat să se apropie de nava lui Mike şi a lui Mary. Strigându-i acesteia să păstreze direcţia, ridică sub braţ lansatorul de rachete şi porni anevoie spre.prova.

Căpitanul Andropoulos îl conduse pe Jamie încet, în josul treptelor, printre rândurile de copii care aplaudau. De aproape un minut, comitetul de primire zâmbea în sus, spre ei. Începuseră să dea semne de oboseală. Cele trei femei sfrijite pe care Căpitănia le alesese în acest scop semănau cu nişte capete de mort. Bărbaţii erau stacojii la faţă. Unul dintre ei arăta de parcă ar fi avut rău de mare. Zâmbetul căpitanului devenise şi mai larg. În timp ce surâdea se uita cu coada ochiului la rabla care se apropiase de ei. Surâsul i se transformă într-o expresie plină de perspicacitate. Vechitura se deplasa acum pe o direcţie mai sigură, dar prinsese brusc viteză. Apoi încetini iar şi prova începu să se întoarcă-n loc.

Căpitanul se opri, lăsându-l pe Jamie să meargă-n faţa lui. Aruncă o privire nedumerită în susul pasarelei, către propria sa

punte de comandă, şi se întoarse repede cu faţa spre nava cea ruginită. Se întrebă dacă omul de la cârmă era beat ri aşa ceva se întâmpla mai des decât'ţi-ai fi putut închipui.

Deodată, rămase în loc, nemaiântrebându-se nimic, şi scoase un strigăt de alarmă. Nava se îndrepta chiar spre ei şi îşi sporise viteza.

O'Keefe roti cu putere cârma. Faţa îi şiroia de umezeală şi de transpiraţie, îmbrăcămintea i se lipise de spinare. De un minut întreg înjura încontinuu. Graba îl făcuse neîndemânatic în timp ce se lupta iar cu cablurile. Lucra şi îşi consulta întruna ceasul-brăţară, numărând secundele. Secundarul trecu de doisprezece şi începu să ticăie ultimul minut al jumătăţii de oră. Îşi trecu iute limba peste buze. Cu o jumătate de oră în urmă îşi potrivise ceasul după semnalul Greenwich-ului. Nu putea fi vorba de aproximări. Făcu un ultim efort violent să întindă cablurile şi apoi, cu un strigăt de dezgust, le desfăcu de pe timonă.

— Dracu să le ia, îşi spuse cu glas tare. Suntem destul de aproape.

Menţinând direcţia navei cu mâna dreaptă, îşi întinse stingă spre aparatul de radio montat pe panoul dintre cele două ferestre. Carcasa din faţă a radioului fusese demontată. Pe el prinsese cu bandă adezivă o cutie metalică prevăzută cu comutator, conectată la aparat printr-o bucată de conductor flexibil. Cablul pe care-l întinsese până aici pornind de pe punte ajungea la peretele cutiei. Se întrerupse o secundă, cu degetul pe comutator. Aruncă o privire rapidă spre puntea de comandă, cu încărcătura sa mortală,.şi apoi către transatlantic — aflat acum nu mai departe de o sută de iarzi. Glasurile şi muzica ajungeau până la el prin uşa deschisă. În timp ce

privea, văzu agitaţie pe feribot şi pe pasarelă şi chipuri palide

Întorcându-se toate deodată spre el. Văzu copiii forfotind încoace şi-ncolo,împingându-se şi agăţându-se, îngrămădindu-se spre capătul de jos al scării. Câţiva săriră peste bord şi începură să înoate.

Izbucni într-un hohot de râs.

— Prea târziu, pui de englezi ticăloşi ce sunteţi!

Apăsă brusc comutatorul. Răsucindu-se pe călcâie, înhaţă cutia metalică din locul ei de pe pardoseală şi ieşi în goană din timonerie, îndreptându-se spre pupa. Se opri doar o clipă, să privească în urmă, apoi se aruncă peste balustradă. Alunecă în josul frânghiei şi căzu greoi în Zodiac.

Slăbit de rana sa, Mike se afla abia la jumătatea drumului către prova când văzu apa fierbând şi făcând spume în jurul navei lui O'Keefe. Aceasta îşi reduse viteza, rotindu-se către port. Pentru câteva clipe îşi prezentă spre Mike întregul flanc vărgat cu dungi portocalii. Scrâşnind din dinţi, fără a lua în seamă durerea şi oboseala, Mike se săltă în picioare şi se strecură ajungând să stea pe capacul tambuchiului. În starea de epuizare şi-n graba sa, agăţă cu stângăcie capătul lansatorului de rachete de marginea capacului. Arma căzu pe punte, zăngănind. Adunându-şi ultimul strop de voinţă, se aplecă şi o recupera. Scăpase cel mai bun prilej. Cealaltă navă îşi încheiase deja rotirea şi acum se afla în unghi oblic faţă de el, îndreptându-se în viteză spre feribot. Ţipetele copiilor intraţi în panică ajungeau cu perfectă claritate peste apă.

Încă luptându-se să-şi învingă greaţa, scoase din centura pantalonilor o rachetă şi o încarcă în lansator. În timp ce-şi pregătea arma, silueta lui O'Keefe, inconfundabilă, cu părul argintiu lucind în razele joase ale soarelui, se năpusti afară din timonerie şi alergă spre pupa. Ca prin vis, Mike observă că O'Keefe căra ceva. Soarele lumină obiectul. Era cutia metalică,

cea pe care-o ţinuse întruna lângă el în vreme ce se căra Semtex-ul. Mike termină încărcarea armei tocmai când O'Keefe se aruncă peste balustradă, căzând în barca pneumatică legănată de valuri în spatele navei. O altă siluetă, pe care o presupuse a fi Randall, stătea în capătul din fund al ambarcaţiunii. Gemu, cuprins de groază şi de greaţă. Peste nouăzeci de secunde, nava-bombă îşi va lovi ţinta neajutorată. Tremurând şi abia putând să susţină greutatea lansatorului, încercă să-l alinieze spre nava din faţa lui.

Căpitanul libian străbătea cu paşi mari puntea de comandă, în minutele care trecuseră de când vânatul lor se strecurase în refugiul oferit de port, şi tot timpul cât discutase cu Jallud navigaseră în cerc, la o depărtare mai mică de cinci sute de iarzi de intrarea în port. Îşi freca nervos buzele între degete, muşcându-şi interiorul obrajilor atât de tare încât îi sângerau.

Jallud era o muiere. Fusese prea multă vreme la putere. Asta-l făcuse să devină moale. Pretutindeni vedea primejdii. Se temea şi de propria-i umbră. Îi era frică până şi de maltezi! Din vechea gardă, numai Colonelul păstra spiritul curat al Revoluţiei. Numai Colonelul preţuia vieţile poporului libanez — ale. Întregului popor libanez — aşa cum meritau să fie preţuite. Colonelul va înţelege. Răzbunarea nu era un lux pe care să-l foloseşti numai când îţi convine. Era necesară, pentru a putea trăi ca un om adevărat. Făcea parte din legea firii.

Dintr-o dată, căpitanul îşi întrerupse umbletul. Mâna îi căzu pe lângă corp. Îşi îndreptă trupul, trăgându-şi umerii înapoi. Ceilalţi ofiţeri de pe punte schimbară priviri între ei. Scoţând o exclamaţie victorioasă, căpitanul se răsuci pe călcâie. Cu brutalitate, îl împinse la o parte pe omul de la timonă şi-i luă el însuşi locul. Cerând să i se dea mai multă viteză, întoarse brusc zvelta navă către port. Păstrându-şi neclintite trăsăturile feţei, supraveghea întinderea de apă. Îi

scăpă un scurt strigăt de triumf. Cu o singură mână, luă repede binoclul ce-i atârna de gât şi-l duse la ochi. Drept înainte, la o depărtare nu mai mare de o sută de metri, vânatul lor naviga, îndepărtându-se către un alt cargobot şi un transatlantic alb. Dădu drumul binoclului şi rosti un ordin concis.

Mike căzuse în genunchi; stând pe capacul tambuchiului. Fusese prea slăbit pentru a ţine strâns arma. Se sprijini bine de balustradă şi aşează ţeava lansatorului în lungul ei. Aruncă doar o singură privire rapidă înapoi, către Mary, şi-şi lipi obrazul de metal. Nava-bombă se afla la două sute de iarzi de transatlantic. O a doua şansă nu i se va mai ivi. Ochi în lungul tubului. Trebuia să nimerească aproape de prova. Nici o altă lovitură n-ar fi deteriorat nava îndeajuns pentru a-i împiedeca înaintarea spre ţintă. Îşi regla tirul, ochind la nivelul punţii, pentru a ţine seama de traiectoria coborâtoare.

Încă se pregătea să tragă, când mai multe proiectile ale navei de patrulare izbiră deodată pupa lor. Puntea zvâcni înainte sub şocul exploziilor, aruncându-l pe Mike, cât era de lung, pe pasarela de lângă balustradă. Până reuşi să se ridice în picioare, pupa era deja mult sub apă. Prova se ridica nebuneşte către cer. Ca turbat, Mike căută arma, uitând orice altceva în afară de nevoia de a scufunda nava-bombă. Lansatorul de rachete dispăruse, alunecase în mare. Cu un ţipăt de groază din fundul gâtlejului, se întoarse şi se duse împleticindu-se, în lungul punţii înclinate, către timonerie. Când se apropie, Mary tocmai se rostogolea prin uşa deschisă, afară, pe punte. Sângera puternic de la o tăietură la cap. Se prăbuşi în colţul format de punte cu peretele timoneriei.

Lăsând-o acolo unde zăcea, Mike începu să se târască pe punte până în faţa timoneriei, la suportul pe care se afla pluta de salvare. O nouă revărsare de adrenalină îi dădea încă o rezervă de forţă. Cu o viteză izvorâtă din disperare, trase la o parte husa şi desprinse pluta. Ba căzând, ba alergând, o târî

până la balustradă şi o azvârli pe deasupra ei. Când ambarcaţiunea Jovi apa, era deja parţial umflată.

Mike se duse la Mary şi îşi petrecu braţele pe sub ale ei. Folosind ultimul strop al slabei sale rezerve de putere, o duse târâş până lângă balustradă şi o trecu dincolo, pe planul abrupt înclinat. Se rostogoliră împreună şi căzură, jupuindu-şi pielea pe metalul zgrunţuros, ajungând în apă prinşi unul de altul. Apucând-o de bluză, o trase pe plută. Aşteptă doar atât cât să se asigure că era suficient de conştientă, apoi o agăţă de frânghia ce înconjura pluta gonflabilă şi se întoarse să urmărească, înţepenit de o groază neputincioasă, cum nava lui O'Keefe se apropia de copiii condamnaţi.

O'Keefe căzu în Zodiac şi desfăcu inelul care ţinea fixat cablul. Se întoarse cu faţa spre Randall.

— S-a făcut! Hai-să plecăm! Repede!

Randall stătea în genunchi lângă perete, bucurându-se de soliditatea lui. Rămăsese complet nemişcat, privind spre grupul de copii, la o depărtare care, acum, nu depăşea trei sute de iarzi. Părea paralizat.

— Hai o dată, fir-ai al dracului! Mişcă! strigă O'Keefe, înecându-se de furie.

Randall îşi întoarse privirea de la copii spre O'Keefe.

— Sunt doar nişte copii, Harry, spuse cu un glas subţiat, lipsit de viaţă.

O'Keefe se holbă la tovarăşul său, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. O expresie de înţelegere plină de dispreţ i-se întipări pe faţă.

— Oh, Isuse, nu! strigă. Nu acum. Fără crize de conştiinţă tocmai acum. Hai să ne îndepărtăm dracului de aici!

În timp ce vorbea, se apropie de Randall şi-i apucă pulpana hainei, încercând să-l tragă la o parte. Cu un geamăt de protest, Randall vru să-l pocnească pe O'Keefe cu dosul palmei în cap. Râzând înfundat, acesta se feri de lovitură şi-i repezi celuilalt un cot în falcă. Randall îşi duse mâinile la faţă.

O'Keefe îi înfipse degetele dure ca nişte gheare în stomacul lui rămas fără gardă. Randall icni, cu răsuflarea tăiată. Se prăvăli înainte, încă mai încercând să-l împiedice pe O'Keefe, agăţându-i-se de picioare cu braţele lipsite de forţă. Harry îşi luă avânt înclinându-se din mijloc spre spate, îşi alese ţinta şi izbi cu pumnul tâmpla lui Randall. Acesta gemu şi căzu într-o parte. O'Keefe îl trase din drum şi luă cârma. Barca gonflabilă făcu un salt înainte şi, prinzând viteză, începu să descrie o curbă largă, depărtându-se de navă.

De la o depărtare mai mare de un sfert de milă, Mike striga din toţi bojocii într-o inutilă şi disperată încercare de a-i avertiza pe copii. Cuvintele sale se pierdură pe apă. Copii ţipau şi se agitau, agăţându-se unii de alţii şi încercând să-şi facă loc pe pasarelă sau să ajungă la balustradă. Apa din jurul feribotului era plină de capetele lor ieşind din valuri, distanţându-se doar puţin de feribot, închipuindu-şi că singura primejdie era coliziunea. Mike văzu feţele înotătorilor întoarse spre el, privind în urmă, fascinate de ceea ce se petrecea: nava izbindu-se de feribot; acesta, deteriorat, alunecând sub suprafaţa apei; nava de război vopsită în culori de camuflaj apărând pe nesimţite, pe urmă deschizând focul, depărtându-se în viteză dincolo de promontoriu; şi apoi, supravieţuitorii agăţându-se de o plută, în timp ce nave mici se grăbeau să vină din toate părţile pentru a da ajutor.

Mike văzuse sfârşitul încăierării din Zodiac. O clipă, îşi îngăduise să spere că asta însemna că se întâmplase ceva ce dădea peste cap planul lui O'Keefe. Când zări botul bărcii săltându-se şi schimbându-şi direcţia, înţelese că totul se terminase. Hotărârea nebunească, bolnavă,, a lui O'Keefe învinsese.

Rămase tăcut. Capul lui Randall mai apăru o dată deasupra marginii bărcii gonflabile. Săltându-se, întinse mâna, părând că înhaţă ceva. Ridică un obiect de culoare deschisă, ca şi cum ar fi vrut să-l arunce peste bord — era cutia

metalică. Înainte de a-şi fi putut coborî braţul, O'Keefe se azvârli asupra lui, oprindu-i gestul. Răcnetul lui de furie acoperi ţipetele copiilor. Cei doi bărbaţi se zvârcoleau pe fundul Zodiac-ului, dispărând din vederea lui Mike. O secundă mai târziu, O'Keefe se ridică, ţinând strâns la piept cutia de aluminiu.

Un gând îl izbi pe Mike cu o claritate totală, orbitoare. Se uită la ceas. Trecuse aproape un minut peste şapte şi jumătate. Cu un strigăt, începu să se salte pe pluta de salvare. Mary se uita neputincioasă în timp ce Mike se caţără pe ambarcaţiune, dispărând sub pânza neagră a copertinei. Prea ameţită ca să vorbească sau să strige, privea cu disperare mută cum nava se apropia tot mai mult de copiii înspăimântaţi. Auzi un amestec de glasuri şi văzu capete întorcându-se spre navă. O voce, amplificată de un megafon electric, răsună într-un efort deznădăjduit de a avertiza transatlanticul să se depărteze. Chiar în ciuda distorsiunilor megafonului, Mary putea simţi spaima din voce, în timp ce nava libiana îşi continua înaintarea.

Pe Zodiac, O'Keefe se ridică în genunchi şi arurică ceva peste bord. Începu să se târască înapoi către cârmă, meşterind la cutia metalică, în timp ce înainta. Cum în cursul luptei nimeni nu se mai aflase la cârmă, Zodiac-ul descrisese un semicerc, apropiindu-se iarăşi de navă. Când O'Keefe se aşează şi reluă controlul cârmei, botul bărcii ieşi din apă şi, încă o dată, începu să se depărteze de nava-bombă.

Sub copertină, Mike stătea în patru labe. Aruncă o privire sălbatică prin interior, străduindu-se să vadă în semiîntuneric. Ochii i se luminară când zări ceea ce căuta. Smulse din învelişul său baliza radio pentru caz de naufragiu. Panica aproape-i amorţise degetele. Nu putea vedea ce se petrece afară.Şoptind ceva ca pentru sine, deschise capacul de plastic portocaliu, transparent, şi apăsă pe butonul de sub el, prin care se punea în funcţiune emiţătorul-balizei.

Ochii lui Mary se deschiseră larg de uimire. Încă la o

distanţă de o sută cincizeci de iarzi de transatlantic, nava ruginită şi vărgată dispăru pur şi simplu într-o erupţie orbitoare de flăcări galbene. Flacăra se concentra într-un nor de fum negru învolburat. Capul lui Mike apăru de sub copertină. Li se păru că trecuse foarte mult timp până când suflul exploziei zgudui pluta.

Priveau scena, muţi de groază. Încetul cu încetul, ciuperca de fum se ridica. Cele două treimi din faţă ale navei dispăruseră cu totul, lăsând doar partea retezată a pupei, deasupra căreia se înălţa puntea de comandă. În timp ce priveau, şi această porţiune basculă alunecă sub suprafaţa apei. Zodiac-ul pierise fărâmiţat de explozie.

Feribotul şi transatlanticul erau intacte. Ţipetele care se auzeau în continuare, rupând liniştea de moarte a secundelor ce urmaseră exploziei, erau exclamaţii de uimire şi uşurare, nu gemetele înăbuşite, disperate, ale agoniei.

Auzind dinspre Mary un zgomot ca de sughiţ, Mike întoarse capul spre ea. Vomita. Închise şi el ochii. Când se apropie cea dintâi barcă de salvare, îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi şi el pe spate, pe plută.

EPILOG

Cei doi bărbați o flancau pe Mary de-a lungul unui coridor pustiu. Cel din dreapta avea treizeci şi ceva de ani, celălalt se apropia de şaizeci. Vârstnicul purta haine costisitoare, de culoare închisă. Efectul sobru era anihilat de butonii de manşetă, mari, din aur masiv, de o batistă de mătase, ce-i ieşea din buzunarul de la piept, şi de o cravată de mătase. Era anonimatul cu un uşor iz de dandy al slujbaşului civil de pe o treaptă ierarhică superioară. Bărbatul mai tânăr purta un costum cenuşiu, fără nici un fason, şi o cravată tricotată, cafenie. Pantofii lui aveau tălpi de cauciuc, cu nişte cusături solide, care cu siguranţă aveau să trăiască mai mult decât

posesorul lor. Îi purtase destul cât să le fi imprimat fiecare detaliu al formei picioarelor lui cu platfus. Niciunul dintre cei doi nu vorbea şi nici nu zâmbea.

Mergând între ei, Mary privea drept înainte. Deasupra ochiului stâng, fruntea îi era acoperită de un plasture de trei inchi. Încă mai respira zgomotos, după recenta altercaţie, încordarea de pe faţa ei exprima întreaga mânie ce-i clocotea în suflet.

Bărbatul mai în vârstă se trase cu un pas mai la o parte, spre a-i îngădui unei infirmiere să alerge în direcţia opusă, înclinându-se totodată în semn de salut. Rămase aşa, aplecat, urmărind-o cu un uşor surâs, până ce dispăru, iar zgomotul înăbuşit al paşilor ei nu se mai auzi. Îşi îndreptă trupul, părăsindu-şi zâmbetul ironic, şi porni înaintea lor, cotind după colţ.

Îi întâmpinară doi bărbaţi, stând de pază în faţa unei uşi prevăzute cu o ferestruică rotundă. O mică perdea te împiedica să vezi prin geam. Unul dintre paznici purta uniforma poliţiei malteze şi ţinea în mână o mitralieră scurtă; celălalt era îmbrăcat cu nişte pantaloni largi şi o cămaşă închisă la gât. Pe deasupra cămăşii purta soiul acela de bluzon uşor, din bumbac, pe care poliţiştii din ţările calde o consideră utilă pentru a ascunde sub ea revolvere. Ambii bărbaţi erau bruneţi şi de o înălţime peste medie. Cel cu bluzonul avea un gât aşa de gros încât îi depăşea nivelul urechilor, iar toracele voluminos îi silea braţele să-i atârne depărtate de trup. La vederea nou-sosiţilor, se repezi spre ei cu pas vioi, elastic, şi ridică un lăboi acoperit cu păr negru, oprindu-i când încă se mai aflau destul de departe pentru ca poliţistul în uniformă să nu-i poată auzi vorbele.

În şoaptă, le spuse ceva lui Mary şi celor doi însoţitori ai ei. Vârstnicul dădu din cap de câteva ori, apoi îi mulţumi omului şi, cu Un gest îngâmfat, îi arătă că era liber să plece. Se întoarse apoi către Mary şi bărbatul în costum cenuşiu.

— Ei bine, cred că puteţi intra.

Glasul lui avea accentul grav şi tărăgănat învăţat în şcolile publice şi, în timp ce vorbea, tânjea superior spre Mary. Efectul general era de totală condescendenţă. La un semn al lui, bărbatul mai tânăr prinse cotul lui Mary şi o conduse către uşă. Poliţistul în uniformă le-o deschise şi se trase la o parte.

Mike zăcea pe jumătate ridicat între perne, cu ochii închişi. Purta un halat de spital, verde. Ţepii uriei bărbi încărunţite îi acopereau gâtul şi obrajii. Vizitatorii înaintaseră deja cu trei paşi în cameră când el deschise ochii. La vederea lui Mary, privirea sa rătăcită şi lipsită de expresie se însufleţi, întreaga faţă i se lumină de un zâmbet. Întinse o mână cu degetele desfăcute. După o clipă de ezitare, ea i-o luă. Fără un cuvânt, o trase mai aproape şi o sărută, pe îndelete, cu o insistenţă plină de duioşie. Când sfârşi, îi eliberă mâna, lăsând-o să-şi îndrepte trupul. Mary se uita în jos la el, pe faţă citindu-i-se surprinderea — dar şi altceva. Susţinându-i privirea, buzele lui se arcuiră într-o umbră de surâs. Mike ridică o sprinceană, înclinând capul către bărbatul cu scurta.

— Lasă-mă să ghicesc. Este unul din echipa voastră? Ea încuviinţă dând din cap, schiţând un zâmbet oarecum

ruşinat. Arătă cu mâna spre individ, făcând prezentările.

— David —- un coleg. El este Mike Scanlon.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, se uită în jos către Mike, în zâmbetul ei strecurându-se o nuanţă de şiretenie, cu pretenţii de drepturi de proprietate. David înclină capul şi scutură cam de mântuială mâna întinsă a lui Mike. Buzele acestuia schiţară o uşoară grimasă de amuzament. Răspunzând salutului celuilalt printr-unul aproape imperceptibil, îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

— Prin urmare, ce veşti mi-aduci, Mary? o întrebă, ignorându-i colegul. Mai întâi şi-ntâi, au existat copii răniţi?

Ea scutură din cap.

— Nimic prea grav. Realmente, o adevărată minune, întinse mâna şi-i atinse umărul, adăugind;

— Mulţumită ţie. Doi au fost loviţi de schije metalice. Unul

dintre ei are o rană urâtă la cap, dar se va face bine. O fată şi-a fracturat piciorul căzând pe pasarelă.

El scoase un lung oftat de uşurare, potrivindu-şi mai bine capul şi umerii pe pernă.

— Slavă Domnului!

Zăcea cu ochii închişi, luându-şi răgaz să savureze veştile. Trecură câteva secunde până ridică din nou pleoapele şi se uită la ea, întrebând în şoaptă:

— Şi O'Keefe? Randall? I-au prins pe ticăloşii ăia?

In timp ce Mike zăcuse cu ochii închişi, David luase fără zgomot unul din scaunele de lângă pat şi-l instalase în spatele căpătâiului acestuia, alături de noptiera pe care se afla un pahar cu apă şi un platou cu portocale. Luase loc, în afara câmpului de vizibilitate al lui Mike, începând să se joace cu paharul cu apă. Acum, auzind cuvintele lui Mike, mâna îi rămase nemişcată. Se aplecă înainte, ascultând încordat, cu ochii aţintiţi pe faţa rănitului. Acesta îşi întoarse o dată privirea spre el, puţin mirat, apoi persoana lui nu-l mai interesă. Îşi îndreptă ochii spre Mary, săltându-se în coate.

— Aşadar, am prins pe vreunul din ei, sau nu? Ea îi zâmbi — un zâmbet slab, dar foarte cald.

— Tu i-ai prins. Pe amândoi. Poliţia malteză încă mai pescuieşte bucăţi din O'Keefe. Deocamdată nu-i limpede ce s-a-ntâmplat de fapt cu Randall. Nu avea răni de schije. Dar dacă el era ceea ce l-am văzut pe O'Keefe aruncând peste bordul Zodiac-ului, atunci trebuie să se fi aflat la nivelul apei, în afara razei de împrăştiere a proiectilelor. Poate că murise înainte de a-l fi azvârlit O'Keefe în mare. Oricum, indiferent cum s-a-ntâmplat, acum se află la morgă.

Capul lui Mike recăzu pe pernă. Ochii i se-nchiseră. Lăsă să-i scape un oftat lent, prelung. -— Aşa-i bine.

Vorbise foarte încet, aproape pentru el însuşi. Mary îngenunche lângă el.

Pe scaunul său, David se aplecă înainte, încordându-şi auzul să prindă cuvintele lui Mike. Mâna îi rămăsese pe

noptieră, alături de paharul cu apă. Degetele i se încovoiaseră uşor, către palmă.

— Au meritat-o, Mary. Au meritat-o, pentru ce i-au făcut lui Allix şi copilului. (Vocea lui Mike devenise mai slabă şi mai răguşită.) — Ei nu făceau parte din războiul lui O'Keefe, Mary.

Ochii fetei se umeziră. Înghiţi un nod şi-şi întări apăsarea pe mâna lui. În timp ce făcea acest gest, David scoase un fel de mârâit înfundat şi se ridică brusc în picioare. Ca din întâmplare, îşi strecură mâna închisă pumn în buzunar. Apoi, cu un semn din cap către Mary, ieşi cu paşi grăbiţi din încăpere, tălpile lui groase scârţâind pe dalele de plastic.

Mary îl urmări cu privirea, ţuguindu-şi buzele. Înghiţi iar cu greu şi vorbi, aplecându-se aproape de urechea lui Mike.

— Ascultă, Mike, mă auzi? Va trebui să te părăsesc pentru o vreme.

El deschise ochii. Zâmbind, îşi spori strânsoarea pe degetele ei. Mary continuă.

— Ba da, sunt nevoită, realmente. Dar ascultă, mai spune-mi un singur lucru, doar aşa, ca să pricep. Cum de ai ştiut? Cum ai ştiut în ce fel avea de gând s-o declanşeze?

El o privi, aşa cum stătea rezemat între perne.

— Ora, Mary, şopti. O'Keefe aştepta… Ar fi putut să acţioneze bomba mai devreme, înainte de venirea şalupei care i-a încurcat treburile. Aştepta până după şapte şi treizeci. Până după jumătatea de oră.

Ea păru nedumerită.

— Şi ce-i cu asta?

— Era obligat s-aştepte până atunci. Până când începea pauza de trei minute de la radio.

— Mmm?

— La oră fixă şi la fiecare jumătate de oră, în canalul radio alocat marinei există o tăcere de trei minute. Scopul pauzei este de a lăsa undele radio neocupate, pentru a le îngădui oamenilor să recepţioneze semnalele de naufragiu. Trebuia să aştepte acea tăcere. Dacă declanşa mai devreme sau dacă

apărea orice alt semnal, nava ar fi sărit în aer, el fiind încă la bord! Timp de trei minute, cu începere de la şapte şi treizeci, putea fi foarte sigur că undele radio îi aparţineau.

Efortul cerut de o atât de lungă explicaţie păru să-l obosească. Pleoapele i se lăsară din nou. Cu blândeţe, ea îşi desprinse mâna dintr-a lui şi se ridică în picioare. Stătu aşa câteva clipe, privind în jos la faţa arsă de soare şi vânt, acoperită de o barbă ţepoasă. Apoi îşi frecă încheietura unui deget sub ochi, îşi trase nasul şi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

David o aştepta dincolo de uşă, discutând în şoaptă cu bărbatul în civil şi legănându-şi greutatea trupului de pe un picior pe celălalt. Când Mary îşi făcu apariţia; el îl salută pe poliţist şi porni alături de ea. Cotiră împreună după colţ _si parcurseră douăzeci de iarzi în lungul coridorului, până în locul în care-i aştepta bărbatul mai în vârstă. Acesta-i aruncă lui Mary o privire rapidă, aproape batjocoritoare, după care se întoarse spre David, ridicându-şi sprâncenele într-o expresie interogativă studiată.

— Ei?

David îşi împinse în afară buza inferioară şi dădu din cap.

— Este aşa cum-a spus ea — nu-i nici o problemă. El crede că glonţul care a ucis-o pe femeia lui era al Armatei Republicane Irlandeze.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, îi aruncă o privire scurtă lui Mary, împărtăşind cu celălalt bărbat un zâmbet rece când îi sesizară cutremurarea aproape imperceptibilă. Individul mai vârstnic zâmbi şi dădu încet din cap.

— Mda. Bravo!

Se întoarse către Mary şi-o bătu încet pe braţ, cu un aer de superioritate.

— Vom lăsa lucrurile aşa cum sunt, nu-i aşa, Mary? Nu vrem să amestecăm emoţiile cu munca noastră, ce zici?

Mary îi întoarse privirea, fără să-i răspundă. Un dispreţ cumplit i se citea pe faţă. Bărbatul ridică din umeri, o oarecare

stânjenealã strãbãtând dincolo de înfãţişarea lui de gheaţã.

— Da, eh, ce sã-i faci...

Se întoarse spre David şi-i întinse o mânã. — Mai bine dã-mi înapoi chestia aia. Am dat o chitanţã pentru ea.

David îşi scoase din buzunar mâna strânsã pumn. Îşi desfãcu degetele şi lãsã sã cadã-în palma celuilalt o fiolã subţire de sticlã, umplutã cu un lichid limpede. Un capãt al fiolei se prelungea într-un vârf fin, uşor de spart. Tipul cel vârstnic scoase dintr-un buzunar o cutie metalicã platã şi o deschise. Era cãptuşitã cu vatã. Aşezã cu grijã fiola înãuntru, cuibãrind-o în vatã, şi o puse iar bine, înapoi în buzunar. Zâmbi în jos, spre Mary, care i se uita drept în ochi. Dispreţul de pe chipul ei fusese înlocuit de mânie amestecatã cu oroare.

— Ticãloşi nenorociţi ce sunteţi!

Bãrbatul îşi lãsã bãrbia în jos, prefãcându-se. şocat.

— Te rog sã mã ierţi, draga mea, spuse cu exageratã politeţe. E ceva care nu-i în ordine?

Ochii lui se îndreptarã cãtre David. Mary îi urmãri privirea. Bãrbatul mai tânãr rânjea batjocoritor.

Mary se apropie de cel care vorbise, pânã nu o mai despãrţirã de el decât câţiva inchi. Mai înalt cu un cap, bãrbatul se uitã în jos la ea, neputând sã se retragã din cauza peretelui din spate. Mary îi înfruntã rânjetul.

— Am spus: ticãloşi nenorociţi ce sunteţi! Ce era cu fiola aia? Nu mi-aţi pomenit niciodatã despre aşa ceva!

Se rãsuci cu faţa spre David, care continua sã rânjeascã, şi-l izbi cu pumnul în piept atât de tare, încât omul se clãtinã. Apoi îşi recapãtã echilibrul şi, o clipã, pãru cã vrea s-o lovească. O privire a celuilalt îl opri.

— Şi tu! i se adresã Mary, scuipându-şi cuvintele. Te pregãteai sã i-o dai, nu-i aşa? (Glasul i se frânse, devenind o şoaptã.) — L-ai fi...

Privi în lungul coridorului pustiu, încheindu-şi vorbele abia audibil:

— L-ai fi omorât! El a realizat în câteva luni mai mult decât

aţi reuşit voi în douăzeci de ani, şi eraţi gata să-l lichidaţi. Dacă el...

— Taci o dată din gură!

Bărbatul mai în vârstă îi prinse braţul mai jos de umăr, înfigându-şi degetele în carnea ei. O scutură, uitându-i-se ţintă în ochi, înfruntând furia ce-i clocotea în privire.

— Da, spuse, vorbind încet şi foarte distinct. Eram pregătiţi să facem asta. Aminteşte-ţi, este un război. I-ai auzit pe irlandezi spunând deseori cuvintele acestea. (Intonaţia lui dădea vorbelor dispreţuitoare o notă ciudată.) — în războaie, oamenii sunt răniţi (îi eliberă braţul şi-şi îndreptă trupul, reluându-şi poziţia nonşalantă.) — Dacă adevărul ar ieşi la iveală, n-ar face altceva decât să slujească intereselor irlandezilor. Prin urmare, vom avea grijă să nu iasă. Nu-i aşa?

Ultimele cuvinte fuseseră rostite mai apăsat, ca o ameninţare fără echivoc. Se întrerupse. Fără a-şi lua ochii de pe cei ai lui Mary, îşi bătu uşurel buzunarul în care se afla cutiuţa plată şi adăugă:

— Pentru că încă suntem pregătiţi s-o facem, draga mea. Dacă vom fi nevoiţi.

Ea se uită de la unul la altul, cântărindu-i în tăcere. Dispreţul îi invada din nou trăsăturile feţei.

— Ticăloşi! spuse pe un ton de conversaţie, aproape ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. O adunătură de ticăloşi nebuni, îngâmfaţi şi iresponsabili.

Fără vreun alt cuvânt se întoarse şi porni în fugă înapoi, de-a lungul coridorului.

David se repezi după ea, ca şi cum ar fi vrut s-o oprească. Bărbatul mai vârstnic îi făcu semn să stea pe loc.

— Ţine minte, Mary, încă mai suntem pregătiţi.

Poliţistul îşi ridică privirea uluit, când fata apăru în goană, de după colţ. Individul în civil se uită rapid în lungul coridorului, în spatele ei, de parc-ar fi sperat să apară din senin vreun superior care să-şi ia asupra sa răspunderea, dar nu încercă s-o împiedice să intre în cameră. Ea izbi de perete

uşa şi se opri în prag. Mike zăcea aşa cum îl lăsase, cu capul într-o parte. Respira adânc şi regulat, atât de tare cât să nu sforăie. Mary închise uşa — mult mâi cu blândeţe de cum o deschisese — şi se duse în tăcere, spre pat.

Stătuse nemişcată mai bine de un minut când el începu să se trezească. Clipi de câteva ori, privind cu ochi inexpresivi perna de lângă el. Apoi, treptat, pielea din jurul ochilor i se încreţi pe măsură ce faţa i se lumina de un zâmbet. Întoarse capul şi se uită la Mary. Ea plânsese fără zgomot. La vederea zâmbetului lui, plânsul tăcut se transformă într-un imens hohot cu sughiţuri. Un şuvoi de lacrimi îi inundă obrajii, făcându-l să izbucnească în râs. Apoi, propriul ei râs i se strecură printre hohotele de plâns, obligând-o să-şi ducă o mână la pieptul zguduit de emoţii.

Cu greu, el se săltă în capul oaselor. Strâmbându-se de durere şi râzând totodată, se trase, târâş, din mijlocul patului către margine. Aruncă la o parte pătura şi bătu cu palma locul pe care-l eliberase. Ea şovăi, uitându-se spre uşă. Apoi, râzând, îşi şterse cu mâna lacrimile şi se aruncă în pat. Tresărind de durere şi râzând, el se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe.

Se sărutară îndelung. Când, în cele din urmă, se smulseră din îmbrăţişare, rămaseră culcaţi unul lângă celălalt, cu feţele despărţite doar de câţiva inchi. Genele lui Mary erau încă umede de lacrimi. Mike ridică o mână şi ciocăni, cu foarte multă blândeţe, pielea de pe fruntea ei, în jurul pansamentului.

— Mi-au oferit o nouă identitate, spuse.

Ea surâse şi-şi trase nasul.

— Ştiu.

Zâmbind, el îi luă în mână o şuviţă groasă de păr şi-i dădu capul pe spate, spre a o privi mai bine-n ochi.

— Prin urmare, ai vreo propunere pentru noul nostru nume?

Consilier literar: MIRELLA DOMINTEANU
Fotoculegere computerizată: Ş. CRISTEA
Tiparul executat sub comanda nr. 40.437
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI;
Bucureşti
România

BRIAN MORRISON la Bucureşti
16—19 septembrie 1994

Editura ELIS anunţă prezenţa la Bucureşti, în perioada 16—19 septembrie, a celebrului scriitor englez BRIAN MORRISON.

Alături de Jack Higgins (Vulturul a decolat, în curs de apariţie la editura noastră) şi Craig Thomas, Brian Morrison se află în topul celor mai buni autori de romane de acţiune şi suspans.

România are o dublă însemnătate pentru Brian Morrison: pe de o parte, pentru scriitorul ce avea să devină, şi pe de altă parte, pentru omul de afaceri care a început să viziteze România încă din anii '70.

Autorul a fost un martor al transformărilor dureroase: „Bucureştiul, la începutul deceniului şapte, era un oraş plăcut şi atrăgător, străzile emanând primăvara şi vara o atmosferă revigorantă. La mijlocul anilor '80, însă, această atmosferă avea să fie înlocuită de o alta, de spaimă şi teroare, care mă întrista profund. Călătorind şi în alte ţări-ale fostului bloc sovietic, mă întrebam când vor reuşi bieţii oameni să se elibereze de un regim atât de opresiv. Preocupat de aceste gânduri, am început să le aştern pe hârtie într-o duminică a anului 1986, într-o cameră a Hotelului Intercontinental din Bucureşti".

Aşa s-a născut primul său roman: State of Resurrection (Starea de revoltă).

Puteţi să faceţi cunoştinţă cu d-l Morrison sâmbătă, 17 septembrie 1994, prin intermediul emisiunilor „Turnul Babei" şi „Studioul de Literatură" de pe canalele l şi, respectiv, 2 ale TVR, ca şi prin emisiunile posturilor de radio din perioada 16—20 septembrie 1994.

Iar luni, 19 septembrie 1994, ora 14.00, vă invităm în spaţiul special amenajat din Piaţa Universităţii la cea mai originală lansare de carte din România ultimului deceniu.

Domnul Brian Morrison va acorda, cu acest prilej, autografe participanţilor, iar primilor 50 de solicitanţi li se va oferi gratuit acest roman (care, vă asigurăm, este FASCINANT), precum şi o... surpriză!

Vara lui 1991 — un monstruos atentat terorist pe o stradă din Londra... Una din victime — o superbă blondă, viitoare mamă, răpusă de gloanțele ucigașe.

Și pentru Mike Scanlon viața ia un curs năucitor! Nu-i mai rămîne decît dorința aprigă de a-i găsi și pedepsi pe cei ce i-au smuls tot ce avea mai scump pe lume: logodnica adorată și copilul nenăscut.

Astfel, tînărul și pașnicul inginer englez se întoarce de pe cîmpurile petrolifere egiptene în capitala britanică, într-o lume a violenței, a corupției și sexului, a traficului de bani murdari și de arme, aruncîndu-se cu trup și suflet în vîltoarea răzbunării și infiltrîndu-se pînă în vîrful organizației teroriste. Urmează, scrîșnind din dinți, ordinele *Lor* care-l conduc de la cîrciumile sordide ale periferiei londoneze pe dunele arse de soare ale deșertului libian, de la surprinzătoare întîlniri cu colonelul Ghaddafi, pînă la misiuni ce seamănă moarte în Malta. Nu există nici un risc pe care Mike să nu și-l asume, nimic ce n-ar îndrăzni pentru a-i pedepsi pe cei care i-au ucis visurile.

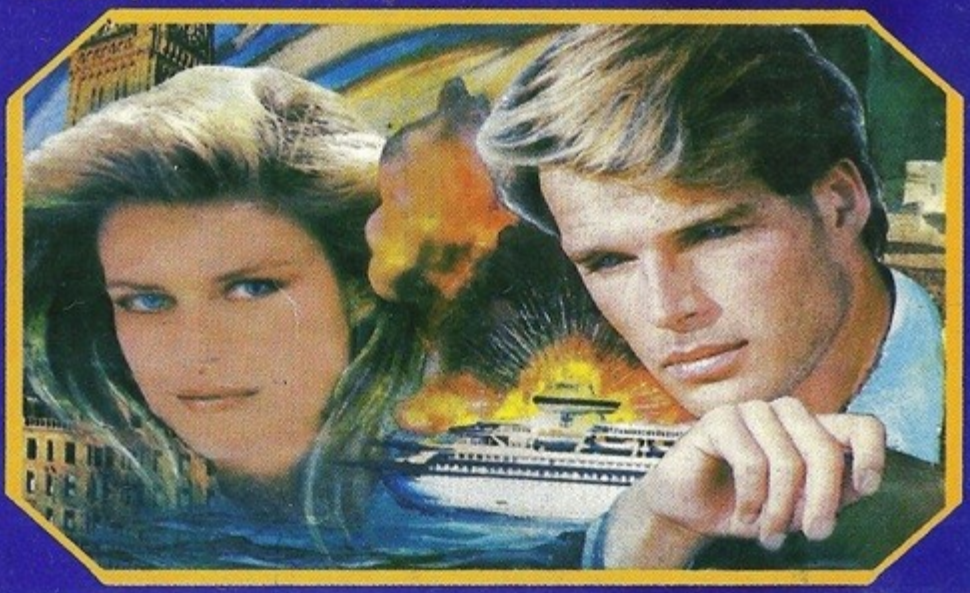

Brian Morrison, unul din cei mai bine cotați autori de thriller-uri din lume, și-a creat un strălucit renume prin romanele sale în care, sub pana lui, prinde viață o întreagă lume de intrigi politice și slăbiciuni omenești, punînd în lumină probleme de maximă profunzime și actualitate.

EDITURA ELIS București

ISBN 973-96694-5-x

LEI 3200